Nora Roberts

Nimic decît Plăcere

„Romanele ei au alimentat visele a douăzeci și cinci de milioane de cititori."

ENTERTAINMENT WEEKLY

„Cu stilul ei rafinat, Nora Roberts se strecoară în romantismul din sufletul fiecăruia... O lectură excelentă!

KIRKUS REVIEWS

„Nora Roberts este o mare artistă, zugrăvindu-și personajele cu vitalitate și vervă."

LOS ANGELES DAILY NEWS

Lei: 14500

Nora Roberts

Nimic decît plăcere

Tehnoredactor: *Daniela Şerban*
Corectori: *Georgeta Toma*
Sanda Vidrighin

ISBN 973-95062-2-6

PROLOG

Cameron Quinn nu era tocmai beat. Putea ajunge şi acolo, dacă-şi punea mintea, dar pe moment prefera euforia plăcută şi comodă a cherchelelii. Îi plăcea să-şi spună că tocmai starea de a se afla la doar doi paşi de putere îl ajuta să nu-l părăsească norocul.

Credea cu absolută convingere în fluxul şi refluxul norocului, iar în acel moment norocul lui şiroia iute şi fierbinte. Cu doar o zi în urmă, gonise cu hidroglisorul spre victorie în campionatul mondial, depăşind plutonul cu vîrful provei şi bătînd recordul de timp şi viteză.

Cu laurii gloriei pe frunte şi punga plină în buzunar, pornise spre Monte Carlo, ca să vadă cum făceau faţă împreună.

Şi făceau faţă de minune.

Cîteva mîini de baccarat, două aruncări de zaruri, o carte băftoasă, şi portofelul i se îngreunase şi mai mult. Iar gloria, între paparazzi şi un reporter de la *Sports Illustrated,* nu dădea nici ea semne de risipire.

Fortuna continuase să-i zîmbească – nu-nu-nu, să rîdă în hohote mai bine, se corectă Cameron – îndreptîndu-l spre acel mic giuvaer de pe Mediterana, în acelaşi timp în care populara revistă se apropia de închiderea ediţiei pe teme marine.

Iar cea mai lungă-n picioare dintre acele mlădioase binecuvîntări ale lui Dumnezeu îşi întorsese spre el ochii albaştri ca tăria verii, îşi arcuise buzele pline şi bosum-

flate într-un surîs apetisant pe care şi orbul l-ar fi văzut, şi se hotărîse să mai stea cîteva zile.

În plus, după cum dăduse ea clar de înțeles cu foarte puțin efort, era rost de şi mai mult noroc.

Şampanie, cazinouri generoase, sex sportiv şi fără obligații. Nici vorbă, medita Cameron, bafta era o cucoană pe gustul lui.

Cînd ieşiră din cazinou, în noaptea îmbălsămată de martie, unul dintre omniprezenții paparazzi sări ca din pămînt, fotografiind cu frenezie. Femeia se îmbufnă – era, în fond, semnul ei distinctiv –, dar îşi aruncă artistic pe spate nesfîrşita coamă de şuvițe blond-argintii drepte ca nişte panglici şi-şi undui cu o mişcare expertă trupul mortal. Rochia de culoare roşie-ca- păcatul, abia mai groasă decît un strat de vopsea, se opri brusc imediat la sud de Porțile Raiului.

Cameron nu făcu decît să zîmbească.

– Ce pisălogi, comentă ea cu un sîsîit slab, sau poate accent franțuzesc; Cameron nu era sigur care era realitatea.

Oftînd, tînăra verifică tăria mătăsii subțiri şi îl lăsă pe Cameron s-o conducă spre o stradă argintată de lună.

– Oriunde mă uit, numai aparate foto văd. M-am săturat să fiu privită ca un obiect pentru plăcerea bărbaților!

„Mda, ba bine că nu", reflectă el. Şi, întrucît presupunea că amîndoi erau uscați ca un rîu după secetă, rîse şi o cuprinse în brațe:

– Ce-ar fi să le dăruim o bombă pentru pagina întîi, dulceață?

Îşi coborî gura peste a ei. Gustul femeii îi gîdilă hormonii, îi inflamă imaginația şi îl făcu să fie recunoscător că hotelul se afla la doar două străzi distanță.

Femeia îşi trecu degetele prin părul lui. Îi plăceau bărbații cu păr abundent, iar al lui era bogat, des şi

negru ca noaptea din jur. Avea trupul dur, numai mușchi tari și linii zvelte, disciplinate. Era foarte exigentă cu trupul unui posibil amant, iar al lui îi satisfăcea cu prisosință cerințele atît de stricte.

Mîinile lui erau o idee prea aspre pentru gustul ei. Nu apăsarea sau mișcările lor – acelea erau delicioase –, ci textura. Erau mîini de muncitor, însă ar fi fost dispusă să le treacă lipsa de distincție cu vederea, datorită îndemînării.

Chipul lui o intriga. Nu era frumos. Niciodată nu s-ar fi împerecheat, necum să se mai lase și fotografiată, cu un bărbat mai frumos ca ea. Avea pe chip o anume duritate, o asprime care nu era numai a pielii bronzate, întinsă peste oase. I se citea în ochi, își spuse ea, în timp ce i se desprindea din brațe, cu un rîs ușor. Erau cenușii, mai mult de culoarea cremenei decît a fumului, și ascundeau secrete.

Îi plăceau bărbații cu secrete, mai ales că nici unul nu i le putea ascunde prea mult timp.

– Nu ești cuminte, Cameron.

Punea accentul pe ultima silabă. Îl bătu cu un deget pe gură, o gură în care nu se mai simțea deloc blîndețe.

– Mi s-a mai spus...

Fu nevoit să se gîndească un moment, pînă cînd prenumele ei i se ivi la marginea memoriei.

– ...Martine.

– Poate, la noapte, te voi lăsa să fii mai rău.

– Contez pe asta, dulceață.

Se întoarse spre hotel, aruncînd o privire piezișă. Înaltă de un metru optzeci, Martine avea ochii aproape la același nivel cu ai lui.

– La mine sau la tine?

– La tine, numai că nu toarse ea. Poate că, dacă mai comanzi o sticlă de șampanie, te las să mă seduci.

Cameron își arcui o sprînceană, în timp ce cerea

cheia la recepție:

– Voi dori o sticlă de *Cristal*, două pahare şi un trandafir roşu, îi spuse el recepționerului, fără să-şi ia ochii de la Martine. Imediat.

– Da, monsieuer Quinn, am eu grijă.

– Un trandafir, flutură ea din gene, pornind spre lift. Ce romantic.

– A, voiai şi tu unul?

Zîmbetul nedumerit al fetei îl preveni că umorul nu era punctul ei forte. Deci, aveau să lase baltă rîsetele şi conversația, trecînd direct la esență.

În clipa cînd uşile ascensorului îi închiseră în cabină, o trase spre el, cuprinzîndu-i gura senzuală într-a lui. Era flămînd. Fusese prea ocupat, prea concentrat asupra ambarcațiunii, prea absorbit de cursă, ca să-şi mai acorde timp şi pentru recreere. Dorea pielea gingaşă, piele înmiresmată, curbe, arcuiri generoase. O femeie, orice femeie, numai să fie dispusă, experimentată, şi să cunoască limitele.

Din acest punct de vedere, Martine era perfectă.

Fata lăsă să-i scape un geamăt nu complet simulat de dragul lui, apoi îşi arcui gîtul în calea dinților care o muşcau uşor.

– Repezit mai eşti.

Cameron îşi strecură mîna în josul mătăsii, apoi din nou în sus.

– Aşa-mi cîştig existența. Cu repeziciune. În fiecare zi. În toate sensurile.

Continuînd s-o țină în brațe, ieşi din ascensor şi o duse pe coridor spre apartamentul lui. Inima lui Martine bătea cu putere, lipită de a lui, respirația i se întretăia, iar mîinile... ei bine, Cameron bănuia că ştia de minune ce făcea cu ele.

Atîta despre seducție.

Descuie uşa, o împinse, după care o închise reze-

mînd-o pe Martine de ea pe dinăuntru. Îi trase de pe umeri cele două bretele subțiri ca niște șireturi și, cu ochii în ochii ei, se servi din sînii aceia magnifici.

Trase concluzia că medicul ei de chirurgie plastică merita o medalie.

– Vrei mai încet?

Da, textura mîinilor lui era aspră, dar, Doamne, cît de excitantă. Ridică un picior kilometric și îl cuprinse pe după talie. Fu nevoit să-i dea nota zece la simțul echilibrului.

– Acum, da.

– Perfect. Și eu.

Își vîrî mîna sub așa-zisa ei fustă, smulgîndu-i minuscula dantelă de dedesubt. Ochii fetei se dilatară, pe cînd respirația i se îngreuna.

– Animalule. Brută.

Și își înfipse dinții în gîtul lui.

Chiar în timp ce-și cobora mîna spre fermoarul pantalonilor, se auzi o bătaie discretă în ușă, înapoia capului ei. Pînă la ultimul dram, sîngele i se scursese din partea superioară a trupului, sub centură.

– Christoase, am zis eu să le-aducă imediat, da' nici chiar așa. Lasă-le afară, strigă el, pregătindu-se s-o posede pe superba Martine rezemată de ușă.

– Monsieur Quinn, vă rog să mă scuzați. V-a venit un fax. Cu mențiunea *urgent*.

– Zi-i să se care, îl apucă Martine cu o mînă, ca într-o cătușă. Alungă-l în mă-sa de-aici și fute-mă.

– Stai așa. Adică... urmă Cameron, desfăcîndu-i degetele înainte de a li se încrucișa ochii. O clipă doar.

O mută după ușă, stătu un moment să-și încheie pantalonii, apoi deschise.

– Mă iertați că vă deran...

– Nu-i nimic. Mulțumesc.

Se scobi în buzunar după o bancnotă, nu pierdu vre-

mea să-i vadă valoarea, şi o dădu în schimbul plicului. Înainte ca liftierul să îndruge ceva la adresa exorbitantului bacşiş, Cameron îi trînti uşa în nas.

Martine îl gratifică din nou cu faimoasa ei zvîrlitură din cap:

– Te interesează mai mult un fax nenorocit decît eu. Decît asta.

Cu o mînă dibace, îşi trase rochia în jos, ieşind din ea ca un şarpe lepădîndu-şi pielea.

Cameron conchise că, oricît plătea ca să-şi întreţină trupul, merita cu prisosinţă.

– Ba nu, puişor, crede-mă că nu. Durează doar o secundă.

Rupse plicul înainte de a ceda imboldului de a-l face ghemotoc, aruncîndu-l peste umăr, pentru a se avînta cu capul în tot acel festin femeiesc.

Apoi citi mesajul, şi lumea, viaţa lui, inima i se opriră în loc.

– O, Iisuse. Fir-ar să fie.

Tot vinul consumat cu veselie de-a lungul serii i se rostogolea ameţitor prin cap, i se închega în stomac, îi lichefia genunchii. Fu nevoit să se sprijine de uşă ca să nu cadă, înainte de a mai citi o dată.

Cam, la naiba, de ce n-ai răspuns la telefon? De ore-ntregi încercăm să te găsim. Tata e în spital. Grav, cît se poate de grav. N-am timp de amănunte. Îl pierdem, şi repede. Vino imediat. Phillip.

Cameron ridică o mînă – cea care ţinuse cîrma a zeci de bărci, avioane, maşini de curse, cea cu care îi putea arăta unei femei imagini cutremurătoare ale paradisului. Iar mîna îi tremura, cînd şi-o trecu prin păr.

– Trebuie să plec acasă.

– Eşti acasă.

Martine se hotărî să-i mai acorde o şansă şi făcu un pas înainte, pentru a-şi freca trupul de al lui.

– Nu, trebuie să mă duc, o înghionti el în lături, pornind spre telefon. Şi trebuie să pleci şi tu. Am de dat nişte telefoane.

– Cine te crezi, să mă dai afară?

– Regret. Rămîne pe altă dată.

Nu reuşea să-şi adune gîndurile. Absent, scoase din buzunar nişte bani, ridicînd receptorul cu cealaltă mînă.

– Pentru taxi, mai spuse, uitînd că şi Martine locuia în acelaşi hotel.

– Porcule!

Goală şi furioasă, se aruńcă asupra lui. Dacă s-ar fi ţinut bine pe picioare, se putea feri de lovitură. Dar palma îl izbi, urmată de un dos ràpid. Îi ţiuiră urechile, simţi înţepături în obraji şi-i cedă răbdarea.

Nu făcu decît să-şi încleşteze braţele în jurul ei, cu un moment de revoltă pe care Martine îl luă drept un preludiu sexual, şi o cără pe sus la uşă. Se opri să-i culeagă rochia de jos, după care aruncă femeia şi mătasea în hol.

Ţipătul ei îi făcu dinţii să-i clănţănească în cap, pe cînd trăgea zăvorul.

– Te omor! Porcule! Canalie! Am să te-omor pentru asta. Da' cine te crezi? Eşti un nimic! Un nimic!

O lăsă pe Martine să urle şi să bată cu pumnii în uşă, ducîndu-se în dormitor să arunce într-o geantă cîteva obiecte strict necesare.

Se părea că norocul îi făcuse cea mai proastă glumă.

Capitolul 1

Cameron apelă la relații, trase sfori, cerşi favoruri şi aruncă bani în dreapta şi-n stînga. Nu era uşor să obții un mijloc de transport din Monaco pînă pe litoralul de est din Maryland, la ora unu noaptea.

Merse cu maşina pînă la Nisa, gonind pe şoseaua şerpuitoare de coastă spre o mică pistă de decolare, de unde un prieten acceptase să-l ducă la Paris – în schimbul sumei de o mie de dolari americani, banii în mînă. Din Paris închirie un avion, cu o dată şi jumătate taxa de transport, şi traversă Atlanticul în cîteva ore de oboseală ceţoasă şi teamă devoratoare.

Ajunse pe *Washington Dulles Airport,* în Virginia, la şase şi ceva dimineața, ora standard a Coastei de Est. Maşina închiriată îl aştepta, aşa că porni imediat spre Chesapeake Bay, în întunecimea friguroasă dinaintea zorilor.

Cînd ajunse la podul peste golf, soarele răsărise strălucitor, scînteind pe apă şi reflectîndu-se din ambarcațiunile ieşite deja la pescuit. Cameron îşi petrecuse o bună parte din viață navigînd în largul golfului pe rîuri şi lagune din acea parte a lumii. Omul la care se grăbea să ajungă îl învățase mult mai mult decît babordul şi tribordul. Tot ceea ce avea, tot ce făcuse ca să se mîndrească, lui Raymond Quinn îi datora.

Avea treisprezece ani şi se îndrepta cu iuțeală spre iad, cînd Ray şi Stella Quinn îl smulseseră din sistem.

Cazierul său de delincvent minor constituia deja un manual de studiu al originilor oricărei cariere criminale.

Jafuri, spargeri, alcoolism juvenil, vagabondaj, agresiuni, vandalisme, tulburarea liniştii publice. Făcuse tot ce-l tăia capul şi încă de pe-atunci se bucurase de îndelungi perioade norocoase, în care nu era prins. Dar cel mai norocos moment din viaţa lui rămînea acela cînd îl capturaseră.

În vîrstă de treisprezece ani, slab ca o scîndură şi avînd încă vînătăile de la ultima bătaie pe care i-o administrase tatăl lui. Li se terminase berea. Ce putea face bătrînul?

În acea noapte caldă de vară, cu sîngele încă uscîndu-i-se pe faţă, Cam îşi promisese sieşi că niciodată n-avea să se mai întoarcă la rulota rablagită, la viaţa aceea, la omul în braţele căruia sistemul îl arunca mereu înapoi. Urma să plece, oriunde. Poate în California, poate în Mexic.

Îşi făcea visuri mari, chiar dacă vederea, graţie unui ochi învineţit, îi era tulbure. Avea cincizeci şi şase de dolari şi puţin mărunţiş, hainele de pe el şi o atitudine de băga-mi-aş-picioarele. Singurul lucru care-i lipsea, hotărîse el, era un mijloc de transport.

Şi-a găsit un loc în vagonul de bagaje al unui tren care pleca din Baltimore. Nu ştia încotro se îndrepta şi nici nu-i păsa, atîta vreme cînd o întindea de-acolo. Ghemuit în întuneric, cu trupul chircindu-i-se de durere la fiecare zdruncinătură, îşi făgăduia să ucidă sau să se lase ucis, înainte de a se mai întoarce.

Cînd s-a furişat jos din tren, a simţit miros de apă şi de peşte şi s-a rugat lui Dumnezeu să-i fi dat prin minte să înhaţe ceva mîncare de undeva. Maţele îi ghiorăiau zgomotos. Ameţit şi dezorientat, a luat-o la drum.

Nu era cine ştie ce. Un orăşel de două parale, care trăsese obloanele pentru noapte. Bărci săltînd lîngă de-

barcadere şubrede. Dacă ar fi avut mintea limpede, poate s-ar fi gîndit să pătrundă într-un magazin de pe chei, dar nu i-a dat prin gînd pînă nu a traversat oraşul, pentru a se pomeni ocolind o mlaştină.

Umbrele şi sunetele din bălți îi dădeau nevricale. Soarele începea să răsară printre norii de la est, aurind întinderile mocirloase şi iarba înaltă, umedă. O enormă pasăre albă îşi luă zborul, făcînd să-i tresară inima în piept. Niciodată nu mai văzuse un bîtlan şi i se părea scos dintr-o carte, născocit.

Dar aripile îi fulgerau în soare şi pasărea se înălța. Din motive pe care nu le putea defini, o urmări pe marginea bălții pînă dispăru între nişte copaci bătrîni.

Pierduse noțiunea distanței şi a direcției, dar instinctul îl îndemnă să urmeze un drum de țară îngust, unde se putea ascunde uşor în iarba înaltă sau după un copac, dacă trecea pe-alături o maşină albă cu negru.

Dorea îngrozitor de tare să-şi găsească un adăpost, un loc unde să se ghemuiască şi să doarmă, să alunge junghiurile de foame şi greața slinoasă. Pe măsură ce soarele se înălța, aerul devenea greu de căldură. Cămaşa i se lipea de spate; începeau să-l doară picioarele.

Mai întîi văzu maşina, un *'Vette* alb, lucios, numai putere şi grație, stînd ca o mare pradă în lumina pîcloasă a zorilor. Alături era o camionetă veche, ruginită şi ridicol de rurală pe lîngă sofisticarea arogantă a maşinii.

Cam, ghemuindu-se lîngă o tufă de hortensii înflorite bogat, o studie. Cu jind.

Netrebnica avea să-l ducă în Mexic, ba bine că nu, şi oriunde mai poftea. Ce căca-m-aş, o rablă ca aia se mişca, nu glumă, avea să treacă de jumătatea drumului pînă să se prindă cineva că dispăruse.

Îşi schimbă poziția, clipind cu înverşunare pentru a-şi limpezi vederea nesigură, şi privi spre casă. Întotdeauna era uimit că unii puteau trăi atît de civilizat. În case

îngrijite, cu obloane vopsite, flori şi arbuşti tunşi în curte. Balansoare pe verandă, plase de ţînţari la ferestre. Casa i se părea enormă, un palat alb şi modern, cu brîu albastru, delicat.

Erau bogaţi, conchise Cam, în timp ce duşmănia îi rodea stomacul pe lîngă foame. Îşi puteau permite să aibă case dichisite, maşini fandosite şi vieţi sclifosite. Iar o parte din el, o parte cultivată de omul care trăia din *Budweiser* şi ură, voia să distrugă, să devasteze toate tufişurile, să spargă toate geamurile strălucitoare şi să facă ţăndări lemnul pictat elegant.

Voia să-i lovească într-un fel, pentru că ei aveau totul în timp ce el nu avea nimic. Dar, cînd se ridică, furia amarnică se mistui într-o ameţeală bolnăvicioasă. Şi-o înghiţi, strîngînd din dinţi pînă cînd şi aceştia începură să-l doară, iar capul i se limpezi.

Las' să doarmă în pace, nemernicii ăia bogaţi, îşi spuse el. Avea să-i uşureze doar de maşină. Nici măcar nu era încuiată, observă Cam, pufnind la adresa neghiobiei lor, în timp ce deschidea portiera. Unul dintre cele mai utile talente moştenite de la tatăl lui era acela de a scurtcircuita motorul unei maşini rapid şi discret. O asemenea pricepere venea foarte la îndemînă cînd omul îşi cîştiga cea mai mare parte a existenţei vînzînd maşini furate la atelierele cu piese de schimb.

Se aplecă înăuntru, pipăi pe sub volan şi se apucă de treabă.

– Mare tupeu mai ai să furi maşina omului din faţa casei.

Înainte ca băiatul să reacţioneze, necum să mai şi înjure, o mînă îl apucă de turul blugilor şi-l smuci în sus, smulgîndu-l din maşină. Se răsuci, iar pumnul său strîns păru să ricoşeze dintr-o stîncă.

Atunci îl văzu pentru prima oară în viaţa lui pe Marele Quinn. Omul era enorm, avea cel puţin un metru

nouăzeci şi cinci şi o constituţie ca în linia de atac a echipei *Baltimore Colts*. Chipul îi era lat şi brăzdat de vînturi, cu o claie de păr blond şi des ce sclipea înspicat cu argintiu. Avea ochi albaştri, sfredelitori, arzînd de furie.

Apoi, se îngustară.

Nu-i trebuia prea mult ca să-l ţină pe băiat locului. Nici cincizeci de kile nu avea, îşi spuse Quinn, cîntărindu-l din priviri ca pe un peşte pescuit din golf. Chipul îi era murdar şi bătut rău. Un ochi stătea aproape închis de umflat ce era, pe cînd în celălalt, de un cenuşiu închis ca ardezia, se citea o înverşunare pe care nici un copil n-ar fi trebuit s-o cunoască. Pe gura care reuşea să-şi arate colţii, împotriva propriei voinţe, i se vedea sînge.

Mila şi furia i se războiau în suflet, dar îl ţinu strîns. Ştia că iepuraşul acela avea să fugă.

– Se pare că n-ai nimerit-o prea bine, fiule.

– Ia-ţi labele-astea fututе jos de pe mine. Nu făceam nimica.

Ray se mulţumi să ridice o sprînceană.

– Erai în maşina cea nouă a nevesti-mii, într-o sîmbătă dimineaţa, la şapte şi ceva.

– Căutam doar ceva mărunţiş. Ce futu-i mama mă-sii?

– Nu e bine să întreci măsura luînd în deşert cuvîntul „fut". Ai să-i pierzi larga varietate de întrebuinţări.

Tonul lui blajin-autoritar depăşea puterea de înţelegere a lui Cam.

– Uite ce-i, Jack, speram doar şi eu să găsesc doi-trei parai pe-acolo. N-o să le duci lipsa.

– Eu nu, dar Stella tare-ar mai fi simţit lipsa maşinii, dacă terminai s-o scurtcircuitezi. Şi nu mă cheamă Jack, ci Ray. Acum, după cum înţeleg eu, ai cîteva variante. Hai s-o vedem pe prima: îţi tîrăsc în casă fundul ăla amărît şi chem sticleţii. Cum ţi-ar surîde cîţiva ani într-o

şcoală de corecție pentru derbedei?

Ultima undă de roşeață pe care Cam o mai avusese în obraji se risipi. Stomacul gol îi făcu o tumbă, în timp ce palmele îi transpirară brusc. Nu suporta cuştile. Într-o cuşcă, era sigur că ar fi murit.

– Am zis că nu voiam să fur nenorocita asta de maşină. Are patru viteze. Cum naiba să conduc eu una cu patru viteze?

– A, am eu o presimțire că te-ai descurca de minune, îşi umflă Ray obrajii, cugetînd, apoi suflă aerul. Şi-acum, varianta numărul doi...

– Ray! Ce faci acolo cu băiatul ăla?

Ray privi spre verandă, unde apăruse o femeie cu părul roşcat şi zburlit într-un halat albastru cam jerpelit, stînd cu mîinile în şolduri.

– Discutam despre căile vieții. Îți fura maşina.

– Ei, nu mă-nnebuni!

– Cineva l-a snopit în bătaie. Recent, aş zice.

– Of... se auzi clar oftatul Stellei Quinn peste iarba înrourată. Adu-l în casă şi mă uit eu la el. Ce stil de-a începe dimineața. Ce stil. Nu, tu treci aici, javră idioată. Bine-ți mai stă, nici un lătrat să nu scoți, cînd mie-mi fură maşina.

– Soția mea, Stella, se lărgi luminos zîmbetul lui Ray. Tocmai ți- a prezentat varianta numărul doi. Ți-e foame?

Glasul său vîjîia prin capul lui Cam. Un cîine lătra ascuțit şi vesel, undeva la kilometri întregi depărtare. Păsările cîntau subțire, mult prea aproape. Pielea i se înfierbîntă ca focul, apoi îngheță bocnă. Şi-şi pierdu vederea.

– Ține-te bine, fiule. Te duc eu.

Căzu într-o beznă uleioasă, fără să mai audă înjurătura scăzută a lui Ray.

Cînd se trezi, zăcea pe o saltea tare, într-o cameră unde briza înfoia perdelele subțiri, aducînd miros de flori

şi apă. În suflet i se stîrniră panica şi umilinţa. Chiar cînd încercă să se ridice în capul oaselor, o pereche de mîini îl culcară la loc.

– Stai puţin şi nu te mişca.

Văzu faţa prelungă şi slabă a femeii, care stătea aplecată deasupra lui, apăsînd, palpînd. Avea mii de pistrui aurii, fascinîndu-l din cine ştie ce motiv. Ochii-i erau de un verde-închis, încruntaţi. Gura i se strînsese într-o liniuţă subţire, serioasă. Avea părul strîns la spate şi mirosea slab a pudră de talc.

Brusc, Cam îşi dădu seama că era dezbrăcat, doar cu chiloţii zdrenţuiţi pe el. Ruşinea şi panica făcură explozie.

– Lasă-mă dracu-n pace! horcăi el terorizat, ceea ce-l înurie şi mai mult.

– Stai cuminte. Cuminte. Sînt doctoriţă. Uită-te la mine, se aplecă mai aproape Stella. Spune-mi cum te cheamă.

Inima îi bubuia în piept.

– John.

– Şi Smith, cred, replică ea sec. Ei, dacă ai atîta prezenţă de spirit ca să minţi, înseamnă că n-o duci prea rău.

Îi lumină ochii cu o lanternă, mormăind:

– Aş zice că ai o uşoară lovitură la cap. De cîte ori ai leşinat de la ultima bătaie?

– Numai adineaori, zise Cam simţind că roşea, sub privirea ei neabătută, şi făcu un efort să nu se foiască. Cred. Nu-s sigur. Vreau afară.

– Ba bine că nu. Afară, şi la spital.

– Nu.

Groaza îi dădu putere s-o apuce de braţ înainte ca Stella să se poată ridica. Dacă ajungea în spital, aveau să-l ia la întrebări. Odată cu întrebările, veneau şi copoii. După poliţişti, urmau asistenţii sociali. Şi, cum-necum,

pînă să se termine totul, iarăşi avea să ajungă în rulota aia care puţea a pişat şi a bere stătută, lîngă un om care-şi găsea cea mai mare uşurare dînd cu pumnii într-un băiat pe jumate cît el.

– Nu mă duc la nici un spital. Nu merg. Daţi-mi hainele. Am nişte bani. Vă plătesc deranjul. Trebuie să plec.

Stella oftă din nou.

– Spune-mi cum te numeşti. Cu adevărat.

– Cam. Cameron.

– Cam, cine ţi-a făcut asta?

– Nu mi-a...

– Să nu minţi, se răsti ea.

Şi nici nu putea. Frica era prea enormă, iar capul începea să-l doară atît de rău, încît abia îşi putu stăpîni scîncetul:

– Taică-meu.

– De ce?

– Fiindcă aşa-i place lui.

Stella îşi apăsă degetele pe ochi, apoi coborî mîinile şi privi afară pe fereastră. Văzu apa, albastră ca vara, copacii cu frunziş des, şi cerul, senin şi fermecător. Şi într-o lume atît de minunată, reflectă ea, existau părinţi care-şi băteau copiii fiindcă aşa le plăcea lor. Fiindcă puteau. Fiindcă existau.

– În regulă, o s-o luăm pas cu pas. Ai fost ameţit, ai avut tulburări de vedere?

Prudent, Cam dădu din cap.

– Puţin, poate. Da' n-am mîncat de cîtva timp.

– Ray este jos, are el grijă de asta. Se pricepe la bucătărie mai bine decît mine. Ochiul e cel mai grav, murmură femeia, atingînd uşor umflătura cu degetul. Îl putem trata aici. Te vom spăla şi te vom doftorici, apoi vedem cum te simţi. Sînt medic, repetă ea, zîmbind, în timp ce-i mîngîia părul cu mîna ei de o răceală plă-

cută. Pediatru.

– Asta-nseamnă doctor de copii.

– Te ții bine, băiat dur ce ești. Dacă nu-mi place cum te prezinți, îți facem o radiografie.

Luă un antiseptic din trusă.

– O să te cam usture.

Cameron se strîmbă, trăgînd aer printre dinți, în timp ce Stella începea să-i dezinfecteze fața.

– De ce-mi faceți asta?

Stella nu se putu stăpîni. Cu mîna liberă, îi dădu la o parte o șuviță din părul încîlcit.

– Fiindcă așa-mi place mie.

L-au ținut la ei. Nimic mai simplu, își spunea acum Cam. Sau, cel puțin așa i se păruse lui atunci. Nu-și dăduse seama decît peste ani de zile cîte eforturi, muncă și bani investiseră pentru ca mai întîi să-l păstreze, apoi să-l adopte. Îi dăruiseră casa lor, numele lor și tot ceea ce avea valoare în viața lui.

O pierduseră pe Stella cu aproape opt ani în urmă, cînd cancerul i se strecurase în trup, devorînd-o puțin cîte puțin. Se stinsese o parte din lumina acelei case de la marginea orășelului de pe litoral St. Christopher's și a sufletului lui Ray, din lumina sufletului lui Cam și dintr-a celorlalți doi băieți rătăciți pe care îi înfiaseră.

Cam o luase la goană – oriunde și cu orice. Acum, gonea spre casă, la singurul om pe care îl considerase vreodată părinte.

Fusese de nenumărate ori în acel spital. Cînd lucrase acolo mama lui, apoi cînd fusese internată cu boala care o ucisese.

Intră, nervos și cuprins de panică, întrebînd de Raymond Quinn la biroul de internări.

– E la terapie intensivă. Numai rudele au voie.

– Sînt fiul lui.

Cameron se întoarse şi porni spre lift. Nu trebuia să i se spună la ce etaj. Ştia prea bine.

În clipa cînd uşile se deschiseră spre secţia de terapie intensivă, îl văzu pe Phillip.

– Cît de grav e?

Phillip îi dădu una dintre cele două ceşti cu cafea pe care le avea în mîini. Era palid de oboseală, cu părul său şaten deschis, în mod normal pieptănat cu îngrijire, ciufulit. Avea chipul prelung, oarecum angelic, înăsprit de barba nerasă, iar ochii, de culoare căprui-aurie deschisă, îi erau umbriţi de extenuare.

– Nu eram sigur că reuşeşti să ajungi. E de rău, Cam. Christoase, trebuie să stau puţin jos.

Intră în mica sală de aşteptare şi se trînti într-un fotoliu. Cutia de Cola din buzunarul sacoului de comandă zăngăni. Un moment, privi orbeşte spre emisiunea de dimineaţă care se desfăşura vesel pe ecranul televizorului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Cam. Unde e? Ce spun doctorii?

– Venea spre casă, de la Baltimore. Cel puţin, Ethan crede că la Baltimore se dusese. Să cumpere ceva. A intrat într-un stîlp de telegraf. În plin.

Îşi apăsă podul palmei pe Inimă, care îl durea de fiecare dată cînd îşi imagina accidentul.

– Au spus că poate a făcut un atac de cord sau de apoplexie şi a pierdut controlul volanului, dar încă nu sînt siguri. Conducea cu mare viteză. Prea mare.

Fu nevoit să închidă ochii, căci stomacul i se tot întorcea pe dos.

– Cu prea mare viteză, repetă el. Aproape o oră le-a trebuit ca să-l scoată din maşină. Aproape o oră. Infirmierii au spus că era conştient cu intermitenţe. S-a întîmplat la vreo două mile de- aici.

Îşi aminti de Cola din buzunar, deschise cutia şi bău.

Tot încerca să-şi alunge din minte imaginea, să se concentreze asupra prezentului şi a ceea ce urma să se întîmple.

– Pe Ethan l-au anunţat destul de repede, continuă Phillip. Cînd a ajuns aici, tata era la operaţie. Acum e în comă.

Îşi ridică privirea, întîlnind ochii fratelui său.

– Nu se-aşteaptă să-şi mai revină.

– Aiurea. E puternic ca un taur.

– Au spus...

Phillip închise din nou ochii. Îşi simţea capul golit de orice gînduri şi trebuia să şi le caute pe fiecare.

– Traumatisme masive. Vătămări cerebrale. Leziuni interne. Îl ţin în viaţă artificial. Chirurgul... a... Tata s-a înscris ca donator de organe.

– Mă fut, mîrîi Cam cu glas scăzut, furios.

– Crezi că mie-mi convine să mă gîndesc? se ridică Phillip, înalt şi slab, cu costumul său de o mie de dolari şifonat îngrozitor. Aú spus că e o chestiune de ore, cel mult. Aparatele îl ajută să respire. La naiba, Cam, ştii cum au vorbit mama şi tata despre asta, cînd s-a îmbolnăvit ea. Fără măsuri extreme. Şi-au făcut testamentele, iar noi i-l ignorăm pe al lui, fiindcă... fiindcă nu suportăm să n-o facem.

– Vrei să tragi heblul? se repezi Cam, înşfăcîndu-şi fratele de revere. Vrei să-i tragi naibii heblul cît mai e viu?

Obosit şi cu inima frîntă, Phillip clătină din cap:

– Mai degrabă mi-aş tăia mie o mînă. Nu vreau să-l pierd, nu mai puţin decît tine. Mai bine hai să vezi cu ochii tăi.

Se întoarse, pornind pe coridor, unde antisepticele nu reuşeau să ascundă mirosul de deznădejde. Intrară pe uşa dublă, pe lîngă un oficiu al surorilor, prin faţa unor mici încăperi cu geam unde aparatele piuiau şi

viața se agăța cu îndărătnicie de orice speranță.

Cînd ajunseră, Ethan stătea pe un scaun, lîngă pat. Mîna sa mare şi bătătorită o ținea pe a lui Ray, pe sub bara de protecție. Avea trupul înalt şi vînjos adus de spate, ca şi cum i-ar fi vorbit omului fără cunoştință din patul de alături. Se ridică încet şi, cu ochii încercănați de nesomn, îl studie pe Cam.

– Deci, te-ai hotărît să-ți faci apariția. Ai spart gaşca.

– Am venit cît am putut de repede.

Nu voia s-o recunoască, nu voia s-o creadă. Omul care zăcea în patul îngust, omul acela bătrîn şi înfricoşător de firav, era tatăl lui. Raymond Quinn era enorm, puternic, invincibil. Dar omul cu chipul tatălui său era scofîlcit, palid şi nemişcat ca moartea.

– Tată, se apropie el de pat, aplecîndu-se. Eu sînt, Cam. Am venit.

Aşteptă, oarecum sigur că nu era nevoie decît de atît pentru ca ochii tatălui său să se deschidă, să clipească strengăreşte.

– Vreau să vorbesc cu medicul.

– Garcia, îşi frecă Ethan fața cu mîinile, pînă în părul albit de soare. Tăietorul de creiere căruia mama îi zicea Mîini Vrăjite. Îl cheamă sora prin pager.

Cam se îndreptă şi, pentru prima oară, îl observă pe băiatul care dormea în colț, ghemuit într-un fotoliu.

– Cine-i puştiul?

– Ultimul dintre băieții găsiți ai lui Ray Quinn, izbuti Ethan un mic zîmbet; în mod normal, i-ar fi îmblînzit chipul serios, i-ar fi încălzit ochii albaştri şi răbdători. Ți-a spus despre el. Seth. Tata l-a luat acum vreo trei luni.

Dădu să spună mai mult, dar observă privirea prevenitoare a lui Phillip şi ridică din umeri:

– Vorbim despre asta mai tîrziu.

Phillip rămase la picioarele patului, legănîndu-se înainte şi înapoi pe călcîie.

– Şi, cum a fost la Monte Carlo?

La vederea privirii goale a lui Cam, ridică din umeri. Era un gest pe care toți trei îl foloseau în loc de alte cuvinte.

– Sora a spus că ar trebui să vorbim cu el, şi noi între noi. Poate că aşa ar reuşi să... Nu-s nici ei siguri.

– A fost bine.

Cam se aşează, repetînd gestul lui Ethan de a-l lua pe Ray de mînă pe sub bara patului. Mîna fiind moale şi inertă, o ține cu grijă, impunîndu-i să i-o strîngă pe a lui.

– Am cîştigat o grămadă de bani la cazinou şi aveam în apartament o manechină franțuzoaică tare de tot, cînd am primit faxul tău.

Întoarse capul, vorbind direct spre Ray:

– S-o fi văzut. Era incredibilă. Picioare din urechi, nişte sîni trăsnet, făcuți de mîna omului.

– Mutră avea? întrebă sec Ethan.

– Pe măsura caroseriei. Îți zic eu, era mortală. Şi cînd am spus că trebuie să plec, s-a cam supărat – îşi bătu el obrazul brăzdat de zgîrieturi. A trebuit s-o arunc în hol înainte de a mă sfîşia în bucăți. Da' mi-am amintit să-i arunc şi rochia după ea.

– Era goală? vru să ştie Phillip.

– Puşcă.

Phillip zîmbi, după care rîse pentru prima oară în douăzeci de ore.

– Dumnezeule, cînd e vorba de tine...

Îşi puse mîna pe piciorul lui Ray, avînd nevoie să se simtă legat de el.

– Cît i-ar plăcea povestea asta.

În colț, Seth se prefăcea că doarme. Îl auzise pe Cam intrînd. Ştia cine era. Ray vorbise mult despre Cameron. Avea două albume groase, pline-ochi cu tăieturi, articole şi fotografii ale curselor şi izbînzilor lui.

Acum nu mai părea atît de dur şi de important, conchise Seth. Tipul arăta bolnav, palid, cu ochii duşi în fundul capului. Băiatul avea să-şi formeze singur părerea despre Cameron Quinn.

Pe Ethan îl plăcea destul de mult. Deşi omul i-ar fi făcut fundul carne vie dacă ieşea cu el la pescuit de stridii sau scoici. Nu ţinea predici tot timpul şi nu-i scăpase nici măcar un singur dos de palmă, chiar şi cînd greşise. Şi se potrivea destul de bine cu viziunea unui băiat de zece ani ca Seth despre pescari.

Colţuros, bronzat, cu părul des şi cîrlionţat, castaniu vîrstat cu blond, muşchi tari, vorbă piperată. Mda, lui Seth îi plăcea destul de mult.

Nici Phillip nu-l deranja cu nimic. De obicei era spilcuit şi aranjat. Seth bănuia că tipul avea ca la vreo şase milioane de cravate, deşi nu-şi putea închipui de ce i-ar fi trebuit cuiva una măcar. Însă Phillip avea o slujbă fantezistă într-un birou fantezist din Baltimore. Publicitate. Venea cu idei creţe ca să le vîndă tot felul de chestii unora care probabil n-aveau nici o nevoie de ele.

Seth bănuia că era un mod mîştocuţ de a pungăşi oamenii.

Şi-acuma, Cam. El era cel care umbla după sclipiciuri, care trăia pe muchie de cuţit şi-şi asuma orice risc. Nu, nu părea atît de dur, nu arăta deloc a tip nasol.

Apoi Cam întoarse capul şi ochii i se întîlniră cu ai lui Seth. Rămase astfel, cu privirea directă, fără a clipi, pînă cînd Seth simţi un nod în stomac. Ca să scape, se mulţumi să închidă ochii şi-şi imagină că era din nou în casa de lîngă apă, aruncîndu-i bețe cățelului ăluia ameţit pe care Ray îl numea Foolish[1]

---

1. – Prostul, Prostilă (n.tr.)

Ştiind că băiatul era treaz şi îi observase privirea, Cam continuă să-l studieze. Un puşti arătos, îl aprecie el, cu o claie de păr nisipiu şi un trup care tocmai era în creştere. Dacă o ţinea tot aşa, avea să ajungă un lungan înainte de a-i da tuleiele. Avea o bărbie gen pupaţi-mă-n-cur, observă Cam, şi gură îmbufnată. Prefăcîndu-se că dormea, reuşea să pară inofensiv ca un căţelandru şi cam la fel de drăgălaş.

Ochii, însă... Cam le recunoscuse acel ascuţiş, prudenţa animalică. O văzuse destul de des în oglindă. Nu reuşise să distingă culoarea, dar era închisă. Albaştri sau căprui, bănuia.

– N-ar trebui să-l parcăm pe puşti în altă parte?

Ethan aruncă o privire.

– Stă bine aici. Oricum n-avem cu cine să-l lăsăm. De capul lui, cine ştie în ce s-ar băga.

Cam ridică din umeri şi-şi mută privirea, uitînd de el.

– Vreau să vorbesc cu Garcia. Trebuie să le fi ieşit rezultatele analizelor, sau ceva. Conduce ca un profesionist, aşa că dacă a avut atac de cord sau de apoplexie...

Lăsă fraza neterminată – era prea mult, numai să se gîndească.

– Trebuie să ştim. Dacă stăm pe-aici, nu-l prea ajutăm.

– Dacă simţi nevoia să faci ceva, replică Ethan, pe un ton scăzut care indica o enervare stăpînită, du-te. Important e să fim aici.

Îşi privi fratele, peste trupul fără cunoştinţă al lui Ray:

– Întotdeauna asta a fost important.

– Unii din noi n-am avut chef să pescuim stridii sau să ne petrecem viaţa controlînd oalele cu crabi, i-o întoarse Cam. Ni s-a dăruit o viaţă şi au vrut să facem cu ea ce vrem noi.

– Aşa că ai făcut ce-ai vrut.

– Cu toţii, interveni Phillip. Dacă în ultimele cîteva

luni a fost ceva în neregulă cu tata, Ethan, trebuia să ne spui.

– De unde naiba vrei să fi ştiut?

Dar ştiuse ceva, numai că nu putuse să indice ce anume. Şi lăsase să-i scape. Asta-l rodea acum, în timp ce stătea ascultînd maşinile care menţineau respiraţia tatălui său.

– Fiindcă ai fost aici, răspunse Cam.

– Mda, am fost aici. Pe cînd tu, n-ai fost – ani de zile.

– Şi dacă eu rămîneam pe St. Chris, n-ar fi intrat în stîlpul ăla nenorocit? Christoase, îşi împinse Cam mîinile prin păr. Cîtă logică.

– Dacă erai pe-aproape. Dacă oricare aţi fi fost, nu încerca să facă atîtea de unul singur. De fiecare dată cînd apăream, sau era cocoţat pe-o afurisită de scară, sau împingea roaba, sau îşi picta barca. Şi încă mai predă trei zile pe săptămînă la colegiu, dă meditaţii, corectează teze. Are aproape şaptezeci de ani, ce Dumnezeu.

– Doar şaizeci şi şapte.

Phillip simţi o gheară ascuţită, rece ca gheaţa, zgîriindu-l pe dinăuntru.

– Şi întotdeauna a fost sănătos ca un atelaj de cai.

– Ba în ultima vreme n-a mai fost. Slăbea şi arăta obosit şi consumat. Ai văzut cu ochii tăi.

– Bine, bine, îşi frecă Phillip faţa cu mîinile, simţind ţepii bărbii nerase de-o zi. Deci, poate că ar fi trebuit s-o lase puţin mai moale. Probabil că a fost un efort prea mare să-l ia pe puşti, dar cine-i putea muta gîndul?

– Iar vă certaţi.

Glasul, slab şi greoi, îi făcu pe toţi trei să tresară, atenţi.

– Tată, se aplecă Ethan cel dintîi, cu inima palpitîndu-i în piept.

– Mă duc după doctor.

– Nu. Stai, bîigui Ray, înainte ca Phillip să poată ieşi în fugă.

Era un efort hidos acea revenire, chiar şi pentru un moment doar. Iar Ray înţelegea că avea la dispoziţie doar cîteva clipe. Deja avea senzaţia că mintea şi trupul i se despărţiseră, deşi simţea apăsarea unor mîini pe mîinile lui, auzea glasurile fiilor săi, precum şi teama şi furia care se simţeau în ele.

Doamne, cît era de obosit, atît de obosit... Şi o voia pe Stella. Dar, înainte de a pleca, mai avea o ultimă datorie.

– Veniţi...

Pleoapele îi păreau grele de cîteva kilograme fiecare, dar îşi sili ochii să se deschidă, chinuindu-se să-şi limpezească vederea. Fiii lui, îşi spuse, trei minunate daruri ale soartei. Îşi dăduse toată străduinţa cu ei, încercînd să-i înveţe cum să devină oameni. Acum, avea nevoie de ei pentru încă unul. Avea nevoie să rămînă uniţi, fără el, şi să îngrijească de copil.

– Băiatul...

Pînă şi cuvintele aveau greutate. Se strîmba de efortul împingerii lor din minte pînă la buze.

– Băiatu-i al meu. Acum, al vostru. Ţineţi băiatul, orice-ar fi, aveţi grijă de el. Cam. Tu-l vei înţelege cel mai bine.

Mîna lui mare, cîndva atît de puternică şi de vitală, încerca cu disperare să strîngă.

– Dă-ţi cuvîntul.

– Vom avea grijă de el.

În acel moment, Cam i-ar fi promis şi că avea să tragă jos de pe cer luna şi stelele.

– Vom avea grijă de el pînă te pui din nou pe picioare.

– Ethan... trase din nou Ray aer în piept, făcînd să ţiuie aparatul de respirat. Va avea nevoie de răbdarea

ta, de inima ta. Datorită lor, eşti un bun pescar.

– Nu-ţi face griji pentru Seth. O s-avem grijă noi.

– Phillip.

– Aici sînt, se apropie fiul său, aplecîndu-se. Toţi sîntem aici.

– Ce minte ageră. Tu vei şti cum să faci ca să meargă bine. Nu-l lăsaţi să plece. Sînteţi fraţi. Ţineţi minte că sînteţi fraţi. Aşa de mîndru de voi... De toţi... Nişte Quinni...

Zîmbi uşor, încetînd să mai lupte.

– Acum trebuie să-mi daţi drumul...

– Mă duc după doctor.

În panică, Phillip se repezi afară, în timp ce Cam şi Ethan încercau să-i impună tatălui lor să-şi revină.

Nimeni nu-l lua în seamă pe băiatul care stătea chircit în fotoliu, cu ochii închişi strîns peste lacrimile fierbinţi.

Capitolul 2

Singuri sau în grupuri, oamenii au venit la priveghiul şi înmormîntarea lui Ray Quinn. Fusese mai mult decît un locuitor al punctului de pe hartă cunoscut ca St. Christopher's. Fusese profesor, prieten şi confident. În anii cînd recolta de stridii era slabă, ajutase la organizarea unor acţiuni pentru adunare de fonduri sau găsise dintr-o dată zeci de treburi care se cereau făcute pentru a-i ajuta pe pescari să treacă printr-o iarnă grea.

Dacă un student avea greutăţi, Ray găsea o cale de a-şi găsi o oră în plus pentru lucrul în doi. Cursurile lui de literatură, la universitate, se ţinuseră întotdeauna cu sala plină, şi rareori îl uita cineva pe profesorul Quinn.

Crezuse în comunitate, iar această credinţă fusese atît puternică, pe cît de suplă în aplicare. Realizase acea formă principală a umanităţii. Înrîurise vieţi.

Şi crescuse trei băieţi pe care nimeni nu-i voise, făcînd din ei bărbaţi.

Îi lăsaseră mormîntul îngropat sub flori şi lacrimi. Astfel că, atunci cînd au început şuşotelile şi întrebările, adesea erau înăbuşite rapid. Puţini doreau să audă ponegriri la adresa lui Ray Quinn. Sau cel puţin aşa spuneau, chiar în timp ce ciuleau urechile ca să prindă murmurele din zbor.

Scandaluri sexuale, adulter, copil nelegitim. Sinucidere.

Ridicol. Imposibil. Majoritatea o spuneau şi vorbeau

serios. Alții, însă, se aplecau mai aproape, pentru a prinde fiecare şoaptă, îşi îmbinau sprîncenele şi dădeau pontul mai departe.

Cam nu auzea nimic din aceste bîrfe. Suferea atît de cumplit, de monstruos, încît abia îşi mai putea auzi propriile gînduri. Cînd mama lui murise, făcuse față. Fusese pregătit, îi veghease suferința şi se rugase să se sfîrşească. Dar această pierdere fusese prea rapidă, prea arbitrară, şi nu putea da vina pe nici un cancer.

Erau prea mulți oameni în casă, vizitatori care voiau să-şi prezinte condoleanțele sau să depene amintiri. N-avea nevoie de amintirile lor, nu le putea suporta pînă nu şi le rezolva pe ale lui.

Stătea singur, aşezat pe debarcaderul la ale cărui reparații îl ajutase ani de zile pe Ray. Lîngă el se afla frumosul slup de opt metri cu care navigaseră de nenumărate ori. Cam îşi amintea ambarcațiunea pe care o avusese Ray în acea vară dintîi – un mic Sunfish, o bărcuță de aluminiu, care lui Cam i se păruse mare ca un dop.

Şi cu cîtă răbdare îl învățase Ray arta navigației, cum să mînuiască greementul, cum să fixeze velele. Fiorul, îşi amintea acum Cam, primei ocazii cînd Ray îl lăsase să țină cîrma.

Fusese o experiență care-i schimbase viața băiatului crescut pe străzi rău famate – aerul sărat suflîndu-i în față, pînza albă plesnind în vînt, viteza şi libertatea de a luneca peste apă. Dar, mai presus de orice, fusese încrederea. Poftim, păruse să spună Ray, vezi ce poți face cu ea.

Poate că în acea clipă unică, în acea după-amiază pîcloasă cînd frunzişul era atît de verde şi de bogat, iar soarele un glob alb incandescent dincolo de ceață, băiatul începuse să se transforme în bărbatul de acum.

Iar Ray o făcuse cu un simplu zîmbet.

Auzi paşii pe ponton, dar nu se întoarse. Continuă să privească peste apă, cînd Phillip se opri lîngă el.

– Au plecat aproape toţi.

– Bine.

Phillip îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Pentru tata au venit. Le-ar fi fost recunoscător.

– Mda.

Obosit, Cam îşi apăsă ochii cu degetele, apoi le lăsă să cadă.

– Ar fi fost. Mi s-au terminat lucrurile de spus şi modurile de a le spune.

– Mhm.

Deşi îşi cîştiga existenţa din iscusinţa la vorbă, Phillip îl înţelegea exact. Avu nevoie de un moment pentru a savura tăcerea. Briza marină era uşor înţepătoare, uşurîndu-l după aglomeraţia din casa încălzită de prea multe trupuri.

– Grace face curat la bucătărie. Seth îi dă o mînă de ajutor. Cred că s-a cam aprins după ea.

– Arată bine, se chinui Cam să-şi îndrepte gîndurile spre altcineva; spre orice altceva. Mi-e greu să mi-o imaginez cu un copil al ei. E divorţată, nu?

– De vreun an, doi. A părăsit-o imediat după ce s-a născut mica Aubrey.

Phillip expiră printre dinţi.

– Avem de rezolvat cîteva lucruri, Cam.

Cam recunoscu tonul, care însemna să sosise vremea treburilor serioase. Nemulţumirea i se răzvrăti imediat.

– Mă gîndeam să ridic puţin ancora. Azi e vînt bun.

– Poţi merge mai tîrziu.

Întoarse capul, lipsit de expresie:

– Pot merge acum.

– Circulă zvonul că tata s-a sinucis.

După un moment de paloare, Cam se înroşi de o furie turbată.

– Ce futu-i mama mă-sii-i asta? întrebă el, sărind în picioare.

„Na," îşi spuse Phillip cu o satisfacţie sumbră, „cu asta ţi-am captat atenţia."

– Unii sînt de părere că anume a intrat în stîlp.

– Astea-s minciuni gogonate. Cine naiba zice?

– Se vorbeşte – şi unele cam prind rădăcini. E în legătură cu Seth.

– Ce legătură are asta cu Seth? începu Cam să se plimbe în lungul debarcaderului îngust, cu paşi lungi şi furioşi. Ce, cred c-a înnebunit, de-a luat puştiul? Ce dracu', mă, a fost nebun că ne-a luat pe fiecare din noi, da' ce-are asta de-a face cu accidentul?

– Pe ici pe colo se comentează că Seth ar fi fiul lui. De sînge.

Aceste cuvinte îl opriră pe Cam în loc.

– Mama nu putea avea copii.

– Ştiu.

Furia îi bubui în piept, ca un ciocan pe o nicovală de oţel.

– Adică vrei să zici c-a înşelat-o? Că s-a încurcat cu alta şi-a făcut un copil? Iisuse Christoase, Phil.

– Nu eu o zic.

Cam se apropie, pînă ajunseră faţă în faţă.

– Şi-atunci ce naiba zici?

– Îţi spun ce-am auzit, răspunse calm Phillip, ca să căutăm o soluţie.

– Dacă aveai coaie, îi dădeai una peste bot ăluia care a trîntit minciuna asta.

– Cum îţi vine ţie să-mi dai una acum. Ăsta-i stilul tău de-a ataca problema? Dă-i la cap pînă trece?

Pierzîndu-şi şi el controlul, Phillip îi dădu lui Cam un mic brînci.

– Ce dracu', a fost şi tatăl meu! Tu ai fost primul, da' nu singurul!

– Atunci de ce naiba nu i-ai luat apărarea în loc să asculți porcăriile alea? Ți-a fost frică să nu-ți murdărești mînușițele? Să nu-ți strici manichiura? Dacă nu erai un fătălău nenorocit, ai fi...

Pumnul lui Phillip se repezi, nimerindu-l pe Cam drept în bărbie. Lovitura avusese destulă forță pentru a-i azvîrli capul înapoi, făcîndu-l să se clatine cîțiva pași. Dar își regăsi destul de repede echilibrul. Cu ochii întunecați și ageri, dădu din cap:

– Așa, deci, bine; hai.

Lui Phillip îi vuia sîngele prin cap, înfierbîntat. Începu să-și scoată sacoul. Atacul se produse rapid, tăcut și de la spate. Abia avu timp să înjure, înainte de a zbura de pe ponton, în apă.

Ieși la suprafață, scuipă și își împinse din ochi părul ud.

– Javră. Canalie ce ești.

Ethan, cu degetele mari înfipte în buzunarele din față, își studie fratele care călca apa.

– Răcorește-te, îi propuse el moale.

– Costumul ăsta este *Hugo Boss,* îngăimă Phillip, înotînd spre ponton.

– Mă cac pe el, aruncă Ethan o privire spre Cam. Ție îți spune ceva?

– Îmi spune c-o să aibă o notă piperată de tot la curățătoria chimică.

– Și tu la fel, replică Ethan, împingîndu-l și pe Cam de pe debarcader. Nu e nici locul, nici momentul să vă luați la pumni. Așa că după ce vă săltați fundurile din apă și vă uscați, o să stăm de vorbă. Pe Seth l-am trimis cu Grace, un timp.

Cu ochii îngustați, Cam își dădu la o parte părul de pe frunte.

– Deci așa, deodată, ai ajuns tu șeful.

– Mie mi se pare că-s singurul care și-a ținut capul

deasupra apei.

Cu aceste cuvinte, Ethan se întoarse şi porni grăbit spre casă.

Cam şi Phillip se agăţară în acelaşi timp de marginea pontonului. Se priviră lung, încruntaţi, după care Cam oftă:

– Îl aruncăm mai tîrziu.

Acceptîndu-i scuzele, Phillip dădu din cap. Se ridică pe debarcader şi se aşeză, scoţîndu-şi cravata distrusă.

– Şi eu l-am iubit. La fel de mult ca tine. Cît de mult ar fi putut oricine să-l iubească.

– Mhm, îşi smulse Cam pantofii din picioare. Nu suport.

Era o mărturisire grea, din partea unui om care alesese viaţa pe muchie de cuţit.

– N-am vrut să fiu aici azi. N-am vrut să stau acolo şi să mă uit cum îl coborau în pămînt.

– Ai fost. Pentru el, asta-i tot ce-ar fi contat.

Cam îşi scoase şosetele, cravata, sacoul, simţind frigul primăverii timpurii.

– Cine ţi-a spus despre... cine-a zis lucrurile alea despre tata?

– Grace. Auzise vorbe şi s-a gîndit că e mai bine să ştim ce se zvoneşte. Ne-a spus, lui Ethan şi mie, azi-dimineaţă. Şi a plîns, completă Phillip arcuindu-şi o sprînceană. Mai crezi şi-acum că trebuia să-i dau una?

Cam îşi aruncă pe iarbă pantofii făcuţi praf.

– Vreau să ştiu de la cine a pornit şi de ce.

– Te-ai uitat la Seth, Cam?

– Sigur că m-am uitat la el, se întoarse Cam, pornind spre casă.

– Uită-te mai bine, murmură Phillip.

Peste douăzeci de minute, cînd Cam intră în bucătărie, încălzit şi uscat, în pullover şi blugi, Ethan

pregătise cafeaua fierbinte şi whiskey-ul.

Era o bucătărie mare, de familie, cu o masă lungă de lemn în mijloc. Tăblia albă îşi cam arăta vîrsta, prin uzură şi rosături. Cu cîţiva ani în urmă, vorbiseră să schimbe maşina de gătit îmbătrînită. Apoi se îmbolnăvise Stella şi cu asta se terminaseră toate discuţiile.

Pe masă era un castron mare şi puţin adînc, pe care Ethan îl făcuse la atelierul de lucru manual, în primul an de liceu. Stătea acolo din ziua cînd îl adusese acasă şi adesea era umplut cu scrisori, bilete şi hîrtii de-ale gospodăriei, în locul fructelor cărora le fusese destinat. Trei ferestre mari se înşirau pe peretele din fund, deschizîndu-se spre curte şi spre apa de dincolo de ea.

Uşile dulapului aveau geamuri, iar vesela dinăuntru era albă şi simplă, aranjată meticulos. Precum, îşi spuse Cam, conţinutul tuturor sertarelor. Stella insistase în acest sens. Cînd voia o lingură, pe toţi sfinţii, n-avea nici un chef s-o caute.

Dar frigiderul era acoperit cu fotografii şi tăieturi din ziare, scrisori, cărţi poştale, desene de-ale copiilor, toate prinse de- a valma cu magneţi multicolori.

Inima i se opri un moment, cînd intră în încăpere, ştiind că părinţii lui n-aveau să mai fie niciodată acolo.

– Cafeaua e tare, comentă Ethan. Şi whiskey-ul la fel. Alege.

– Din amîndouă.

Cam îşi turnă o cană, adăugă în cafea o porţie de *Johnnie Walker*, şi se aşeză.

– Vrei să te iei şi tu de mine?

– Am făcut-o. Şi poate-am s-o mai fac.

Ethan decise că prefera whiskey-ul simplu şi sec. Şi-şi turnă o doză dublă.

– Acum nu prea am chef.

Rămase în picioare lîngă fereastră, privind afară, cu paharul în mînă, neînceput.

– Cred totuşi că ar fi trebuit să treci mai mult pe-aici în ultimii ani. N-oi fi putut. Acum nu mai contează.

– Nu sînt pescar, Ethan. Fac ce ştiu. Asta au aşteptat de la noi.

– Mda.

Nu-şi putea imagina nevoia de a fugi din locul care era cămin şi sanctuar. Şi iubire. Dar n-avea nici un rost s-o pună în discuţie, nici să i-o reproşeze. Sau, recunoscu el, să arunce cu acuzaţii.

– Casa are nevoie de ceva reparaţii.

– Am observat.

– Ar fi trebuit să-mi fac mai mult timp ca să vin şi să mă ocup de ea. Mereu îţi zici că o să fie timp destul, şi pe urmă, nu e. Treptele din spate putrezesc, trebuie înlocuite.

Se întoarse, cînd intră şi Phillip.

– Astă seară Grace are de lucru, aşa că nu-l poate ţine pe Seth mai mult de două ore. Zi tu totul, Phil. Mie mi-ar lua prea mult.

– În regulă.

Phillip îşi turnă cafea, fără să se atingă de whiskey. În loc să se aşeze, se rezemă de bufet.

– Se pare că acum cîteva luni a venit să-l caute pe tata o femeie. S-a dus la facultate, a făcut puţin tărăboi, dar pe-atunci nimeni nu i-a dat atenţie.

– Ce fel de tărăboi?

– A provocat o scenă în biroul lui, cu multe ţipete şi plînsete din partea ei. Pe urmă s-a dus la decan şi a încercat să depună împotriva tatei o plîngere pentru molestare sexuală.

– Asta-i o făcătură.

– Se pare că şi decanul a fost de aceeaşi părere.

Phillip îşi turnă o a doua ceaşcă de cafea, pe care o aduse la masă.

– A susţinut că tata o hărţuise şi o molestase cînd

era studentă. Dar nu figura nicăieri ca fostă studentă a colegiului. Pe urmă, a spus că îi audiase doar cursurile, fiindcă nu avea bani pentru taxa completă. Însă nici pe-asta n-a putut-o confirma nimeni. Reputația tatei a rezistat şi totul părea să fi trecut.

– A fost destul de zguduit, interveni Ethan. Mie n-a vrut să-mi vorbească. Cu nimeni n-a vrut. Pe urmă a plecat pentru circa o săptămînă. Mi-a spus că se duce în Florida, la pescuit. Şi s-a întors cu Seth.

– Vrei să spui că oamenii cred că puştiu-i al lui? Pentru numele lui Dumnezeu, că a avut de-a face cu matracuca asta care a aşteptat, cît, zece, doişpe ani, ca să se plîngă?

– Atunci, nimeni n-a prea luat-o în seamă, explică Phillip. Mai adusese şi alți copii pierduți acasă. Dar apoi, mai erau şi banii.

– Care bani?

– A completat cecuri, unul pentru zece mii de dolari, altul pentru cinci, şi încă unul de zece, în ultimele trei luni. Toate, pe numele Gloria DeLauter. Cineva de la bancă o observat şi i-a suflat altcuiva, fiindcă Gloria DeLauter se numea femeia care încercase să-l înfunde cu acuzațiile de hărțuire şi agresiune sexuală.

– Şi mie de ce naiba nu mi-a spus nimeni ce se întîmpla pe aici?

– N-am aflat de bani decît acum cîteva săptămîni.

Ethan privi în paharul cu whiskey, apoi hotărî că avea să-i prindă mai bine înăuntru decît afară. Îl dădu pe gît şi şuieră scurt.

– Cînd l-am întrebat, mi-a spus că important era numai băiatul. Să nu-mi fac nici o grijă. De cum se rezolva totul, avea să-mi explice. Mi-a cerut să-l las cîtva timp, şi părea atît de... lipsit de apărare. Nici nu-ți poți da seama cum era, să-l văd speriat, bătrîn şi fragil. Tu nu l-ai văzut, n-ai fost aici să-l vezi. Aşa că am aşteptat.

Whiskey-ul şi vinovăţia se împerecheară cu nemulţumirea şi durerea, pentru a-l sfredeli în interior.

– Şi am greşit.

Zguduit, Cam se ridică de la masă.

– Crezi că îl şantaja. Că şi-a făcut de cap cu o studentă acum cîţiva ani şi a răsturnat-o. Şi că acum o plătea ca să-şi ţină gura. Aşa că i-a dat lui copilul să-l crească?

– Îţi spun ce s-a întîmplat şi ce ştiu.

Glasul lui Ethan era calm, ochii fermi.

– Nu ce cred.

– Eu nici nu ştiu ce să cred, adăugă încet şi Phillip. Dar ştiu că Seth are ochii lui. Nu e nevoie decît să te uiţi la el, Cam.

– Nici vorbă să se fi cordit cu vreo studentă. Şi nici s-o fi înşelat pe mama.

– Nu vreau s-o cred, zise Phillip punînd cana jos. Dar om era şi el. Ar fi putut comite o greşeală.

Unul dintre ei trebuia să fie realist şi hotărî că el era alesul.

– Dacă a făcut-o, n-am să-l condamn pentru asta. Ceea ce trebuie să facem e să ne hotărîm cum îi vom împlini dorinţa. Trebuie să găsim o cale de a-l păstra pe Seth. Pot afla dacă a declanşat procedurile de adopţiune. S-ar putea să nu fie încheiate. Vom avea nevoie de un avocat.

– Vreau să aflu mai mult despre Gloria DeLauter asta.

Cu un efort calculat, Cam îşi descleştă pumnii înainte de a-i putea folosi asupra a ceva, sau a cuiva.

– Vreau să ştiu cine naiba e. Unde naiba e.

– Cum pofteşti, ridică din umeri Phillip. Personal, eu n-am chef să m-apropii de ea.

– Şi cu balivernele-astea cu sinuciderea ce e?

Phillip şi Ethan schimbară o privire, apoi Ethan se

ridică şi merse la un sertar din bucătărie. Îl deschise, scoţînd o geantă mare, încuiată. Îl durea s-o ţină în mînă şi văzu, după cum i se întunecară lui Cam ochii, că recunoscuse inelul de chei în formă de trifoi, cu smalţ verde uzat, al tatălui lor.

– Asta era în maşină după accident, deschise el geanta, pentru a lua dinăuntru un plic. Hîrtia albă era pătată cu sînge uscat.

– Cred că cineva – unul dintre poliţişti, şoferul camionului de la atelier, poate vreun infirmier – s-a uitat înăuntru şi a citit scrisoarea, fără să se ostenească s-o păstreze. E de la ea.

Scutură scrisoarea din plic şi i-o întinse lui Cam.

– DeLauter. Cu ştampila poştei din Baltimore.

– De la Baltimore se întorcea.

Cu oroare, Cam despături scrisoarea. Caligrafia era neciteaţă, cu litere mari şi rotunde.

Quinn, m-am săturat de-atîtea tocmeli. Dacă vrei aşa de mult copilul, e timpul să-l plăteşti. Ne întîlnim în locul de unde l- ai luat. Luni dimineaţă. Atunci, în cartier, e destulă linişte. La unsprezece. Adu o sută cincizeci de mii, cash. Bani cash, Quinn, şi fără amînări. Dacă nu-i aduci pînă la ultimul bănuţ, iau copilul înapoi. Ţine minte, pot pune frîna la adopţie oricînd vreau. O sută cincizeci de bătrîne e un preţ destul de bun pentru un băiat frumos ca Seth. Adu banii şi am dispărut. Ai cuvîntul meu. Gloria.

– Îl vindea, murmură Cam. Ca pe un...

Se opri, ridicînd o privire tăioasă spre Ethan, cînd îşi aminti. Odinioară, Ethan fusese vîndut la fel de avantajos, de propria lui mamă, bărbaţilor care preferau băieţi.

– Iartă-mă, Ethan.

– O suport, răspunse simplu fratele său. Mama şi tata s-au asigurat de asta. Nu-l va primi pe Seth înapoi. Cu orice preţ, n-o să mai pună mîna pe el.

– Nu ştim dacă a plătit-o.

– Şi-a golit contul din banca de-aici, interveni Phillip. Din cîte mi-am dat seama – şi încă nu i-am cercetat amănunţit hîrtiile – şi-a lichidat economiile curente. N-a avut decît o zi în care să ia banii. S-ar fi cifrat la vreo sută de mii. Nu ştiu dacă mai avea încă cincizeci – şi, în caz că da, dacă a avut timp să lichideze.

– Femeia aia n-ar fi dispărut. O ştia şi el.

Cam lăsă scrisoarea jos, ştergîndu-şi mîinile de blugi ca şi cum i s-ar fi murdărit.

– Deci, oamenii şoptesc că s-a sinucis de ruşine, din panică, de disperare? N-ar fi lăsat singur copilul.

– Nu l-a lăsat singur, se îndreptă Ethan spre cafetieră. L-a lăsat cu noi.

– Şi cum naiba vrei să-l ţinem? se aşeză Cam din nou. Cine-o să ne lase să adoptăm un copil?

– Vom găsi noi o cale.

Ethan turnă cafea, adăugînd zahăr destul pentru a-l face pe Phillip să reacţioneze cu o strîmbătură.

– Acum e al nostru.

– Ce dracu' o să facem cu el?

– Îl dăm la şcoală, îi asigurăm un acoperiş deasupra capului, mîncare la ghiozdan, şi-ncercăm să-i dăm cîte ceva din ceea ce ni s-a dat nouă.

Aduse cafetiera şi umplu din nou şi ceaşca lui Cam.

– Ai vreun argument contra?

– Vreo două duzini, dar nici unul nu-i mai important decît faptul că ne-am dat cuvîntul.

– Cu asta sîntem toţi de acord, cel puţin.

Încruntat, Phillip bătu cu degetele în masă.

– Dar am omis un punct destul de vital. Nici unul din noi nu ştie ce va avea de spus Seth. S-ar putea să nu vrea să stea aici. Poate nu va dori să rămînă cu noi.

– Nu faci decît să complici lucrurile, ca de obicei, se plînse Cam. De ce n-ar vrea?

– Fiindcă pe tine nu te cunoaşte, pe mine abia a început să mă cunoască, gesticulă Phillip cu ceaşca. Singurul cu care a stat cît de cît e Ethan.

– Nici cu mine nu şi-a petrecut prea mult timp, recunoscu Ethan. L-am luat cu barca de cîteva ori. Are minte ageră, mîini îndemînatice. Nu prea are ce spune din partea lui, dar cînd o face, ştiu că are gură. A stat un timp şi cu Grace. Nu pare s-o deranjeze.

– Tata a vrut să rămînă, declară Cam, ridicînd din umeri. Deci, rămîne.

Întoarse capul, la auzul a trei claxoane scurte.

– Asta Grace trebuie să fie, a venit să-l lase, în drum spre *Shiney's Pub*.

– *Shiney's?* săriră în sus sprîncenele lui Cam. Ce treabă are ea la *Shiney's?*

– Îşi cîştigă existența, cred, replică Ethan.

– A, mda, se întinse pe buzele lui Cam un zîmbet, încet. Îşi mai pune şi-acum chelneriţele să se îmbrace în fustiţele alea scurte cu fundă pe fund şi ciorapi negri de plasă?

– Întocmai, oftă prelung, nostalgic, Phillip. Ba bine că nu.

– Lui Grace i-ar veni binişor un costum din alea, aş zice.

– Îi vine, zîmbi Phillip. Fii sigur că-i vine.

– Poate dau şi eu o raită pe la *Shiney*, mai încolo.

– Grace nu-i una din manechinele tale franţuzoaice, se ridică de la masă Ethan, ducîndu-şi ceaşca şi nemulţumirea la chiuvetă. Nu te-apropia.

– Hooo, dădu Cam din sprîncene spre Phillip, de la spatele lui Ethan. Nu m-apropii, frate. Nu ştiam că ţi-ai îndreptat ochii în direcţia aia anume.

– Nici nu mi i-am îndreptat. E mamă, pentru numele lui Dumnezeu.

– M-am distrat de minune cu mama a doi copii, iarna

trecută în Cancun, îşi aminti Cam. Fostul ei soţ se bălăcea în ulei – de măsline – şi nu s-a ales la partaj decît cu o vilă în Mexic, două maşini, nişte flecuştete, obiecte de artă şi două milioane. Am petrecut o săptămînă memorabilă consolînd-o. Iar puştii erau drăgălaşi – de la distanţă. Cu bona.

– Ce umanitar eşti, Cam, comentă Phillip.

– Mie-mi spui?

Auziră uşa din faţă trîntindu-se şi se uitară unii la alţii.

– Ei, cine vorbeşte cu el? vru să ştie Phillip.

– Nu mă pricep la aşa ceva.

Ethan se retrăgea deja spre uşa din fund.

– Şi trebuie să-i dau de mîncare cîinelui.

– Laşu', bombăni Cam, în timp ce uşa se închidea după Ethan.

– Te cred. Şi eu sînt, se ridică Phillip, pornind. Sparge tu gheaţa. Am de răscolit hîrtiile alea.

– Stai naibii o clipă...

Dar Phillip dispăru şi el, anunţîndu-l vesel pe Seth că avea Cameron ceva de vorbit cu el. Cînd Seth apăru în uşă, cu căţeluşul zburdîndu-i pe urme, îl văzu pe Cam încruntat, turnîndu-şi whiskey în cafea.

Băiatul îşi îndesă mîinile în buzunare şi ridică bărbia. Nu voia să fie acolo, nu voia să stea de vorbă cu nimeni. La Grace, putuse sta pe verandă, singur cu gîndurile lui. Chiar cînd ieşise şi ea pentru scurt timp şi se aşezase lîngă el cu Aubrey pe genunchi îl lăsase în pace.

Fiindcă înţelegea că voia să aibă linişte.

Acum, trebuia să aibă de-a face cu omul ăsta. Nu se temea de mîinile lui mari şi de ochii duri. Nu voia – nu putea – să se lase răpus de frică. Nu i-ar fi păsat dacă-i dădeau un şut, aruncîndu-l afară ca pe unul dintre peştii prea mici pe care-i scotea Ethan din golf.

Îşi putea purta singur de grijă. Nu-şi făcea griji.

Inima i se zvîrcoli în piept ca un şoarece în cuşcă.

– Ce?

Singurul cuvînt era plin de sfidare şi provocare. Se opri, cu picioarele înţepenite, în aşteptarea răspunsului.

Cam continuă să stea încruntat, sorbind din cafeaua alcoolizată. Cu o mînă, mîngîie absent cățelul, care încerca vitejeşte să i se cațăre pe genunchi. Văzu un băiat slăbănog, în blugi încă rigizi şi vizibil noi, cu un rînjet gen futu-vă muma-n cur la toți şi ochii lui Ray Quinn.

– Stai jos.

– Pot şi-n picioare.

– Nu te-am întrebat ce poți, ți-am spus să stai jos.

Ca la un semnal, Foolish îşi trînti pe podea fundul dolofan, rînjind. Băiatul şi bărbatul, însă, continuară să se privească. Băiatul cedă primul. Smucitura scurtă din umeri îl făcu pe Cam să pună cana pe masă, cu zgomot. Era un gest al familiei Quinn, pînă-n măduva oaselor. Cam aşteptă un moment să se liniştească, încercînd să-şi adune gîndurile. Acestea, însă, rămaseră risipite, greu de prins. Ce naiba trebuia să-i spună băiatului?

– Ai mîncat ceva?

Seth îl privi precaut, pe sub genele dese ca ale unei fete.

– Mda, nişte chestii.

– Ray ți-a vorbit despre... anumite lucruri? Planuri cu tine?

Umerii se smuciră din nou:

– Nu ştiu.

– Se pregătea să te adopte, să facă formele legale. Ştiai asta.

– A murit.

– Mda, îşi luă Cam din nou cafeaua, lăsînd durerea să-l străbată. A murit.

– Mă duc în Florida, izbucni Seth, în momentul cînd îi veni ideea în minte.

Cam sorbi din cafea, înclinîndu-şi capul, chipurile cu oarecare interes.

– Nu zău?

– Am nişte bani. Mă gîndeam să plec mîine dimineaţă, să iau un autobuz spre sud. Nu mă puteţi opri.

– Ba cum să nu?

Mai la largul său, Cam se rezemă de spătar.

– Sînt mai mare ca tine. Ce planuri ai în Florida?

– Pot să-mi găsesc de lucru. Mă pricep la multe.

– Să mangleşti din buzunare, să dormi pe plajă.

– Poate.

Cam dădu din cap. La fel plănuia şi el, cînd îşi fixase destinaţia în Mexic. Pentru prima oară, îşi spuse că poate reuşea totuşi să comunice cu băiatul.

– Cred că încă nu ştii să conduci.

– Pot, dacă trebuie.

– În vremurile-astea e mai greu să şuteşti o maşină, dacă n-ai experienţă. Şi trebuie să te mişti repede, dacă vrei să nu te- ajungă copoii. Nu-i rea ideea cu Florida.

– Acolo mă duc, strînse Seth din fălci.

– S-o crezi tu.

– Înapoi nu mă mai trimiteţi, se smuci de pe scaun băiatul, cu trupul subţiratic vibrîndu-i de frică şi furie; mişcarea neaşteptată şi strigătul îl făcură pe Foolish s-o tulească, speriat. N-aveţi nici o putere asupra mea, nu mă puteţi sili să merg înapoi.

– Înapoi, unde?

– La ea. Plec chiar acum. Îmi iau boarfele şi m-am dus. Şi, dacă crezi că poţi să mă opreşti, eşti un bou.

Cam recunoscu atitudinea – încordat s-o încaseze, dar gata să dea şi el.

– Te bătea?

– Pe mă-ta, nu-i treaba ta.

– Ba p-a mă-tii, a făcut-o Ray să fie şi a mea. Dac-o iei spre uşă, adăugă, văzînd că Seth îşi muta greutatea

pe călcîie, te trag înapoi.

Oftă, doar, cînd băiatul o rupse la fugă.

Chiar şi prinzîndu-l, la trei paşi de uşa din faţă, fu nevoit să-i laude iuţeala. Iar cînd îl apucă de mijloc, încasînd dosul de palmă în bărbia încă lovită, îi respectă şi forţa.

– Jos labele de pe mine, căcănare. Te-omor dacă te-atingi de mine.

Neînduplecat, Cam îl tîrî în *living room*, unde îl trînti într-un fotoliu şi îl ţinu acolo, cu chipul apropiat de al lui. Dacă în ochii băiatului ar fi văzut doar furie, sau sfidare, nu i-ar fi păsat. Dar ceea ce văzu era groază curată.

– Ai boaşe, puştiule. Acum, încearcă să-ţi dezvolţi şi puţină minte, pe lîngă ele. Dacă am chef de sex, îmi iau o femeie. Înţelegi?

Nu putea vorbi. Tot ce ştiuse, cînd braţul acela tare şi musculos îl înhăţase de mijloc, era că de data asta n-avea să mai poată scăpa. De data asta, nu mai putea să se zbată şi să fugă.

– Aici nu e nimeni care să te mai atingă în felul ăla. Niciodată.

Fără a-şi da seama, Cam îşi îmblînzise glasul. Ochii îi rămaseră întunecaţi, dar asprimea dispăruse.

– Dacă pun mîna pe tine, în cel mai rău caz n-ar însemna decît că încerc să-ţi bag minţile-n cap. Ai înţeles?

– Nu vreau să mă atingi, îngăimă Seth.

Abia mai respira. În panică, transpiraţia îi scălda pielea într-o peliculă uleioasă.

– Nu-mi place să fiu atins.

– Okay, perfect. Stai unde te-am pus eu.

Cam se retrase, apoi îşi apropie un taburet şi se aşeză. Întrucît Foolish dîrdîia de-a binelea, îl culese de jos şi-l depuse în braţele lui Seth.

– Avem o problemă, începu el, rugîndu-se să-i vină

inspirația. Nu pot sta cu ochii pe tine cît e ziua de lungă. Şi chiar de-aş putea, al dracului să fiu dac-aş face-o. Dacă o ştergi în Florida, va trebui să te caut şi să te-aduc înapoi. Iar asta o să mă oftice rău.

Întrucît avea cîinele în braţe, Seth îl mîngîie, simţindu-se totodată şi el mai mîngîiat.

– Ce-ţi pasă ţie unde mă duc?

– Nu pot spune că-mi pasă. Lui Ray, însă, îi păsa. Aşa că va trebui să rămîi.

– Să rămîn?

Era o variantă pe care Seth n-o avusese nici un moment în vedere. Cu siguranţă, nu-şi permisese s-o creadă.

– Aici? Cînd vindeţi casa...

– Cine vinde casa?

– Păi...

Se întrerupse, înţelegînd că spunea prea mult.

– Oamenii aşa credeau.

– Oamenii credeau greşit. Nimeni n-o vinde.

Cam se mira cît de ferme îi erau sentimentele în acest sens anume.

– Încă nu ştiu cum ne vom descurca. Mă mai gîndesc. Dar, între timp, fă bine şi bagă-ţi bine-n cap: rămîi aici.

Ceea ce însemna, îşi dădu seama Cam cu un mic şoc, că rămînea şi el.

Se părea că norocul îl părăsise de-a binelea.

– Ne-am încălţat unul cu altul, puştiule, pentru un timp cel puţin.

Capitolul 3

Cameron bănuia că urma să fie cea mai sucită săptămînă din viața lui. Ar fi trebuit să se afle în Italia, pregătindu-se pentru motocrosul cu care plănuia să se delecteze. Majoritatea hainelor şi ambarcațiunea îi erau la Monte Carlo, maşina la Nisa, motocicleta la Roma.

Iar el se găsea în St. Chris, făcînd pe bona unui puşti de zece ani, cu atitudini ostile. Se ruga la toți sfinții ca băiatul să ajungă la şcoală, unde-i era locul. În aceeaşi dimineață, avuseseră un conflict straşnic pe tema asta. Dar, în fond, se războiau aproape din orice.

Treburi la bucătărie, spălat de rufe, emisiuni preferate la televizor. Cam clătină din cap, în timp ce desprindea firele putrede de pe treptele din spate. Putea să jure că băiatul se îmbățoşa şi dacă-i dădeai bună dimineața.

Şi poate că nici el nu se descurca tocmai fabulos ca păzitor, dar, ce mama mă-sii, îşi dădea toată silința. Şi, în cea mai mare parte a timpului, era de unul singur. Phillip promisese să vină în weekend-uri, ceea ce tot era ceva. Dar încă mai rămîneau cinci zile hidoase între ele. Ethan îşi făcuse obiceiul de a trece pentru cîteva ore în fiecare seară, după partida de pescuit.

Iar timpul zilei rămînea al lui.

Cam ar fi dat nemurirea sufletului pentru o săptămînă în Martinica. Nisip fierbinte şi femei şi mai fierbinți. Bere rece şi nici o bătaie de cap. Şi cînd colo, spăla rufe, învăța misterele gătitului la microunde şi încerca să

ţină evidenţa unui băiat care părea să fi încheiat un pact cu Satana ca să-i nenorocească viaţa.

– Şi tu ai fost la fel.

– Am fost pe dracu'. N-apucam eu să văd vîrsta de doişpe ani, dacă eram un idiot aşa de mare.

– În cea mai mare parte a anului ăluia dintîi, Stella şi cu mine stăteam noaptea în pat şi ne întrebam dacă dimineaţă te mai găsim aici.

– Voi, cel puţin, eraţi doi. Şi...

Mîna lui Cam se înmuie pe ciocan. Degetele îl scăpară pur şi simplu ciocanul bocănind pe pămînt lîngă el. În balansoarul vechi şi scîrţîitor de pe verandă stătea Ray Quinn. Avea faţa lată şi zîmbitoare, părul ca o coamă albă lungă bogată şi zburlită. Purta pantalonii lui pescăreşti favoriţi, gri, şi un tricou cenuşiu decolorat cu un crab roşu pe piept. Picioarele-i erau desculţe.

– Tată?

Lui Cam i se învîrti capul, o dată, ameţit, apoi în inimă îi izbucni bucuria. Sări în picioare.

– Doar nu credeai c-aveam să te las să bîjbîi singur prin toată povestea asta, nu?

– Dar...

Cam închise ochii. Avea halucinaţii, înţelese. Stresul, oboseala, plus durerea pe deasupra.

– Întotdeauna am încercat să te învăţ că viaţa e plină de surprize şi miracole. Voiam să-ţi deschizi mintea nu numai în faţa tuturor posibilităţilor, Cam, ci şi într-a imposibilităţilor.

– Stafii? Doamne, Dumnezeule!

– De ce nu?

Ideea părea să-l înveselească enorm pe Ray, care dădu drumul unuia dintre rîsetele lui groase, ca un tunet.

– Mai citeşte şi tu literatură, fiule. E plină.

– Nu se poate, mormăi Cam pentru sine.

– Uite că stau aici, aşa că s-ar părea că se cam

poate. Am lăsat prea multe treburi neterminate pe lumea asta. Acum vă revin ție și fraților tăi, dar cine știe dacă nu vă pot da și eu cîte o mică mînă de ajutor, din cînd în cînd?

– Ajutor. Mda, o să am nevoie de ajutor serios. Din partea unui psihiatru, pentru început.

Înainte ca picioarele să-i cedeze sub trup, Cam își croi drum pe treptele șubrede și se așeză pe marginea verandei.

– Nu ești nebun, Cam, doar cam derutat.

Trase aer în piept să se calmeze și întoarse capul spre omul ce se legăna alene cu vechiul balansoar de lemn. Marele Quinn, își spuse el, în timp ce aerul i se revărsa din plămîni. Părea consistent și real. Părea, conchise Cam, prezent.

– Dacă ești cu adevărat aici, vorbește-mi despre băiat. E al tău?

– Acum e al tău. Al tău, al lui Ethan și-al lui Phillip.

– N-ajunge atît.

– Ba cum să nu? Mă bazez pe fiecare dintre voi. Ethan ia lucrurile așa cum sînt și scoate maximum posibil din ele. Phillip își pune mintea cu toate detaliile și le rînduiește în ordine. Tu fortezi totul pînă iese cum vrei tu. Băiatul are nevoie de toți trei. Seth e cel mai important. Toți sînteți importanți.

– Nu știu ce să fac cu el, replică nervos Cam. Nu știu ce să fac cu mine.

– Dacă afli un răspuns, îl vei găsi și pe celălalt.

– La naiba, spune-mi ce s-a întîmplat. Spune-mi ce se întîmplă.

– Nu de-asta mă aflu aici. Și nu-ți pot spune nici dacă m-am întîlnit cu Elvis, zîmbi Ray, cînd Cam rîse scurt, neputincios. Cred în tine, Cam. Nu te da bătut, cu Seth. Nici cu tine să nu te dai bătut.

– Nu știu cum s-o fac.

– Drege treptele, îi făcu Ray cu ochiul. Ar fi un început.

– Dracu' să le ia de trepte...

Cam dădu să mai continue, dar rămăsese din nou singur, cu cîntecele păsărilor şi foşnetul blînd al apei.

– Îmi pierd mințile, murmură, frecîndu-şi fața cu o mînă nesigură. Îmi pierd naibii mințile.

Şi, ridicîndu-se, se apucă să repare treptele.

Anna Spinelli avea radioul dat la maximum. Aretha Franklin se tînguia din coardele ei vocale de-un milion de dolari, impunînd respect. Anna se tînguia într-un glas cu ea, fascinată pînă la delir de maşina ei nou-nouță.

Muncise pe brînci, economisind şi jonglînd cu fondurile pentru a-şi permite plata unui aconto şi a ratelor lunare. Şi, în ceea ce-o privea pe ea, merita fiecare borcan de iaurt pe care-l mîncase în locul unei mese adevărate.

Din cauza frigului de primăvară, ar fi preferat să coboare capota în timp ce gonea pe drumurile de țară. Dar n-ar fi arătat profesional să apară cu părul ciufulit de vînt. Mai presus de orice, era esențial să apară şi să se comporte în stil profesionist.

Pentru acea vizită la domiciliu, alesese un taior bleumarin simplu şi sobru, cu bluză albă. Ceea ce purta pe dedesubt nu privea pe nimeni, numai pe ea. Afecțiunea pentru mătase îi forța şi mai mult bugetul redus mereu la limită, dar la urma urmei viața exista pentru a fi trăită.

Îşi adunase părul negru, lung şi buclat, într-un coc strîns la ceafă. Bănuia că o făcea să arate puțin mai matură şi mai demnă. De prea multe ori, cînd purta părul pe spate, era expediată ca o fîşneață oarecare, nu ca o asistentă socială cu gînduri serioase.

Avea pielea aurie-palidă, grație eredității ei italiene. Ochii-i erau mari, negri şi migdalați. Gura, senzuală, cu

buza de jos plină. Oasele feței, puternice şi proeminente, iar nasul lung şi drept. Folosea foarte puțin machiaj în orele de program, evitînd să atragă atenții necuvenite.

La douăzeci şi opt de ani, era devotată muncii ei, mulțumită de celibat şi încîntată că se putuse instala în frumosul orăşel Princess Anne.

Se săturase de marile oraşe.

În timp ce mergea cu maşina printre cîmpiile întinse şi netede, cultivate, cu mirosul mării adus de briză pe fereastră, visa ca într-o zi să se mute într-un asemenea loc. Drumuri de țară şi tractoare. Vedere spre golf şi bărci.

Avea nevoie să facă economii, planuri, dar spera ca într-o bună zi să-şi poată cumpăra o căsuță în afara oraşului. Naveta nu avea să fie prea dificilă, mai ales cînd şofatul era una dintre cele mai mari plăceri personale ale ei.

C.D. player-ul schimbă discul, de la regina muzicii soul la Beethoven. Anna începu să fredoneze *Oda bucuriei*.

Se bucura că îi fusese încredințat cazul Quinn. Era atît de interesant. Nu-şi dorea decît să fi avut ocazia de a-i cunoaşte pe Ray şi Stella Quinn. Cu siguranță fuseseră niște oameni cu totul deosebiți, pentru a adopta trei băieți aproape mari şi a reuşi să-i educe.

Dar cei doi se prăpădiseră, iar acum grija ei era Seth DeLauter. Evident, procedurile de adopțiune nu puteau continua. Trei bărbați necăsătoriți – unul locuind în Baltimore, unul în St. Chris, iar celălalt pe unde-l tăia capul. Ei bine, medită Anna, nu părea să fie cel mai fericit mediu pentru copil. În orice caz, se îndoia că doreau să solicite custodia.

Prin urmare, Seth DeLauter avea să fie absorbit înapoi în sistem. Anna intenționa să obțină pentru el tot ce putea fi mai bun.

Cînd zări casa printre copacii ce înverzeau, opri maşina. Cu mişcări calculate, dădu radioul mai încet, la un volum civilizat, apoi îşi verifică faţa şi părul în oglinda retrovizoare. Băgînd motorul în viteza întîi, străbătu agale ultimii cîţiva metri şi coti încet pe alee.

Primul gînd care-i veni fu că era o casă fermecătoare, într-un decor încîntător. Atît de calm şi de liniştit, îşi spuse ea. I-ar fi prins bine un strat nou de zugrăveală, iar curtea avea nevoie de îngrijire, dar atmosfera vagă de paraginã n-o făcea decît să arate şi mai primitoare.

Orice băiat ar fi fost fericit acolo, reflectă ea. Oricine ar fi fost. Mare păcat că trebuia să-l ia. Oftă uşor, ştiind prea bine că soarta avea toanele ei. Şi, luîndu-şi servieta, coborî din maşină.

Trase de colţurile jachetei pentru a fi sigură că-i cădea bine pe trup. O purta puţin cam largă, ca să nu-i accentueze curbele, distrăgînd atenţia. Porni spre uşa din faţă, observînd că florile ce încadrau treptele începeau să îmbobocească.

Trebuia neapărat să înveţe mai multe despre flori; reţinu să împrumute cîteva cărţi de grădinărit de la bibliotecă.

Auzi loviturile de ciocan şi ezită, după care, cu tocurile ei joase, comode, o tăie peste gazon spre dosul casei.

Cînd îl zări, stătea îngenuncheat pe pămînt. Tricou negru băgat în pantalonii strîmţi, de doc decolorat. Din punct de vedere strict feminin, era imposibil să nu se simtă atrasă de el. Muşchii – de soiul prelung şi suplu – se unduiau după cum bătea un cui în lemn cu destulă furie, constată Anna, cu destulă forţă, pentru a face aerul să se unduiască de vibraţii.

Phillip Quinn? se întrebă ea. Directorul de publicitate? Tare se îndoia.

Cameron Quinn, aventurierul globe-trotter? Cam greu.

Deci, trebuia să fie Ethan, pescarul. Îşi fixă pe faţă un zîmbet politicos şi porni înainte:

– Domnule Quinn.

Îşi înălţă fruntea. Cu ciocanul încă strîns în mînă, se răsuci pînă cînd Anna îi văzu faţa. A, da, i se citea furia pe chip, observă ea, o mînie feroce, ucigătoare. Iar chipul propriu-zis era mai impresionant şi, cu siguranţă, mai dur decît se aşteptase.

Puţin sînge de băştinaşi americani, poate, conchise ea, ar fi explicat acele oase ascuţite şi pielea smeadă. Avea părul negru ca pana corbului, în neorînduială, destul de lung ca să-i cadă peste guler. Ochii-i erau oricum numai prietenoşi nu, de culoarea unor furtuni amarnice.

La nivel personal, găsea tot ansamblul scandalos de sexy. La cel profesional, putea recunoaşte de la prima vedere înfăţişarea unui bătăuş de gang şi hotărî pe loc că, oricare dintre Quinni era acela, trebuia să umble cu băgare de seamă.

O studie pe îndelete. Primul lui gînd fu acela că picioarele ei meritau un ambalaj mai avantajos decît fusta bleumarin vetustă şi pantofii negri şi urîţi. Al doilea fu că atunci cînd o femeie avea ochi atît de mari, aşa de frumoşi, probabil obţinea tot ce voia fără să scoată o vorbă.

Puse ciocanul jos şi se ridică:

– Da, sînt Quinn.

– Eu sînt Anna Spinelli, zise ea păstrîndu-şi zîmbetul pe buze şi înaintînd, cu mîna întinsă. Care Quinn sînteţi?

– Cameron.

Se aşteptase la o mînă delicată, datorită ochilor, datorită torsului senzual din voce, dar era fermă.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Sînt asistenta cazului Seth DeLauter.

– Seth e la şcoală.

– Speram şi eu. Aş dori să discutăm situaţia, domnule Quinn.

– Fratele meu Phillip se ocupă de amănuntele legale.

Anna îşi arcui o sprînceană, hotărîtă să-şi păstreze zîmbetul la locul lui.

– E acasă?

– Nu.

– Ei, atunci, poate mi-aţi putea acorda cîteva momente din timpul dumneavoastră... Presupun că locuiţi aici, cel puţin temporar.

– Ei, şi?

Nu se osteni să ofteze. Prea mulţi oameni vedeau asistenţii sociali ca pe nişte duşmani. Şi ea gîndise cîndva la fel.

– Grija mea este Seth, domnule Quinn. Acum, putem să discutăm, sau pot merge pur şi simplu mai departe cu procedura îndepărtării lui din această casă, într-o custodie aprobată?

– Ar fi o greşeală din partea dumneavoastră, duduie Spinelli. Seth nu pleacă nicăieri.

La auzul felului cum i se adresase, spatele Annei se îndreptă, ţeapăn.

– Seth DeLauter e minor. Adopţiunea privată pe care o implementa tatăl dumneavoastră nu s-a finalizat şi există unele îndoieli cu privire la valabilitatea ei. În momentul de faţă, domnule Quinn, nu aveţi nici o legătură legală cu el.

– V-ar interesa să vă spun ce puteţi face cu legătura asta legală, domnişoară Spinelli?

Cu oarecare satisfacţie, Seth văzu ochii aceia mari şi negri fulgerînd.

– Nici nu mă aşteptam. Pot să rezist. Seth e fratele meu.

Odată rostite, aceste cuvinte îl lăsară nespus de

zguduit. Cu o smucitură din umăr, se întoarse:

– Am nevoie de-o bere.

Anna stătu pe loc un moment, după ce uşa cu plasă se trînti. Cînd era vorba de munca ei, pur şi simplu nu-şi permitea să-şi piardă calmul. Inspiră şi expiră de trei ori, înainte de a urca pe treptele parţial reparate, pentru a intra în casă.

– Domnule Quinn...

– Tot aici eşti? strigă el răsucind dopul unei *Harp*. Vrei o bere?

– Nu. Domnule Quinn...

– Nu-mi plac asistenţii sociali.

– Cred că glumiţi, îşi permise Anna să fluture din gene spre el. În veci n-aş fi crezut.

Buzele lui Cam tresăriră, înainte de a ridica sticla.

– N-o lua în nume personal.

– Nici nu mă gîndeam. Şi nici mie nu-mi plac oamenii aroganţi şi grosolani. Acum, sînteţi gata să discutăm despre binele lui Seth sau preferaţi să revin cu documentele legale şi cu poliţia?

Ar fi fost în stare, decise Cam după ce o mai studie puţin. O fi avut ea o mutră bună de pus în ramă, dar nu se lăsa intimidată.

– Încearcă numai, şi puştiul o s-o şteargă imediat. Mai devreme sau mai tîrziu, îl veţi prinde şi-o s-ajungă la corecţională, iar pe urmă, la zdup. Sistemul vostru n-o să-l ajute cu nimic, domnişoară Spinelli.

– Dar dumneavoastră, da?

– Poate, se încruntă el, cu privirea în pahar. Tatăl meu, cu siguranţă ar fi reuşit.

Cînd îşi ridică din nou ochii, în ei i se citea o emoţie care o mai îmblînzi pe Anna.

– Crezi în sfinţenia promisiunilor făcute în pragul morţii?

– Da, răspunse ea, înainte de a se putea stăpîni.

– În ziua cînd a murit tatăl meu, i-am promis – toți trei i-am promis – că-l vom ține pe Seth la noi. Nimeni și nimic nu mă va face să-mi încalc cuvîntul. Nici dumneata, nici sistemul, nici o armată de sticleți.

Nu era deloc situația pe care se așteptase s-o găsească. Deci, trebuia să reevalueze.

– Aș dori să stau jos, spuse, după un moment.

– Poftim.

Anna își trase un scaun la masă. În chiuvetă erau vase, remarcă ea, și se simțea mirosul slab al mîncării arse, de la cina trecută. Pentru Anna, însă, toate acestea nu însemnau decît că cineva încerca să hrănească un băiat.

– Intenționați să cereți custodia legală?

– Vrem...

– Dumneavoastră, domnule Quinn, îl întrerupse ea. Vă întreb dacă aceasta este intenția dumneavoastră.

Așteptă, privindu-i chipul străbătut de îndoieli și împotrivire.

– Atunci, cred că este. Mda.

Dumnezeu să-i ajute pe toți, își spuse Cam.

– Dacă așa trebuie.

– Intenționați să locuiți în această casă, împreună cu Seth, permanent?

– Permanent?

Poate că era singurul cuvînt cu adevărat înspăimîntător din viața lui.

– Acum trebuie să stau și eu jos.

Se așeză, apoi își prinse șaua nasului între degetul mare și cel arătător, pentru a-și mai alunga tensiunea.

– Christoase. Ce-ar fi să folosim „viitorul previzibil", în loc de „permanent"?

Anna își împreună mîinile pe marginea mesei. Nu-i punea la îndoială sinceritatea, ba chiar l-ar fi aplaudat pentru intențiile lui. Dar...

– Nu aveți idee ce răspundere vă asumați.

– Te înșeli. Știu, și mă sperie ca toți dracii.

Dădu din cap, considerînd răspunsul un punct în favoarea lui.

– Ce vă face să credeți că ați fi un tutore mai bun pentru un băiat de zece ani, un băiat pe care cred că-l cunoașteți de nici două săptămîni, decît un cămin verificat și aprobat?

– Faptul că îl înțeleg. Am fost ca el – sau ca o parte din el. Și din cauza asta, aici îi e locul.

– Dați-mi voie să vă expun cîteva dintre cele mai mari obstacole din calea planurilor dumneavoastră. Sînteți un bărbat necăsătorit, fără adresă permanentă și fără un venit constant.

– Am o casă, chiar aici. Și bani.

– Pe numele cui e casa, domnule Quinn?

Cînd sprîncenele lui Cam se îmbinară, Anna nu făcu decît să dea din cap.

– Presupun că nici nu știți.

– O să știe Phillip.

– Bravo lui. Și nu mă îndoiesc că aveți bani, domnule Quinn, dar mă refer la o angajare stabilă. Călătoriile prin lume, participînd la curse cu diferite mijloace de transport, nu reprezintă un post stabil.

– Rentează de minune.

– V-ați gîndit la riscul stilului de viață pe care vi l-ați ales, cînd v-ați propus să vă asumați o asemenea responsabilitate? Credeți-mă, instanța se va gîndi. Dacă vi se întîmplă ceva, cînd încercați să bateți recordul de viteză?

– Știu ce fac. În plus, sîntem trei.

– Numai unul dintre dumneavoastră locuiește în această casă, unde va sta și Seth.

– Și?

– Iar cel care locuiește nu e un profesor respectabil

de colegiu, cu experienţa de a fi crescut trei fii.

– Asta nu înseamnă că nu mă pot descurca.

– Nu, domnule Quinn, continuă ea cu răbdare, dar e un obstacol major în calea custodiei legale.

– Şi dacă am sta toţi trei?

– Poftim?

– Dacă am locui toţi trei aici? Dacă s-ar muta şi fraţii mei?

„Ce încurcătură nenorocită", îşi spuse Cam, dar continuă:

– Dacă mi-aş lua o...

Acum fu nevoit să tragă o duşcă zdravănă de bere, ştiind că avea să-i stea cuvîntul în gît.

– Dacă-mi iau o slujbă? încheie el.

Anna îl privi lung:

– Aţi fi dispus să vă schimbaţi atît de dramatic viaţa?

– Ray şi Stella Quinn mi-au schimbat viaţa.

Chipul Annei se îmblînzi, făcîndu-l pe Cam să clipească din ochi surprins, cînd gura ei generoasă se arcui într-un surîs şi ochii păreau să i se întunece, tot mai adînci. Întinse mîna şi i-o cuprinse uşor pe a lui.

– Cînd veneam încoace, îmi doream să-i fi putut cunoaşte. Mă gîndeam că trebuie să fi fost nişte oameni remarcabili. Acum, sînt sigură.

Îşi retrase mîna.

– Va trebui să vorbesc cu Seth şi cu fraţii dumneavoastră. La ce oră vine băiatul de la şcoală?

– La ce oră? privi Cam spre ceasul de bucătărie, neştiind ce să răspundă. Are un program cam... flexibil.

– Va trebui să găsiţi răspunsuri mai precise, dacă se ajunge pînă la o anchetă socială oficială. Voi trece pe la şcoala lui. Fratele dumneavoastră, Ethan... continuă ea, ridicîndu-se. Cînd l-aş găsi acasă?

– Pe la ora asta, nu. Vine cu peştele înainte de cinci.

Anna se uită la ceas, calculîndu-şi timpul.

– În regulă, îl voi căuta pe celălalt frate al dumneavoastră la Baltimore.

Scoase din servietă o agendă de piele, elegantă.

– Acum, dacă mi-ați putea da numele şi adresele cîtorva vecini. Oameni care vă cunosc pe dumneavoastră şi pe Seth şi care ar putea să vă confirme caracterul. Partea bună a caracterului, mai bine-zis.

– Probabil că-mi vor veni în minte cîțiva.

– Este şi ăsta un început. Voi face unele cercetări pe-aici, domnule Quinn. Dacă e în interesul lui Seth să rămînă la dumneavoastră în casă, în grija dumneavoastră, voi face tot posibilul să vă ajut.

Îşi înclină capul.

– Iar dacă ajung la concluzia că e mai bine pentru el să fie luat din casa dumneavoastră, şi de sub îngrijirea dumneavoastră, atunci voi lupta cu ghearele şi cu dinții pentru ca aşa să se întîmple.

Cam se ridică şi el.

– Deci, cred că ne-am înțeles.

– Nici pe departe. Însă trebuie să începem de undeva.

În clipa cînd Anna ieşi din casă, Cam se repezi la telefon. Pînă trecu de secretară şi asistent, ajungînd la Phillip, enervarea îi scăpase de sub control.

– A fost pe-aici o afurisită de asistentă socială.

– Ți-am spus să te aştepți.

– Ba nu mi-ai spus deloc.

– Ba ți-am spus. Tu nu m-asculți. Am un prieten – avocat – care se ocupă de custodie. Mama lui Seth a luat-o la picior; din cîte se-aude, nu mai e în Baltimore.

– Mă doare-n cur unde-i mă-sa. Asistenta socială a făcut gălăgie că cică să-l ia pe Seth.

– Avocatul încearcă să obțină o custodie temporară. E nevoie de timp, Cam.

– S-ar putea să nu avem timp.

Închise ochii, încercînd să judece, cu toată furia.

– Sau poate că am cîştigat eu puţin. A cui e casa acum?

– A noastră. Tata ne-a lăsat-o – cu toate de pe lîngă ea – la toţi trei.

– Bine, perfect. Fiindcă în curînd îţi schimbi sediul. Va trebui să-ţi împachetezi toate costumele alea ale tale de la casa de modă, frăţie, şi să-ţi urneşti fundul încoace. Iarăşi vom locui toţi la un loc.

– Pe dracu'.

– Iar eu trebuie să-mi iau o nenorocită de slujbă. Te-aştept diseară, pe la şapte. Adu şi cina. Mi s-a făcut rău de-atîta gătit.

Cu oarecare satisfacţie, trînti telefonul peste înjurăturile viguroase ale lui Phillip.

Anna îl găsi pe Seth posomorît, spurcat la gură şi cu nasul neşters. Şi-l plăcu imediat. Directorul îi permisese să-l scoată de la ore, pentru a folosi un colţ al bufetului pustiu în chip de birou ad-hoc.

– Mi-ar fi mai uşor dacă mi-ai spune ce crezi, ce simţi şi ce doreşti.

– Ce-ţi pasă?

– Pentru asta sînt plătită.

Seth ridică din umeri, continuînd să deseneze figuri pe masă cu degetul.

– Cred c-ar trebui să-ţi vezi de treburile tale. Mă plictiseşti şi vreau să mă laşi în pace.

– Ei, despre mine atîta e de-ajuns, răspunse Anna, văzîndu-l cu plăcere că-şi stăpînea un zîmbet. Hai să vorbim despre tine. Îţi place să locuieşti cu domnul Quinn?

– E o casă mişto.

– Da, şi mie mi-a plăcut. Dar domnul Quinn?

– Crede că le ştie pe toate. Se crede mare sculă pe basculă fiindc-a umblat prin toată lumea. Mai mult ca sigur, la gătit nu face două parale, îți zic eu.

Anna lăsă pixul pe masă şi-şi împreună mîinile peste agendă. Era mult prea slab, îşi spuse ea.

– Rămîi flămînd?

– Pînă la urmă, aduce pizza sau burgeri. Jalea lumii. Vreau să zic, ce mare brînză să umbli la un cuptor cu microunde?

– Poate-ar fi mai bine să găteşti tu.

– De parcă mi-ar cere-o. Din două-n două seri, praf se fac cartofii. Uită să-i împungă cu furculița, înțelegi, şi poc!

Uită să se strîmbe, rîzînd în schimb cu gura pînă la urechi.

– Ce porcărie! Şi-atuncea, țin-te înjurături.

– Deci, nu bucătăria e specialitatea lui.

Dar, conchise Anna, se străduia totuşi.

– Mie-mi spui? Îi e mai bine cînd umblă dînd cu ciocanul sau moşmondind la tărăboanța aia mistocară. Ai văzut *'Vette*-ul? Cam a zis că a fost al lu' maică-sa şi că-l avea de-o veşnicie. Şi merge ca o rachetă. Ray îl ținea în garaj. Cred că nu voia să-l mai scoată.

– Ți-e dcr de el? De Ray?

Umerii slabi ai băiatului se ridicară din nou, iar privirea îi coborî în pămînt.

– Era mişto. Da' era bătrîn şi, cînd îmbătrîneşti, mori. Aşa e viața.

– De Ethan şi Phillip ce părere ai?

– Sînt okay. Îmi place să ies cu barca. Dacă n-aveam şcoală, puteam să lucrez cu Ethan. A zis că fac muşchi.

– Vrei să rămîi la ei, Seth?

– N-am unde să mă duc, nu?

– Întotdeauna ai de ales, iar eu mă aflu aici pentru a te ajuta să găseşti ceea ce-ți prinde cel mai bine. Dacă

ştii unde e mama ta...

– Nu ştiu, ridică el glasul, cu capul sărindu-i în sus; ochii i se întunecară aproape ca abisul oceanului, pe chipul palid. Şi nici nu vreau să ştiu. Încearcă numai să mă mai trimiți acolo, că-n veci n-ai să mă mai găseşti.

– Ți-a făcut vreun rău?

Anna aşteptă o clipă, apoi dădu din cap, cînd Seth nu făcu decît s-o privească.

– Bine, trecem peste asta, pentru moment. Există cupluri şi familii care vor şi pot lua în casa lor copii, ca să-i îngrijească, să le asigure o viață fericită.

– Numai că nu pe mine mă vor, este?

Lacrimile încercau să iasă. Al dracului să fie dacă le lăsa. În schimb, ochii i se înfierbîntară, arzător de uscați.

– A zis că pot să rămîn, da' a mințit. O minciună împuțită.

– Nu, îl prinse ea de mînă, înainte de a apuca să sară în picioare. Nu-i adevărat, vor să rămîi. Şi, dacă tot veni vorba, domnul Quinn – Cameron – s-a supărat foarte tare pe mine cînd am sugerat că ai putea merge la cămin. Încerc doar să aflu ce vrei şi tu. Şi cred că tocmai mi-ai spus. Dacă viața cu frații Quinn e cea pe care o doreşti şi e cea mai bună formulă pentru tine, vreau să te ajut s-o obții.

– Ray a zis că pot rămîne. A zis că niciodată nu va trebui să plec înapoi. Mi-a promis.

– Dacă pot, voi încerca să-l ajut să se țină de cuvînt.

Capitolul 4

Întrucît în casă nu părea să se găsească altceva de băut decît bere, răcoritoare carbogazoase şi nişte lapte suspect la înfăţişare, Ethan puse ibricul pe foc. Avea să fiarbă ceai, să-l pună la gheaţă şi să savureze un pahar mare pe verandă, la căderea serii.

Era într-al paisprezecelea ceas al zilei şi se pregătea să se relaxeze.

Ceea ce n-avea să-i fie uşor, conchise el, în timp ce căuta pliculeţe de ceai şi-i auzea pe Cam şi pe Seth la un nou meci de răcnete în living. Presupunea că le plăcea să se răstească unul la altul, altfel n-ar fi sacrificat atîta timp pentru asta.

Pentru el însuşi, dorea o oră de linişte, o masă decentă, apoi una dintre cele două ţigări de foi pe care şi le permitea zilnic. După cum se prezenta situaţia, bănuia că ora liniştită nu mai intra în program.

În timp ce punea plicurile de ceai în apa clocotită, auzi un tropăit de paşi pe scări, urmat de o uşă trîntită, ca o împuşcătură.

– Puştiul ăsta mă scoate din ţîţîni, se plînse Cam, intrînd val- vîrtej în bucătărie. Nici bau nu poţi să-i spui fără să iasă scandal.

– Mm-hmm.

– Certăreţ, obraznic, caută gîlceavă...

Simţindu-se nedreptăţit flagrant, Cam înhaţă o bere din frigider.

– Cred că e ca şi cum te-ai uita în oglindă.

– Pe dracu'.

– Nu ştiu ce mi-a venit. Tu eşti un suflet atît de paşnic.

Mişcîndu-se în ritmul său relaxat, Ethan se aplecă să caute o veche carafă de apă.

– Ia să vedem, aveai cam paşipe ani cînd am apărut eu. Întîi şi-ntîi, te-ai luat la harță cu mine ca să ai o scuză să-mi dai borşul pe nas.

Pentru prima oară după cîteva ore, Cam simți că pe buze i se lărgea un zîmbet.

– N-a fost decît o scatoalcă de bun venit în familie. În plus, mi-ai învinețit şi tu al naibii un ochi, în semn de mulțumire.

– Asta a fost atunci. Puştiu-i prea isteț ca să-ncerce să te pocnească, urmă Ethan, începînd să pună linguri mărinimoase de zahăr în carafă. Aşa că, în schimb, te sîcîie. Ți-a captat atenția, mai mult ca sigur, nu?

Îl irita, căci era adevărat.

– Dacă l-ai bunghit aşa de corect, de ce nu-l iei în seama ta?

– Fiindcă eu ies pe apă în fiecare zi dis-de-dimineață. Un băiat ca el are nevoie de supraveghere.

Asta, îşi spuse Ethan, era varianta lui şi avea să se țină de ea chiar de-ar fi trecut prin toate chinurile iadului.

– Dintre toți trei, tu eşti singurul care nu munceşte.

– Am s-o dreg şi pe-asta, bombăni Cam.

– Nu zău?

Pufnind uşor, Ethan termină de pregătit ceaiul.

– N-apuc eu ziua aia.

– Ba ai s-o apuci, şi destul de repede. Azi a trecut pe-aici o asistentă socială.

Ethan mormăi, lăsînd implicațiile să i se învîrtească prin minte.

– Şi ce-a vrut?

– Să ne verifice. O să stea de vorbă şi cu tine. Şi cu Phillip. Cu Seth a şi vorbit – lucru despre care încercam să-l întreb, într-un mod cît mai diplomatic, cînd iarăşi a-nceput să facă spume la gură.

Se încruntă, cu gîndul mai mult la Anna Spinelli, cea cu picioare trăsnet şi servietă pretenţioasă, decît la Seth.

– Dacă nu trecem proba, o să-ncerce să ni-l ia.

– Nu pleacă nicăieri.

– La fel am spus şi eu.

Îşi trecu din nou mîna prin păr, ceea ce, din cine ştie ce motiv, îi aminti că avusese de gînd să se tundă. La Roma. Seth nu era singurul care nu pleca nicăieri.

– Dar, frăţie, sîntem pe cale să operăm nişte ajustări serioase pe-aici.

– E bine,aşa cum e, zise Ethan. Umplu un pahar cu gheaţă şi turnă pe deasupra ceai, făcînd cuburile să trosnească.

– Uşor ţi-e ţie să vorbeşti.

Cam ieşi pe verandă, lăsînd uşa cu plasă să se trîntească în urma lui. Merse pînă la balustradă şi îl privi pe zveltul ogar al lui Ethan, Simon, tăvălindu-se cu căţelandrul cel dolofan. La etaj, Seth se hotărîse în mod clar să se răzbune, punînd radioul la maximum. Acordurile rock bubuiau prin ferestre, mai-mai să-i spargă timpanele.

Fălcile lui Cam se încleştară. Al dracului să fie dacă-i spunea puştiului să dea mai încet. Ar fi fost o reacţie prea stereotipă, prea înfricoşător de specific adultă. Sorbi din bere, chinuindu-se să-şi destindă nodurile din umeri, şi se concentră asupra felului cum soarele la asfinţit arunca diamante albe pe apă.

Vîntul se întetea, astfel că iarba din mlaştini se unduia ca un ogor din Kansas. Bărbătuşul unei perechi de raţe care-şi făcuseră cuib în locul unde malul apei se arcuia, lîngă copaci, trecu în zbor, măcănind.

„Lucy, sînt acasă", fu singurul gînd care-i putu veni în

minte şi nu lipsi mult să zîmbească din nou.

Pe sub vuietul muzicii, auzi scîrţîitul ritmic blînd al balansoarului. Cînd se răsuci în loc, spuma berii se revărsă din sticlă. Ethan se opri din legănat, privindu-l lung.

– Ce-i? întrebă el. Christoase, Cam, parc-ai fi văzut o stafie.

– Nimic.

Cam îşi trecu o mînă peste faţă, apoi se aşeză cu grijă pe verandă, rezemat de stîlp.

– Nimic, repetă el, punînd însă berea deoparte. Sînt puţin cam nervos, atîta tot.

– Aşa eşti tu de obicei, dacă stai într-un singur loc mai mult de-o săptămînă.

– Nu-mi forţa mîna, Ethan.

– Era doar un comentariu.

Şi, fiindcă arăta într-adevăr extenuat şi palid, Ethan scoase două trabuce din buzunarul de la piept al cămăşii. Nu strica la nimic dacă-şi schimba obiceiul fumatului după masa de cină.

– O havană?

Cam oftă:

– Mda, de ce nu?

Neavînd chef să se mişte, îl lăsă pe Ethan s-o aprindă pe prima şi să i-o dea. Rezemîndu-se din nou, suflă alene cîteva inele de fum. Cînd muzica se opri brusc, simţi că înregistrase o mică victorie personală.

În următoarele zece minute, nu se auzi nici un alt sunet cu excepţia clipocitului apei, glasurilor păsărilor şi foşnetului brizei. Soarele se lăsă şi mai jos, răspîndind pe cerul de la apus o aură roşiatică blîndă, care însîngera apa şi înceţoşa orizontul. Umbrele se alungeau.

Era tipic pentru Ethan, medită Cam, să nu pună întrebări. Să stea în aşteptare, tăcut. Să înţeleagă nevoia de linişte. Aproape uitase acea admirabilă trăsătură a

fratelui său. Şi poate, recunoscu Cam, aproape uitase cît de mult îl iubea pe fratele primit în dar de la Ray şi Stella.

Însă, chiar dacă-şi amintea, nu era sigur ce să facă.

– Văd că ai reparat treptele, comentă Ethan, cînd socoti că fratele său se destinse din nou.

– Mda. Şi i-ar prinde bine şi o zugrăveală nouă casei ăsteia.

– Ajungem noi şi acolo.

Trebuia să ajungă la multe, îşi spuse Cam. Dar scîrţîitul scăzut al balansoarului continua să-l readucă cu gîndul la cele întîmplate după-amiază.

– Ai visat vreodată cu ochii deschişi?

Putea să-l întrebe, fiindcă era Ethan, iar Ethan avea să stea să se gîndească.

După ce puse paharul aproape gol pe verandă, lîngă balansoar, Ethan îşi studie havana.

– Păi... cred că da. Minţii îi place să hoinărească, atunci cînd o laşi în voia ei.

Putea să fi fost şi asta, îşi spuse Cam. Mintea i-o luase razna – poate chiar se şi rătăcise puţintel. Ar fi fost un motiv ca să i se pară că-şi vedea tatăl legănîndu-se pe verandă. Conversaţia? Gînduri nostalgice – atîta tot.

– Mai ţii minte cum îşi aducea tata scripca aici? În serile calde de vară, stătea acolo unde stai tu şi cînta ore în şir. Avea nişte mîini aşa de mari.

– Ştia să facă vioara aia să cînte, mai mult ca sigur.

– L-ai moştenit destul de bine.

Ethan ridică din umeri, pufăind leneş din ţigară.

– Oarecum.

– Ar trebui s-o iei. Şi el ar fi vrut să-ţi rămînă ţie.

Fratele său îşi mută ochii calmi, privind într-ai lui Cam. Un moment, nici unul nu vorbi – nu era nevoie.

– Cred că am s-o iau, dar încă nu. Nu sînt gata.

– Mda, suflă Cam din nou fumul.

– Mai ai ghitara pe care ţi-a dat-o la Crăciunul ăla?

– Am lăsat-o aici. N-am vrut s-o bubui cu mine peste tot.

Îşi privi degetele, flexîndu-le ca şi cum s-ar fi pregătit să şi le depună pe coarde.

– Cred că n-am mai cîntat de peste un an.

– Poate ar trebui să-l încercăm pe Seth la vreun instrument. Mama jura că prin cîntarea unei melodii îţi descarci agresivitatea.

Întoarse capul, cînd cîinii începură să latre, luînd-o la fugă pe după colţul casei.

– Aştepţi pe cineva?

– Pe Phillip.

Ethan îşi înălţă sprîncenele.

– Credeam că nu vine pînă vineri.

– Să zicem că e o urgenţă de familie, scuturâ Cam scrumul trabucului, înainte de a se ridica. Sper pe toţi sfinţii să aleagă ceva omenesc de mîncare, nu aiureala aia de mazăre păstăi care-i place lui.

Phillip intră în bucătărie, ţinînd o pungă mare în echilibru pe un sufertaş enorm cu pui şi emanînd valuri-valuri de iritare. Trînti mîncarea pe masă, îşi trecu o mînă prin păr şi se încruntă la fraţii săi.

– Am venit, se răsti el, în timp ce Cam şi Ethan intrau pe uşa din spate. Care dracu-i problema?

– Ne e foame, răspunse nepăsător Cam şi, ridicînd capacul, luă un picior de pui. Vezi că ţi-ai murdărit pantalonii „io-s director", Phil.

– Ei, fir-ar să fie!

Înfuriat de-a binelea, Phillip îşi şterse nervos urmele de labe de pe pantaloni.

– Cînd aveţi de gînd să-l învăţaţi pe cîinele ăla idiot să nu mai sară pe oameni?

– Cînd cari pui fripţi, vrea să vadă dacă nu capătă şi el o porţie. Înseamnă că-i deştept, dacă vrei să-mi

ştii părerea.

Neofensat, Ethan se duse la dulap să scoată farfuriile.

– Cartofi prăjiţi ai adus? întrebă Cam, apoi băgă mîna în pungă, înhăţînd unul. Sînt reci. Să-i pună careva în cuptor. Dacă o fac eu, sau sar în aer, sau se dezintegrează.

– Îi încălzesc eu. Adu ceva să scoatem salata asta de varză.

Phillip trase aer în piept, o dată, şi încă o dată. Drumul cu maşina de la Baltimore era lung şi fusese un trafic îngrozitor.

– Fetelor, cînd încetaţi să vă mai jucaţi de-a casa, poate-mi spuneţi şi mie de ce mi-am contramandat o şustă cu o C.P.A.[1] ţapănă de tot – a treia întîlnire, a propos, însemnînd cina la ea acasă, cu posibilitatea clară a sexului pe urmă – şi în schimb am petrecut cîteva ore într-o circulaţie mizerabilă ca să le aduc un căcat de sufertaş cu pui fripţi la doi tolomaci.

– Mai întîi, m-am săturat să tot gătesc, îşi îngrămădi Cam salată de varză în farfurie şi luă un biscuit. Şi m-am săturat şi mai rău să tot arunc ce-am gătit, fiindcă nici măcar cătelul – care bea regulat din toaletă – nu vrea să se-atingă. Da' asta-i numai la prima vedere.

Mai luă o bucată sănătoasă de pui, în timp ce se ducea la uşă să-l strige pe Seth.

– Trebuie să fie de faţă şi puştiul. Ne priveşte pe toţi.

– Bravo. Excelent, se trînti Phillip pe un scaun, smucindu-şi cravata.

– Nu cîştigi nimic bosumflîndu-te că-n seara asta contabila aia n-o să-ţi rezolve socoteala, amice, zise

---

1. – *Certified Public Accountant* = contabil public autorizat (n.tr.)

Ethan oferindu-i un zîmbet prietenos şi o farfurie.

– Sezonul fiscal e în creştere.

Cu un oftat, Phillip luă din salată.

– Voi avea noroc dacă mă mai învredniceşte măcar cu o privire, pînă după 15 aprilie. Şi eram cît pe ce.

– În următorul interval, nici unul dintre noi n-o să prea aibă parte de distracţie, smuci Cam capul, cînd paşii lui Seth se auziră tropăind pe scară. În lipăitul ăsta de picioruşe, praful se-alege de viaţa sexuală.

Îşi înfrînă nevoia de a mai lua o bere şi se mulţumi cu ceai şi gheaţă, în timp ce Seth intra în bucătărie. Băiatul scrută încăperea, cu nările fremătînd la mirosul puiului condimentat, dar nu se repezi la sufertaş, cum ar fi vrut.

– Care-i treaba? întrebă el, îndesîndu-şi mîinile în buzunare, pe cînd stomacul i se chinuia de poftă.

– Şedinţă de familie, anunţă Cam. Cu mîncare. Şezi.

Luă şi el un scaun, în timp ce Ethan punea pe masă cartofii proaspăt reîncălziţi.

– Şezi, repetă Cam, cînd Seth rămase pe loc. Dacă nu ţi-e foame, poţi doar s-asculţi.

– Aş mînca şi eu ceva, se apropie ţanţoş băiatul, aşezîndu-se pe un scaun. Trebuie să fie mai ca lumea decît lăturile pe care încerci tu să le dai drept mîncare.

– Ştii, răspunse Ethan, cu vorba sa blajină şi tărăgănată, înainte ca fratele său să se burzuluiască, mie mi se pare că aş fi recunoscător dacă cineva ar încerca să-mi facă o masă caldă din cînd în cînd. Chiar dacă-s doar lături.

Cu ochii la Seth, înclină sufertaşul, lăsîndu-l să aleagă.

– Mai ales dacă acel cineva şi-ar da toată silinţa.

Întrucît Ethan era cel care-i vorbea, Seth roşi, se foi, apoi ridică din umeri, luînd un piept gras.

– Nu i-a cerut nimeni să gătească.

– Un motiv în plus. Poate-ar ieşi mai bine dacă aţi

face cu rîndul.

– Nu mă crede în stare de nimic, se strîmbă Seth la adresa lui Cam. Aşa că, nu fac.

– Ştii, mă cam tentează să-l arunc pe peştişorul ăsta înapoi în apă, zise Cam punînd sare pe cartofii prăjiţi şi, încercînd să-şi stăpînească nervii întinşi la limită. Mîine la ora asta aş putea fi în Aruba.

– Atunci, du-te, scăpărară ochii lui Seth, furioşi şi sfidători. Du-te unde naiba vrei, numai să nu te mai văd. N-am nevoie de tine.

– Băi ţînc neobrăzat! Pîn-aici!

Cam avea braţul lung, iar acum şi-l repezi peste masă, smulgîndu-l pe Seth din scaun. Chiar cînd Phillip deschise gura să protesteze, Ethan clătină din cap.

– Crezi că mi-a plăcut să-mi petrec ultimele două săptămîni ca bonă la un monstru mucos înfumurat de tot căcatul? Mi-am pus viaţa pe stop ca să mă ocup de tine.

– Mare brînză.

Seth se albise ca hîrtia şi era pregătit pentru lovitura care era sigur că avea să urmeze. Dar nu se dădu bătut.

– Nu faci decît s-alergi prin lume adunînd trofee şi regulînd femei. Du-te de unde-ai venit şi continuă. Mă doare-n cur.

Cam îşi privi marginile cîmpului vizual înroşindu-se. Furia şi neputinţa îi şuierau prin sînge ca un şarpe încordat să atace.

La capetele braţelor, văzu mîinile tatălui său. Nu ale lui Ray, ci ale omului care şi le folosise asupra lui cu o violenţă atît de nepăsătoare, în tot timpul copilăriei. Înainte de a face ceva de neiertat, îl lăsă pe Seth la loc în scaun. Glasul i se calmase, iar încăperea vibra de efortul propriului său autocontrol.

– Dacă-ţi închipui că pentru tine stau, te înşeli. Stau pentru Ray. Ai idee unde-o să te-arunce sistemul ăsta, dacă unul dintre noi ajunge la concluzia că nu meriţi atîta

bătaie de cap?

„În cămine, îşi spuse Seth. Printre străini. Sau, mai rău, la *ea*." Întrucît picioarele îi tremurau rău, şi le încîrligă pe după ale scaunului.

– Nu te interesează ce fac ăia cu mine.

– Ăsta nu-i decît încă un punct unde greşeşti, răspunse încet Cam. Dacă nu vrei să fii recunoscător, n-ai decît. N-am nevoie de recunoştinţa ta nenorocită. Dar vei începe să te porţi mai respectuos, şi imediat. Nu numai eu o să mă ţin de fundul tău nefericit, amice. Ci toţi trei.

Se aşeză la loc, aşteptînd să se calmeze complet.

– Asistenta socială care a fost azi aici – Spinelli, Anna Spinelli – e preocupată de mediu.

– Ce-i în neregulă cu mediul? vru să ştie Ethan.

Trase concluzia că mica altercaţie limpezise aerul. Acum puteau trece la detalii.

– E o casă bună, solidă, o zonă plăcută. Şcoala e bună, criminalitatea scăzută.

– Am impresia că *eu* sînt mediul. Pe moment, numai eu stau aici, ocupîndu-mă de toate.

– Toţi *trei* ne vom înscrie ca tutori, sublinie Phillip.

Turnă ceai cu gheaţă într-un pahar şi îl puse nepăsător pe masă, lîngă mîna strînsă pumn a lui Seth. Presupunea că pe băiat îl ardea gîtul de uscat ce era.

– M-am interesat la avocat, după telefonul tău. Hîrtiile preliminare ar trebui să fie gata pînă la sfîrşitul săptămînii. Va fi o perioadă de probă – studii regulamentare ale locuinţei, întîlniri, evaluări. Dar dacă nu se ivesc obiecţii serioase, nu par să existe probleme.

– Spinelli e o problemă, fu de părere Cam. Refuza să lase altercaţia să-i strice pofta de mîncare şi întinse mîna să mai ia pui. Clasica făcătoare-de-bine. Picioare mişto, minte serioasă. Ştiu că a vorbit cu puştiul, dar el nu pare dispus să relateze ce-au vorbit, aşa că voi povesti

despre noi. Se îndoia de aptitudinile mele de tutore. Om necăsătorit, fără loc de muncă stabil şi fără domiciliu permanent.

– Sîntem trei, se încruntă Phillip, înfigînd furculiţa în salată. Îl rodea un strop de vinovăţie şi nu-i plăcea.

– Cum am zis şi eu. Duduia Spinelli cea cu ochi italieneşti superbi a ripostat cu tristul argument că întîmplător eu sînt singurul care locuieşte efectiv aici cu puştiul. Şi a insinuat cu tact că, din toţi trei, sînt cel mai puţin probabil candidat ca tutore. Aşa că am aruncat la bătaie ideea că am locui toţi trei aici.

– Cum adică, să locuim aici? scăpă Phillip furculiţa din mînă. Eu lucrez la Baltimore. Am un condomeniu. Cum naiba să stau aici şi să lucrez acolo?

– Asta ar fi o problemă, fu Cam de acord. Dar una şi mai mare va fi cum să-ţi încapă toate hainele în debaraua aia din vechea ta cameră.

În timp ce Phillip încerca să găsească un răspuns, Ethan bătu cu degetul în marginea mesei. Se gîndea la casa lui mică şi, pentru el, perfectă. La liniştea şi solitudinea ei. Şi îl văzu pe Seth cum privea în farfurie, cu ochi negri şi nedumeriţi.

– Cît timp crezi că ar dura?

– Nu ştiu, îşi trecu Cam ambele mîini prin păr. Şase luni, poate un an.

– Un an.

Phillip nu putu decît să închidă ochii.

– Iisuse.

– Vorbeşte cu avocatul despre asta, îi propuse Cam. Vezi ce şi cum. Dar la serviciile sociale trebuie să facem un front comun, altfel ni-l iau. Şi trebuie să-mi găsesc şi eu de lucru.

– De lucru, se dizolvă nemulţumirea lui Phillip într-un zîmbet. Tu? Şi ce să faci? În St. Chris nu-s piste de curse. Iar Chesapeake, Dumnezeu să-l binecuvînteze,

cu siguranță că nu-i Mediterana.

– Găsesc eu ceva. Stabil nu înseamnă şi pretenţios. Nu caut un post în care să am nevoie de costum *Armani*.

Se înşelase, îşi dădu seama Cam. Toată povestea asta nenorocită *avea* să-i taie pofta de mîncare.

– După cîte am înțeles, Spinelli va reveni mîine, poimîine cel tîrziu. Trebuie s-o rezolvăm şi să dăm senzația că ştim ce naiba facem.

– O să-mi iau concediu mai devreme, îşi luă Phillip adio de la cele două săptămîni pe care plănuise să le petreacă în Caraibe. Aşa, cîştigăm două săptămîni. Pot să lucrez cu avocatul, să tratez cu asistenta socială.

– Cu ea tratez eu, zîmbi uşor Cam. Mi-a plăcut cum arăta şi m-am gîndit să mă distrez puțin pe tema asta. Sigur, totul depinde de ce anume i-a spus puştiul azi.

– I-am spus că vreau să rămîn, bombăni Seth.

Lacrimile îi ardeau stomacul ca un acid. Mîncarea rămăsese neatinsă în farfurie.

– Ray a zis că se poate. A zis că pot sta aici. A zis că aranjează el aşa ca să pot.

– Iar noi sîntem tot ce a mai rămas din el.

Cam aşteptă pînă cînd Seth îşi ridică privirea.

– Aşa că, o să aranjăm.

Mai tîrziu, cînd luna răsărise şi apele negre erau spintecate de razele ei albe şi luminoase, Phillip stătea pe ponton. Aerul era mai rece, vîntul umed purtînd cu el asprimea iernii care se lupta să nu cedeze în fața primăverii.

Se potrivea cu starea lui.

În sufletul său se dădea un război, între conştiință şi ambiție. În două săptămîni fugare, viața pe care şi-o plănuise, o calculase meticulos şi o implementase cu

delibrare şi multă muncă grea se spulberase.

Acum, încă amorţit de durere după tatăl său, i se cerea să se transfere, să-şi compromită toate acele planuri migăloase.

Avea treisprezece ani, cînd Ray şi Stella îl luaseră la ei. Cei mai mulţi dintre acei ani şi-i petrecuse pe străzi, fentînd sistemul. Era un hoţ desăvîrşit, un bătăuş entuziast care folosea drogurile şi alcoolul pentru a şterge urîţenia vieţii. Terenul lui de acţiune erau mahalalele din Baltimore şi, cînd fusese împuşcat dintr-o maşină în mers, rămînînd plin de sînge pe stradă, era pregătit să moară. Să termine cu tot.

Într-adevăr, viaţa pe care o dusese pînă să ajungă într-o rigolă plină cu gunoi se sfîrşise în acea noapte. Supravieţuise şi, din motive pe care niciodată n-avea să le înţeleagă, soţii Quinn îl doriseră. Îi deschiseseră o mie de uşi fascinante. Şi, oricît de des, oricît de sfidător încercase să le închidă la loc, nu-l lăsaseră.

Îi dăduseră de ales şi îi dăruiseră speranţa, şi o familie. Îi oferiseră o şansă de a studia care-i mîntuise sufletul. Se folosise de toate cele primite de la ei pentru a deveni omul care era acum. Studiase şi muncise, îngropîndu-l adînc pe băiatul acela nefericit.

Postul său de la *Innovations*, ilustra firmă de publicitate din zona metropolitană, era solid. Nimeni nu se îndoia că Phillip Quinn urca rapid spre culme. Şi nimeni dintre cei care-l cunoşteau pe omul ce purta costume elegante de la casa de modă, care putea comanda o masă într-o franceză impecabilă şi ştia întotdeauna vinul potrivit n-ar fi crezut că odinioară îşi vînduse trupul pe două parale.

Se mîndrea cu asta, poate prea mult, dar considera că era omagiul său faţă de familia Quinn.

Încă mai avea el destul din acel băiat egoist şi egocentric pentru a se revolta la gîndul de a ceda măcar o

cîtime. Dar şi prea mult din bărbatul pe care îl modelaseră Ray şi Stella, pentru a se gîndi măcar să facă altceva.

Într-un fel, trebuia să ajungă la un compromis.

Se întoarse, privind spre casă. La etaj era întuneric. Seth se culcase, meditä Phillip. Habar n-avea ce să simtă pentru băiat. Îl recunoştea, îl înţelegea şi, bănuia, îl cam nemulţumeau acele părţi din el pe care le vedea la micul Seth DeLauter.

Era fiul lui Ray Quinn?

Poftim, îşi spuse Phillip, cu dinţii strînşi – o nouă duşmănie, numai la gîndul simplei posibilităţi. Oare omul pe care aproape îl divinizase timp de peste jumătate din viaţă căzuse într-adevăr de pe piedestal, în ispită, trădîndu-şi soţia şi familia?

Iar dacă da, cum putuse întoarce spatele cuiva cu sîngele lui? Cum putea omul acela care luase sub aripa lui nişte străini să ignore timp de peste zece ani un fiu născut din trupul său?

„Avem destule probleme," îşi reaminti Phillip. Prima era respectarea promisiunii. Păstrarea băiatului.

Reveni, orientîndu-se după lumina de pe veranda din spate. Cam stătea aşezat pe trepte, Ethan în balansoar.

– Mîine dimineaţă plec la Baltimore, îi anunţă Phillip. Să văd ce soluţie găseşte avocatul. Ai spus că asistenta socială se numeşte Spinelli?

– Mda.

Cam avea o ceaşcă de cafea neagră.

– Anna Spinelli.

– Trebuie să fie de undeva din comitat, probabil nu din Princess Anne. Voi transmite mai departe.

Detaliile, îşi spuse. Avea să se concentreze asupra faptelor concrete.

– Din cîte înţeleg eu, va trebui să ne prezentăm ca

trei cetățeni model. Eu am şi trecut proba, adăugă, cu un zîmbet subțire. Voi doi trebuie să vă mai lucrați numărul.

– I-am spus lui Spinelli că am să mă angajez.

Simplul gînd îl dezgusta pe Cam.

– Eu aş mai aştepta un timp, interveni Ethan, care se legăna încet în umbră. Am o idee. Vreau să mă mai gîndesc un timp. Mi se pare, continuă el, că Phil şi cu mine fiind aici şi muncind amîndoi, tu ai putea să te ocupi de casă.

– O, Iisuse, fu singurul răspuns al lui Cam.

– Uite cum merge...

Ethan se opri, apoi continuă:

– Vei fi ceea ce se numeşte îngrijitorul principal. Eşti disponibil dacă te cheamă la şcoală cu vreo problemă, dacă Seth se îmbolnăveşte sau păţeşte ceva.

– Are sens, confirmă Phillip şi, simțindu-se mai bine, îi zîmbi lui Cam. Tu eşti mami.

– Să te fut.

– Nu aşa se cade să vorbească mami.

– Dacă-ți închipui c-am să stau legat să-ți spăl ție ciorapii şi să şterg veceul, ți-ai pierdut degeaba timpul la studiile alea superioare cu care te mîndreşti atîta.

– Doar temporar, preciză Ethan, deşi îi plăcea imaginea fratelui său cu şorț, dînd după pînzele de păianjen cu pămătuful de pene. Vom lucra în schimburi. Ar trebui ca şi lui Seth să-i revină nişte treburi regulate. Mereu am procedat aşa. Pentru următoarele cîteva zile, însă, oricum n-o să ai încotro, pînă nu hotărăşte Phillip cum vom rezolva partea legală, iar eu voi vedea cum să jonglez cu timpul.

– Am de rezolvat propriile mele treburi.

Cafeaua începea să-i perforeze burta, dar Cam o bău totuşi.

– Lucrurile mele sînt împrăştiate prin toată Europa.

– Ei, Seth e la şcoală toată ziua, nu? zise Ethan şi

întinse absent mîna, să mîngîie cîinele care sforăia lîngă scaun.

– Gata. Perfect, se dădu Cam bătut. Tu, îl arătă el cu degetul pe Phillip, aduci cu tine nişte alimente. Ni s-au terminat aproape toate. Iar Ethan poate încropi o mîncare din tot ce aduci tu. Fiecare-şi face singur patul, ce mama mă-sii. Nu-s cameristă.

– Şi micul dejun? replică sec Phillip. Doar n-o să-ţi trimiţi bărbaţii dimineaţa fără o masă caldă, nu?

Cam îl privi cu silă:

– Te distrezi, este?

– Am şi motive.

Se aşeză pe scară lîngă Cam, rezemat în coate.

– Ar trebui să vorbească cineva şi cu Seth, să-şi mai controleze limbajul.

– A, sigur, se mulţumi Cam să pufnească. O să şi meargă.

– Dacă înjură aşa în faţa vecinilor, a asistentei sociale, a profesorilor, va face impresie proastă. Şi, la urma urmei, cu şcoala cum stă?

– De unde naiba să ştiu eu?

– Ei, mami... mormăi Phillip, apoi rîse, cînd cotul lui Cam îl împunse în coaste.

– Mai ţine-o tu mult aşa, şi-ai să te trezeşti cu încă un costum ferfeniţă, deşteptule.

– Aşteaptă-mă să mă schimb şi facem vreo două runde. Sau, mai bine...

Phillip îşi arcui o sprînceană, lunecînd cu privirea spre Ethan, apoi înapoi la Cam.

De acord cu planul, Cam se scărpină în bărbie şi puse jos ceaşca goală. Săriră de pe trepte simultan, atît de rapid, încît Ethan abia apucă să clipească din ochi.

Pumnul său se repezi, fu blocat, iar Ethan se pomeni ridicat din balansoar de subsuori şi glezne, înjurînd

încontinuu. Simon sări să latre încîntat, alergînd în cerc împrejurul celor doi care-i luau pe sus de pe verandă stăpînul ce se zbătea.

În bucătărie, cățelușul se agita înnebunit, schelălăind la rîndul său. Ca să-l țină pe loc, Seth smulse o ciozvîrtă din puiul din care voise să se ospăteze şi o aruncă pe jos. În timp ce Foolish înfuleca, Seth privi cu uimire nedumerită siluetele ce se îndreptau spre debarcader.

Coborîse să-şi umple burta goală. Era deprins să se mişte fără zgomot. Îşi îndesase carne de pui în gură, ascultînd conversația celor trei.

După cum se purtau, aveau să-l păstreze. Chiar şi cînd nu ştiau că era în apropiere şi-i auzea, vorbeau ca şi cum ar fi fost un fapt foarte simplu. cel puțin deocamdată, conchise el, pînă uitau că-şi dăduseră cuvîntul, sau nu le mai păsa.

Ştia că promisiunile nu făceau două parale.

Mai puțin a lui Ray. Pe Ray îl crezuse. Dar, pe urmă, Ray murise şi distrusese totul. Şi, totuşi, fiecare noapte pe care o petrecea în casa aceea, într-un aşternut curat, cu cățelul încovrigat alături, era fericit. Cînd se hotărau să-l alunge, avea să fie gata de fugă.

Fiindcă mai curînd murea, înainte de a se întoarce acolo unde fusese înainte de a ajunge la Ray Quinn.

Cățelul amuşina la uşă, atras de rîsete, lătrături şi strigăte. Seth îi mai dădu puțin pui, ca să-i distragă atenția.

Voia să iasă şi el, să alerge peste peluză şi să se alăture veseliei, distracției... familiei. Dar ştia că n-ar fi fost binevenit. S-ar fi oprit, privindu-l de parcă s-ar fi întrebat de unde naiba apăruse şi ce dracu' să facă acum.

Apoi, l-ar fi trimis înapoi la culcare.

O, Doamne, cît dorea să rămînă. Nu voia decît să fie acolo. Îşi lipi fața de plasă, jinduind din toată inima să

aibă şi el un loc între ei.

Cînd auzi blestemul prelung, printre hohote de rîs, al lui Ethan, urmat de un plescăit sonor şi imediat de mugete bărbăteşti satisfăcute, zîmbi.

Şi rămase pe loc, zîmbind chiar şi în timp ce din ochi îi scăpa o lacrimă, prelingîndu-se neobservată pe obraz.

Capitolul 5

Anna veni la muncă devreme. Erau toate şansele ca şefa ei să fie deja la birou. Întotdeauna puteai conta pe Marilou Johnston că era la birou sau în apropiere.

Marilou era o femeie pe care Anna o admira şi o respecta. Cînd avea nevoie de un sfat, nimănui nu-i preţuia mai mult opinia.

Apărînd în cadrul uşii deschise a cabinetului, Anna zîmbi uşor. Aşa cum se aşteptase, Marilou era acolo, îngropată după dosarele şi hîrţoagele îngrămădite pe birou. Era o femeie scundă, abia depăşind un metru şi cincizeci. Purta părul tuns băieţeşte, pentru comoditate ca şi pentru stil. Avea faţa neridată, ca abanosul şlefuit, iar expresia îi putea rămîne calmă chiar şi în timpul celor mai grave crize.

Anna o considerase întotdeauna pe Marilou un centru al calmului. Deşi, cum putea fi calmă cînd avea viaţa ocupată cu o carieră care o solicita, doi băieţi adolescenţi şi o casă pe care Anna o văzuse cu ochii ei plină mereu de oameni îi depăşea puterea de înţelegere.

Îşi spunea adesea că, în timp, ar fi vrut să devină o Marilou Johnston.

– Ai un minut?

– Sigur că da.

Vocea lui Marilou era vie şi iute, plină cu acel accent de pe litoralul sudic care prindea cuvintele între tărăgănare şi sincopă. Îi indică Annei un scaun, cu o mînă,

în timp ce moşmondea la micul glob de aur din urechea stîngă.

– Cazul Quinn-DeLauter?

– Ai nimerit din prima. Ieri mă aşteptau două faxuri de la avocatul fraţilor Quinn. O firmă din Baltimore.

– Şi ce-a avut de spus avocatul nostru din Baltimore?

– Esenţa e că solicită custodie. Va depune o petiţie la tribunal. Vor foarte serios să-l ţină pe Seth DeLauter în casa lor şi în grija lor.

– Şi?

– E o situaţie neobişnuită, Marilou. Pîn-acum, n-am vorbit decît cu unul din fraţi. Cel care pînă nu demult a locuit în Europa.

– Cameron? Impresii?

– Face, cu siguranţă.

Şi, întrucît Marilou îi era şi prietenă, Anna îşi îngădui un zîmbet, dînd ochii peste cap.

– Mare plăcere, să-l priveşti. Am dat peste el cînd repara treptele verandei din spate. Nu pot spune că părea fericit, dar hotărît, fără discuţie. Îl roade mult furia, şi durerea. Ceea ce m-a impresionat cel mai mult...

– Pe lîngă cum arată?

– Pe lîngă cum arată, fu Anna de acord, cu un chicotit, a fost faptul că nici un moment n-a pus la îndoială faptul de a-l păstra pe Seth. Îl numea fratele lui. Şi vorbea serios. Nu-s sigură că ştie exact ce simte în sensul ăsta, dar nu glumea.

Şi continuă, în timp ce Marilou o asculta fără să comenteze, expunîndu-i în amănunt conversaţia, dispoziţia lui Cam de a-şi schimba viaţa şi stilul de viaţă, îngrijorarea că Seth ar fi fugit dacă era luat de la ei.

– Şi, continuă ea, după ce am vorbit cu Seth, am tins să fiu de aceeaşi părere.

– Crezi că băiatul e un fugar?

– Cînd am propus internarea la cămin, s-a înfuriat, a devenit ostil. Şi speriat. Dacă se simte ameninţat, va fugi.

Se gîndea la toţi copiii care ajungeau pe străzile mizere ale oraşelor din interiorul continentului, fără casă, disperaţi. Se gîndea la ceea ce făceau ca să supravieţuiască. Şi la cît de mulţi nici măcar nu mai supravieţuiau.

Datoria ei era să-l ţină pe acest copil, pe acest băiat, în siguranţă.

– Vrea să rămînă acolo, Marilou. Poate are şi nevoie. Sentimentele faţă de mama lui îi sînt foarte intense şi negative. Presupun brutalităţi, dar nu este dispus să comenteze. Cel puţin, nu cu mine.

– Ai aflat pe unde se învîrte maică-sa?

– Nu. N-avem idee unde e, nici ce va face. A semnat hîrtiile prin care aprobă ca Ray Quinn să înceapă procedurile de adopţiune, dar el a murit înainte de finalizarea lor. Dacă se întoarce şi-şi vrea fiul înapoi...

Clătină din cap.

– Fraţii Quinn se vor trezi cu un război în toată regula.

– După cum vorbeşti, pari să fii de partea lor.

– Sînt de partea lui Seth, preciză Anna cu fermitate. Şi aşa voi rămîne. Am vorbit cu profesorii lui.

În timp ce vorbea, scoase un dosar.

– Am raportul pe tema asta. Azi mă duc să discut cu unii dintre vecini şi sper să-i întîlnesc pe toţi cei trei fraţi Quinn. Ar fi posibil să opresc custodia temporară pînă termin studiul iniţial, dar prefer să n-o fac. Băiatul are nevoie de stabilitate. Are nevoie să se simtă dorit. Şi chiar dacă fraţii Quinn nu-l doresc decît datorită unei promisiuni, e mai mult decît a avut înainte, cred.

Marilou luă dosarul şi îl puse deoparte.

– Ţi-am dat cazul ăsta fiindcă nu te uiţi numai la

suprafață. Şi te-am trimis neinformată pentru că doream să-ți aud opinia. Acum am să-ți spun ce ştiu eu despre familia Quinn.

– Îi cunoşti?

– Anna, m-am născut şi am fost crescută pe litoral.

Zîmbi, un surîs minunat. Era un fapt simplu, dar cu care se mîndrea mult.

– Ray Quinn mi-a fost profesor la colegiu. L-a admirat enorm. După ce mi s-au născut cei doi băieți, Stella Quinn le-a fost pediatră pînă ne-am mutat la Princess Anne. O adoram.

– Cînd mergeam într-acolo, ieri, îmi tot doream să fi avut şansa de a-i cunoaşte.

– Au fost nişte oameni excepționali, declară cu simplitate Marilou. Banali, chiar simpli în unele sensuri. Şi ieşiți din comun. Iată un amănunt semnificativ, adăugă ea, rezemîndu-se de spătar. Am absolvit colegiul acum şaisprezece ani. Cei trei frați Quinn erau adolescenți. Din cînd în cînd, se mai auzeau vorbe. Poate că erau cam nebunatici, iar oamenii se întrebau de ce înfiaseră Ray şi Stella nişte băieți pe jumătate maturi, cu tendințe proaste. Eu eram însărcinată cu Johnny, primul meu copil, munceam pe brînci ca să-mi iau licența şi-mi ajutam soțul, pe Ben, să plătească chiria. Lucra în două locuri. Voiam să avem o viață mai bună şi, mai mult ca sigur, o doream şi pentru copilul din pîntecele meu.

Tăcu, întorcînd dubla ramă de fotografii de pe birou, astfel încît să-i vadă pe cei doi tineri zîmbindu-i.

– Şi-mi puneam întrebări şi eu. Mă gîndeam că or fi fost nebuni, sau poate doar se jucau de-a bunii samariteni. Într-o zi, profesorul Quinn m-a chemat în cancelarie. Lipsisem de la nişte cursuri. Avusesem cele mai rele grețuri matinale cunoscute de vreo femeie.

Simplul gînd încă o mai făcea să se strîmbe.

– Jur că nu înțeleg cum de unele femei îşi amintesc

cu nostalgie de aşa ceva. În orice caz, am crezut că avea să-mi recomande să întrerup cursurile, ceea ce însemna să-mi pierd creditele pentru diplomă. Mai aveam un pas – un singur pas, şi urma să fiu prima licenţiată din familie. Eram gata să lupt. Cînd colo, m-a întrebat cu ce mă putea ajuta. Am amuţit.

Zîmbi, amintindu-şi, apoi o privi pe Anna radioasă:

– Ştii cît de impersonală poate fi facultatea, aulele imense, cînd studentul nu mai e decît un chip din mulţime. El, însă, mă remarcase. Şi-şi sacrificase timpul pentru a afla cîte ceva despre situaţia mea. Am izbucnit în plîns. Hormonii, preciză ea, cu un zîmbet amar. Ei bine, el m-a bătut pe mînă, mi-a dat cîteva şerveţele şi m-a lăsat să plîng pînă m-am liniştit. Aveam bursă şi, dacă luam note mici sau ratam un curs, puteam s-o pierd. Nu-mi mai rămăsese decît un singur semestru. Mi-a spus să nu-mi fac griji, că aveam să rezolvăm totul, şi urma să-mi iau diploma. A început să vorbească, despre una, alta, ca să mă calmeze. Mi-a povestit cum l-a învăţat pe fiul lui să conducă maşina. M-a făcut să rîd. Abia mai tîrziu mi-am dat seama că nu vorbise despre unul dintre băieţii adoptaţi. Fiindcă pentru el nu asta erau. Erau ai lui.

Impresionată mereu de finalurile fericite, Anna oftă.

– Şi ţi-ai luat licenţa.

– A avut el grijă. Pentru asta, îi rămîn datoare. Motiv pentru care nu ţi-am povestit nimic pînă nu ţi-ai format nişte impresii proprii. Cît despre cei trei Quinn, nu-i cunosc prea bine. I-am văzut la două înmormîntări. La a profesorului Quinn, l-am văzut şi pe Seth DeLauter cu ei. Din motive personale, aş dori să ştiu că au şansa de a deveni o familie. Dar...

Îşi împreună palmele.

– Interesul băiatului rămîne pe primul loc – şi structura sistemului. Eşti meticuloasă, Anna, şi crezi în structură şi

în sistem. Profesorul Quinn ar fi dorit numai binele lui Seth şi, pentru a mă achita de o datorie, i te-am dat pe tine.

Anna expiră prelung.

– Fără presiuni, nu?

– Pe-aici, numai de presiuni avem parte.

Ca la un semnal, telefonul începu să sune.

– Şi trece timpul.

– Atunci, se ridică Anna, mai bine să mă apuc de treabă. Se pare că azi voi fi aproape numai pe teren.

Era aproape ora unu, cînd Anna intră pe aleea casei Quinn. Reuşise să discute cu trei dintre cei cinci vecini pe care i-i indicase Cam în ajun şi spera să meargă mai departe pînă nu trecea prea mult timp.

Telefonul dat la cabinetul lui Phillip Quinn din Baltimore îi adusese informaţia că era în concediu pentru două săptămîni. Spera să-l găsească acasă şi să-şi poată consemna impresiile despre încă un Quinn.

Dar cel care o întîmpină fu cățelul. O lătră feroce, chiar în timp ce se retrăgea rapid din calea ei. Anna privi amuzată cum făcu pe el de frică. Rîzînd, se lăsă pe vine şi-i întinse o mînă:

– Haide, drăgălaşule, nu-ţi fac nimic. Nu sîntem noi un dulce, nu sîntem drăguţ?

Continuă să-i vorbească în şoaptă, pînă cînd cățeluşul se tîrî pe burtă să-i miroasă mîna, apoi se rostogoli pe spate, în extaz, pe cînd îl scărpina.

– N-ai de unde şti dacă n-are purici şi rabie.

Anna îşi ridică privirea, pentru a-l vedea pe Cam în uşa din faţă.

– N-am de unde şti dacă nu le ai nici dumneata.

Pufnind în rîs, cu mîinile în buzunare, Cam ieşi pe verandă. Azi avea un costum maron, observă el. Nici mort n-ar fi putut înțelege de ce alesese o culoare atît

de anostă.

– Cred că eşti dispusă să rişti, din moment ce te-ai întors. Nu te aşteptam atît de curînd.

– E în joc binele unui băiat, domnule Quinn. În situaţia dată, nu cred în încetineală.

Fermecat vizibil de vocea ei, cătelul sări s-o lingă pe faţă. Chicotitul îi scăpă înainte de a se putea stăpîni – un sunet care pe Cam îl făcu să-şi înalţe sprîncenele – şi, apărîndu-se de limba agilă a lui Foolish, se ridică. Îşi aranjă jacheta. Şi demnitatea.

– Pot să intru?

– De ce nu?

De astă dată, o aşteptă, ba chiar îi deschise uşa, lăsînd-o să intre înaintea lui.

Anna văzu un *living room* mare şi destul de ordonat. Mobila prezenta unele semne de uzură, dar părea comodă şi colorată. Îi atrase atenţia spineta dintr-un colţ.

– Cînţi?

– Nu prea.

Fără a-şi da seama, Cam îşi trecu o mînă peste lemn. Nu observă că degetele sale lăsau urme în praf.

– Mama mea cînta, iar Phillip are şi el ureche muzicală.

– Am încercat să-l găsesc pe fratele dumitale Phillip la birou, azi-dimineaţă.

– A ieşit la cumpărături.

Mulţumit că învinsese în acea luptă, Cam zîmbi puţin.

– Va locui aici... în viitorul apropiat. Şi Ethan la fel.

– Lucrezi repede.

– E în joc binele unui băiat, îi repetă el cuvintele.

Anna dădu din cap. La auzul unui tunet îndepărtat, privi afară, încruntîndu-se. Lumina scădea şi începea să bată vîntul.

– Aş dori să discut cu dumneata despre Seth, îşi

mută ea servieta în cealaltă mînă, privind spre un scaun.

– Va dura mult?

– N-aş putea spune.

– Atunci hai în bucătărie. Vreau o cafea.

– Perfect.

Îl urmă, profitînd de timp ca să studieze casa. Era aranjată la limită ca s-o facă să se întrebe dacă nu cumva Cam o aşteptase. Trecură prin dreptul unui cabinet cu mesele pline de praf, canapeaua acoperită cu ziare şi o mulţime de încălţări împrăştiate pe jos.

„Ăsta ţi-a scăpat, este?" întrebă ea în gînd, răutăcioasă. Totuşi, i se părea înduioşător.

Apoi îi auzi înjurătura scurtă şi furioasă, făcînd-o aproape să sară din practicii ei pantofi.

– Fir-ar mă-sa a dracu'! Căca-m-aş. Asta ce naiba mai e? Ce-o să urmeze? Iisuse Christoase.

Plescăia deja cu picioarele prin apa cu spumă de pe jos, grăbindu-se să dea cu palma în spălătorul de vase.

Anna făcu un pas înapoi, pentru a evita balta.

– Eu în locul dumitale, l-aş închide.

– Mhm, mm, mhm. Acum trebuie să demontez căcănăria asta.

Un ocean de spumă albă ca zăpada se revărsă afară.

Anna îşi muştă interiorul obrazului, dregîndu-şi glasul.

– Ăă, ce fel de săpun ai folosit?

– Săpun de vase.

Tremurînd de enervare, Cam smulse o găleată de sub chiuvetă.

– Săpun pentru *spălătorul* de vase, sau săpun pentru spălat vasele?

– Care naiba-i diferenţa? se răsti el, furios. Afară, începuse să plouă torenţial.

– Asta, arătă Anna spre torentul ce se scurgea pe jos, menţinîndu-şi o expresie admirabil de sobră. Asta-i

diferența. Dacă pui lichidul pentru spălatul manual al vaselor într-un spălător de vase, rezultatul e inevitabil.

Cam se îndreptă, cu găleata în mînă şi o asemenea iritare chinuită pe față, încît Anna nu-şi mai putu stăpîni rîsul.

– Scuză-mă, scuză-mă. Acum, întoarce-te cu spatele.

– De ce?

– Fiindcă n-am chef să-mi distrug pantofii sau ciorapii. Aşa că, întoarce-te pînă mă descalț, să-ți dau o mînă de ajutor.

– Mhm...

Jalnic de recunoscător, Cam îi întoarse spatele şi chiar îşi dădu toată silința să nu şi-o imagineze scoțîndu-şi ciorapii. „Toată silința" nu era chiar de ajuns, dar efortul conta.

– Cînd eram mici, Ethan făcea majoritatea treburilor de bucătărie. Aveam şi eu partea mea, dar se pare că nu s-a prins de mine.

– Pari să nu fii în elementul dumitale, zise ea punîndu-şi cu grijă dresul în pantofi, după care îi puse deoparte. Dă-mi o cîrpă. Eu şterg, dumneata fă cafeaua.

Cam deschise o debara prelungă şi îngustă, de unde scoase un teu cu cîlți.

– Îți mulțumesc.

Observă, în timp ce se bălăcea în drum spre ceşti, că picioarele ei nu aveau nevoie de ciorapi. Erau de o culoare auriu-pală şi fascinantă, cu pielea netedă ca mătasea. Cînd o văzu aplecîndu- se, îşi trecu limba peste dinți. Nu avusese idee că o femeie cu un teu putea fi atît de... atrăgătoare.

Era uimior de plăcut, îşi dădu Cam seama, să se afle acolo, cu ploaia răpăind, vîntul urlînd şi o femeie frumoasă şi desculță ținîndu-i gospodăreşte companie.

– Pari să fii în elementul tău, comentă, după care

zîmbi, cînd Anna întoarse capul, aruncîndu-i o privire de reproş. Nu vreau să zic că e o muncă pentru femei. Mama mea m-ar fi jupuit de viu, numai dacă mă gîndeam. Spun doar că pari să ştii ce ai de făcut.

Întrucît îşi croise drum prin colegiu făcînd curăţenie în casele oamenilor, Anna ştia prea bine.

– Sînt în stare să mînuiesc o cîrpă, domnule Quinn.

– Dacă tot îmi speli podelele la bucătărie, mai bine numeşte-mă Cam.

– În legătură cu Seth...

– Mda, cu Seth. Te superi dacă stau jos?

– Te rog.

Anna se stăpîni înainte de a începe să fredoneze. Munca fără efort intelectual, ploaia, izolarea erau puţin cam prea relaxante.

– Sînt sigură că ştii că am vorbit ieri cu el.

– Da, şi ştiu că ţi-a spus că vrea să rămînă aici.

– Într-adevăr, după cum am scris şi în raport. Am vorbit şi cu profesorii lui. Cît de multe ştii despre cum stă cu învăţătura?

Cam se foi în loc.

– Încă n-am prea avut timp să mă ocup de asta.

– Mm-hmm. Imediat după ce a fost înscris, a avut unele probleme cu alţi elevi. Bătăi cu pumnii. I-a rupt nasul unui băiat.

„Bravo lui", îşi spuse Cam, cu un surprinzător fior de mîndrie, dar se strădui să pară dezaprobator.

– Cine-a început?

– Nu asta contează. Totuşi, tatăl tău a rezolvat situaţia. În momentul de faţă, din cîte mi s-a spus, Seth îşi vede mai mult de ale lui. Nu participă la activităţile clasei, ceea ce e o altă problemă. Rareori îşi face lecţiile, iar cele pe care catadicseşte să şi le scrie sînt de cele mai multe ori neglijente.

Cam simţi că iarăşi îl apucă durerea de cap.

– Deci, nu e un savant...

– Dimpotrivă, se ridică Anna, rezemîndu-se în coada teului. Dacă ar participa măcar la un nivel marginal la cursuri, şi dacă şi-ar face temele şi le-ar aduce la timp, ar fi un elev de nota A pe linie. Astfel stînd lucrurile, ia numai B pe linie.

– Şi-atunci, care-i problema?

Anna închise un moment ochii.

– Problema e că I.Q.-ul lui Seth şi rezultatele testelor de evaluare sînt incredibil de mari. E un copil sclipitor.

Deşi avea îndoielile lui, Cam dădu din cap:

– Deci, asta-i bine. În plus, ia note onorabile şi evită belelele.

– Okay.

Avea să încerce altfel.

– Să zicem că ai participa la o cursă de formula unu...

– Am trecut pe-acolo, îşi aminti el, cu nostalgie. Am făcut-o.

– Exact, şi ai avut cea mai bună, mai rapidă şi mai tare maşină de pe pistă.

– Mhm, oftă Cam. Aşa a fost.

– Dar nu i-ai testat niciodată capacităţile pînă la capăt, niciodată n-ai condus-o cu toată viteza, niciodată n-ai forţat-o la curbe şi n-ai băgat-o într-a cincea, ca să te repezi pe linia dreaptă.

Cam îşi înălţă sprîncenele:

– Urmăreşti cursele?

– Nu, dar am şi eu o maşină.

– Şi-ncă una frumuşică. Cît ai atins cu ea?

„Optzeci şi opt", îşi spuse Anna în gînd, cu o satisfacţie tainică, dar niciodată n-ar fi recunoscut-o.

– O consider un mijloc de transport, minţi ea înţepată. Nu o jucărie.

– Nu există nici un motiv ca să nu fie şi una, şi

cealaltă. Ce-ar fi să te iau la o plimbare în *'Vette?* Ăsta, da, mod elegant de a te delecta cu transportul.

Deşi ar fi fost încîntată să se complacă în fantezia de a se aşeza la volanul acelui proiectil alb şi lustruit, trebuia să se impună.

– Să-ncercăm să ne oprim aici cu analogia. Conduci o maşină superioară. Dacă n-o conduci aşa cum a fost concepută, îi iroseşti potenţialul şi chiar dacă, poate, termini onorabil, nu cîştigi.

Înţelegea ce voia să spună, dar nu se putu abţine să nu zîmbească.

– De obicei cîştigam.

Anna clătină din cap.

– Seth, spuse ea, cu o răbdare admirabilă. Vorbim despre Seth. E frustrat social şi sfidează permanent autoritatea. Primeşte cu regularitate suspendări de la cursuri, în incinta şcolii. Are nevoie de supraveghere aici, acasă, cînd e vorba de zona asta a vieţii lui. Va trebui să-ţi asumi un rol activ în comportamentul lui şi în pregătirea temelor.

– Eu sînt de părere că dacă un copil primeşte B-uri, poate fi lăsat naibii în pace.

Ridică mîna, înainte ca Anna să răspundă.

– Potenţialul. Mi s-a bătut potenţialul în cap de către cei mai buni. Ne vom ocupa de asta.

– Perfect, reîncepu Anna lucrul cu cîrpa. Am primit veşti de la avocatul tău, în privinţa custodiei. Sînt şanse să vi se acorde, cel puţin temporar. Dar vă puteţi aştepta la controale regulate la faţa locului din partea Serviciilor Sociale.

– Adică tu.

– Adică eu.

Cameron tăcu un moment.

– Speli şi ferestre?

Anna nu se putu abţine, izbucnind în rîs pe cînd

vărsa apa cu spumă în chiuvetă.

– Am vorbit şi cu unii din vecinii voştri, şi voi mai vorbi şi cu alţii.

Se întoarse spre el.

– Din momentul ăsta, viaţa voastră e o carte deschisă pentru mine.

Ridicîndu-se, Cam luă teul şi, ca să-şi facă o plăcere, se apropie de ea puţin mai mult decît ar fi fost politicos.

– Să mă anunţi cînd ajungi la un capitol care te interesează, pe plan personal.

Inima Annei palpită de două ori între coaste. „Un om periculos, îşi spuse ea. Pe plan personal."

– Nu prea am timp pentru ficţiune.

Dădu să păşească înapoi, dar Cam o luă de mînă.

– Îmi placi, duduie Spinelli. Nu pricep de ce, dar îmi placi.

– În felul ăsta, asocierea noastră ar trebui să fie mai simplă.

– Greşit, îşi trecu el degetul mare peste dosul mîinii ei. Va fi mai complicată. Dar nu mă deranjează complicaţiile. Şi ar cam fi timpul ca norocul să-mi reintre în ascensiune. Îţi place mîncarea italienească?

– Cînd mă cheamă Spinelli?

Cameron zîmbi:

– Just. Mi-ar prinde bine o masă liniştită, într-un restaurant civilizat, cu o femeie drăguţă. Ce zici de seara asta?

– Nu văd nici un motiv pentru care să nu iei diseară o masă liniştită, într-un restaurant civilizat, cu o femeie drăguţă.

Cu deliberare, îşi desprinse mîna.

– Dar dacă-mi propui o întîlnire, răspunsul e nu. Mai întîi, n-ar fi diplomatic; în al doilea rînd, sînt ocupată.

– La naiba, Cam, n-ai auzit cînd am claxonat?

Anna se întoarse, pentru a vedea un om ud leoarcă

şi îngrozitor de furios cărînd în bucătărie două sacoşe pline cu tîrguieli. Era înalt, bronzat şi aproape foarte frumos. Şi nebun de legat.

Phillip îşi scutură părul din ochi, concentrîndu-se asupra Annei. Schimbarea de expresie fu rapidă şi deplină – din turbat în fermecător, într-o fracţiune de secundă.

– Bună ziua. Scuzele mele.

Puse sacoşele pe masă şi îi zîmbi.

– Nu ştiam că frate-meu Cam are musafiri.

Observă găleata, teul ţinut între ei, şi se repezi să tragă prima concluzie greşită.

– N-am ştiut că urma să angajeze un ajutor casnic. Dar, slavă Domnului.

Îi luă mîna şi o sărută.

– Te ador, crede-mă.

– Fratele meu, Phillip, îl prezentă sec Cam. Ea e Anna Spinelli, de la Serviciile Sociale. Acum poţi să-ţi scoţi *Ferragamo*-ul, Phil.

Farmecul nu se şterse, nici nu păli.

– Domnişoară Spinelli. Încîntat de cunoştinţă. Avocatul nostru a luat legătura cu dumneavoastră, cred.

– Într-adevăr. Domnul Quinn mi-a spus că acum locuiţi aici.

– Ţi-am spus să mă numeşti Cam, se duse el la aragaz, să-şi toarne din nou cafea în ceaşcă. O să ne zăpăcim, dacă ne spui tuturor „domnul Quinn"

Auzi uşa din spate izbindu-se şi luă încă o cană.

– Mai ales acum, adăugă el, cînd uşa se dădu de perete, lăsînd să intre un cîine ud şi un om.

– Christoase, repede s-a mai pornit păcătoasa asta.

În timp ce Ethan îşi scotea pelerina, cîinele se propti bine pe picioare, scuturîndu-se viguros. Anna se rezumă să se strîmbe, cînd apa îi stropi taiorul.

O văzu pe Anna şi îşi scoase instinctiv boneta udă leoarcă, după care îşi netezi cu o mînă părul cîrlionţat.

Femeia, găleata şi cîrpa îl duseră imediat cu gîndul, vinovat, la cizmele sale pline de noroi.

– Doamnă.

– Celălalt frate al meu, Ethan, îi dădu Cam o cană plină cu cafea aburindă. Ea e asistenta socială, iar cîinele tău tocmai a umplut-o cu apă şi păr.

– Scuze. Simon, şezi.

– Nu face nimic, continuă Cam. Foolish şi-a lăsat deja balele peste tot pe ea, iar Phillip tocmai a terminat s-o curteze.

Anna zîmbi sec:

– Credeam că tu îmi făceai.

– Eu te-am invitat la cină, o corectă Cam. Dacă mă dădeam la tine, n-aş fi procedat atît de subtil.

Sorbi din cafea.

– Ei, acum cunoşti toate personajele piesei.

Se simţea în inferioritate numerică şi cam neprofesional, stînd în bucătăria slab luminată, cu picioarele goale, faţă în faţă cu trei bărbaţi robuşti şi scandalos de chipeşi. În defensivă, îşi adună atîta demnitate cîtă îi mai rămăsese şi-şi trase un scaun.

– Domnilor, nu luăm loc? Pare un prilej ideal să discutăm cum plănuiţi să aveţi grijă de Seth.

Îşi înclină capul spre Cam:

– În viitorul apropiat.

– Ei, spuse Phillip, peste o oră. Cred că am lămurit-o.

Cam stătea la uşa din faţă, privind mica maşină sport îndepărtîndu-se prin ploaia care slăbea.

– Ne-a prins jocul, murmură el. Nici un truc nu-i scapă.

– Mie mi-a plăcut, se întinse Ethan în fotoliul mare, lăsînd cătelul să i se urce pe genunchi. Scoate-ţi porcăriile din minte, Cam, îi propuse el, cînd fratele său rîse afectat. Vreau să spun că mi-a plăcut, şi nimic mai mult.

E deşteaptă, profesionistă, dar nu lipsită de suflet. Pare o femeie preocupată de soarta lui Seth.

– Şi are cele mai mişto picioare, adăugă Phillip. Dar, indiferent de toate astea, va nota pe hîrtie fiecare ocazie cînd o rasolim. În momentul de faţă, cred că sîntem în avantaj. Avem copilul, iar el vrea să rămînă. Maică-sa a fugit Dumnezeu ştie unde şi nu face valuri – pe moment. Dar dacă drăgălaşa de Anna Spinelli vorbeşte cu prea mulţi oameni din St. Chris, va începe să audă zvonurile.

Îşi înfundă mîinile în buzunare, începînd să se plimbe.

– Nu ştiu dacă vor acţiona împotriva noastră sau nu.

– Nu sînt decît simple zvonuri, spuse Ethan.

– Simple, dar urîte. Avem mari şanse să-l păstrăm pe Seth, datorită reputaţiei tatei. Dacă reputaţia asta se pătează, vom avea de luptat pe mai multe fronturi.

– Oricine încearcă să mînjească reputaţia lui tata, o să aibă de-a face cu noi.

Phillip se întoarse spre Cam:

– Tocmai asta trebuie să evităm. Dacă începem să ne luăm la bătaie, nu vom face decît să înrăutăţim situaţia.

– Atunci, fii tu diplomatul, ridică din umeri Cam, aşezîndu-se pe braţul canapelei. Eu dau şuturile în cur.

– Aş zice că e mai bine să ne ocupăm de ceea ce este, decît de ce-ar putea fi, mîngîie Ethan căţeluşul, gînditor. M-am gîndit la toată situaţia. Lui Phillip îi va fi greu să locuiască aici, făcînd încontinuu naveta la Baltimore. Mai devreme sau mai tîrziu – şi cred că mai devreme – Cam se va sătura să se joace de-a gospodina.

– Devremele ăla a şi venit.

– Mă gîndeam că am putea-o plăti pe Grace să facă ea unele din treburile casei. Două zile pe săptămînă, eventual.

– Iată o idee pe care o susţin sută la sută, se trînti Cam pe canapea.

– Problema e că, aşa, ţie nu ţi-ar mai rămîne mare lucru de făcut. Totul e să fim aici toţi trei, să ne asumăm în comun răspunderea pentru Seth. Aşa zice avocatul, la fel spune şi asistenta socială.

– Am zis că-mi voi găsi de lucru.

– Şi ce-ai să faci? întrebă Phillip. Bagi benzină? Scoţi stridii din cochilie? Ţi-ar merge cîteva zile, cel mult.

Cam se aplecă înainte:

– Eu cînd încep o treabă, pot să mă ţin de ea. Dar tu? Sînt convins că, după prima săptămînă de navetă, vei telefona de la Baltimore cu scuze că nu mai poţi reveni. De ce nu stai tu aici, să lucrezi la benzinărie sau să scoţi stridii, un timp?

Cearta era inevitabilă. Peste cîteva minute, amîndoi erau în picioare, piept în piept. Ethan trebui să încerce de mai multe ori pînă să se facă auzit. Încruntat şi nedumerit, Cam făcu un pas înapoi, întorcîndu-se:

– Ce?

– Mă gîndeam că am putea încerca să construim bărci.

– Să construim bărci? clătină Cam din cap. Pentru ce?

– Pentru bani.

Ethan scoase o ţigară de foi, dar şi-o trecu printre degete fără s-o aprindă. Mama lui nu permisese fumatul în casă.

– În ultimii cîţiva ani, au început să vină încoace mulţi turişti. Şi se mută din ce în ce mai mulţi, ca să scape de oraş. Le place să închirieze bărci. Anul trecut am construit una, în timpul liber, pentru un tip din D.C. Un mic schif de paişpe picioare. M-a sunat acum două luni, ca să întrebe dacă m-ar interesa să-i mai fac unul. Vrea o ambarcaţiune mai mare, cu cabină şi cambuză.

Îşi puse ţigara la loc în buzunar.

– M-am gîndit. Mi-ar lua cîteva luni s-o fac singur, în

timpul liber.

– Vrei să te ajutăm să construieşti o barcă? îşi apăsă Phillip degetele pe ochi.

– Nu una. Vorbesc despre începerea unei afaceri.

– Eu lucrez în afaceri, bombăni Phillip. Publicitare.

– Şi vom avea nevoie de un om care să se priceapă la aşa ceva, dacă vrem să punem bazele unei afaceri. Construcţia de nave are un trecut glorios în regiunea asta, dar în St. Chris n-o mai face nimeni.

Phillip se aşeză.

– Nu ţi-a dat prin minte că s-ar putea să existe şi un motiv pentru asta?

– Ba da, mi-a trecut. Şi, după ce am stat să mă gîndesc, cred că fiindcă nimeni nu mai vrea să rişte. Mă refer la ambarcaţiunile de lemn. Cu vele. E o specialitate anume. Şi avem deja un client.

Cam îşi frecă bărbia.

– Ce naiba, Ethan, n-am mai făcut serios treburi din astea de cînd ţi-am construit ţie skipjack-ul. Au trecut de-atunci – Iisuse – aproape zece ani.

– Şi rezistă, nu? Deci, am făcut o treabă bună. E o loterie, adăugă el, ştiind că numai acel cuvînt îi asigura calea spre inima lui Cam.

– Avem bani pentru costurile de început, murmură Cam, atras de idee.

– De unde ştii? se repezi Phillip. Habar n-ai cîţi bani îţi trebuie pentru costurile de început.

– O să-i calculezi tu.

„O aruncare de zar", îşi spuse Cam. Nimic nu-i plăcea mai mult.

– Dumnezeu mi-e martor că aş prefera să dau cu ciocanul, decît cu nenorocitul ăsta de aspirator. Votez pentru.

– Aşa, hodoronc-tronc? îşi aruncă Phillip mîinile în sus. Fără un singur gînd la cheltuielile suplimentare, profit şi

pierdere, licențe, taxe, asigurări? Unde naiba ai să-ți instalezi atelierul? Cum vei rezolva partea economică?

– Asta nu-i problema mea, zîmbi Cam. A ta o să fie.

– Am o slujbă. În Baltimore.

– Am avut o viață, replică simplu Cam. În Europa.

Phillip se plimba încoace şi încolo. Era prins în capcană, altceva nu-şi putea spune.

– Voi face tot ce pot ca să pun treaba pe roate. Ar putea fi o greşeală enormă şi va costa o grămadă de bani. Şi ar fi cazul să vă gîndiți amîndoi că asistenta socială şi-ar putea face o părere proastă văzîndu-ne că începem o afacere riscantă, în momentul ăsta. Şi eu la munca mea nu renunț. Cel puțin, ăla e un venit sigur.

– Voi vorbi eu cu ea, se hotărî Cam, pradă unui impuls. Să vedem cum reacționează. Vorbeşti tu cu Grace despre treburile casei? îl întrebă el pe Ethan.

– Mhm, am să mă duc pînă la cîrciumă şi trec şi pe la ea.

– Perfect. Aşa, ție îți rămîne să te ocupi în seara asta de Seth, îi zîmbi el subțire lui Phillip. Asigură-te că-şi face lecțiile.

– O, Doamne, Dumnezeule.

– Deci, acum că ne-am înțeles, se rezemă Cam de spătar, cine pregăteşte cina?

Capitolul 6

Căutarea Annei Spinelli era pretextul ideal pentru a scăpa din haosul de-acasă de după cină. Însemna că vasele cădeau în sarcina altcuiva şi că nu putea fi atras în cearta despre lecţii care tocmai începuse să se aprindă între Seth şi Phillip.

De fapt, în ce-l privea pe Cam, un drum cu maşina pînă la Princess Anne, într-o seară ploioasă, era cea mai mare distracţie. Ceea ce părea destul de jalnic pentru un om care se obişnuise să se repeadă de la Paris la Roma şi retur.

Încerca să nu se gîndească.

Aranjase să i se depoziteze hidroglisorul, iar hainele să-i fie împachetate şi trimise prin poştă. Totuşi, mai rămînea să i se expedieze şi maşina. Era doar un angajament puţin cam prea de durată. Dar, între ceasurile petrecute la dresul treptelor şi spălatul rufelor, se distrase reglînd şi trebăluind la nepreţuitul *'Vette* al mamei sale.

Îi făcea nespusă plăcere să-l conducă – atît de mare, încît acceptă fără să se plîngă amenda pentru exces de viteză pe care o primi chiar înainte de a intra în Princess Anne.

Oraşul nu forfotea de activitate ca în secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea, cînd tutunul era rege şi în regiune curgeau averi. Însă era destul de frumuşel, îşi spuse Cam, cu casele vechi restaurate şi conservate,

străzile curate şi liniştite. Acum, cînd turismul devenea cea mai recentă zeitate a litoralului, farmecul şi graţia oraşelor istorice reprezentau un avantaj economic enorm.

Apartamentul Annei se afla la mai puţin de opt sute de metri distanţă de sediul Serviciilor Sociale. Doi paşi pînă la serviciu, pînă la tribunal. Avea magazinele de articole curente la îndemînă. Bănuia că din aceste motive alesese vechea casă victoriană, ca şi pentru ambianţă.

Clădirea stătea adăpostită după nişte copaci mari, cu ramurile înverzite de frunzele tinere. Aleea era crăpată, dar mărginită de narcise gata să înflorească, galbene ca soarele. Treptele urcau spre o verandă acoperită. După cum scria pe placa de lîngă uşă, clădirea era înscrisă în registrul istoric.

Uşa, descuiată, îl conduse pe Cam într-un vestibul. Podelele de lemn erau cam roase, dar cineva se străduise să le lăcuiască, dîndu-le un luciu mat. Cutiile poştale de pe perete erau din alamă, tot lustruite, indicînd că în locuinţă fuseseră amenajate patru apartamente. A. Spinelli locuia la 2B.

Cam urcă scara şubredă, pînă la etajul întîi. Aici, holul era mai îngust, iar luminile mai scăzute. Nu se auzeau decît ecourile înfundate ale unui sitcom de un umor rebel, la televizorul apartamentului 2A.

Ciocăni la uşa Annei şi aşteptă. Apoi mai bătu o dată, îşi îndesă mîinile în buzunare şi se încruntă. Crezuse că avea s-o găsească acasă. Nici nu se gîndise la altceva. Era aproape ora nouă, în timpul săptămînii, iar ea lucra la stat.

Ar fi trebuit să stea cuminte acasă, citind o carte sau completînd formulare şi referate. Aşa-şi petreceau serile pragmaticele femei de carieră, deşi spera ca în cele din urmă să-i arate un mod mai distractiv de a-şi consuma timpul liber.

O fi fost la întrunirea vreunui club de femei, îşi spuse el, nemulţumit. Se căuta prin buzunarele scurtei aviatice de piele neagră, după o hîrtie, şi era gata să-i deranjeze pe cei de la 2A în speranţa de a împrumuta ceva de scris, cînd auzi bocănitul ritmic în care orice bărbat cu experienţă recunoştea tocurile-cui ale unei femei mergînd pe pardoseală de lemn.

Privi în lungul culoarului, mulţumit că avea totuşi noroc.

Abia observă că rămăsese cu gura căscată.

Femeia care venea spre el era clădită precum în cea mai îndrăzneaţă fantezie a unui bărbat. Era suficient de generoasă pentru a-şi prezenta trupul acela mortal într-o rochie de culoare albastră-electrică strîmtă, decoltată la piept şi cu tivul în susul coapselor. Nu lăsa nimic – şi totul – în seama imaginaţiei.

Bocănitul tocurilor pe lemn provenea de la tocurile ascuţite ca nişte spărgătoare de gheaţă, în aceeaşi culoare şocantă, care-i transformau picioarele într-o fascinaţie nesfîrşită.

Părul, înrourat de ploaie, i se cîrlionţa rebel pe umeri, ca o coamă deasă de abanos care aducea în minte imagini cu ţigănci şi sex la lumina focului de tabără. Avea gura umedă şi roşie, iar ochii imenşi, negri. Mirosul ajunse la Cam cu zece secunde înaintea ei, aplicîndu-i un pumn sufocant drept în pîntec.

Nu spuse nimic, ci doar îşi îngustă ochii aceia uluitori, îşi arcui un şold superb şi aşteptă.

– Păi...

Trebuia să facă eforturi pentru a-şi recăpăta respiraţia.

– Cred că n-ai auzit-o niciodată pe aia cu lampa ascunsă sub obroc.

– Am auzit-o.

Era furioasă că-l găsea la uşa ei, furioasă că o sur-

prinsese fără armura profesională. Şi cu atît mai furioasă că toată seara se gîndise mai mult la el decît la bărbatul cu care avea întîlnire.

– Ce doreşti, domnule Quinn?

La asta, Cam zîmbi scurt şi tăios ca un lup dezvelindu-şi colții.

– Este o întrebare cam încărcată de sensuri, pe moment, duduie Spinelli.

– Nu fi vulgar, Quinn. Pînă acum, ai reuşit s-o eviți.

– Îți dau cuvîntul meu că nu am nici cel mai mic gînd vulgar în minte.

Incapabil să mai reziste, întinse mîna să se joace cu capetele şuvițelor ei de păr.

– Unde-ai fost, Anna?

– Ascultă, e trecut cu mult peste orele de program, iar viața mea personală nu te...

Se întrerupse, făcînd un efort să nu înjure sau să geamă, cînd uşa de vizavi se deschise.

– Te-ai întors de la întîlnire, Anna?

– Da, doamnă Hardelman.

Femeia avea vreo şaptezeci de ani, era înfăşurată într-un capot roz şi privea peste ochelarii de pe vîrful nasului. În hol se revărsară căldura şi rîsetele prefabricate. Îi zîmbi radios lui Cam, cu fața ei plăcută luminîndu-se.

– A, ăsta arată mult mai bine decît cel de data trecută.

– Mulțumesc, zîmbi şi Cam, apropiindu-se. Are mulți?

– Ei, mai vin, mai pleacă, chicoti doamna Hardelman, înfoindu-şi părul alb şi rar. Niciodată nu-i ține mult.

Cam se rezemă amical de tocul uşii, distrîndu-se cu sunetele de neputință pe care le scotea Anna în spatele lui.

– Cred că încă n-a găsit unul care să merite. Este, cu siguranță, drăguță.

– Şi ce fată cumsecade. Ne face piața, dacă sora mea şi cu mine nu ne simțim în stare să ieşim. Mereu se oferă să ne ia cu maşina duminica, la biserică. Iar cînd a murit Petie al meu, Anna s-a ocupat ea însăşi de înmormîntare.

Doamna Hardelman o privi pe Anna cu atîta afecțiune şi tandrețe, încît tînăra femeie nu putu decît să ofteze.

– Pierdeți filmul, doamnă Hardelman.

– A, da.

Se uită înapoi în apartament, unde televizorul continua să hohotească.

– Tare-mi mai plac comediile. Să mai treci, îi spuse ea lui Cam, închizînd uşor uşa.

Şi întrucît Anna ştia prea bine că vecina ei nu se putea abține să nu se uite pe vizor, sperînd să prindă un romantic sărut de rămas bun, scoase cheile.

– Poți să şi intri, dacă tot eşti aici.

– Mulțumesc, traversă Cam holul, aşteptînd-o să descuie uşa. L-ai îngropat pe soțul vecinei tale?

– Era papagalul, preciză Anna. Petie era o pasăre. Ea şi sora ei sînt văduve de vreo douăzeci de ani. Şi n-am făcut decît să iau o cutie de pantofi şi să sap o groapă în spate, lîngă o tufă de trandafiri.

Cam îi trecu din nou o mînă peste păr, în timp ce Anna deschidea uşa.

– A însemnat mult pentru ea.

– Fii atent la mîini, Quinn, îl preveni ea, aprinzînd luminile.

Pentru a dovedi că era dispus să-i facă pe plac, Cam îşi privi atent mîinile, apoi le vîrî în buzunare, studiind încăperea. Perne moi, adînci, culori vii şi tari. Conchise că preferințele ei indicau o latură senzuală adînc înrădăcinată.

Îi plăcea s-o creadă.

Camera era spațioasă şi mobilată cu parcimonie. Avea o canapea destul de mare şi pufoasă pentru a se putea dormi pe ea, dar nu-i ținea companie decît două mese şi un singur fotoliu de piele, lat.

Pereții, însă, şi-i acoperise cu obiecte de artă. Gravuri, postere, schițe în peniță. Reprezentau mai mult locuri decît oameni, iar Cam recunoştea multe dintre peisaje. Străzile înguste ale Romei, falezele abrupte din vestul Irlandei, micile cafenele elegante ale Parisului.

– Am fost aici, bătu el cu degetul în rama cafenelei pariziene.

– Ce frumos, replică sec Anna, încercînd să nu fie nemulțumită de faptul că imaginile erau singurul mod de a călători pe care şi-l putea permite; pentru moment. Deci, cu ce ocazie pe-aici?

– Voiam să vorbim despre...

Făcu greşeala de a se întoarce, privind-o din nou. Se vedea clar că era foarte nemulțumită, dar asta nu făcea decît să-i sporească atracția. Avea gura şi ochii mohorîți, şi trupul încordat provocator.

– Christoase, da' ştiu că arăți bine, Anna. M-ai atras şi înainte – cred că ți-ai dat seama – dar... cine să se-aştepte?

Nu voia să se simtă flatată. Cu siguranță, nu voia ca bătăile inimii să i se accelereze, devenind neregulate. Însă îi era dificil să-şi controleze ambele reacții, cînd un om asemenea lui Cameron Quinn stătea privind-o ca şi cum ar fi vrut să-nceapă să- i rontăie fiecare parte din trup, continuînd pînă o devora toată.

Trase cu grijă aer în piept.

– Voiai să-mi vorbeşti despre...? îl îndemnă ea.

– Despre puşti, despre mai multe. Ce zici de-o cafea? Aşa e civilizat, nu?

Se hotărî să-i pună pe amîndoi la încercare, apropiindu-se de ea.

– Cred că te aştepţi să mă port civilizat. Sînt dispus să fac o încercare.

Anna meditä un moment, apoi se răsuci pe acele sexy tocuri albastre. Cameron aprecie imaginea din spate, îşi rostogoli ochii spre cer, apoi o urmă pînă la tejgheaua imaculată care despărţea livingul de bucătărie. Se rezemă, mulţumit că poziţia îi oferea o vedere perfectă a picioarelor Annei.

Apoi auzi zgomotul rîşniţei şi simţi uluitorul miros de cafea proaspăt măcinată.

– Ţi-o rîşneşti singură?

– Dacă faci cafea, poţi la fel de bine s-o faci bună.

– Mda, închise el ochii, pentru a aprecia mai bine aroma.

– Mmm-da. Trebuie neapărat să te iau de soţie ca să-mi faci cafea în fiecare zi, sau ajunge doar să trăim împreună?

Anna privi peste umăr, înălţîndu-şi sprîncenele la vederea zîmbetului său larg, triumfător, apoi reveni la treabă.

– Pariez că ai folosit privirea asta ca să le închizi gura bărbaţilor, cu un succes enorm. Mie, însă, îmi place. Deci, unde- ai fost astă seară?

– Am avut o întîlnire.

Cameron ocoli tejgheaua. Bucătăria era mică, nu mai lată decît un culoar strîmt. Îi plăcea să fie atît de aproape de ea, încît parfumul ei să se amestece cu mirosul de cafea.

– Te-ai întors devreme, comentă el.

– Aşa şi voiam.

Anna îşi simţi părul de la ceafă zbîrlindu-se. Era prea aproape. Instinctiv, aplică metoda ei obişnuită cu bărbaţii care o înghesuiau. Îi trînti un cot în burtă.

– O mişcare îndelung exersată, murmură Cam şi, frecîndu-şi stomacul, se retrase cu un pas. Eşti nevoită

s-o foloseşti vreodată în rolul de asistentă socială?

– Rareori. Cum vrei cafeaua?

– Tare şi neagră.

O puse la fiert, se răsuci şi intră drept în el. Era clar că îi ieşise din funcţiune radarul, hotărî Anna, cînd mîinile lui Cam se ridicară s-o prindă de braţe. Sau, fu ea nevoită să recunoască, nu-l luase în seamă, fiindcă se întreba cum s-ar fi potrivit unul cu altul.

Ei bine, acum ştia.

Cameron rămase deliberat cu ochii spre faţa ei, fără a-i lăsa să coboare spre cruciuliţa cuibărită între sîni. Nu era deosebit de cucernic, dar se temea că avea să ajungă în iad pentru gînduri preacurveşti despre decorul unui simbol religios.

În plus, îi plăcea faţa ei.

– Quinn, oftă ea prelung, iritată. Dă-te înapoi.

– Ai renunţat la *domnule* Quinn. Asta înseamnă că sîntem amici?

Întrucît o spusese zîmbind şi fiindcă păşi într-adevăr înapoi, Anna se pomeni chicotind.

– Juriul e încă în deliberare.

– Îmi place cum miroşi, Anna. Pătimaş, provocator. Sigur, îmi place şi cum miroase duduia Spinelli. Discret, practic şi subtil.

– Bine... Cam, se întoarse ea să ia două ceşti drăguţe şi adînci din dulap. Să terminăm cu dansul şi să recunoaştem că sîntem atraşi unul de celălalt.

– Speram ca, după ce stabileam asta, să începem să dansăm.

– Greşit, îşi aruncă Anna părul pe spate, turnînd cafelele. Sînt asistenta cazului lui Seth. Tu soliciţi să-i fii tutore. Ar fi incredibil de neînţelept pentru oricare dintre noi să ne lăsăm în voia atracţiei fizice.

Cameron luă ceaşca şi se rezemă de bufet.

– Nu ştiu de tine, da' eu mă dau în vînt după faptele

neînțelepte. Mai ales dacă dau senzații plăcute.

Ridică la buze ceaşca, zîmbind uşor.

– Şi pariez că urmările atracției ăsteia fizice ar fi al naibii de plăcute.

– Noroc că eu, întîmplător, sînt foarte înțeleaptă.

– Deci, voiai să discutăm despre Seth – şi despre mai multe, cum cred că ai spus.

Seth, ceilalți frați ai lui şi întreaga situație i se risipiseră complet din minte. Presupunea că nu fuseseră decît nişte pretexte ca s-o vadă. La asta trebuia să se gîndească mai tîrziu.

– Trebuie să recunosc că unul din motivele pentru am venit în Princess Anne, ca să-ți vorbesc, a fost de a evada. Eram gata să intru de serviciu la vase, iar Phil şi puştiul începuseră deja runda întîi din meciul lecțiilor.

– Mă bucur că se ocupă cineva de temele lui. Şi de ce, cînd vorbeşti despre Seth, nu-i foloseşti niciodată numele?

– Ba i-l folosesc. Cum să nu?

– Ba, de regulă, nu.

Îşi înclină capul.

– E un obicei al tău, Cameron, să eviți contactul personal, prin nume, cu oamenii cu care nu intenționezi să ai o relație importantă sau permanentă?

O nimerise, fu el nevoit să recunoască, dar îşi arcui o sprînceană.

– Numele tău l-am folosit.

O văzu clipind, o auzi oftînd, apoi Anna alungă subiectul, cu un gest:

– Ce-i cu Seth?

– Nu e vorba de el, în mod direct. Doar că, am impresia, începem să ne împărțim sarcinile mai echitabil. Phil e cel mai potrivit să se ocupe de el – să se ocupe de Seth, se corectă Cam, accentuînd – în problemele de şcoală, fiindcă, din cine ştie ce motiv, lui Phil chiar i-a

plăcut şcoala. Şi am hotărît să chemăm pe cineva la majoritatea treburilor gospodăreşti, de două ori pe săptămînă.

Anna încă şi-l mai imagina stînd în băltoaca de spumă, cu o expresie de furie nedumerită pe faţă. Al dracului îi mai tresăreau buzele, dornice să zîmbească.

– Ai fi mai fericit.

– Sper să nu mai văd în viaţa mea o pungă de aspirator. Ţi s-a rupt vreodată una în mîini? se cutremură el cu deliberare, făcînd-o să rîdă. Oricum, Ethan a găsit o soluţie genială. Eu sînt dezorientat, Phillip are nevoie de o ocupaţie cît timp va sta aici, deşi pentru moment se gîndeşte să facă naveta la Baltimore. Aşa că, intrăm în afaceri.

– În afaceri? Ce fel de afaceri?

– Construcţii navale.

Anna coborî ceaşca:

– Veţi construi ambarcaţiuni?

– Eu am făcut o mulţime – şi Ethan la fel. Şi, de fapt, cu toate că Phil a trecut la viaţa în costum şi cravată, a făcut şi el cîteva. Toţi trei am lucrat la skipjack-ul cu care Ethan mai navighează şi acum.

– E o recreere minunată, în scop personal, ca hobby. Dar dacă vă gîndiţi să puneţi bazele unei afaceri, ale uneia serioase, chiar în momentul cînd încercaţi să luaţi la voi un minor dependent...

– N-o să moară de foame. Pentru numele lui Dumnezeu, Ethan pescuieşte în golf, iar Phil are biroul din Baltimore. Mi-aş putea găsi şi eu de lucru, dar la ce bun?

– Îţi atrag doar atenţia că o afacere de soiul ăsta va consuma foarte mulţi bani şi timp, mai ales în primele cîteva luni. Stabilitatea...

– Nu e totul, lăsă el cafeaua jos, nemulţumit, începînd să se plimbe. Puştiul n-ar trebui să înveţe că viaţa

oferă mai mult decît un program de la nouă la cinci? Că poți avea de ales, că-ți poți asuma riscuri? La ce-i folosește dacă eu stau blocat în casa aia ștergînd praful de pe mobilă și detestînd fiecare minut blestemat? Ethan are deja un client, iar dacă Ethan a venit cu ideea, poți fi convinsă că a cîntărit-o sub toate aspectele. Nimeni nu gîndește mai meticulos ca el.

– Și de vreme ce ai simțit că voiai s-o discuți cu mine, nu încerc decît să fac același lucru. S-o cîntăresc sub toate aspectele.

– Și crezi că ar fi mai bine dacă m-aș duce să-mi găsesc o slujbă stabilă, plăcută, cu orar fix, care să aducă un salariu stabil, plăcut și cu orar fix, în fiecare săptămînă? se opri Cam în fața ei. Ăsta-i genul de om care te atrage? Cel care pontează la nouă de cinci ori pe săptămînă, care te invită la cină într-o seară ploioasă și te lasă să pleci la o oră rezonabilă, fără a încerca măcar să te convingă să scoți rochia asta, atîta cîtă e?

Anna stătu cîteva momente, amintindu-și că nu rezolva nimic dacă amîndoi pierdeau lupta cu nervozitatea.

– Aici nu e vorba de ceea ce mă atrage pe mine, ce pot și cum prefer să-mi petrec serile. Ca asistentă de caz a lui Seth, sînt preocupată ca viața lui familială să fie cît mai stabilă și mai fericită posibil.

– De ce-ar fi nefericit dacă eu construiesc bărci?

– Întrebarea mea, în legătură cu ideea asta a voastră, e dacă nu cumva îl veți neglija, devenind mai atenți la noua afacere. O activitate pe care, cred, o veți găsi interesantă, provocatoare și fascinantă, cel puțin pentru un timp.

Ochii lui Cam se îngustară.

– Nu mă crezi capabil de a fi consecvent, este?

– Rămîne de văzut. Dar cred totuși că vei încerca. Ceea ce mă îngrijorează e că n-o încerci pentru Seth, ci pentru tatăl tău. Pentru părinții tăi. Nu găsesc că e un

punct împotriva ta, Cam, adăugă ea, mai îmblînzită. Dar nici un punct în favoarea lui Seth nu e.

„Cum naiba să discuți cu o femeie care pune punctele pe toate *i*-urile?" se întrebă el.

– Deci, crezi că i-ar fi mai bine cu niște străini?

– Nu, cred că mai bine îi e cu tine și cu frații tăi, zîmbi Anna, convinsă că îi închisese gura, pe moment. Și la fel am scris și în raport. Ideea asta de a intra în afaceri cu construcțiile de ambarcațiuni e o nouă temă de gîndire și sper că nici unul dintre voi nu are de gînd să se pripească.

– Navighezi?

– Nu, n-am încercat niciodată. De ce?

– Nici eu nu fusesem în viața mea la bordul unei nave, pînă cînd nu m-a luat Ray Quinn.

Întrucît îşi amintea cum i se puteau încălzi de compasiune ochii, hotărî să-i spună cum se întîmplase în cazul lui.

– Mi-era o frică de moarte, dar eram prea înăsprit ca s-o recunosc. Venisem doar de cîteva zile și nici un moment nu mă gîndisem că aveam să rămîn. M-a luat cu un mic Sunfish pe care-l avea atunci. Mi-a spus că aerul urma să-mi facă bine.

Tot ce avea de făcut era să gîndească, iar imaginea acelei dimineți i se ivi în minte limpede ca lumina soarelui.

– Tatăl meu a fost un om mare. Marele Quinn. Clădit ca un taur. Știam că bărcuța aia avea să se răstoarne, urmînd probabil să mă înec, dar avea un stil al lui aparte de a te convinge.

Iubirea, își spuse Anna. În glas i se simțea iubirea pur și simplu. O atrăgea, recunoscu, întru totul la fel de mult ca acel chip aspru și frumos.

– Știai să înoți?

– Nu – dar tot n-am putut suferi faptul că m-a pus

să-mi iau un P.F.D. *Personal flotation device*[1], explică el. Vestă de salvare. Îmi spuneam că era pentru pămpălăi.

– Ai fi preferat să te îneci?

– Pe dracu', da' trebuia să-l fac să creadă că da. În fine, am stat la pupa, cu un gol în stomac. Aveam nişte ochelari de soare, pe care îi scosese de undeva mama mea – Stella, se corectă el, căci pe-atunci nu era decît Stella – fiindcă eram lovit rău la ochi şi soarele îmi provoca dureri.

Anna îşi amintea că fusese bătut, molestat, neglijat, cînd îl găsiseră soţii Quinn. I se frînse inima la gîndul băieţelului de- atunci.

– Probabil că erai îngrozit.

– Pînă-n măduva oaselor, dar mai repede mi-aş fi înghiţit limba decît să recunosc. Probabil că şi-a dat şi el seama, continuă Cam încet. Ştia întotdeauna ce se întîmpla în capul meu. Afară era cald şi atît de umed, încît la fiecare respiraţie parcă ai fi înghiţit apă. A spus că avea să fie mai răcoare cînd ieşeam pe rîu, dar nu l-am crezut. Îmi spuneam că aveam să stăm acolo pînă ne prăjeam. Barca nici măcar nu avea motor. Christoase, cît a rîs cînd i-am spus asta. A răspuns că aveam ceva mai grozav decît un motor.

Uitase de cafea, iar amintirile îl făcură să piardă pînă şi esenţa povestirii.

– Am pornit peste apă, la început uşurel şi încet, barca s-a legănat cînd am cotit pe meandră şi am crezut că îmi sunase ceasul. *Game over*. Şi a ieşit un bîtlan dintre copaci. Îl mai văzusem o dată. Cel puţin, îmi place să cred că era acelaşi. A zburat drept pe deasupra

---

1. – Dispozitiv personal de plutire (n.tr.)

bărcii, cu aripile întinse să prindă aerul. Şi apoi am ajuns în vînt şi s-a umflat pînza. Ne-am luat zborul. El s-a întors şi mi-a zîmbit. Nici măcar n-am ştiut că zîmbeam şi eu, pînă nu mi s-a crăpat din nou buza. Niciodată în viaţa mea n-am mai simţit aşa ceva. Niciodată.

Pe negîndite, ridică mîna şi îi potrivi părul după ureche.

– Nici măcar o singură dată în viaţă.

– Te-a schimbat.

Anna ştia că acele momente aparte, pe cît de simple, pe atît de dramatice, puteau modifica pentru totdeauna destinul unui om.

– Aşa a început. O barcă pe apă şi nişte oameni care-mi dădeau o şansă. N-a fost mult mai complicat de-atît. Nici acum nu trebuie să fie mai complicat. Îl vom pune pe puşti să dea cu ciocanul, să consume puţină sudoare şi efort în construcţia unei bărci. Dacă va fi o operaţiune Quinn, îl va include şi pe el.

Pe buzele ei apăru un surîs şi, spre mirarea lui Cam, îl bătu cu palma pe obraz.

– Partea asta de la urmă a spus totul. E o loterie. Nu sînt sigură dacă e momentul sau locul cel mai potrivit pentru aşa ceva, dar... ar fi interesant de privit.

– Asta ai de gînd să faci? se aplecă el înainte, împingînd-o peste tejghea. Să mă urmăreşti?

– Am de gînd să nu-mi iau o clipă ochii de la tine – la nivel profesional – pînă nu mă asigur că tu şi fraţii tăi îi oferiţi lui Seth casa şi îngrijirea corespunzătoare.

– E destul de cinstit.

Se mai apropie puţin, doar o fracţiune, pînă cînd cele două trupuri tonifiate se atinseră.

– Iar la nivel personal?

Anna slăbi destul pentru a-şi lăsa privirea să coboare, să zăbovească. Gura lui o ispitea clar – periculoasă şi foarte apropiată.

„Să stau cu ochii pe tine la nivel personal nu e greu. O greşeală, poate – dar nimic greu."

– Mă tot gîndesc că dacă vei face o greşeală...

Îşi rezemă mîinile de tejghea, imobilizînd-o.

– Fă una mare. Ce zici, Anna?

Şi-şi coborî capul şi mai mult asupra ei.

Anna încercă să gîndească, să analizeze consecinţele. Dar existau momente cînd nevoile, dorinţa şi patima erau pur şi simplu mai puternice decît logica.

– Ei, la naiba, murmură şi, cuprinzîndu-l cu mîna de ceafă, îi trase gura peste a ei.

Era exact aşa cum o dorise. Flămîndă, feroce şi necugetată. Gura lui era fierbinte, şi era aspră, şi aproape sălbatică, în momentul cînd se prăvăli să i-o devoreze pe a ei. I se lăsă în voie, i se dărui cu totul, un moment de nebunie cînd trupul stăpînea mintea şi sîngele vîjîia pe deasupra raţiunii.

Apoi fiorul o plesni ca un bici, ascuţit, dureros, cu o arsură rapidă şi şocantă.

– Christoase.

Lui Cam i se tăiase respiraţia, mintea i se rostogolea scăpată de sub control. Într-un gest reflex, mîinile i se proptiră de tejghea înainte de a şi le smuci, umplîndu-şi-le cu ea.

Indiferent la ce se aşteptase, ce-şi imaginase, nici nu se compara cu vulcanul care erupsese atît de brusc în braţele lui. Îi trecu o mînă prin păr, prin toată claia aceea de bucle dezordonate, strînse pumnul şi începu s-o prade ca şi cum de asta ar fi depins toată viaţa lui.

– Nu pot... îngăimă Anna, dar braţele ei îl încolăciră pînă i se păru că inima lui Cam nu mai bubuia doar lîngă a ei, ci chiar înăuntru. Geamătul fu un tunet de plăcere deznădăjduită şi delirantă, care îi răsună din gîtlej exact în locul unde dinţii lui muşcară, zgîriară, se înfipseră lacomi în carne.

Marginea tejghelei i se înfigea în spate, degetele i se înfigeau în şoldurile lui, trăgîndu-l mai aproape. O, Doamne, dorea contactul, fricțiunea, dorea mai mult. Îi găsi din nou gura cu a ei, repezindu-se orbeşte în următoarea sărutare.

Încă una singură, îşi făgădui ea, întîmpinîndu-i cererea necugetată, răspunzîndu-i.

Parfumul ei îi seducea simțurile. Numele ei îi era un murmur pe buze, o şoaptă în minte. Trupul îi era un banchet glorios sudat de al lui. Nici o femeie nu-l mai umpluse vreodată atît de repede, de complet, de absolut, încît nu mai conta nimic altceva.

– Lasă-mă.

Era o rugăminte şi niciodată în viața lui nu se mai rugase de o femeie.

– Pentru Dumnezeu, Anna, lasă-mă să te am.

Mîinile i se ridicară pe picioarele ei, pe acele coapse nesfîrşite.

– Acum.

Voia şi ea. Ar fi fost uşor să ia şi să fie luată. Dar ceea ce era uşor, după cum ştia, rareori era şi drept.

– Nu. Nu acum.

Regretul o înăbuşi chiar în timp ce ridica mîinile să-i încadreze fața. Încă un moment, gura îi rămase lipită de a lui.

– Nu încă. Nu aşa.

Ochii lui erau întunecoşi, înnourați. Cunoştea îndeajuns plăcerile unei femei şi propriile lui talente, pentru a fi convins că o putea face să orbească.

– Aşa e perfect.

– Nu este momentul potrivit, nici împrejurările. Aşteaptă.

Unul dintre ei trebuia să se mişte, hotărî ea. Să rupă acel contact. Făcu un pas lateral, cu respirația tremurătoare. Închise ochii, ridicînd o mînă ca să-l oprească.

– Ei, izbuti ea, după încă o clipă, a fost o nebunie.

Cam luă mîna pe care o ridicase, o aduse la buze şi-şi înfipse uşurel dinţii în degetul ei arătător.

– Cine are nevoie de minţi întregi?

– Eu.

Reuşi să surîdă aproape sincer, în timp ce-şi elibera mîna.

– Nu că n-aş regreta-o profund în momentul ăsta, dar am nevoie. Doamne, trase ea din nou aer în piept, prelung, trecîndu-şi mîinile prin păr. Cameron. Eşti întru totul atît de potent pe cît mă aşteptam.

– Şi încă nici măcar n-am început.

Zîmbetul i se lărgi.

– Te cred. Zău că te cred.

Retrăgîndu-se încă puţin, îşi luă cafeaua care se răcea rapid.

– Nu ştiu dacă episodul ăsta îl va face pe vreunul dintre noi să doarmă mai bine la noapte, dar era sortit să se întîmple.

Îşi înclină capul, cînd ochii lui se îngustară.

– Ce e?

– Majoritatea femeilor, mai ales într-o poziţie ca a ta, ar veni cu scuze.

– Pentru ce? ridică Anna un umăr, promiţîndu-şi că în cele din urmă organismul avea să i se echilibreze la loc. A fost şi fapta mea, la fel ca şi a ta. M-am întrebat cum ar fi să pun mîinile pe tine de prima oară cînd te-am văzut.

Cameron trase concluzia că era foarte posibil să nu mai fie niciodată acelaşi.

– Cred că sînt nebun după tine.

– Ba nu eşti, rîse Anna, dîndu-i cafeaua. Eşti intrigat, te atrag, treci printr-un acces sănătos de poftă, dar astea sînt cu totul altceva. Şi nici măcar nu mă cunoşti.

– Vreau să te cunosc, rîse şi el, scurt. Ceea ce pen-

tru mine e o mare surpriză. De obicei, puțin îmi pasă.

– Sînt măgulită. Nu-s sigură dacă ăsta-i un tribut adus farmecului tău sau propriei mele prostii, dar mă flatezi. Însă...

– La naiba, ştiam eu că urma şi asta.

– Însă, repetă ea, punîndu-şi ceaşca în chiuvetă, prioritatea mea e Seth. Trebuie să fie.

În ochi i se ivi acea căldură care exprima atît compasiune cît şi înțelegere, atingînd în sufletul lui ceva îngropat sub toată pofta aceea sănătoasă.

– Şi ar trebui să fie şi prioritatea ta. Sper să fiu de față cînd şi dacă o să se întîmple.

– Fac.tot ce pot.

– Ştiu. Şi faci mai mult decît ar face majcritatea.

Îi atinse un moment brațul, apoi se îndepărtă.

– Am totuşi sentimentul că mai ascunzi multe în tine. Dar...

– Iar începi.

– Acum ar fi mai bine să pleci.

Cameron voia să rămînă, fie şi numai pentru a sta de vorbă cu ea, să fie împreună.

– Nu mi-am terminat cafeaua.

– S-a răcit. Şi e tîrziu.

Privi spre fereastră, unde stropii de ploaie se prelingeau ca nişte lacrimi.

– Iar ploaia mă face să-mi pun nişte întrebări care nu se cuvin.

Cam se strîmbă:

– Cred că n-ai spus-o ca să mă faci să sufăr.

– Ba fii sigur, rîse ea din nou, pornind spre uşă, pe care o deschise larg ca să se facă bine înțeleasă.

– Dacă eu sufăr, tu de ce n-ai face-o?

– Of, cît îmi placi, Anna Spinelli. Eşti o femeie după gustul inimii mele.

– Nu te interesează o femeie care-ți doreşte inima,

replică ea, în timp ce Cam străbătea încăperea. Ci trupul.

– Vezi, am şi ajuns să ne cunoaştem.

– Noapte bună.

Nu se feri cînd Cam o trase spre el pentru încă un sărut, în drum spre uşă. Fuga ar fi fost o prefăcătorie, şi nu era genul care să se autoamăgească.

Aşa că întîmpină sărutul cu o căldură aţîţătoare şi un entuziasm sincer. După care îi închise uşa în faţă.

Şi se rezemă de ea, vlăguită.

Potent? Nici pe departe. Erau toate şansele ca pulsul să-i rămînă accelerat ore întregi. Poate chiar zile.

Îşi dorea să nu se fi simţit atît de-al dracului de fericită.

Capitolul 7

Cam privea încruntat un coş plin cu şosete şi şorturi roz, cînd sună telefonul. Ştia al dracului de bine că, atunci cînd îi băgase în maşina de spălat, ciorapii şi chiloţii fuseseră albi – sau aproape. Acum, erau trandafirii ca ouăle de Paşti.

Poate că doar arătau aşa, din cauză că erau uzi.

Îi scoase să-i îndese în uscător şi văzu ciorapul roşu ascuns printre cei roz. Şi-şi dezveli dinţii.

Phillip, jură el, era un om mort.

– Futu-i.

Aruncă totul înăuntru, comută cu furie uscătorul pe comanda potrivită – cel puţin aşa spera – şi se duse să răspundă la telefon.

Îşi aminti în ultima clipă să dea mai încet micul televizor portativ de pe colţul bufetului. Nu urmărea cu adevărat programul, nici n-ar fi putut să acorde vreo atenţie tuturor pasiunilor şi trădărilor din telenovela dinainte de prînz.

Îl deschisese doar ca să facă zgomot.

– Quinn. Ce-i?

– Ura, Cam. Da' mult mi-a trebuit pînă să dau de tine, gagiule. Tod Bardette la telefon.

Cam vîrî mîna într-o pungă de *Oreos* de pe bufet şi scoase un pumn plin.

– Cum merge, Tod?

– Păi, trebuie să-ţi spun că merge destul de bine. Am

stat cîtva timp la ancoră lîngă marea barieră de corali.

– Drăguț loc, mormăi Cam, cu un fursec în gură. Apoi sprîncenele i se repeziră în sus cînd, pe micul ecran din cealaltă parte a bucătăriei, o femeie imposibil de seducătoare se prăvăli în pat cu un bărbat ridicol de chipeş.

Poate că tot aveau ceva interesant şi emisiunile astea T.V. din timpul zilei, la urma urmei.

– Onorabil. Am auzit c-ai dat cu sasu' în Mediterana, acu' cîteva săptămîni.

Cîteva săptămîni? se întrebă Cam, mestecînd un al doilea fursec. Cu siguranță, trecuseră cîțiva ani de cînd zburase cu hidroglisorul peste linia de sosire. Apă albastră, viteză, mulțimi entuziaste şi bani de tocat.

Acum, mare noroc avea dacă găsea în frigider destul lapte ca să-i împingă pe gît un *Oreo* vechi.

– Mda, la fel am auzit şi eu.

Tod chicoti gros.

– Ei, oferta aia de a-ți cumpăra jucăria mai stă în picioare. Dar am şi altă propunere.

Tod Bardette avea întotdeauna şi cîte o altă propunere. Era fiul bogat al unui tată şi mai bogat din estul Texasului, pentru care lumea servea drept teren personal de joacă. Şi murea după bărci. Le pilota la curse, sponsoriza competiții, le cumpăra şi le vindea. Şi colecționa neveste, trofee şi partea lui din pungă, cu deplină regularitate.

Cam considerase întotdeauna că Tod avea noroc încă de la concepțiune. De vreme ce nu-i făcea nici un rău să asculte – iar secvența din dormitor tocmai fusese înlocuită cu o reclamă în care juca o enormă perie de toalete– închise televizorul.

– Sînt oricînd gata să ascult.

– Pregătesc un echipaj pentru La Coupe Internationale.

– Cupa de-o tonă?

Cam îşi simţi seva începînd să curgă, pierzîndu-şi tot interesul pentru fursecuri şi lapte. Concursul internaţional era un gigant în lumea navigaţiei. Cinci etape, îşi spuse el, dintre care ultima era o istovitoare cursă de trei sute de mile pe ocean.

– Exact. Ştii că anul trecut au luat cupa australienii, aşa că se ţine aici, în Australia. Vreau să-i bat la buci şi am o dulceaţă de barcă. E rapidă-foc, gagiule. Cu un echipaj pe măsură, va aduce cupa înapoi în S.U. ale lu' A. Îmi trebuie un comandant. Îl vreau pe cel mai bun. Pe tine te vreau. Cît de repede poţi ajunge la antipozi?

„Stai cinci minute." Asta ar fi vrut să răspundă. Ar fi putut să-şi facă bagajul cît ai clipi, să sară-ntr-un avion şi, pe-aci ţi-e drumul. Pentru participanţii la curse, era una dintre marile ocazii de aur ale vieţii. Chiar în timp ce deschidea gura, privirea îi poposi spre balansoarul din dreptul ferestrei.

Aşa că închise ochii, ascultînd cu duşmănie murmurul şosetelor roz care se uscau în camera de serviciu din spatele lui.

– Trebuie să dau cu pas, Tod. Acum nu pot pleca.

– Ascultă, sînt dispus să te las cîtva timp ca să-ţi rezolvi treburile – mă-nţelegi tu, spuse el, pufnind în rîs. Două săptămîni. Dacă ai altă ofertă, dau mai mult.

– Nu pot veni. Am...

Rufe de spălat? Un copil de crescut? Al dracului să fie dacă avea de gînd să se facă de rîs cu asemenea informaţii.

– Fraţii mei şi cu mine am pus bazele unei afaceri, spuse el, pradă unui impuls. Am un angajament aici.

– O afacere...

De astă dată, rîsul lui Tod fu prelung şi încîntat.

– Tu? Las-o baltă.

Ochii lui Cam se îngustară. Nu avea nici o îndoială

că lui Tod Bardette din estul Texasului aveau să i se alăture şi alţi prieteni şi cunoştinţe, rîzînd cu toţii la gîndul lui Cameron Quinn, om de afaceri.

– Construim bărci, scrîşni el printre dinţi. Aici, pe litoralul de est. Ambarcaţiuni de lemn. La comandă, adăugă, hotărît să joace cartea pînă la capăt. Unicate. De-acum în şase luni, ai să-mi oferi sume fabuloase ca să-ţi proiectez şi să-ţi construiesc o navă de Quinn. Şi, de vreme ce tot sîntem prieteni de mult timp, voi încerca să te înghesui printre comenzi.

– Bărci...

În glasul lui Tod se făcuse simţit interesul.

– Ia să vedem, ştii să navighezi cu ele, deci poate ai şti şi cum să le construieşti.

– Nu încape nici un „poate".

– E o întreprindere interesantă, dar, să fim serioşi, Cam, tu nu eşti om de afaceri. N-o să stai închis într-un golfuleţ frumuşel din Maryland, mîncînd crabi şi bătînd scînduri în cuie. Doar ştii că voi face cursa asta să merite. Bani, glorie şi celebritate.

Chicoti:

– După ce cîştigăm, te poţi întoarce să mai încropeşti vreo două slupuri.

Îi putea face faţă, îşi dădu Cam cuvîntul. Putea face faţă insultelor, frustrării de a nu-şi putea împacheta bagajele şi a pleca în voia lui. Ceea ce n-avea să facă era să-i dea lui Bardette satisfacţia de a şti că îi ciufulise penele.

– Va trebui să-ţi găseşti alt comandant. Dar dacă vrei să cumperi un vas, sună-mă.

– Dacă termini efectiv vreunul, sună-mă tu.

Din receptor se auzi un oftat.

– Dai cu piciorul unei şanse de-o viaţă. Dacă în următoarele două ore te răzgîndeşti, să mă cauţi. Dar săptămîna asta trebuie să am echipajul bătut în cuie.

Atît am avut de zis.

Şi Cam auzi tonul telefonului.

Nu aruncă aparatul pe fereastră. Ar fi vrut, se gîndi, şi ajunse la concluzia că el ar fi fost acela care strîngea cioburile, aşa că nu avea rost.

Prin urmare, puse cu multă grijă receptorul în furcă. Inspiră adînc. Iar dacă tot ce băgase în maşina de spălat n-ar fi ales tocmai acel moment ca să-şi piardă echilibrul rotirii, făcînd măgăoaia să se zgîlţîie, nici el n-ar fi dat cu pumnul în perete.

– O clipă, am crezut c-aveai să dai bir cu fugiţii.

Se răsuci şi-şi văzu tatăl aşezat la masa din bucătărie, chicotind.

– O, Doamne, asta le pune capac la toate.

– Ce-ar fi să-ţi pui nişte gheaţă pe degete?

– N-am nimic, îşi privi Cam pumnul lovit.

Nişte biete zgîrieturi. Iar durerea ascuţită îl ajuta să se ţină strîns de realitate.

– M-am gîndit la asta, tată. Serios m-am gîndit. Pur şi simplu nu cred că eşti aici.

Ray continuă să zîmbească.

– Tu eşti aici, Cam. Numai asta contează. A fost o decizie grea să refuzi o asemenea cursă. Îţi sînt recunoscător. Sînt mîndru de tine.

– Bardette a spus că are o dulceaţă de barcă. Cu banii lui la bază...

Îşi rezemă mîinile de bufet, privind pe fereastră, spre apa liniştită.

– Aş putea cîştiga nenorocita aia de cursă. Am scos un echipaj pe locul doi, acum cinci ani, la Cupa Mică a Americii, iar anul trecut am cîştigat în Chicago-Mackinac.

– Eşti un marinar bun, Cam.

– Mda.

Îşi strînse pumnii.

– Ce naiba caut eu aici? Dacă o mai ţin mult aşa, am

să mă-mbolnăvesc de telenovelită. Voi începe să cred că Lilac şi Lance nu-s numai oameni reali, ci şi buni prieteni de-ai mei. Au să m- apuce obsesiile că albiturile mele nu-s destul de albe. Voi începe să tai cupoane, să încasez chitanţe şi să-mi pierd de-a binelea minţile în paştele mă-sii.

– Mă mir de tine că te gîndeşti la gospodărirea unei case în asemenea termeni.

Glasul lui Ray devenise mai ascuţit, marcat de dezamăgire.

– Să ţii o casă, să îngrijeşti o familie e o muncă importantă. Cea mai importantă muncă din cîte există.

– Nu e munca mea.

– Se pare că acum e. Îmi pare rău.

Cam se întoarse. Dacă tot conversa cu o halucinaţie, putea foarte bine s-o privească.

– Pentru ce? Că mi-ai murit în braţe?

– Ei, a fost destul de incomod pentru toată lumea.

Ar fi rîs, atît de tipice pentru Ray Quinn erau comentariul şi intonaţia. Dar trebuia să ajungă la ceea ce-i rodea conştiinţa.

– Unii zic că anume ai intrat în stîlp.

Zîmbetul lui Ray se şterse, iar ochii îi deveniră serioşi şi trişti.

– Şi o crezi?

– Nu, expiră Cam. Nu, nu cred.

– Viaţa e un mare dar. Nu-ţi vine comod întotdeauna, dar e neprețuită. Nu v-aş fi făcut să suferiţi, pe tine şi pe fraţii tăi, renunţînd la a mea.

– Ştiu asta, murmură Cam. Mă ajută să te-aud spunînd-o, dar o ştiu.

– Poate aş fi reuşit să opresc lucrurile. Poate reuşeam să le fac altfel.

Oftă şi începu să-şi răsucească verigheta pe deget.

– Dar n-am făcut-o. Acum vă revine vouă, ţie, lui

Ethan şi lui Phillip. A existat un motiv pentru care voi trei aţi venit la mine şi la Seth. Un motiv pentru care toţi trei aţi ajuns împreună. Dintotdeauna am crezut-o. Acum, o ştiu.

– Şi cum rămîne cu puştiul?

– Locul lui Seth este aici. Are nevoie de voi. În momentul de faţă, trece prin nişte necazuri şi are nevoie de voi ca să-şi aducă aminte cum e să fie aici unde e el acum.

– Cum adică, trece prin necazuri?

Ray zîmbi vag.

– Răspunde la telefon, îi propuse el, cu cîteva secunde înainte de a suna.

Şi dispăru.

– Trebuie să dorm mai mult, hotărî Cam, smulgînd receptorul din furcă. Mda, alo.

– Alo? Domnul Quinn?

– Exact. Cameron Quinn la telefon.

– Domnule Quinn, sînt Aigail Moorefield, directoarea adjunctă a Şcolii Medii St. Christopher's.

Cam îşi simţi stomacul căzînd în cizme.

– M-hmm...

– Mă tem că am avut unele probleme aici. Seth DeLauter e în cancelaria mea.

– Ce fel de probleme?

– S-a luat la bătaie cu alt elev. Este suspendat. Domnule Quinn, v-aş fi recunoscătoare dacă veniţi la cancelarie, să vi se explice situaţia şi să-l luaţi pe Seth acasă.

– Excelent. Minunat.

La capătul răbdării, Cam îşi trecu o mînă prin păr.

– Vin acum.

Şcoala nu se schimbase prea mult, observă el, de cînd învăţase acolo. În prima dimineaţă cînd intrase pe uşa aceea grea de la intrare, Stella Quinn îl trăsese

aproape cu forța.

Acum avea cu aproape optsprezece ani mai mult şi nu era cu nimic mai entuziasmat.

Pardoselile erau acoperite cu linoleum decolorat, prin ferestrele largi intrînd lumina. Şi mirosea a dulciuri de contrabandă şi a transpirație de copii.

Cam îşi îndesă mîinile în buzunare, pornind spre birourile administrației. Ştia drumul. În fond, bătuse de nenumărate ori calea spre acele birouri, în timpul şederii lui la Şcoala Medie St. Chris.

În antecameră nu mai lucra aceeaşi secretară bătrînă, cu ochi de vultur. Aceasta era mai tînără, mai țanțoşă şi numai zîmbete radioase.

– Am venit să plătesc cauțiunea pentru Seth DeLauter.

La auzul acestor cuvinte, secretara clipi din ochi, zîmbetul devenindu-i nedumerit.

– Poftim?

– Cameron Quinn, o caut pe directoarea adjunctă.

– A, vreți să ziceți pe doamna Moorefield. Da, vă aşteaptă. A doua uşă pe holişorul de-acolo. Pe dreapta.

Telefonul sună, iar secretara răspunse.

– Bună dimineața, psalmodie ea. Şcoala Medie St. Christopher's. Kathy la telefon.

Cam trase concluzia că o prefera pe securea-războiului care păzise birourile pe vremea lui, în locul acestei nou-venite de o obrăznicie fără speranță. Chiar în timp ce pornea pe uşă, spatele i se îmbățoşă, fălcile i se strînseră, iar palmele i se umeziră.

Unele lucruri, bănui el, nu se schimbau niciodată.

Doamna Moorefield stătea aşezată la birou, introducînd calmă date într-un computer. Cam observă cît de eficient i se mişcau degetele. Iar mişcarea i se potrivea. Era zveltă şi îngrijită, probabil trecută cu puțin de cincizeci de ani. Avea părul şaten drept, neted, iar fața de o atractivitate discretă.

Verigheta îi scînteia în lumină, odată cu mişcarea degetelor pe taste. Nu mai purta alte bijuterii, cu excepţia unor cercei-scoică simpli, de aur, la urechi.

În cealaltă parte a camerei, Seth stătea prăvălit într-un fotoliu, cu privirea spre tavan. Încercînd să pară plictisit, presupuse Cam, dar arătînd doar bosumflat. Îşi dădu seama că trebuia să fie tuns şi se întrebă cine avea să se mai ocupe şi de asta. Purta blugi cu tivurile destrămate complet, un pullover cu două numere mai mare şi nişte botine incredibil de murdare.

Lui Cam i se părea perfect normal.

Bătu în tocul uşii. Directoarea adjunctă şi Seth priviră amîndoi spre el, cu expresii dramatic de diferite. Doamna Moorefield surîse primitor. Seth se strîmbă.

– Domnule Quinn.

– Mda.

Imediat, însă, îşi aminti că venise în calitate de tutore responsabil.

– Sper să putem lămuri lucrurile, doamnă Moorefield, îşi instală el propriul zîmbet politicos, apropiindu-se de biroul ei, cu mîna întinsă.

– Apreciez faptul că aţi venit atît de repede. Cînd trebuie să luăm măsuri disciplinare regretabile ca acestea împotriva unui elev, dorim ca părinţii sau părţile responsabile să aibă posibilitatea de a înţelege situaţia. Vă rog, domnule Quinn, luaţi loc.

– Care e situaţia? se aşeză Cam, constatînd că nu-i plăcea deloc mai mult decît înainte.

– Mă tem că Seth a agresat fizic un alt elev, azi-dimineaţă, în recreaţie. Celălalt băiat e tratat de sora medicală a şcolii, iar părinţii lui au fost informaţi.

Cam îşi arcui o sprînceană:

– Şi unde sînt?

– Amîndoi părinţii lui Robert se află pe moment la serviciu. Dar, în orice caz...

– De ce?

Zîmbetul îi reveni pe buze, strîns, atent, întrebător:

– De ce, ce, domnule Quinn?

– De ce l-a bătut Seth pe Robert?

Doamna Moorefield oftă.

– Înțeleg că nu l-ați preluat decît recent pe Seth ca tutore, așa că s-ar putea să nu știți că nu e prima oară cînd se încaieră cu alți elevi.

– Am auzit. Întreb despre incidentul de azi.

– Foarte bine, își împreună directoarea mîinile. După cum spune Robert, Seth i-a cerut un dolar, iar cînd Robert a refuzat să i-l dea, l-a atacat. Pînă în momentul de față, adăugă ea, mutîndu-și privirea spre băiat, Seth nici nu a confirmat, nici nu a negat. Politica școlii cere ca elevii să fie suspendați pentru trei zile, ca măsură disciplinară, cînd se implică în violențe în incinta școlii.

– Okay, se ridică în picioare Cam, dar, cînd Seth dădu să se ridice la rîndu-i, îndreptă spre el un deget. Stai jos, îi ordonă, lăsîndu-se apoi pe vine, pentru a ajunge cu ochii la același nivel. Ai încercat să-i iei banii puștiului ăluia?

Seth smuci dintr-un umăr:

– Așa zice el.

– L-ai lovit.

– Mda, i-am dat una. Direct la nas, adăugă el cu un zîmbet subțire, îndepărtîndu-și părul blond ca paiul care-i cădea în ochi. Doare mai rău.

– De ce-ai făcut-o?

– Poate că nu-mi plăcea moaca lui grăsană.

Cu răbdarea la fel de destrămată ca blugii lui Seth, Cam îl apucă de umeri. Cînd băiatul se strîmbă și inspiră șuierător, i se declanșă în minte un semnal de alarmă. Înainte ca Seth să se poată feri, Cam îi trase în jos pe brat pulloverul larg. Mici vînătăi – urme de castane, cum le-ar fi numit Cam – îi acopereau brațul de la umăr pînă

la cot.

– Ia labele de pe mine, se zbătu Seth, cu chipul înroşit de ruşine, dar Cam nu făcu decît să-l răsucească. Avea partea superioară a spatelui brăzdată de zgîrieturi, roşii şi adînci.

– Nu te mişca, îşi mută Cam mîinile, rezemîndu-şi-le de braţele fotoliului; rămase cu ochii spre ai lui Seth. Spune-mi ce s-a întîmplat. Şi nici nu te gîndi să mă minţi.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nu te-am întrebat ce vrei. Ţi-am spus să dai pe gură. Sau, continuă el, coborînd glasul pentru a-l auzi numai Seth, îl laşi pe jegul ăla să scape nepedepsit?

Seth deschise gura, apoi o închise la loc. Fu nevoit să strîngă din fălci, ca să nu-i tremure bărbia.

– Era ofticat. Acu' cîteva zile am dat o lucrare la istorie şi am făcut-o perfectă. Şi-un idiot putea s-o facă bine, da' el nici măcar idiot nu-i şi a rasolit-o. Aşa că de-atunci se tot ia de mine, mă îmbrînceşte pe hol, îmi dă ghionturi. L-am lăsat în pace, fiindcă mi s-a făcut greaţă de-atîtea I.S.S.-uri.

– Ce-s alea?

Seth îşi dădu ochii peste cap:

– *In-School Suspension*[1] Mă plictiseşte. Nu voiam să mă mai elimine, aşa că l-am lăsat. Da' el a tot continuat să mă împungă şi să mă facă în toate felurile. Căpăţînos, lingău, fel de fel de căcaturi. N-am pus la suflet. Da' pe urmă, m-a trîntit peste dulapuri şi a zis că nu-s decît un pui de curvă şi-o ştie toată lumea, aşa că l-am pocnit.

Ruşinat şi scîrbit, săltă sfidător din umeri:

---

1. – Eliminare în incinta şcolii (n.tr.)

– Aşa că, m-am ales cu trei zile de vacanţă. Mare brînză.

Cam dădu din cap, ridicîndu-se. Cînd se răsuci în loc, avea ochii aproape negri de furie.

– Nu-l veţi suspenda pe copilul ăsta fiindcă s-a apărat de un bătăuş ignorant. Iar dacă încercaţi, trec peste capul dumneavoastră, pînă la Comisia de Învăţămînt.

Şocat pînă-n adîncul sufletului, Seth îl privi pe Cam cu ochi mari. Nimeni nu-i luase vreodată partea. Nici un moment nu se aşteptase să fie cineva alături de el.

– Domnule Quinn...

– Nimeni nu-l face pe fratele meu pui de tîrfă, doamnă Moorefield. Iar dacă nu aveţi o politică şcolară împotriva insultelor şi a hărţuirilor, n-ar strica să v-o faceţi. Aşa că vă spun, e cazul să mai analizaţi situaţia. Şi să vă gîndiţi mai bine pe cine suspendaţi. *Şi* le puteţi spune părinţilor acelui Robert că dacă nu vor să-l vadă cu nasul plin de sînge, n- ar strica să-l înveţe ce-i aia buna creştere.

Directoarea aşteptă un moment, pînă să vorbească. Preda şi educa de aproape treizeci de ani. Ceea ce vedea acum pe faţa lui Seth era speranţă, uimită şi precaută, dar totuşi speranţă. Nu dorea să-i şteargă acea expresie.

– Domnule Quinn, puteţi fi sigur că voi cerceta în continuare problema. Nu ştiam că Seth a fost lovit. Dacă doriţi să-l duceţi la cabinetul medical, în timp ce vorbesc eu cu Robert şi... cu alţi...

– Pot avea eu grijă de el.

– Cum doriţi. Voi amîna aplicarea suspendării pînă mă conving care e realitatea.

– Aşa să faceţi, doamnă Moorefield. Eu, însă, m-am convins care e realitatea. Acum, îl duc pe Seth acasă pentru ziua de azi. I-a fost de-ajuns.

– Sînt de aceeaşi părere.

Copilul nu păruse zguduit cînd intrase în cancelarie, îşi spuse ea. Arătase ţanţoş. Nici cînd îi spusese să stea jos şi telefonase la el acasă nu arătase zguduit. Ci bătăios.

Acum, însă, arăta în fine răvăşit, cu ochii mari, uluiţi, şi mîinile încleştate pe braţele fotoliului. Pavăza subţire şi dură pe care o ţinuse strîns în jurul lui, o pavăză pe care nici ea şi nici oricare dintre profesori nu reuşiseră nici să i-o zgîrie măcar, părea să se fi ştirbit adînc.

Hotărî că acum aveau să vadă ce puteau face pentru el.

– Dacă-l aduceţi mîine dimineaţă pe Seth la şcoală şi ne întîlnim aici, vom rezolva problema.

– O să fim aici. Să mergem, îl chemă Cam pe Seth, ieşind.

În timp ce mergeau pe culoar, spre uşa din faţă, paşii le răsunau cu ecouri. Cam îşi coborî ochii, observînd că Seth îşi privea pantofii.

– Şi-acum îmi dă fiori, spuse el.

Seth deschise uşa:

– Ce?

– Sunetul paşilor, cînd faci lungul drum spre cancelaria directoarei.

Băiatul pufni, îşi adună umerii şi merse mai departe. Avea senzaţia că o mie de fluturi porniseră un război în stomacul lui.

Drapelul american de pe catarg, lîngă parcare, flutura în vînt. De la o fereastră deschisă din spatele lor răsunau acordurile jalnic de false ale unei ore de muzică. Şcoala elementară era despărţită de cea medie printr-o fîşie îngustă de iarbă şi cîteva tufe de tuia triste la înfăţişare.

Dincolo de mica pistă de alergări se înălţa clădirea de cărămidă brună a liceului. Acum părea mai mică, observă Cam, aproape cochetă, deloc ca închisoarea pe

care şi-o imaginase odinioară.

Îşi aminti cum se rezema alene de capota primei sale maşini la a doua mînă, în parcare, uitîndu-se după fete. Cum mergea pe coridoarele acelea zgomotoase de la un curs la altul şi se uita după fete. Cum stătea în băncile care-i amorţeau fundul, în timpul orelor care-i amorţeau mintea. Şi cum se uita după fete.

Faptul că experienţele sale din liceu îi reveneau în minte sub forma unei parăzi de felurite forme femeieşti îl făcea să devină aproape sentimental.

Apoi, o sonerie răsună ascuţit, iar intensitatea zgomotului făcu erupţie prin ferestrele deschise din spatele lui. Sentimentalismele îi secară rapid. Slavă Domnului că acel capitol din viaţa lui se sfîrşise, atîta îşi putu spune.

Dar nu se sfîrşise şi pentru băiat, îşi aminti Cam. Şi întrucît se afla lîngă el, putea încerca să-l ajute s-o scoată la capăt. Deschiseră portierele opuse ale *Chevrolet*-ului *Corvette*, iar Cam se opri, aşteptînd să li se întîlnească privirile.

– Deci, crezi că i-ai rupt nasul căcănarului?

Împrejurul gurii lui Seth se căzni să apară o licărire de zîmbet.

– Poate.

– Bravo.

Cam se aşeză la volan şi trînti portiera.

– Că dai la nas e bine, dar dacă n-ai chef să-l buşească borşul încurcînd treburile, ţinteşte mai bine burta. O directă scurtă şi solidă nu lasă atîtea urme.

Seth analiză sfatul.

– Am vrut să-l văd plin de sînge.

– Mă rog, în viaţă singur hotărăşti. E o zi destul de bună ca să-ntindem o pînză, conchise el, pornind motorul. N-ar strica.

– Aşa se pare.

Seth se trase de genunchiul drept al blugilor. Cineva îi luase apărarea, atîta putea gîndi mintea lui derutată. Îl crezuse, îl apărase şi- i ţinuse partea. Braţul îl durea, umerii îl înjunghiau, dar cineva îi ţinuse partea.

– Mersi, mormăi el.

– Nici o problemă. Dacă te-ncurci c-un Quinn, te-ncurci cu toţi.

Cam îi aruncă o privire, în timp ce ieşeau din parcare, şi observă că Seth se uita la el.

– Cam asta-i ideea. Oricum, hai să cumpărăm nişte burgeri sau ceva, să-i luăm la bord.

– Mda, aş mînca şi eu, se şterse Seth cu mîna la nas. Ai un dolar?

Cînd Cam rîse şi apăsă pe accelerator, Seth cunoscu unul dintre cele mai fericite momente din viaţa lui.

Vîntul sufla constant dinspre sud-vest, făcînd ierburile din mlaştini să se unduiască alene. Cerul era senin şi de un albastru vesel, decorul ideal pentru bîtlanul care se ridică în zbor din iarba unduitoare, peste licărul apei, pentru a se repezi apoi fulgerător în picaj, ca un zmeu alb, să prindă un prînz timpuriu.

În urma unui impuls, Cam aruncă la bord şi nişte echipamente de pescuit. Cu puţin noroc, la cină urmau să aibă peşte prăjit.

Seth avea deja mai multe noţiuni de navigaţie decît se aşteptase Cam. N-ar fi trebuit să se mire, îşi dădu el seama. Anna spusese că băiatul avea o minte ageră, iar Ethan îl învăţase pesemne bine şi cu răbdare.

Cînd văzu cît de uşor mînuia Seth şcotele, îl lăsă pe el să înalţe trinca. Velele se umflară în vînt, iar ambarcaţiunea luă viteză.

Dumnezeule, cît de dor îi fusese. Iuţeala, puterea, controlul. Toate şiroiau în el, izgonindu-i din minte toate

grijile, obligațiile, dezamăgirile, chiar şi durerea. Apa dedesubt, cerul deasupra, iar mîinile lui pe timonă, ademenind vîntul, sfidîndu-l, păcălindu-l să-i dăruiască mai mult.

În spatele lui, Seth zîmbi, stăpînindu-se în ultima clipă să nu scoată un chiot de încîntare. Niciodată nu mai gonise atît de repede. Cu Ray mersese încet şi sigur, cu Ethan muncise şi se minunase. Dar aceasta era o cursă liberă, nebunească, înălțîndu- se şi coborînd pe valuri, repezindu-se ca un glonț prelung şi alb, cine ştie încotro.

Vîntul fu cît pe ce să-i smulgă şapca, aşa că întoarse cozorocul la spate, să nu-i zboare din cap.

Plutiră în lungul malului, trecînd prin dreptul docurilor ce formau axa oraşului St. Chris, înainte de a încetini în sfîrşit. Un skipjack vechi, scos din uz, stătea la ancoră ca un simbol al vieții pescăreşti.

Acolo îşi aduceau prada bărbații şi femeile care culegeau roadele golfului. Caracudă şi păstrăv de mare, şi rockfish, în acea perioadă a anului, şi...

– În ce dată sîntem? întrebă Cam, privind peste umăr.

– Cam prin '31.

Seth îşi ridică ochelarii cu baretă şi privi spre port. Spera s-o zărească pe Grace. Voia să-i facă semn cu mîna cuiva cunoscut.

– Mîine începe sezonul de crabi. Al naibii. Garantat că seara Ethan va aduce acasă o găleată de frumuseți. O să mîncăm ca regii. Îți plac crabii, da?

– Nu-ş'.

– Cum adică, nu ştii? zise Cam în timp ce scotea capacul unei sticle de Cola, făcînd-o să spumege. Încă n-ai mîncat crab?

– Nu.

– Atunci, fă bine şi pregăteşte-ți gura pentru o mare

tratație, puștiu', fiindcă mîine o s-o capeți.

Reproducînd mişcarea lui Cam, Seth luă şi el o sticlă de suc.

– Nimic gătit de tine nu se cheamă tratație.

O spusese cu un zîmbet şi i se răspunse la fel.

– Pot pregăti de minune crabii. Nici o scofală. Fierbi apă, pui multe mirodenii, şi pe urmă-i arunci în oală pe nenorociții ăia care clănțăne din cleşti...

– Vii?

– Altfel n-ai cum.

– E o scîrboşenie.

Cam se mulțumi să-şi schimbe poziția:

– Nu rămîn vii mult timp. Pe urmă, s-au făcut mîncare. Mai pui un bax de şase beri şi, ăsta da, ospăț. Încă vreo cîteva săptămîni, şi începe sezonul albaştrilor cu carapace moale. Îi trînteşti între două felii de pîine şi muşti.

De astă dată, Seth chiar simți că i se întoarce stomacul pe dos.

– Eu nu.

– Prea mofturos?

– Prea civilizat.

– Căca-m-aş. În unele duminici, vara, mama şi tata ne aduceau în port. Luam cîteva sandvişuri cu crabi moi, o gamelă cu cartofi prăjiți în ulei de arahide, şi ne uitam la turişti cum căutau să aleagă ce să mănînce. Ne prăpădeam de rîs.

Amintirea îl întristă dintr-o dată şi încercă să-şi alunge nostalgia.

– Cîteodată, navigam aşa ca acum. Sau o luam pe rîu şi pescuiam. Mama nu prea le avea pe-astea cu pescuitul, aşa că ea înota, apoi ieşea pe mal şi se aşeza să citească.

– De ce nu stătea acasă?

– Îi plăcea cu barca, răspunse încet Cam. Şi-i plăcea

să fie cu noi.

– Ray spunea că s-a îmbolnăvit.

– Mda, s-a îmbolnăvit.

Cam suflă aerul din piept. Fusese singura femeie pe care o iubise în viața lui, singura pe care o pierduse vreodată. Dispariția ei continua să-l ia pe furiş, tăindu-i picioarele.

– Haide, ordonă el. Să pornim pe Annemessex şi să vedem dacă muşcă ceva.

Nici unuia dintre ei nu-i trecu prin minte că acele trei ore petrecute pe apă reprezentau cel mai liniştit interludiu trăit de fiecare în ultimele cîteva săptămîni.

Iar cînd se întoarseră acasă, cu şase bibani graşi în răcitor, erau pentru prima oară într-o armonie deplină.

– Ştii să-i cureți? întrebă Cam.

– Poate.

Ray îl învățase, dar Seth nu era prost.

– Eu am prins cinci din şase, ceea ce-ar însemna că-i cureți tu.

– Asta-i toată frumusețea de-a fi şeful, începu Cam, dar se opri ca trăsnit, cînd văzu cearşafurile plesnind pe vechea sîrmă de rufe. Nu mai văzuse nimic întins la uscat, de cînd se îmbolnăvise mama lui. Un moment, se temu că iarăşi avea halucinații, şi i se uscă gura.

Apoi uşa din spate se deschise şi pe verandă ieşi Grace Monroe.

– Bună, Grace!

Era pentru prima oară cînd Cam auzea glasul lui Seth răsunînd fericit şi cu o încîntare pur copilărească. Îl surprinse destul de tare pentru a-l face să întoarcă brusc capul, după care fu cît pe ce să-şi scape pe picior răcitorul, cînd Seth dădu drumul toartei de care-l ținea şi se repezi înainte.

– Ei, salut.

Grace avea o voce caldă, contrastînd cu răceala din înfățișare. Era înaltă şi zveltă, cu membre lungi, pe care cîndva visase să şi le întrebuințeze ca dansatoare.

Grace, însă, învățase să-şi lase în urmă majoritatea visurilor.

Avea părul tuns scurt, băieteşte, pentru că-i era mai comod aşa. Nu avea timp sau energie să se preocupe de stil. Era de un blond închis, ca mierea, care în timpul verii avea adesea şuvițe mai deschise. Ochii-i erau de un verde calm şi, mult prea des, umbriți de griji.

Dar avea un zîmbet curat, însorit, care întotdeauna îi lumina fața.

O femeie drăguță, îşi spuse Cam, cu față de zînă şi voce de sirenă. Îl uimea faptul că bărbații nu i se aruncau la picioare.

Băiatul nici nu lipsi mult s-o facă, observă el surprins, cînd Seth îi alergă în brațele deschise. O îmbrățişă şi fu îmbrățişat – copilul acela irascibil, care nu suporta să fie atins. Apoi roşi la față şi se retrase, începînd să se joace cu cățelul, care o urmase pe Grace afară din casă.

– Bună, Cam, zise Grace punîndu-şi mîna streaşină la ochi. Ethan a trecut aseară pe la cîrciumă şi mi-a spus că ați avea nevoie de-o mînă de ajutor.

– Iei în primire gospodăria?

– Ei, vă pot dărui cîte trei ore, două zile pe săptămînă, pînă cînd...

Nu apucă să mai continue, căci Cam lăsă să cadă răcitorul, urcă treptele cîte trei şi o înşfăcă într-un sărut zgomotos, entuziast. Lui Seth i se strepeziră dinții văzînd, în timp ce Grace rîdea, bîlbîindu-se:

– Foarte drăguț din partea ta, dar tot va trebui să mă plăteşti.

– Zi un preț. Te ador.

Îi smulse mîinile şi mai trînti nişte sărutări şi acolo.

– Îmi dau viața pentru tine.

– Observ că voi fi apreciată pe-aici – şi necesară. Am pus şosetele alea roz la înmuiat, în nişte înălbitor diluat. Poate prinde.

– Ciorapul roşu era al lui Phillip. El e vinovatul. Vreau să zic, ce om cu mintea întreagă are vreodată o pereche de şosete roşii?

– Mai vorbim noi despre sortarea rufelor – şi căutatul prin buzunare. Prin ultimul ciclu a trecut şi carnețelul negru al cuiva.

– Căcat.

Îi observă privirea aruncată spre băiat, cu sprînceana arcuită, şi-şi drese glasul:

– Scuze. Cred că era al meu.

– Am pregătit nişte limonadă şi voiam să fac un ghiveci, dar se pare că ați venit cu cina gata prinsă.

– Pentru astă seară, dar ne-ar prinde bine şi ghiveciul.

– Okay. Ethan n-a spus prea clar ce vă trebuie sau ce vreți să fac. Poate-ar fi bine să discutăm.

– Iubito, fă tot ce crezi că avem nevoie, şi va fi mai mult decît ți-am putea achita vreodată.

O văzuse deja cu ochii ei. Lenjerie roz, meditä ea, praf de-un deget pe o masă şi substanțe neidentificate lipite pe alta. Şi aragazul? Numai Dumnezeu ştia cînd fusese curățat ultima oară.

Era plăcut să fie necesară, îşi spuse Grace. Era bine să ştie ce era de făcut.

– Atunci, o s-o luăm din mers. Cu unele ocazii, va trebui poate s-o aduc şi pe aia mică. Julie are grijă de ea noaptea, cînd lucrez la cîrciumă, dar altfel nu voi putea găsi întotdeauna pe cineva s-o supravegheze. E o fetiță cuminte.

– Te pot ajuta eu s-o îngrijeşti, se oferi Seth. Ajung acasă de la şcoală la trei jumate.

– De cînd? vru Cam să ştie, dar Seth ridică din umeri.

– Cînd n-am I.S.S.

– Lui Aubrey îi place mult să se joace cu tine. Azi mai am de lucru aici o oră, adăugă ea, fiind o femeie silită încontinuu să-şi organizeze timpul. Aşa că fac ghiveciul ăla şi-l pun în frigider. Nu va trebui decît să-l încălziţi cînd îl vreţi. Vă las o listă cu detergenţii care vă lipsesc sau vi-i pot cumpăra eu, dacă vreţi.

– Să ni-i iei tu?

Lui Cam îi venea să-i îngenuncheze la picioare.

– Vrei o mărire de salariu?

Rîzînd, Grace porni înapoi spre casă:

– Seth, vezi să nu se-apropie cățelul de măruntaiele de peşte. Altfel, o să miroasă o săptămînă încheiată.

– Okay, sigur. Termin în cîteva minute şi intru.

Se ridică, apoi coborî de pe verandă, pentru ca Grace să nu-l audă prin uşă. Bărbăteşte, îl măsură pe Cam cu privirea:

– N-o să-ncepi să te dai la ea, nu?

– Să mă dau la ea? îl privi un moment Cam fără expresie, apoi clătină din cap. Pentru numele lui Dumnezeu!

Ridicînd răcitorul, porni pe după colțul casei, spre masa de curățat peşte.

– O cunosc pe Grace de-o jumate de viață şi nu mă dau la toate femeile pe care le văd.

– Atunci e bine.

Tonul băiatului îl făcu pe Cam să-şi treacă limba peste dinți, în timp ce punea răcitorul jos. Posesiv, stăpînitor şi satisfăcut.

– Deci... ai pus tu ochii pe ea, hmm?

Seth roşi puțin, în timp ce deschidea sertarul să scoată curățitorul de solzi.

– Îi port de grijă, atîta tot.

– E drăguță, fără-ndoială, spuse cu nepăsare Cam, avînd plăcerea de a vedea ochii lui Seth fulgerînd de gelozie. Dar, întîmplător, în momentul de față mă dau la altă femeie şi devine incomod să încerci cu mai mult de una singură odată. Iar femeia asta anume va necesita multă muncă de lămurire.

Capitolul 8

Se hotărî să înceapă să se dea la Anna. Întrucît nu-şi mai putea lua gîndul de la ea, Cam îl lăsă pe Seth să se ocupe singur de ultimii doi peşti şi intră în casă. Scoase nişte sunete admirative la adresa a ceea ce punea Grace pe aragaz, apoi urcă la etaj.

Telefonul din camera lui era mai discret. Iar cartea de vizită a Annei se găsea în buzunarul lui.

La uşa camerei, se opri, simţind că-i venea să plîngă de recunoştinţă. Întrucît patul îi era proaspăt făcut, cu cuvertura verde întinsă cu pricepere şi pernele pufuite, ştiu că unele dintre cearşafurile puse la uscat erau ale lui.

În noaptea aceea, urma să doarmă într-un aşternut curat şi răcoros, pe care nici măcar nu fusese nevoit să-l spele. Făcea puţin mai suportabilă perspectiva de a trebui să doarmă singur.

Suprafaţa vechiului său scrin de stejar nu era doar ştearsă de praf. Lucea. Pe rafturile unde încă mai stăteau cele mai multe trofee ale lui şi unele dintre romanele favorite se făcuse ordine, iar fotoliul moale în care luase obiceiul de a-şi arunca toate lucrurile era acum gol. N-avea idee unde i le pusese, dar se aştepta să le găsească în cele mai logice locuri.

Presupunea că devenise răsfăţat locuind atîţia ani în hoteluri, dar îi făcea bine sufleteşte să intre în dormitor fără a vedea o duzină de mici treburi enervante solicitîndu-i atenţia.

Situația se anunța plăcută, așa că se trînti pe pat, întinzîndu- se, și formă numărul.

– Anna Spinelli.

Vocea ei era scăzută, de o neutralitate profesională. Închise ochii, pentru a-și imagina mai bine cum arăta. Îi plăcea ideea de a și-o închipui așezată la vreun birou plin de acte, cu rochița aceea albastră și strîmtă pe care o purtase în seara trecută.

– Duduie Spinelli. Cum îți plac crabii?

– Ăă...

– Lasă-mă să reformulez.

Se lăsă pe spate, ajungînd aproape la orizontală, și-și dădu seama că ar fi putut adormi fără a-și da prea mult silința.

– Ce părere ai avea de niște crabi la ceaun?

– O părere favorabilă.

– Bine. Ce zici de mîine seară?

– Cameron...

– Aici, precizează el. La noi acasă. În casa care nu e niciodată pustie. Mîine e prima zi a sezonului de crabi. Ethan va aduce o căldare plină. Îi vom fierbe. Vei putea vedea cum – care ar fi vorba ta? – cum interacționează, în ce relații sînt, frații Quinn. Să vezi cum evoluează Seth – cum se aclimatizează la acest mediu casnic anume.

– E foarte bine așa.

– Ascultă, am mai avut eu de-a face cu asistenți sociali. Sigur, niciodată cu unul care să poarte pantofi albaștri cu toc înalt, dar...

– Eram în afara programului, îi reaminti ea. Oricum, cred că ideea cu cina ar fi fezabilă. La ce oră?

– Pe la vreo șase jumate.

Auzi foșnet de hîrtii și se pomeni cam nemulțumit că-și consulta agenda.

– În regulă, se face. La șase treizeci.

Vorbea prea ca o asistentă socială acceptînd o întîlnire care să-i convină lui.

– Eşti singură?

– La birou? Da, pe moment. De ce?

– Mă întrebam doar. Toată ziua m-am gîndit la tine. Ce-ar fi să vin mîine în oraş şi să te iau, după care te-aş putea duce cu maşina acasă. Am putea să ne oprim şi... să ne mutăm pe bancheta din spate, aş zice, dar în *'Vette* nu este aşa ceva. Totuşi, cred că ne-am putea descurca.

– Sînt convinsă. Motiv pentru care voi veni cu maşina mea.

– Va trebui să pun iarăşi mîna pe tine.

– Nu mă îndoiesc că aşa o să se-ntîmple. În cele din urmă. Pînă atunci...

– Te doresc.

– Ştiu.

Întrucît vocea i se îngroşase şi nu mai suna chiar atît de înţepată, Cam zîmbi.

– De ce nu ţi-aş spune ce-aş vrea să-ţi fac? Pot merge pas cu pas. Poţi chiar şi să iei notiţe în carneţelul tău, pentru referinţe viitoare.

– Cred... că pe-asta ar fi mai bine s-o amînăm. Mă tem că peste cîteva minute am o audienţă. Vă văd mîine seară – pe tine şi familia ta.

– Acordă-mi zece minute în doi, Anna, şopti el. Zece minute ca să te ating.

– Aş... am putea încerca mîine intervalul ăsta de timp. Acum trebuie să te las. La revedere.

– Pa.

Mulţumit că o zgîlţîise puţin, puse receptorul în furcă şi se lăsă furat de un binemeritat pui de somn.

Se trezi peste o oră şi ceva, auzind uşa din faţă trîntită şi glasul furios al lui Phillip.

– Casă, dulce casă, bombăni Cam, dîndu-se jos din pat. Merse împleticit pînă la uşă şi pe culoar, spre scară. Era rău de somn şi întotdeauna cînd dormea puțin se trezea buimac, nervos şi avînd disperată nevoie de o cafea.

Pînă ajunse jos, Phillip intrase în bucătărie, unde destupa o sticlă de vin.

– Unde naiba-s ceilalți? întrebă el.

– Nu ştiu. Dă-te din fața mea.

Frecîndu-şi fața cu o mînă, Cam turnă resturile de cafea din filtru într-o cană, o băgă în cuptorul cu microunde şi formă un număr la întîmplare.

– Compania de asigurări m-a informat că țin cererea în suspensie pînă se termină investigațiile.

Cameron privi cuptorul, dorindu-şi ca alea două minute nesfîrşite să treacă mai repede, pentru a-şi putea turna cafeina pe gît. Creierul său cheaun de somn reținu cuvintele asigurări, cerere, investigații, fără a reuşi să coreleze termenii.

– Mmm?

– La dracu', deşteptarea! îi dădu Phillip un brînci nervos. Nu vor să proceseze polița tatei, fiindcă suspectează că a fost sinucidere.

– Ce palavre. Mi-a spus clar că nu s-a sinucis.

– Ei, nu zău? reuşi Phillip să ridice o sprînceană, ironic, oricît de furios şi de scîrbit era. Şi ai purtat conversația asta cu el înainte de a muri, sau după?

Cam se dezmetici, dar fu gata să roşească. În schimb, înjură din nou şi deschise smucit uşa cuptorului cu microunde.

– Voiam să spun că nici nu poate fi vorba de aşa ceva şi nu fac decît să tragă de timp fiindcă nu vor să plătească asigurarea.

– Problema e că, deocamdată cel puțin, nu plătesc. Anchetatorul lor a vorbit cu oamenii, iar unii se pare că

au fost încîntați să-i expună detaliile cele mai picante ale situației. Şi au aflat despre scrisoarea de la mama lui Seth – despre sumele pe care i le-a plătit tata.

– Aşa, sorbi Cam din cafea, opărindu-şi cerul gurii şi înjurînd din nou. Lua-i-ar dracu'. N-au decît să-şi țină banii ăia împuțiți.

– Nu-i aşa de simplu. Problema numărul unu e că, dacă nu plătesc, va reieşi că tata s-a sinucis. Asta vrei?

– Nu.

Cam îşi masă şaua nasului, încercînd să-şi risipească tensiunea în creştere. Nu avusese dureri de cap aproape de cînd se ştia, iar acum păreau să-l chinuiască încontinuu.

– Ceea ce înseamnă că ar trebui sau să le acceptăm concluziile, sau să-i dăm în judecată pentru a dovedi că n-a făcut-o, şi-o să iasă un scandal public îngrozitor.

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Phillip bău din vin.

– Oricum ar fi, tot o să-i mînjească numele. Cred că pînă la urmă va trebui totuşi s-o găsim pe femeia asta – Gloria DeLauter. Trebuie să lămurim situația.

– Ce te face să crezi că, dacă o găsim şi-i vorbim, o să se clarifice totul?

– Trebuie să scoatem de la ea adevărul.

– Cum, prin tortură?

Deşi nu s-ar fi putut spune că nu-l atrăgea ideea.

– În plus, puştiul se teme de ea, adăugă Cam. Dacă apare pe-aici, ne-ar putea compromite custodia.

– Iar dacă nu apare, s-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul, tot adevărul.

Avea nevoie să-l ştie, îşi spuse Phillip, pentru a putea începe să-l accepte.

– Iată cum văd eu adevărul, izbucni Cam trîntindu-şi cana pe masă. Femeia asta căuta o pradă uşoară şi a crezut că a găsit-o. Tata a făcut o slăbiciune pentru

copil, a vrut să-l ajute. Aşa că a început să se lupte pentru el, cum a făcut şi cu noi, iar ea a continuat să-l jupoaie de bani. Cred că în ziua aia, întorcîndu-se spre casă, era necăjit, îngrijorat, distrat. Conducea prea repede, a calculat greşit, a pierdut controlul volanului, orice. Asta a fost tot.

– Viaţa nu e aşa de simplă cum o trăieşti tu, Cam. Nu începi dintr-un loc, ca să ajungi într-altul, cît poţi de repede. Sînt tot felul de curbe, ocoluri şi obstacole. Ar fi bine să-ncepi să te gîndeşti şi la ele.

– De ce? Tu numai la asta te gîndeşti mereu şi am impresia că am ajuns exact de unde-am plecat.

Phillip oftă. Îi era greu să-l contrazică, aşa că hotărî să mai bea un pahar de vin.

– Orice-ai crede, avem pe cap o încurcătură şi va trebui s-o rezolvăm. Unde-i Seth?

– Nu ştiu unde e. Pe-aici.

– Christoase, Cam, pe unde pe-aici? Era vorba că stai cu ochii pe el.

– Am stat naibii cu ochii pe el toată ziua. E pe-aici pe undeva.

Se duse la uşa din spate, privi în curte şi se încruntă, cînd nu- l văzu pe băiat.

– Probabil în faţă, sau face o plimbare, ceva. Nu-l ţin de lesă.

– La ora asta, ar trebui să-şi facă lecţiile. Nu trebuie să-l supraveghezi singur decît două ore, după şcoală.

– Azi n-a ieşit aşa. A avut o mică vacanţă.

– A chiulit? L-ai lăsat să tragă chiulul cînd avem Serviciile Sociale pe cap?

– Nu, n-a chiulit, se întoarse Cam, dezgustat. Un nesimţit de la şcoală îl tot hărţuia, l-a umplut de vînătăi şi l-a făcut fiu de curvă.

Phillip îşi schimbă imediat atitudinea, din nemulţumire moderată în îndreptăţită furie. Ochii de cremene îi

scăpărară, gura i se subție:

– Care nesimțit? Cine naiba e?

– Un plod grăsan pe nume Robert. Seth l-a cîrpit şi au spus că aveau să-l suspende pentru asta.

– Îl suspendă pe dracu'. Acum cine dracu' mai e director, vreun nazist?

Cam fu nevoit să zîmbească. În materie de meciuri, puteai conta întotdeauna pe Phillip.

– Nu mi s-a părut. După ce m-am dus acolo şi am scos de la Seth toată povestea, şi-a mai schimbat întrucîtva părerea. Mîine îl duc la încă o mică şedință.

Zîmbi şi Phillip, răutăcios, cu gura pînă la urechi.

– Tu? Cameron Şut-în-Cur Quinn te duci la o şedință cu părinții, la şcoala medie. Am trăit s-o văd şi pe asta!

– Şi chiar ai s-o vezi, fiindcă vii şi tu.

Phillip înghiți grăbit vinul, înainte de a se îneca.

– Cum adică, vin şi eu?

– Şi Ethan, se hotărî pe loc Cam. Mergem cu toții. Front unit. Mda, aşa o să fie.

– Am o întîlnire...

– Anuleaz-o. Uite-l pe puşti, zise el văzîndu-l pe Seth ieşind din pădure, cu Foolish alături. S-a plimbat puțin cu cîinele, atîta. Ethan trebuie să apară din clipă-n clipă şi îl pun şi pe el la curent.

Phillip se încruntă, cu privirea în pahar.

– Nu te pot suferi cînd ai dreptate. Mergem cu toții.

– Va fi o dimineață amuzantă, îi dădu Cam un pumn amical în braț, mulțumit. De data asta, noi sîntem ăia marii. Iar cînd vom cîştiga această mică luptă cu autoritățile, putem sărbători, mîine seară – cu o găleată de crabi.

Phillip se binedispuse imediat.

– De 1 aprilie. Deschiderea sezonului la crabi. A, da.

– Astă seară avem peşte proaspăt – eu i-am prins, tu îi găteşti. Mă duc să fac un duş, îşi răsuci el umerii.

Duduia Spinelli vine mîine la cină.

– M-hm, şi tu să... Ce?!? se răsuci Phillip pe călcîie, cînd Cam dădu să iasă. Ai invitat-o pe asistenta socială la cină? Aici?

– Exact. Ţi-am spus că-mi place cum arată.

Phillip nu putu decît să închidă ochii.

– Pentru Dumnezeu, te-ai amorezat de asistenta socială.

– Şi s-a amorezat şi ea de mine, zîmbi scurt Cam. Îmi place ideea.

– Cam, nu vreau să-ţi descurajez ideile sucite despre romantism, dar foloseşte-ţi capul. Avem problema asta cu compania de asigurări. Iar tu ai problema cu Seth, la şcoală. Ce impresia vor face la Serviciile Sociale?

– Despre prima nu le spunem, iar în cea de-a doua le povestim adevărul. Cred că duduii Spinelli o să-i convină de minune. Va muri de plăcere că ne-am dus toţi trei să-l susţinem pe Seth.

Phillip deschise gura, stătu un moment pe gînduri, după care încuviinţă:

– Ai dreptate. E bine aşa.

Apoi, îi veni o nouă idee:

– Poate ai putea să-ţi foloseşti... influenţa asupra ei, ca să accelereze ancheta asta socială, să ne ia de pe cap sistemul.

Un moment, Cam nu spuse nimic, uimit cît de tare îl înfuria fie doar şi simpla sugestie. Aşa că vorbi calm:

– Nu-mi voi folosi nimic asupra ei, şi aşa rămîne. Nu e nici o legătură între o situaţie şi cealaltă. Şi asta tot aşa rămîne.

După ce Cam ieşi, Phillip îşi ţuguie buzele. Ei, ei, ei, îşi spuse el, da' interesant mai era!

În timp ce-şi conducea barca spre port, Ethan îl zări pe Seth în curte. Lîngă Ethan, Simon lătră o dată, bucuros.

Îi mîngîie blana:

– Mda, băiete, aproape am ajuns.

În timp ce manevra velele, Ethan îl privi pe băiat aruncîndu-i cățelului bețe. În curtea lor existase întotdeauna un cîine care să fugă după bețe sau mingi, un cîine cu care să se lupte în iarbă. Şi-l amintea pe Dumbo, ogarul cu chip blînd de care se îndrăgostise nebuneşte cînd sosise în familia Quinn.

Fusese primul cîine din viața lui cu care se jucase, care îl consolase. De la Dumbo, învățase înțelesul iubirii necondiționate, cîinele îi cîştigase încrederea, fără îndoială, cu mult timp înainte de a i-o fi cîştigat Ray şi Stella Quinn, sau băieții care aveau să-i devină frați.

Bănuia că şi Seth simțea cam acelaşi lucru. Pe cîinele tău te puteai baza întotdeauna.

Cînd venise aici, cu atîția ani în urmă, vătămat la trup şi la suflet, nu nutrise nici o speranță că viața avea să i se schimbe cu adevărat. Promisiunile, încurajările, mesele civilizate şi oamenii civilizați nu însemnau nimic pentru el. Aşa că se gîndise să pună capăt acelei vieți.

Apa îl atrăsese încă de-atunci. Se imagina intrînd în valuri şi înaintînd pînă îi treceau peste cap. Nu ştia să înoate, aşa că ar fi fost simplu. Doar să se scufunde, tot mai jos şi mai jos, pînă nu mai rămînea nimic.

Dar în noaptea cînd se strecurase afară ca s-o facă, îl însoțise şi cîinele. Lingîndu-i mîna, îndesîndu-şi în picioarele lui trupul acela cald şi îmblănit. Apoi Dumbo îi adusese un băț, dînd din coadă, cu ochii săi căprui plini de speranță. Prima oară, Ethan aruncase bățul sus, departe şi cu furie. Dumbo, însă, îl fugărise fericit şi i-l adusese înapoi. Dînd din coadă.

Îl aruncase iarăşi, şi iarăşi, de zeci de ori. După care nu mai făcuse decît să se aşeze pe iarbă şi, în lumina lunii, plînsese din adîncul inimii, ținîndu-se de cîine ca de un colac de salvare.

Nevoia de a sfîrşi cu toate trecuse.

Un cîine, îşi spunea acum Ethan, mîngîind capul lui Simon, putea fi un lucru minunat.

Îl văzu pe Seth întorcîndu-se şi zărind barca. Avu o infimă ezitare. După care ridică mîna în semn de salut şi, împreună cu cățelul, alergă spre debarcader.

– Leagă parîmele, matelot.

– Da, să trăiți.

Seth mînui destul de priceput frînghiile pe care i le aruncase Ethan, petrecînd laţul peste bintă.

– Cam a spus că mîine aduci crabi.

– Aşa a spus?

Ethan zîmbi puțin, dîndu-şi pe ceafă şapca de sportiv. Părul des şi castaniu îi atingea gulerul cămăşii de lucru pătate.

– Du-te, băiete, îi murmură el cîinelui, care trepida în aşteptarea comenzii de a abandona nava. Cu un lătrat sărbătoresc, Simon sări în apă şi înotă pînă la mal.

– După cum se vede, are dreptate. Iarna n-a fost prea aspră, iar apa se încălzeşte. Vom trage o mulțime. Ar trebui să avem o zi bună.

Aplecîndu-se peste bord, scoase din apă o oală de crabi agățată de ponton.

– N-are plete de iarnă.

– Plete? De ce să fie păr într-o cuşcă veche de sîrmă?

– Oală. E o oală de crabi. Dacă o ridicam şi era pletoasă – plină de alge blonde – însemna că apa e încă prea rece pentru crabi. Le-am mai văzut aşa, pînă aproape de luna mai, după cîte o iarnă grea. Într-o asemenea primăvară, e greu să-ți cîştigi traiul pe apă.

– Dar nu şi în primăvara asta, fiindcă apa e destul de caldă pentru crabi.

– Aşa se pare. Poți pune momeală în oala asta mai tîrziu – gîturile de pui sau viscerele de peşte sînt foarte

bune – iar dimineață s-ar putea să găsim vreo cîțiva crabi cuibăriți înăuntru. Întotdeauna muşcă nada.

Seth îngenunche, ca să vadă mai bine.

– Ce prostie. Arată ca nişte gîngănii mari şi urîte, aşa că-s la fel de proşti, cred.

– Doar mai flămînzi decît deştepți, aş zice.

– Iar Cam a spus că-i fierbeți de vii. Nici nu mă gîndesc să-i mănînc.

– Cum vrei. Eu, unul, cred c-am să înghit vreo două duzini mîine seară.

Lăsă oala la loc în apă şi sări cu pricepere de pe punte pe debarcader.

– A fost pe-aici Grace. A făcut curat prin casă şi alte treburi.

– Da?

Bănuia că în casă mirosea slab a lămîie. Acasă la Grace întotdeauna mirosea aşa.

– Şi Cam a sărutat-o, drept pe gură.

Ethan se opri din mers, privindu-l pe Seth în față:

– Ce?

– Cu zgomot. A făcut-o să rîdă. Cred că a glumit.

– A glumit, sigur.

Ridică din umeri, nedînd atenție bulgărelui tare şi grețos din pîntec. Nu-l privea cu cine se săruta Grace. N-avea nimic de-a face cu el. Dar constată că i se încleştaseră fălcile, cînd pe veranda din spate ieşi Cam, cu părul ud.

– Cum se-arată situația cu crabii?

– O să meargă, răspunse scurt Ethan.

Auzindu-i tonul, Cam îşi înălță sprîncenele.

– Ce ai, s-a tîrît unul din oală mai devreme şi ți-a intrat în fund?

– Vreau să fac un duş şi să beau o bere, zise Ethan trecînd pe lîngă el şi intrînd în casă.

– Mîine vine o femeie la cină.

Aceste cuvinte îl opriră din nou şi se întoarse, lăsînd între ei uşa cu plasă.

– Cine?

– Anna Spinelli.

– Căcat, fu singurul comentariu al lui Ethan, în timp ce se îndepărta.

– De ce vine? Ce vrea?

În sufletul lui Seth, panica ţîşni ca dintr-o fîntînă, revărsîndu-i-se în glas înainte de a o putea opri.

– Vine fiindcă am invitat-o eu şi vrea crabi la cină.

Cam îşi agăţă degetele mari în buzunare, legănîndu-se pe călcîie. De ce naiba era el acela care trebuia întotdeauna să se confrunte cu feţele alea albite de frică?

– Cred că vrea să vadă dacă tot ce facem pe-aici e să ne băşim, să ne scărpinăm şi să scuipăm. Probabil c-o să ne putem abţine o seară. Totuşi, nu uita să laşi jos colacul la w.c. Femeile se înfurie rău cînd n-o faci. Dacă-l laşi ridicat, fac din asta o declaraţie socială şi politică. Închipuie-ţi.

O parte din tensiunea de pe chipul lui Seth se risipi.

– Deci, vine doar, cum ar fi, să vadă dacă nu sîntem nişte mîrlani. Iar Grace a făcut curat peste tot, tu nu găteşti, aşa că va fi aproape okay.

– Va fi mai mult decît „aproape", dacă-ţi ţii şi tu gura aia desferecată.

– Şi a ta e la fel.

– Da, dar tu eşti mai scund decît mine. Şi eu n-am de gînd să-ţi cer în faţa ei să-mi dai lăbărelile alea de cartofi.

Seth pufni în rîs, relaxîndu-şi umerii tari ca piatra.

– Ai să-i spui despre căcănăria de azi de la şcoală?

Cam răsuflă zgomotos.

– Exersează găsirea unui sinonim pentru „căcănărie", măcar pentru mîine seară. Mda, îi voi spune ce s-a întîmplat la şcoală. Şi-am să-i spun şi că Phillip, Ethan şi

cu mine mergem mîine cu tine s-o rezolvăm.

De astă dată, Seth nu mai putu decît să clipească.

– Toți? Veniți toți trei?

– Exact. Cum spuneam, dacă te-ncurci c-un Quinn, o-ncurci cu toți.

Amîndoi fură şocați, copleşiți şi înspăimîntați, cînd în ochii lui Seth se iviră lacrimi. Înotară acolo un moment, împăienjenind albastrul acela intens şi strălucitor. În aceeaşi clipă, amîndoi îşi vîrîră mîinile în buzunare şi se întoarseră cu spatele.

– Trebuie să... fac ceva... bîjbîi Cam. Tu du-te... să te speli pe mîini, sau vezi tu. În curînd mîncăm.

Exact cînd îşi aduna curajul să se întoarcă, pentru a-i pune o mînă pe umăr, a spune ceva care fără-ndoială avea să-i facă pe amîndoi să se simtă ca nişte idioți, băiatul se repezi înăuntru, trecînd în fugă prin bucătărie.

Cam îşi apăsă ochii cu degetele, îşi masă tîmplele, lăsîndu-şi brațele să-i cadă pe lîngă trup.

– Iisuse, trebuie să mă-ntorc la curse, unde ştiu ce am de făcut.

Păşi spre uşă, apoi clătină din cap şi se îndepărtă grăbit. Nu voia să intre în casă cînd prin aer se învolburau atîtea emoții, atîta nevoie sufletească.

Dumnezeule, ceea ce dorea era să-şi regăsească libertatea, să se trezească şi să descopere că totul fusese doar un vis. Mai bine, să se deştepte într-un pat de hotel enorm şi anonim, în cine ştie ce oraş exotic, cu o femeie fierbinte şi goală alături.

Dar cînd încercă să şi-o imagineze, patul fu acelaşi în care dormea acum, iar femeia era Anna.

Ca înlocuitoare, nu era o afacere prea proastă, dar... nu făcea să dispară şi restul. Îşi ridică privirea spre ferestrele de la etaj, în timp ce dădea ocol casei. Băiatul era sus, căutînd să-şi vină în fire. Iar el, afară, încerca acelaşi lucru.

Privirea pe care i-o aruncase copilul, îşi spuse Cam, exact înainte de a se încurca toate, îl răscolise pînă-n străfunduri. Putea să jure că văzuse acolo încredere şi o recunoştinţă patetică, aproape disperată, care îl umilea şi-l îngrozea în acelaşi timp.

Ce naiba să facă? Iar cînd totul se liniştea şi avea să-şi poată relua vechea viaţă... Aşa trebuia să se întîmple, se asigură el. Trebuia. Nu putea rămîne cu povara asta. Nu-i putea pretinde nimeni să trăiască aşa la nesfîrşit. Avea de călătorit, de participat la curse, de înfruntat riscuri.

Odată ce puneau totul din nou în ordine, odată ce făceau cele necesare pentru băiat şi puneau bazele acelei afaceri dorite de Ethan, urma să fie liber iarăşi să vină şi să plece cînd dorea.

Peste cîteva luni, hotărî Cam, un an cel mult, avea să plece. Nimeni nu putea aştepta mai mult de la el.

Nici măcar el însuşi.

Capitolul 9

Directoarea adjunctă Moorefield îi studie pe cei trei bărbați care stăteau în cancelaria ei ca un zid compact. Aspectul exterior n-ar fi indicat niciodată că erau frați. Unul purta un elegant costum gri, cu cravata înnodată impecabil, altul cămaşă neagră şi blugi, iar al treilea pantaloni kaki decoloraţi şi o bluză de lucru din doc şifonat.

Dar se vedea bine că, în acel moment, erau tot atît de uniți ca tripleții în pîntecul mamei.

– Îmi dau seama că aveți programe încărcate. Apreciez faptul că în dimineața asta ați venit toți trei.

– Vrem să lămurim situația, doamnă Moorefield, îşi păstră Phillip pe față un zîmbet blajin, de negociator. Seth trebuie să-şi urmeze cursurile.

– De acord. După declarația lui de ieri, am făcut unele cercetări. Reiese într-adevăr că Robert a instigat incidentul. Totuşi, par să încapă unele îndoieli cu privire la motivație. Problema extorcării de bani...

Cameron ridică o mînă:

– Seth, i-ai cerut acelui individ, Robert, să-ți dea un dolar?

– N-n, îşi înfipse Seth degetele mari în buzunarele din față, cum îl văzuse şi pe Cam făcînd. N-am nevoie de banii lui. Nici măcar nu-i vorbesc, doar dacă mi se bagă în față.

Cam reveni cu privirea spre doamna Moorefield:

– Seth susține că el făcut perfect lucrarea, iar Robert

a ratat-o. E adevărat?

Directoarea îşi împreună mîinile pe birou.

– Da. Foile de extemporal au fost înapoiate ieri, înainte de sfîrşitul orelor, iar Seth a primit nota maximă. Acum...

– Atunci, o întrerupse Ethan, cu glas calm, mie mi se pare să Seth v-a spus adevărul. Scuzaţi-mă, doamnă, dar dacă celălalt băiat a mințit parțial, atunci e foarte posibil să fi mințit total. Seth spune că Robert l-a atacat, şi aşa a fost. Mai spune şi că a fost din cauza extemporalului, deci cred că şi acest lucru e adevărat.

– M-am gîndit la asta şi tind să vă dau dreptate, domnule Quinn. Am vorbit cu mama lui Robert. Nici ea nu e încîntată de acest incident, sau de faptul că amîndoi băieții urmează să fie suspendați.

– Pe Seth nu-l suspendați, îşi înfipse bine Cam picioarele în podea. Nu din cauza asta – nu fără protestele noastre.

– Vă înțeleg sentimentele. Totuşi, a avut loc un schimb de lovituri. Aici nu putem permite violența fizică.

– Aş fi de acord cu dumneavoastră, doamnă Moorefield, în majoritatea circumstanțelor, îi puse Phillip o mînă pe braț lui Cam pentru a-l împiedica să păşească înainte. Totuşi, Seth a fost atacat verbal şi fizic. S-a apărat. Ar trebui să existe un profesor care să supravegheze holurile, în recreații. Băiatul trebuia să fi avut posibilitatea de a apela la un adult, de a fi apărat de sistem. De ce nu s-a prezentat nici unul ca s-o facă?

Doamna Moorefield îşi umflă obrajii şi răsuflă zgomotos.

– E o întrebare rezonabilă, domnule Quinn. Nu voi începe să vă plîng pe umăr în legătură cu reducerile bugetare, dar e imposibil, cu un personal atît de scăzut numeric, să-i supraveghem permanent pe toți copiii.

– Vă înțeleg problema, însă nu e necesar ca Seth să

plătească din cauza ei.

– Recent, a trecut printr-o perioadă grea, interveni şi Ethan. Nu cred că, dîndu-l afară din şcoală pentru cîteva zile, îl veţi ajuta cu ceva. Educaţia trebuie să cuprindă mai mult decît simple studii – cel puţin, aşa am înţeles noi. Trebuie să ajute la formarea caracterului şi să-l înveţe cum să se descurce în viaţă. Dacă-l învaţă că e pedepsit fiindcă a făcut ceea ce avea de făcut, pentru că şi-a apărat demnitatea, atunci e ceva în neregulă cu sistemul.

– Dacă-l pedepsiţi la fel ca pe băiatul care a început, adăugă Cam, îi daţi de înţeles că între dreptate şi nedreptate nu e nici o diferenţă. Iar eu nu într-o asemenea şcoală vreau să înveţe fratele meu.

Moorefield îşi împreună vîrfurile degetelor, privind pe deasupra lor spre cei trei bărbaţi, după care îşi coborî ochii spre Seth.

– Testele tale de evaluare au fost excelente şi ai note mult peste medie. Totuşi, profesorii tăi spun că nu vii decît foarte rar cu temele făcute şi participi şi mai rar la discuţiile din clasă.

– De lecţii o să ne ocupăm noi, îi dădu Cam lui Seth un ghiont discret. Corect?

– Mda, aşa cred. Nu înţeleg de ce...

– Nu e nevoie să înţelegi, i-o reteză Cam, cu o privire severă. Le faci şi gata. În clasă nu putem sta cu el, pentru a-l face să deschidă gura, dar temele şi le va face.

– Aşa mă aştept şi eu, murmură directoarea. Iată ce am hotărît. Seth, fiindcă te cred, nu vei fi suspendat. Dar intri într-o perioadă de probă, treizeci de zile. Dacă nu mai are loc nici un incident, iar profesorii îmi raportează că ţi-ai ameliorat situaţia temelor pentru acasă – lăsăm totul deoparte. Oricum, prima temă o primeşti acum, de la mine. Ai la dispoziţie o săptămînă pentru a scrie o

compunere de cinci sute de cuvinte despre violență în societate şi necesitatea unor rezolvări paşnice ale problemelor.

– Băi frate...

– Gura, îl întrerupse ponderat Cam. E cinstit, îi spuse el doamnei Moorefield. Vă mulțumim.

– N-a fost tocmai rău, zise Phillip ieşind în lumina soarelui şi răsucindu-şi umerii.

– Vorbeşte în numele tău, îşi puse Ethan şapca la loc pe cap. Pe mine m-au trecut toate sudorile. N-am chef să mai fac aşa ceva niciodată, în viața asta. Lăsați-mă pe chei. Pot lua o şalupă pînă la barcă. E în grija lui Jim şi ar trebui ca pînă la ora asta să fi tras un ospăț de crabi frumos.

– Vezi doar să ne aduci şi nouă partea noastră, zise Cam urcîndu-se în *Land Rover*-ul bleumarin lucios al lui Phillip. Şi nu uita că ne vin musafiri.

– N-am să uit, mormăi Ethan. Dimineața directori, seara asistente sociale. Iisuse Christoase. De fiecare dată cînd apari tu, trebuie să stăm de vorbă cu cineva.

– Intenționez să-i dau o ocupație duduii Spinelli.

Ethan întoarse capul spre el:

– Nu eşti în stare să laşi femeile în pace, aşa-i?

– Ce rost ar avea? Dacă există...

Fratele său se mulțumi să ofteze.

– Ar fi cazul să mai ia cineva nişte bere.

Cam se oferi să aducă el berea, spre seară. Nu din altruism. Nu credea că ar mai fi putut suporta să-l asculte pe Phillip nici cinci minute. Mersul la piață era cel mai bun pretext pentru a ieşi din casă, scăpînd de tensiune, în timp ce Phillip redacta şi perfecționa o scrisoare către compania de asigurări, pe fercheşul său computer laptop.

– Adu şi nişte chestii pentru salată, dacă tot ieşi,

strigă acesta, făcîndu-l pe Cam să se întoarcă din drum, vîrînd capul în bucătărie, unde Phillip scria la masă.

– Cum adică, chestii pentru salată?

– Verdețuri de fermă – pentru Dumnezeu, să nu mi te-ntorci aici c-un vîrf de aisberg şi două roşii de seră insipide. Zilele trecute, am făcut un sos de oțet bun de tot, da' n-am peste ce să-l torn. Ia şi cîteva gogonele, dacă arată onorabil.

– La ce naiba-ți trebuie toate astea?

Phillip oftă, întrerupîndu-se din scris.

– În primul rînd, fiindcă vrem să trăim o viață lungă şi sănătoasă, iar în al doilea rînd, pentru că ai invitat o femeie la cină – o femeie care va fi atentă cum ne ocupăm de necesitățile nutritive ale lui Seth.

– Atunci du-te tu la împuțitul ăla de magazin.

– Perfect. Şi scrie tu împuțita asta de scrisoare.

Mai degrabă s-ar fi lăsat ars de viu.

– Verdețuri de fermă, pentru numele înduratului Dumnezeu.

– Şi adu şi niște pîine din cocă acră. Iar laptele e şi el pe terminate. Şi fiindcă tot am de gînd să-mi aduc mixerul data viitoare cînd trec pe la Baltimore, ia niște fructe proaspete, morcovi, țelină. Îți fac o listă.

– Stai, stai, simți Cam că-şi pierde controlul şi făcu un efort să se stăpînească. Eu mă duceam doar după bere.

– Şi covrigi din făină integrală, mai bombăni Phillip, scriind înverşunat.

Peste treizeci de minute, Cam se pomeni scrutînd raionul de zarzavaturi de la alimentara. Care naiba era deosebirea dintre salata verde şi cea romaine, şi de ce-l interesa pe el? În defensivă, începu să încarce căruciorul la întîmplare.

Întrucît dădea rezultate, făcu acelaşi lucru şi pe

culoarele cu conserve. Cînd ajunse la casă, avea două cărucioare, pline de cutii, cartoane, sticle şi pungi.

– Dumnezeule, da' mare petrecere mai daţi.

– Avem poftă mare, îi răspunse el casieriţei şi, după ce-şi scobi un moment creierii, îşi aminti numele ei. Ce mai faceţi, doamnă Wilson?

– Hm, binişor.

Îi trecu articolele, cu pricepere, peste banda rulantă, pe sub scanner şi în ambalaje, mişcîndu-şi ca fulgerul degetele agile, cu unghii roşii.

– E o zi prea frumoasă ca să stau închisă aici, pot să vă spun. Ies într-o oră şi merg să arunc nişte gîţuri de pui cu nepotu- meu.

– Şi noi sperăm să avem crabi la cină. Poate-ar fi trebuit să cumpăr şi gîţuri de pui, pentru oala de la pontonul nostru.

– Ethan vă ţine aprovizionaţi, cred. Îmi pare îngrozitor de rău pentru Ray, adăugă ea. Nici n-am prea apucat să vă spun, după înmormîntare. Cu siguranţă, ne va lipsi mult. Venea pe-aici o dată sau de două ori pe săptămînă, după ce a murit biata Stella, să-şi cumpere cîte o grămadă de mîncăruri din alea pentru microunde. Eu îi spuneam: „Ray, trebuie să-ţi iei ceva mai de soi. Omul mai are nevoie şi de cîte o fleică bună de carne, din cînd în cînd." Dar e greu să găteşti pentru unul singur, cînd eşti obişnuit cu o familie întreagă.

– Mda.

Cam nu putu spune mai mult. Făcea şi el parte din familie, şi nu- i fusese alături.

– Mereu avea cîte-o veste de spus despre cîte unul din voi, băieţii. Îmi arăta fotografii şi articole din presa străină, despre tine. Curse ici, curse colo, curse dincolo. Şi eu ziceam: „Ray, de unde ştii dacă băiatul a cîştigat, cînd scrie în italieneşte sau franţuzeşte?" Ce mai rîdeam.

Cîntări o pungă cu mere şi calculă preţul.

– Ce face băiatul ăla micu'? Ia, cum îl cheamă? Sam?

– Seth, murmură Cam. E bine.

– Arătos băiat. I-am zis eu lui domnu' Wilson, cînd l-a adus Ray acasă: „Vezi, ăsta ţi-i Ray Quinn, mereu cu uşa deschisă." Nu ştiu cum se aştepta un om la vîrsta lui să se ocupe de un băiat ca ăsta, da' dacă era cineva în stare, Ray Quinn era acela. El şi Stella v-au făcut faţă la toţi trei.

Întrucît zîmbea şi-i făcu cu ochiul, Cam zîmbi şi el.

– Într-adevăr. Am încercat să-i ţinem cît mai activi.

– Cred că le-a plăcut fiecare clipă. Şi aş zice că băiatul, Seth, i-ar fi ţinut de urît lui Ray acum, cînd toţi aţi crescut şi aţi întins-o. Vreau să ştiţi că nu mă uit la ce zic unii. Nici prin gînd nu-mi trece.

Gura lui Cam se subţie, în timp ce doamna Wilson factura trei cutii de cereale cît toate zilele. Ţistuind din limbă şi clătinînd din cap, continuă:

– Le zic verde-n faţă, dacă încep cu bîrfele lor răutăcioase în preajma mea, că dac-ar avea un os de creştin în trup, şi-ar pune lacăt la gură.

Ochii îi scăpărau de furie şi loialitate.

– Nu luaţi în seamă toate vorbele alea, Cameron, nu le daţi nici o atenţie. De unde ideea că Ray ar fi avut o şustă cu femeia aia, că băiatul ar fi din sîngele lui? Nici un om cu mintea întreagă n-ar crede-o, necum c-ar mai fi şi intrat în stîlpul ăla anume. Mi se face rău numai cînd aud.

Lui Cam i se făcea la fel de rău auzind-o. Îşi dorea să nu fi intrat nici mort în magazin.

– Unii oameni pleacă urechea la minciuni, doamnă Wilson. Unii ar prefera să le creadă.

– Ba bine că nu, dădu ea de două ori din cap, apăsat. Şi chiar de nu le-ar crede, le place să le răspîndească.

Vreau să ştiţi că domnu' Wilson şi cu mine i-am considerat pe Ray şi pe Stella buni prieteni şi oameni de treabă. Oricine zice despre ei ceva ce nu-mi cade bine poa' să se-aştepte s-o ia peste urechi.

Cam fu nevoit să zîmbească.

– Din cîte-mi amintesc, aveaţi mînă grea.

Doamna Wilson rîse, cu un hohotit încîntat.

– Te-am cîrpit şi pe tine atuncea cînd ai venit să-i dai tîrcoale prea pe-aproape lui Carolina mea. Ce credeai, că nu ştiam după ce te ţineai, băiete?

– Caroline era cea mai drăguţă fată din clasa a zecea.

– Şi mai e şi-acum frumoasă ca un tablou. Cu băiatul ei merg la gîţuri de pui. În vara asta, împlineşte patru ani. Şi-i pe drum şi al doilea, în luna a şasea. Cum zboară timpul.

Aşa se părea, îşi spuse Cam, cînd ajunse înapoi acasă, cărînd sacoşele cu tîrguieli. Ştia că doamna Wilson spusese totul cu cele mai bune intenţii, dar reuşise, cu siguranţă, să-l deprime.

Dacă unei persoane care le fusese prietenă statornică părinţilor lui i se spuneau asemenea minciuni scîrboase, însemna că se răspîndeau mai rapid şi mai dens decît se aşteptase. Cît timp mai puteau fi ignorate, înainte de a fi nevoiţi să nege şi să ia atitudine?

Acum se temea că nu le mai rămînea de ales decît să urmeze sfatul lui Phillip şi s-o caute pe mama lui Seth.

Ştia că o asemenea soluţie l-ar fi făcut pe băiat să turbeze. Şi ce-avea să se întîmple cu încrederea pe care o văzuse înotînd în ochii lui Seth?

– Cred că vrei o mînă de ajutor la treburile astea, spuse Phillip, intrînd în bucătărie. Am vorbit la telefon. Cu avocatul. Custodia temporară e asigurată. Cel puţin, ăsta e primul pas.

– Excelent.

Începu să-i relateze conversația de la alimentara, apoi se hotărî s-o amîne pentru altă dată. Ce naiba, cîştigaseră două bătălii în ziua aceea. N-avea de gînd să-şi strice seara cu zvonurile bîrfitorilor.

– Mai am, în maşină.

– Mai ai ce?

– Sacoşe.

– Şi mai multe? se holbă Phillip la jumătatea de duzină de pungi cafenii aduse. Iisuse, Cam, n-aveam mai mult de douăzeci de articole pe lista aia.

– Am mai adăugat şi eu.

Scoase o cutie, aruncînd-o pe bufet.

– Nimeni n-o să mai flămînzească pe-aici, o vreme.

– Ai cumpărat *Twinkies? Twinkies?* Eşti unul dintre oamenii care cred că dulciurile fac parte dintr-una din cele patru grupe majore de hrană?

– Probabil c-o să se repeadă puştiul la ele.

– Fii sigur. Îi poți plăti tu nota la dentist pe luna viitoare.

Cu nervii întinşi aproape la limită, Cam se răsuci în loc:

– Ascultă, cine se duce la magazin cumpără ce-l taie naibii capul. Asta-i o regulă nouă pe-aici. Şi-acum ai de gînd să iei chestiile alea din maşină sau le laşi să se strice-acolo în pizdele mă-sii?

Phillip se rezumă să înalțe o sprînceană.

– De vreme ce cumpărăturile de alimente te bine dispun aşa de tare, preiau eu trebuşoara asta de-acum încolo. Şi am face bine să punem bazele unui fond gospodăresc, ca să avem pentru necesitățile cotidiene incidentale.

– Perfect, îl expedie Cam cu un gest. Aşa să faci.

Cînd Phillip ieşi, Cam începu să îndese cutiile şi cartoanele pe oriunde le găsea loc. Avea să lase organi-

zarea în seama altcuiva. Mai bine-zis, în seama oricui. El se săturase – cel puțin pentru un timp.

Dădu să iasă şi, cînd ajunse la uşă, văzu că Seth sosise acasă. Phillip îi dădea pungile şi stăteau de vorbă de parcă nici unul din ei n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

Perfect, urma să iasă prin spate, hotărî el, să-i lase vreo două ore să se descurce singuri. Cînd se întoarse, cățelul îl lătră ascuțit, apoi se chirci şi făcu pipi pe covor.

– Şi probabil te-aştepți să curăț eu după tine.

Cînd Foolish dădu din coadă şi scoase limba, Cam nu mai putu decît să închidă ochii.

– Eu tot mai zic că tema aia cu compunerea e o porcărie, se plînse Seth, intrînd în casă. Este un tîrg necinstit. Şi nu-nțeleg de ce...

– Ai s-o faci, spuse Cam luîndu-i sacoşa din brațe. Şi să ştii că m-am săturat de mofturi. Poți începe imediat după ce ştergi mizeria pe care tocmai a făcut-o cîinele tău pe covor.

– Cîinele meu? Nu-i al meu.

– Acum este, şi vezi să fie bine crescut, altfel nu mai pune piciorul în casă.

Porni spre bucătărie, cu Phillip, care îl urmă încercînd disperat să nu izbucnească în rîs.

Seth rămase pe loc, privind în jos spre Foolish.

– Javră tîmpită, murmură el.

Cînd se lăsă pe vine, cățelul i se repezi în brațe, unde fu primit cu o îmbrățişare fierbinte:

– Acum eşti cîinele meu.

Anna îşi spunea că avea şi putea să se prezinte perfect profesional, toată seara. O informase şi pe Marilou despre vizita neoficială, pentru a fi în regulă. Iar adevărul era că voia să-l mai vadă pe Seth. La fel de mult pe cît dorea să-l revadă şi pe Cam.

Din motive diferite, desigur, şi poate cu părți diferite

din ea, dar voia să-i vadă pe amîndoi. Putea să facă față ambelor laturi ale propriei sale minți şi inimi. Întotdeauna fusese capabilă să-şi separe zonele vieții şi să le trateze pe toate în mod satisfăcător.

Nici această situație nu avea să fie altfel.

Din boxe răsuna Verdi, intens şi pasional. Ridică geamul doar atît cît vîntul să nu-i răvăşească părul. Spera ca frații Quinn să-i acorde cîteva momente între patru ochi cu Seth pentru a putea judeca singură cum se simțea.

Nervoasă, recunoscu. Frustrată.

Numai că nu întotdeauna era necesar, sau posibil, să acționeze pe baza sentimentelor, oricît de puternice ar fi fost. Dacă, după ce-l revedea, considera că era cel mai bine pentru toți să facă un pas uriaş înapoi, n-avea să se codească.

Nu se îndoia că omul avea o voință de fier. Însă la fel o avea şi Anna Spinelli. În privința asta, era gata să se compare oricînd cu Cameron Quinn. Şi putea învinge.

Chiar în timp ce se încredința de acest fapt aparte, Anna îşi înscrise maşina mică şi elegantă pe alee.

Iar Cam ieşi pe verandă.

Rămaseră un moment nemişcați, privindu-se. Cînd Cam coborî pe alee, cu trupul său dur îmbrăcat strîns în negru, cu părul în neorînduială şi ochii tenebroşi indescifrabili, inima Annei făcu o tumbă neputincioasă, pentru a cădea la loc cu o bufnitură.

Voia gura aceea cu înfățişare aspră peste a ei, mîinile acelea bătătorite pe trupul ei. Dorea ca acel trup bărbătesc să i-l țintuiască pe al ei pe-o saltea, mişcîndu-se cu viteza care făcea parte integrantă din viața lui. Ar fi fost o idiotenie s-o nege.

Dar avea să-i facă față, îşi dădu cuvîntul Anna. Nu spera decît să-şi poată face față şi sieşi.

Coborî din maşină, îmbrăcată cu un taior mulat şi

cochet, de culoarea unui cuib de pasăre. Avea părul strîns în creştet, revărsîndu-se extrem de controlat pe spate. Buzele nerujate i se arcuiau într-un surîs politicos şi cam distant, iar în mînă ținea servieta.

Din motive care îl nedumereau, Cam avu exact aceeaşi reacție ca în momentul cînd Anna bocănise cu tocurile pe culoar, în acea seară ploioasă. O poftă bruscă şi turbată.

Cînd porni spre ea, Anna îşi înclină capul, abia perceptibil atîta cît să transmită semnalul de avertisment. Indicația „jos mîinile" era clară ca un strigăt.

Cînd ajunse la ea, însă, Cam se aplecă puțin înainte, mirosindu-i părul:

– Anume ai făcut-o.

– Ce-am făcut anume?

– Ți-ai pus costumul ăsta „nu atingeți exponatele" în acelaşi timp cu parfumul „zeița sexului", numai ca să mă scoți pe mine din minți.

– Lasă costumul, Quinn. La parfum, visează şi-atît.

Trecu pe lîngă el, apoi coborî o privire rece, cînd mîna lui i se încleştă pe braț.

– Nu asculți.

– Şi mie îmi plac jocurile la fel de mult ca oricui, Anna, o trase el de braț pînă cînd se întoarse, ajungînd din nou față în față. Dar s-ar putea să fi ales prost momentul pentru jocul ăsta.

I se citea ceva în ochi, îşi dădu ea seama, dorință, nemulțumire. Şi, întrucît recunoştea şi nefericirea, se îmblînzi.

– S-a-ntîmplat ceva? Ce-i în neregulă?

– Ce e în regulă? replică el.

Anna îi puse o mînă peste cea care încă o mai ținea de braț, strîngînd-o uşor.

– Ai avut o zi grea?

– Da. Nu. La dracu'.

Renunțînd, îi dădu drumul şi se rezemă de capota maşinii. Compasiunea Annei fu indicată de faptul că-şi putu stăpîni o grimasă.

– A fost chestia aia la şcoală, azi-dimineață.

– Care chestie?

– Probabil vei primi un raport oficial sau ceva, aşa că vreau să-ți prezint personal varianta noastră.

– Oh, variante. Ei, hai s-o auzim.

Aşadar, îi povesti, simțind că se înfierbînta din nou cînd ajunse la momentul în care văzuse vînătăile pe brațul lui Seth, şi sfîrşind prin a se desprinde de maşină pentru a porni în jurul ei, în timp ce încheia relatarea modului cum se rezolvase.

– Ați procedat foarte bine, murmură Anna, aproape rîzînd, cînd Cam se opri, cu o privire bănuitoare spre ea. Desigur, lovirea celuilalt băiat nu era cea mai bună soluție, dar...

– Cred c-a fost o soluție a naibii de bună.

– Îmi dau seama, şi pe moment va trebui s-o lăsăm aşa. Ideea e că ai procedat responsabil şi solidar. Te-ai prezentat la şcoală, ai ascultat, l-ai convins pe Seth să-ți spună adevărul, apoi i-ai luat apărarea. Mă îndoiesc că se aştepta s-o faci.

– De ce n-aş fi făcut-o – şi de ce n-aş fi vrut s-o fac? Avusese dreptate.

– Crede-mă, nu toți sar la bătaie pentru copiii lor.

– Nu e copilul meu. E fratele meu.

– Nu oricine sare la bătaie pentru fratele lui, se corectă Anna. Faptul că v-ați dus toți trei azi-dimineață a fost perfect şi iarăşi, din păcate, mai mult decît ar fi făcut alții. E o piatră de hotar pentru voi toți şi presupun că o înțelegeți. Asta te necăjea?

– Nu, ăsta-i un fleac. Altele, nu contează.

Nu prea îi putea spune despre ancheta asupra morții tatălui lor, nici despre bîrfele din oraş asupra împreju-

rărilor, în acest moment precar. Şi nici nu credea că ar fi contribuit în favoarea lor dacă-i mărturisea că se simțea prins într-o capcană şi visa la evadare.

– Seth cum a luat-o?

– Cu calm, ridică el din umeri. Ieri am ieşit pe mare, am pescuit cîte ceva. Ne-am omorît timpul.

Anna zîmbi din nou, de astă dată din toată inima.

– Sperasem să fiu de față. Începi să te ataşezi de el.

– Ce vrei să spui?

– Se observă că ții la el. Pe plan personal. Nu mai e doar o obligație, o promisiune care se cere onorată. Are importanță pentru tine.

– Am spus că voi avea grijă de el. Asta fac.

– Este important pentru tine, repetă Anna. Asta te îngrijorează, Cam. Ceea ce se va întîmpla dacă începi să ții prea mult la el. Şi modul de a împiedica să se întîmple.

O privi, cum asfințea soarele pe cer în spatele ei, cum ochii îi rămîneau calzi şi întunecați, ațintiți spre ai lui. Poate că-şi făcea griji, recunoscu, şi nu numai cu privire la sentimentele sale în schimbare față de Seth.

– Termin ceea ce am început, Anna. Şi nu-mi abandonez familia. Se pare că e contribuția puştiului. Dar nu sînt decît un ticălos egoist. Întreabă pe oricine.

– Unele lucruri prefer să le aflu singură. Ei, şi-acum primesc şi eu crabi la cină, sau nu?

– Ethan ar trebui să fi pus ceaunul pe foc, deja.

Porni din loc, ca pentru a o conduce în casă. Apoi, pîndind momentul cînd era relaxată, o înşfăcă în brațe şi o captură într- o sărutare toridă, cu inima bubuindu-i în piept.

– Vezi, asta a fost pentru mine, murmură, cînd amîndoi rămaseră tremurînd, cu respirația tăiată. Ce vreau, iau. Te-am prevenit că sînt egoist.

Anna se retrase, aranjîndu-şi calmă jacheta, şi-şi

trecu o mînă prin păr pentru a se asigura că era în ordine.

– Regret, dar mă tem că mi-a plăcut întru totul la fel de mult ca şi ţie. Deci, nu intră în categoria actelor egoiste.

Rîse, deşi pulsul i-o luase razna.

– Lasă-mă să mai încerc o dată. Acum pot s-o şi prelungesc.

– Rămîne pe altă dată. Nu vreau să pierd cina.

Şi, cu aceste cuvinte, urcă vioaie treptele, bătu scurt la uşă şi se strecură în casă.

Cam rămase pe loc, zîmbind. Era o femeie, îşi spuse el, care avea să facă acel episod din viaţa lui să devină memorabil.

Cînd ajunse şi el în bucătărie, Anna conversa deja cu Phillip, primind de la el un pahar de vin.

– La crabi, se bea bere, îi spuse Cam, luîndu-şi una din frigider.

– Se pare că pe moment nu mănînc nici unul. Iar Phillip m-a asigurat că e un vin cu totul deosebit.

Sorbi, îi savură gustul şi spuse:

– Are perfectă dreptate.

– Este unul din soiurile mele albe favorite, îi umplu Phillip din nou paharul, văzînd că-i plăcea. Slab şi deloc ameţitor.

– Phil e un snob al vinurilor, spuse Cam, apoi scoase capacul şi ridică la buze sticla de *Harp*. Dar îl lăsăm totuşi să locuiască aici.

– Şi cum reuşiţi?

Se întrebă dacă-şi dădeau seama cît te bărbătească părea casa. Ordonată-lună, da, dar fără cel mai slab iz femeiesc.

– Probabil că vă simţiţi ciudat, adaptîndu-vă din nou toţi trei în aceeaşi gospodărie.

– Ei, nu ne-am omorît între noi, îşi dezveli Cam dinţii, într-un zîmbet adresat fratelui său. Încă.

Cu un hohot de rîs, Anna se duse la fereastră.

– Şi unde e Seth?

– Cu Ethan, răspunse Phillip. Pregătesc crabii, la groapă.

– La groapă?

– Dincolo de casă, o luă Cam de mînă, trăgînd-o spre uşă. Mama nu ne lăsa să gătim crabi în bucătărie. O fi fost ea doctoriță, dar avea sensibilități. Nu-i plăcea să se uite.

În timp ce vorbea, o trase pe verandă şi în josul treptelor.

– Tata a săpat o groapă cu pereți de cărămidă, lîngă casă. În prima mea vară aici, am căzut înăuntru. Nu se prea pricepea la zidărie. Dar am reclădit-o.

Cînd dădură colțul, Anna îi văzu pe Ethan şi pe Seth stînd lîngă un ceaun uriaş, agățat deasupra unui foc aprins în groapa cu margini strîmbe de cărămidă. Se înălțau vălătuci de fum, iar dintr-un butoi mare de oțel, pus pe pămînt, se auzeau scrîşnete şi țăcăneli de cleşti.

Anna privi de la butoi la ceaun şi înapoi.

– Ştii, cred că am şi eu sensibilitățile mele.

Făcu un pas înapoi, întorcîndu-se cu fața spre apă. Nici măcar n- o deranjă rîsul lui Cam, mai ales cînd auzi glasul lui Seth, răsunînd cu o emoție deznădăjduită:

– Şi-i arunci acum? Căca-m-aş, ce mai *porcărie*.

– I-am spus să fie atent cum vorbeşte în seara asta, dar încă nu ştie că ai venit.

Anna se rezumă să clatine din cap:

– Sună foarte firesc.

Se strîmbă puțin, cînd auzi un clănțănit, căruia îi urmă exclamația de încîntare şi dezgust a lui Seth.

– Şi cred că tot ce se întîmplă după colț e o barbarie destul de mare ca să-l fascineze.

Îşi ridică mîna repede, cu un gest protector, la păr, cînd simți că era trasă.

– Îl prefer despletit, aruncă în lături Cam agrafa pe care i-o scosese.

– Eu îl vreau strîns, replică ea moale, pornind spre apă.

– Pariez că ne vom bate cap în cap pe tot felul de probleme.

Sorbindu-şi berea, Cam îi aruncă o privire piezişă, din mers.

– Ar trebui ca aşa totul să fie mai interesant.

– Mă îndoiesc că se va plictisi vreunul dintre noi. Seth e pe primul plan, Cam. Vorbesc serios.

Se opri, ascultînd clipocitul melodios al apei pe bordajele bărcilor şi pe plaja în pantă. Deasupra unui jalon era instalat un cuib enorm. Geamandurile săltau pe valuri.

– Îl pot ajuta şi e puţin probabil să fim întotdeauna de acord cu privire la ceea ce e cel mai bine pentru el, continuă Anna. Va fi esenţial să nu amestecăm şi chestiunea asta, cînd o să fim în pat.

Cam fu recunoscător că nu mai luase o înghiţitură din sticlă. Fără îndoială, s-ar fi înecat.

– O pot face.

Anna îşi înălţă capul, cînd prin apropiere trecu o egretă, şi se întrebă dacă al ei era cuibul.

– Cînd voi fi sigură că şi eu pot, o să folosim patul meu. Apartamentul e mai discret decît casa voastră.

Într-o încercare zadarnică de a se calma, Cam îşi frecă stomacul cu o mînă.

– Da' nici un umbli cu ocolişuri, este?

– Ce rost ar avea? Sîntem adulţi, fără obligaţii.

Îi aruncă o privire – o fluturare de gene, o sprînceană arcuită.

– Dar dacă eşti genul care ar prefera să mă prefac nehotărîtă pînă la seducţie, regret.

– Nu, îmi convine de minune aşa.

Dacă pînă atunci nu se supraîncălzea, făcînd explozie.

– Fără jocuri, fără prefăcătorii, fără promisiuni... De unde naiba vii? încheie el, fascinat.

– Din Pittsburgh, răspunse cu nepăsare Anna, pornind înapoi spre casă.

– Nu la asta m-am referit.

– Ştiu. Dar dacă intenţionezi să te culci cu mine, ar trebui să te intereseze unele reguli de bază. Fără jocuri, fără prefăcătorii, fără promisiuni. Perfect. Dar nu am relaţii sexuale cu străinii.

Cam îi puse o mînă pe braţ, înainte de a se apropia prea mult de casă. Mai dorea un moment de singurătate.

– Okay, care sînt regulile de bază?

– Sînt o femeie de douăzeci şi opt de ani, necăsătorită, de origine italiană. Mama mea... a murit cînd aveam doisprezece ani şi m-au crescut mai mult bunicii.

– La Pittsburgh.

– Exact. Sînt minunaţi – doi bătrîni de modă veche, energici şi iubitori. Ştiu să fac un sos roşu delicios din orice resturi – reţeta a fost transmisă în familie din generaţie în generaţie. M- am mutat în D.C. imediat după absolvirea colegiului, am lucrat acolo şi am urmat unele studii post-universitare. Dar oraşul Washington nu mi-a priit.

– Prea politic?

– Da, şi prea urban. Căutam ceva mai altfel, aşa că am ajuns aici.

Cam privi prin curtea tăcută, peste apele liniştite.

– E diferit de D.C., nici vorbă.

– Îmi place. Şi-mi mai plac romanele horror, filmele siropoase şi toate genurile muzicale cu excepţia jazz-ului. Citesc revistele de la coadă la cap şi nu ştiu de ce, şi cu toate că mă simt comod cu tot felul de oameni, nu-mi prea plac ceremoniile mondene mari.

Se opri, pe gînduri. Avea să vadă, conchise ea, cît de mult mai dorea Cam să afle.

– Cred că pentru moment e de-ajuns, iar paharul aproape mi s-a golit.

– Nu semeni deloc cu prima impresie pe care mi-ai făcut-o.

– Nu? Cred că tu corespunzi exact cu prima ta impresie asupra mea.

– Vorbeşti italiana?

– Fluent.

Cam se aplecă înainte, murmurîndu-i la ureche o propunere extrem de încărcată şi explicită sexual. Unele femei ar fi putut să-l pălmuiască, altele ar fi chicotit, cîteva cu siguranţă ar fi roşit. Anna nu scoase decît un murmur gros din gîtlej.

– Ai un accent mediocru, dar o imaginaţie excepţională, îl bătu ea uşor pe braţ. Neapărat să mi-o mai ceri – altădată.

– Pe bune că da, mîrîi Cam, privind-o cum zîmbea deschis şi dezinvolt spre Seth, care năvăli de după colţul casei.

– Bună, Seth.

Băiatul se opri. În ochi i se ivi vechea expresie precaută şi distantă. Umerii i se adunară.

– Mhm, bună. Ethan spune că putem mînca oricînd.

– Perfect, mor de foame.

Deşi ştia că era pornit împotriva ei, continuă să se apropie de el.

– Am auzit că ieri aţi navigat.

Privirea lui Seth lunecă pe lîngă ea, oprindu-se acuzatoare asupra lui Cam.

– Mhm. Şi?

– Eu n-am făcut-o niciodată, răspunse Anna grăbită. Cam s-a oferit să mă ia cu voi, cîndva.

– Barca e a lui.

Apoi, observînd expresia cruntă de pe chipul lui Cam, Seth ridică din umeri:

– Sigur, ar fi mişto. Trebuie să aduc o tonă de ziare ca să le întind pe verandă. Aşa se consumă crabii.

– Perfect.

Înainte ca băiatul s-o zbughească, Anna se aplecă şi-i şopti la ureche:

– Norocul nostru că nu i-a gătit Cam.

Aceste cuvinte îi smulseră un pufnet răutăcios şi un zîmbet rapid, fugar, înainte de a se întoarce să alerge în casă.

Capitolul 10

Nu era tocmai rea. Pentru o asistentă socială. Seth ajunse la această înțeleaptă concluzie despre Anna după ce se retrase în camera lui, în mod ostentativ, spre a lucra la eseul antiviolență. În schimb, desena, mici schițe grăbite de portret. Avea o tîmpită de săptămînă ca să scrie tîmpita aia de compunere, nu? N-avea să-i ia mai mult de două ore, odată ce se apuca de lucru. Ceea ce tot o porcărie rămînea, dar era de preferat decît să-l suspende din cauza grăsanului de Robert.

Încă mai putea să închidă ochii şi să revadă imaginea celor trei frați Quinn stînd în cancelaria directoarei. Toți trei, stîndu-i alături, cu fața spre atotputernica Moorefield. Era aşa de... mişto, conchise el şi începu să deseneze scena în caiet.

Iată... iată-l pe Phillip, cu costumul lui fandosit, cu părul pieptănat impecabil şi mutra lui îngustă. Arăta ca o reclamă din reviste, îşi spuse Seth, lucruri pe care nu puteau să le cumpere decît bogații.

Apoi, îl schiță pe Ethan, complet serios, meditä băiatul, cu părul puțin cam lățos, deşi Seth îşi amintea cum se pieptănase chiar înainte de a intra în şcoală. Arăta exact a ceea ce era. Genul de om care-şi cîştiga existența şi-şi trăia viața în aer liber.

Şi pe urmă venea Cam, aspru şi dur, cu licărul acela de răutate în ochi. Degetele mari agățate în buzunarele din față ale blugilor. Mda, asta era, decise Seth. Aproape

întotdeauna stătea aşa, cînd îi sărea ţandăra. Chiar şi în crochiul aproximativ, apărea ca un om care le făcuse aproape pe toate şi plănuia să facă mult mai multe.

Ultimul se desenă pe el însuşi, încercînd să se vadă aşa cum îl vedeau ceilalţi. Avea umerii prea subţiri şi osoşi, îşi spuse el, cu oarecare dezamăgire. Dar n-aveau să rămînă pentru totdeauna aşa. Chipul îi era prea slab faţă de mărimea ochilor, însă şi acesta urma să se împlinească. Într-o bună zi, avea să fie mai înalt, mai puternic, fără să mai arate ca un pici rahitic.

Dar ţinuse capul sus, nu? Nu se temuse de nimic. Şi nu arăta ca şi cum tocmai ar fi intrat întîmplător în desen. Părea – aproape – să fi fost acolo dintotdeauna.

„Încurcă-te cu un Quinn şi o încurci cu toţi." Aşa spusese Cam şi, cu siguranţă, vorbise serios. Dar el nu era un Quinn, reflectă Seth, încruntîndu-se, în timp ce ridica schiţa ca să studieze detaliile. Sau poate era, numai că nu ştia. Pentru el nu contase dacă Ray Quinn era tatăl lui, aşa cum spuneau unii. Nu contase decît că scăpa de *ea*.

Nu contase cine-i era tată. Şi nici acum nu conta, se asigură Seth. Îl durea-n cur. Nu voia decît să rămînă aici şi nu altundeva.

Nimeni nu-l mai lovise cu dosul mîinii sau cu pumnii, de luni de zile. Nimeni nu se mai îndopase cu droguri, pentru ca apoi să zacă atît de nemişcat şi de mult timp, încît îl credea mort. În sinea lui, sperase să fi murit. Nu mai apăreau tipi fleşcăiţi, cu mîini transpirate, încercînd să-l pipăie.

Fusese destul de mişto şi mîncatul crabilor. Buni şi zemoşi, îşi aminti el, cu un zîmbet. Trebuia să-i mănînce cu mîinile. Şi nici asistenta socială nu se purtase ca o mironosiţă. Îşi scosese jacheta şi-şi suflecase mînecile. Nu părea să-l pîndească dacă rîgîia sau se scărpina în cur ori cine ştie ce.

Rîsese mult, îşi amintea el. Nu era obişnuit ca femeile să rîdă mult cînd nu erau trotilate. Iar acesta era un altfel de rîs, ştia bine. Rîsul domnişoarei Spinelli nu era sălbatic, aspru şi disperat. Era scăzut şi, în fine, senin, bănuia.

Şi nici nu-i spusese nimeni că nu putea să se mai servească. Punea prinsoare că înfulecase o sută de bulangii din ăia urîţi. Nici măcar nu-l deranjase să mănînce şi salata, deşi îşi închipuise că nu-i plăcea.

De mult timp nu-l mai rodea în burtă acea senzaţie greţoasă a foamei de lungă durată, de-atîta timp, încît ar fi putut s-o şi uite. Numai că n-o uitase. Nu uitase nimic.

Fusese îngrijorat că asistenta socială voia să-l trimită înapoi, dar acum i se părea că e destul de cumsecade. Şi o văzuse strecurîndu-i bucăţele de crab şi pîine lui Foolish, aşa că nu putea fi o femeie a dracului.

Însă ar fi plăcut-o şi mai mult dacă era chelneriţă, sau mai asemănătoare cu Grace.

Cînd auzi uşoara bătaie în uşă, Seth trînti coperta caietului de schiţe şi deschise repede altul, unde erau mîzgălite primele zece-douăzeci de cuvinte dintre cele cinci sute ale eseului.

– Mda?

Anna vîrî capul pe uşă.

– Bună. Pot să intru un minut?

Era ciudat că-i cerea voie şi se întrebă dacă, în caz că răspundea cu nu, ar fi plecat. Dar nu făcu decît să ridice din umeri:

– Cred că da.

– În curînd va trebui să plec, începu ea, scrutînd rapid camera. Un pat de două persoane, aranjat stîngaci, un scrin masiv şi un birou, o etajeră cu cîteva cărţi, un stereo portativ ce părea foarte nou şi un binoclu care nu părea la fel de nou. La ferestre se aflau nişte mici storuri albe, iar pereţii erau zugrăviţi verde pal.

Avea nevoie de fleacuri, îşi spuse ea. Nimicuri băieţeşti. Jucării stricate, afişe lipite pe pereţi. Dar cățelul care sforăia în colţ reprezenta un foarte bun început.

– E frumos aici, zise Anna îndreptîndu-se agale spre fereastră. Ai vedere frumoasă, cu apă şi copaci. Poţi privi păsările. Cînd m-am mutat aici de la D.C., am cumpărat o carte despre păsările acvatice locale, ca să le recunosc pe toate. Trebuie să fie plăcut să vezi egrete în fiecare zi.

– Cred că da.

– Mie îmi place. Ar fi şi greu altfel, nu?

Băiatul ridică din umeri, alegînd calea prudenţei.

– E okay. N-am nici o problemă.

Întorcîndu-se, Anna îşi coborî privirea spre caiet.

– Temutul eseu?

– L-am început.

În defensivă, Seth trase caietul mai aproape – şi îl scăpă pe celălalt pe jos. Înainte de a apuca să-l înhaţe, Anna se lăsă pe vine să-l ridice ea.

– Ei, ia te uită!

Se deschisese la o schiţă a cățelului, numai chipul, văzut din faţă, şi-şi spuse că artistul capturase perfect acea expresie dulce şi mătăsoasă.

– Tu l-ai desenat?

– Nu-i mare lucru. Lucrez la nenorocita aia de compunere, nu?

Răspunsul lui ar fi putut-o face să ofteze, dar era prea fermecată de desen.

– E minunat. Seamănă leit cu el.

O mîncau degetele să întoarcă paginile, să vadă pe cine mai desenase Seth. Dar se stăpîni şi puse caietul pe masă.

– Eu nu-s în stare să desenez nici măcar un om din bețe ca lumea.

– Nu e nimic. Mă prosteam şi eu.

– Ei, dacă nu-l vrei, poate mi-l dai mie?

Seth îşi spuse că putea fi o şmecherie. În fond, îşi luase din nou jacheta pe ea şi avea servieta în mînă. Din nou arăta ca una de la Serviciile Sociale, nu ca femeia care-şi suflecase mînecile şi mîncase crabi la ceaun, rîzînd.

– Pentru ce?

– Eu nu pot ține animale în apartament. E mai bine aşa, adăugă Anna. N-ar fi drept să țin unul închis toată ziua, cît timp sînt la serviciu, dar...

Zîmbi, aruncînd o privire spre cățelușul adormit.

– Îmi plac mult cîinii. Cînd îmi voi putea permite o casă cu curte, am să-mi iau vreo doi. Dar pînă atunci, trebuie să mă joc cu ai altora.

I se părea cam ciudat. După părerea lui Seth, adulții conduceau totul – adesea, cu o mînă de fier. Făceau ce voiau, cînd voiau.

– De ce nu te muți în altă parte?

– Locuința de-acum e aproape de birou, are o chirie rezonabilă, privi ea din nou spre fereastră, la întinderea de pămînt şi apă; umbrele se întindeau tot mai adînci, pe măsură ce se înnopta. Trebuie să fiu mulțumită cu atît, pînă-mi voi putea lua casa cu curte.

Reveni la geam, atrasă de priveliştea liniştită. Prima stea se însufleți licărind pe cer, la răsărit. Aproape că-şi puse o dorință.

– Undeva lîngă apă. Ca aici. Oricum...

Se întoarse şi se aşeză pe marginea patului, cu fața spre el.

– Voiam doar să vin, înainte de a pleca, să văd dacă vrei să vorbim despre ceva, sau dacă ai să-mi pui vreo întrebare.

– Nu. Nimic.

– Okay.

Nici nu se aşteptase cu adevărat să-i vorbească de

bună voie. Încă.

– Poate ai dori să ştii ce văd aici, ce părere am.

Îi luă ridicarea din umeri drept consimțământ.

– Văd o casă plină cu bărbați care încearcă să găsească o soluție pentru a locui împreună şi a reuşi cu bine. Patru băieți foarte diferiți, ciocnindu-se unii de alții. Şi cred că vor face unele greşeli şi, aproape sigur, se vor enerva între ei şi se vor contrazice. Dar mai cred şi că o vor scoate la capăt – în cele din urmă. Fiindcă o doresc cu toții, adăugă ea, cu un surîs luminos. În felurile lor proprii, toți doresc acelaşi lucru.

Se ridică şi scoase din servietă o carte de vizită:

– Mă poți suna oricînd vrei. Am trecut numărul de acasă pe verso. Nu văd nici un motiv ca să mă mai întorc – în calitate oficială – o vreme. Dar s-ar putea să mai revin pentru cîte o întîlnire cu cățelul. Succes la eseu.

Cînd porni spre uşă, Seth cedă unui impuls şi rupse din caiet desenul cu Foolish.

– Poți să-l iei, dacă vrei.

– Serios? luă ea pagina, radioasă. Dumnezeule, ce drăguț e. Mulțumesc.

Seth se smuci înapoi cînd Anna se aplecă să-l sărute pe obraz, dar ea i-l atinse uşor cu buzele, apoi se ridică. Făcu un pas înapoi, impunîndu-şi să păstreze distanța emoțională.

– Urează-i noapte bună lui Foolish din partea mea.

Puse schița în servietă, pe cînd cobora la parter. Phillip cînta la pian, plimbîndu-şi nepăsător degetele în ritmul unui blues. Era un alt talent pe care îl invidia. O dezamăgea încontinuu faptul că ea nu avea nici un talent artistic.

Ethan nu se zărea nicăieri, iar Cam se plimba agitat prin *living room*.

Anna îşi spuse că aceea putea fi o panoramă absolut

tipică a celor trei. Phillip omorîndu-şi elegant timpul, Ethan plecat cu vreo treabă solitară, Cam consumîndu-şi surplusul de energie.

Iar băiatul, sus în cameră, îşi făcea desenele, singur cu gîndurile lui.

Cam îşi ridică privirea şi, cînd ochii li se întîlniră, o lovi în pîntec un bulgăre de foc.

– Domnilor, vă mulţumesc pentru masa minunată.

Phillip se ridică şi-i întinse mîna.

– Noi trebuie să-ţi mulţumim. A trecut prea mult timp de cînd nu ne-a mai venit o femeie frumoasă la cină. Sper să mai vii.

„O, dar ce politicos este", conchise ea în gînd.

– Mi-ar face plăcere. Spune-i lui Ethan că e un geniu cu crabii. Noapte bună, Cam.

– Te conduc pînă afară.

Se aşteptase.

– În primul rînd, începu ea, după ce ieşiră, din cîte văd, bunăstarea lui Seth e asigurată. E supravegheat cum se cuvine, are un cămin bun, este ajutat în viaţa şcolară. I-ar prinde bine, cu siguranţă, nişte pantofi noi, dar cred că nu există nici un băiat de zece ani pentru care să nu fie valabil.

– Pantofi? Ce-i în neregulă la pantofii lui?

– Totuşi, continuă Anna, întorcîndu-se spre el, cînd ajunseră la maşină. Cu toţii trebuie să vă adaptaţi şi nu încape nici o îndoială că Seth e un copil foarte tulburat. Presupun că a fost molestat, fizic şi poate sexual.

– Am observat şi eu, răspunse scurt Cam. La noi, n-o să i se mai întîmple.

– Ştiu, îi puse ea o mînă pe braţ. Dacă aveam cea mai mică îndoială în sensul ăsta, n-aş mai fi fost acum aici. Cam, are nevoie de consultanţă profesională. Cu toţii aveţi nevoie.

– Consultanţă? Astea-s gogoşi. N-avem nevoie să

ne deşertăm secretele în faţa cine ştie cărui felcer de cap cu leafa mică.

– Mulţi psihiatri de comitat prost plătiţi sînt foarte buni pe meserie, replică ea sec. Întrucît şi eu am o diplomă în psihologie, aş putea fi considerată un felcer de cap cu salariu mic, şi îmi cunosc meseria.

– Perfect. Vorbeşti cu el, vorbeşti cu mine. Te-am consultat.

– Nu fi dificil.

Vocea îi era intenţionat blajină, căci ştia că avea să-i aprindă în ochi un fulger de nemulţumire. Era absolut cinstit, îşi spuse, de vreme ce şi el o enervase.

– Nu sînt dificil. Am cooperat cu tine din start.

„Mai mult sau mai puţin", reflectă Anna şi, continuînd să fie onestă, recunoscu faptul că era mai mult decît se aşteptase.

– Aţi luat un start bun, dar un consilier profesionist vă va ajuta pe toţi să treceţi dincolo de suprafaţă, atacînd rădăcinile problemelor.

– N-avem nici un fel de probleme.

Nu se aşteptase la o rezistenţă atît de înverşunată în faţa unui asemenea pas elementar, dar îşi dădu seama că ar fi avut motive.

– Ba cum să nu aveţi? Seth se teme să fie atins.

– Nu se teme s-o lase pe Grace să-l atingă.

– Grace? îşi strînse Anna buzele, îngîndurată. Grace Monroe, de pe lista pe care mi-ai dat-o?

– Mda, acum ne face gospodăria, iar puştiul este înnebunit după ea. Se poate chiar să se fi îndrăgostit nitel.

– E foarte bine, e sănătos. Dar nu este decît un început. Cînd un copil a fost agresat, rămîn urme.

Pentru ce naiba vorbeau despre asta? se întrebă el, nervos. De ce vorbeau despre doctori şi scormoneau răni vechi, cînd nu voise altceva decît vreo cîteva minute

de flirt uşor cu o femeie frumoasă?

– Şi pe mine mă zvînta bătrînul meu în bătaie. Ei, şi? Am supravieţuit.

Detesta să-şi amintească, detesta să stea în umbra casei care-i fusese sanctuar şi să-şi amintească.

– Pe puşti l-a cam bătut maică-sa. Ei bine, nu a avea ocazia s-o mai facă din nou. Capitolul ăsta s-a încheiat.

– Nu s-a încheiat deloc, îl contrazise cu răbdare Anna. Orice capitol nou începi, întotdeauna are o oarecare bază în cel dinainte. Vă recomand acum consultanţa, şi o voi recomanda şi în raport.

– N-ai decît.

Nu-şi putea explica de ce îl înfuria aşa fie şi doar să se gîndească. Nu ştia decît că mai degrabă ar fi murit decît să i se ceară, lui sau oricăruia dintre fraţi, să deschidă iarăşi uşile acelea încuiate.

– Recomandă tot ce vrei. Nu înseamnă că vom fi obligaţi s-o şi facem.

– Trebuie să faceţi ceea ce e mai bine pentru Seth.

– De unde naiba ştii tu ce-i mai bine?

– E meseria mea, răspunse Anna, acum mai rece, căci începea să-i fiarbă sîngele în vene.

– Meseria ta? Ai o diplomă de colegiu şi un teanc de formulare. Noi sîntem cei care am trăit totul, care continuăm să trăim. Tu n-ai trecut pe-acolo. Habar n-ai de nimic, cum e să ţi se facă mutra zob şi să nu te poţi împotrivi. Cum e ca un cretin de birocrat de la comitat, prost ca noaptea, să decidă ce se va întîmpla cu viaţa ta.

Nu ştia? Se gîndi la drumul întunecat şi pustiu, la teroare. La durere şi la urlete. N-o putea lua în nume personal, îşi aminti ea, deşi stomacul i se încleşta şi palpita.

– Ţi-ai exprimat limpede precum cristalul opinia despre meseria mea, de la prima întîlnire.

– Aşa e, dar am cooperat. Te-am pus la curent şi cu toţii am luat măsuri ca treaba să iasă bine.

Îşi înfipse degetele în buzunare, cu un gest pe care Seth l-ar fi recunoscut.

– Totuşi, niciodată nu e de-ajuns. Întotdeauna mai rămîne ceva.

– Dacă n-ar mai fi şi altceva, replică Anna, n-ai fi aşa de furios.

– Sigur că sînt furios. Muncim aici pe brînci. Tocmai am refuzat cea mai mare cursă din cariera mea. Am pe cap un puşti care se uită la mine de parcă i-aş fi duşman, iar în clipa următoare, ca şi cum aş fi mîntuitorul lui. Iisuse Christoase.

– Şi ţi-e mai greu să-i fii duşman decît mîntuitor.

Drept la ţintă, îşi spuse Cam, cu nemulţumire crescîndă. De unde naiba ştia atîtea?

– Îţi spun eu, cel mai bine pentru băiat, pentru noi toţi, e să fim lăsaţi în pace. Dacă are nevoie de pantofi, am să-i cumpăr pantofii ăia nenorociţi.

– Şi ce vei face în legătură cu faptul că se teme de a fi atins, chiar şi în modul cel mai nevinovat, de tine şi de fraţii tăi? Ai să-i cumperi şi eliberarea de frică?

– Va trece peste asta.

Cam se încăpăţînase deja şi refuza s-o lase să-l iscodească.

– Va trece?

O furie neaşteptată o făcea aproape să se bîlbîie. Apoi, cuvintele năvăliră într-un torent fierbinte care îi făcea fulgerul de durere din ochi şi mai pătrunzător.

– Fiindcă aşa vrei tu? Fiindcă aşa ai să-i spui? Ştii cum e să trăieşti cu o asemenea groază în suflet? O asemenea ruşine? S-o ţii închisă în tine şi stropi mici din otrava asta să se reverse afară ori de cîte ori vrea să te îmbrăţişeze un om pe care-l iubeşti?

Deschise smucit portiera maşinii şi-şi aruncă ser-

vieta înăuntru.

– Eu, da. Ştiu exact.

O apucă de braţ înainte de a fi putut să se urce.

– Ia mîna de pe mine.

– Stai o clipă.

– Am spus să iei mîna.

Întrucît Anna tremura, Cam se supuse. La un moment dat, în timpul conflictului, iritarea profesională se transformase într-o furie personală. Nu observase înlocuirea.

– Anna, nu te las să te urci la volan cînd eşti aşa de pornită. Am pierdut recent pe cineva drag şi nu voi lăsa să se întîmple din nou.

– N-am nimic.

Deşi pronunţase răstit cuvintele, continuă cu o respiraţie prelungă, ca să se calmeze.

– Sînt absolut capabilă să conduc pînă acasă. Dacă vrei să discutăm raţional despre posibilitatea consultanţei, poţi telefona la biroul meu pentru a-ţi programa o audienţă.

– Ce-ar fi să facem o plimbare? Ne-am calma amîndoi.

– Sînt perfect calmă.

Se aşeză în maşină, gata să-i trîntească portiera peste degete.

– Ai putea face tu una, totuşi, pînă la capătul pontonului şi mai departe.

Cînd maşina porni, Cam înjură în gol. Se gîndi un moment s-o urmărească, s-o tragă jos din maşină şi să-i pretindă să încheie cearta aia prostească. Următorul gînd fu să revină în casă şi să uite totul. S-o uite şi pe ea.

Dar îşi aminti expresia rănită care-i apăruse în ochi, felul cum îi sunase vocea cînd spusese că ştia ce înseamnă să fii speriat, să fii ruşinat.

Cineva o lovise, îşi dădu el seama. Şi, în acel moment, toate celelalte se estompară în fundal.

Anna trînti uşa apartamentului, îşi aruncă din picioare pantofii şi-i azvîrli prin cameră. Temperamentul ei nu era de genul care se inflama, dădea în clocot şi apoi se răcea. Fierbea la foc scăzut, bolborosind, pînă se revărsa pe dinafară.

Drumul pînă acasă n-o calmase deloc; nu făcuse decît să acorde emoţiilor ei crescînde timp suficient pentru a atinge culmea.

Îşi trînti servieta pe canapea, scoase jacheta şi o aruncă deasupra. Ce om ignorant, căpos şi îngust la minte. Strîngînd pumnii, se bătu cu ei în tîmple. Ce-o făcuse să creadă că puteau comunica? Ce-o făcuse să creadă că o dorea şi el?

Cînd auzi bătaia în uşă bănui că vecina de vizavi voia să-i împărtăşească vreo noutate sau bîrfă.

N-avea nici un chef.

Hotărîtă să n-o ia în seamă pînă putea fi din nou civilizată, începu să-şi smulgă agrafele din păr.

Ciocănitul răsună din nou, mai tare.

– Haide, Anna. Deschide împuţita asta de uşă.

Acum nu mai putu decît să privească şocată, în timp ce furia făcea să-i ţiuie urechile. O urmărise pînă acasă? Avusese *tupeul* să facă atîta drum pînă la uşa ei şi se aştepta să-l primească?

Probabil credea că era atît de devorată de patimă, încît avea să sară pe el şi să facă amor pe podeaua camerei. Ei bine, îl aştepta şi pe el o surpriză.

Merse cu paşi mari la uşă şi o deschise.

– Ticălosule.

Cam aruncă o singură privire spre faţa ei înroşită de furie, cu părul în dezordine, cu ochii sclipind înverşunaţi, şi trase concluzia că era fără îndoială pervers să constate

că îl excita.

Dar ce putea face?

Îşi coborî ochii spre pumnul ei încleştat.

– Haide, o pofti. Dar dacă mă altoieşti, va trebui să scrii o compunere de cinci sute de cuvinte despre violenţa din societatea noastră.

Anna scoase un sunet jos, ameninţător, din gîtlej, încercînd să-i trîntească uşa în faţă. Fu îndeajuns de rapid ca s-o ţină cu mîna, destul de puternic s-o împingă cu toată greutatea, deschizînd-o la loc.

– Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine acasă, începu el, în timp ce se luptau cu uşa. Şi dacă tot eram prin zonă, m-am gîndit să intru.

– Vreau să pleci. Cît mai departe. Mai bine-zis, tare-aş mai vrea să te duci pînă la dracu-n praznic.

– Am priceput, dar înainte de a porni la drum, acordă-mi cinci minute.

– Ţi-am acordat deja mult prea mult din timpul meu.

– Şi-atunci, ce mai contează cinci minute?

Ca să clarifice totul, forţă uşa cu o mînă – lucru care pe Anna o înfurie şi mai rău – şi intră.

– Dacă n-ar fi vorba de Seth, aş chema în clipa asta poliţia, să te-arunce la pîrnaie.

Cam dădu din cap. Avusese parte de destule femei furioase în viaţa lui şi ştia că existau momente cînd trebuia să fie atent.

– Mda, o reţin şi pe asta. Ascultă...

– Nu-s obligată să te ascult.

Cu latul palmei, îl împinse puternic în piept.

– Eşti jignitor şi căpăţînos şi *greşeşti*, aşa că n-am nevoie să te ascult.

– Nu greşesc, ripostă el. *Tu* greşeşti. Ştiu...

– Totul, îl întrerupse ea. Vii aici după ce te-ai zbenguit prin toată lumea jucîndu-te de-a marele curajos, şi

deodată ştii totul despre ce e mai bine pentru un copil de zece ani pe care îl cunoşti abia de-o lună.

– Nu m-am jucat de-a marele curajos. Mi-am făcut o carieră din asta! izbucni Cam, toată hotărîrea de a fi conciliator şi împăciuitor făcîndu-i-se ţăndări. Şi-ncă o carieră a dracului de strălucită. Şi ştiu într-adevăr ce e mai bine pentru băiat. Eu sînt cel care a fost acolo zi şi noapte. Tu stai două ore cu el şi crezi că stăpîneşti mai bine situaţia. Astea-s vorbe-n vînt.

– E meseria mea s-o stăpînesc.

– Atunci ar trebui să ştii că fiecare situaţie e diferită. Poate unora le merge să-şi descarce sufletul în faţa unui străin şi să-şi dea visele la analizat.

Îşi pregătise toate argumentele atent, logic, pe drum. Era hotărît să fie cît mai rezonabil.

– Nu e nimic rău în asta, dacă la tine dă rezultate. Dar nu poţi face o regulă. Trebuie să te uiţi la împrejurările şi personalităţile care există şi, înţelegi, să faci unele ajustări.

Oricum nu-şi putea controla respiraţia, aşa că renunţă să mai încerce.

– Nu fac nici o regulă din situaţiile oamenilor pe care încerc să-i ajut. Studiez şi evaluez şi, fir-ai tu să fii, ţin la ei. Nu sînt o birocrată nesimţită care habar n-are de nimic. Sînt o analistă de cazuri cu experienţă de peste şase ani, şi am acumulat experienţa asta fiindcă ştiu exact cum e să fii de partea cealaltă, să fii lovit şi speriat şi singur şi neputincios. Şi nici un caz care mi-a fost atribuit mie nu e numai un nume pe un formular.

Vocea i se frînse, furia reducînd-o la tăcere. Păşi rapid înapoi, apăsîndu-şi gura cu o mînă şi ridicînd-o pe cealaltă pentru a-i face semn să plece. Simţea cum i se întetea în suflet, ştia că n- avea s-o mai poată opri.

– Ieşi afară, îngăimă ea. Ieşi afară imediat.

– Nu face asta.

Panica îi contractă beregata, cînd văzu primele lacrimi fierbinți prelingîndu-i-se pe obraji. Ştia să înțeleagă femeile furioase şi să se descurce cu ele. Cele care plîngeau îl făceau praf.

– Pauză. Piua. Iisuse, nu face asta.

– Lasă-mă doar în pace, se întoarse Anna, gîndindu-se doar să scape, dar Cam o cuprinse cu brațele, îngropîndu-şi fața în părul ei.

– Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă.

I-ar fi cerut iertare pentru orice, pentru toate, numai să ajungă din nou pe picior de egalitate.

– Am greşit. Am întrecut măsura, tot ce spui tu. Nu plînge, fetițo.

O răsuci în loc, strîngînd-o la piept. Îşi apăsă buzele pe fruntea ei, pe tîmplă. Îi mîngîia părul, spatele.

Apoi, gura i se lăsă peste a ei, la început cu blîndețe, ca s-o consoleze şi s-o liniştească în timp ce continua să-i murmure rugăminți şi promisiuni negîndite. Dar brațele ei se ridicară, îi învăluiră gîtul, trupul i se îndesă într-al lui şi buzele i se despărțiră, înfierbîntate.

Schimbarea se produse rapid, iar Cam se pierdu, se înecă în ea. Mîna care-i mîngîiase gingaş părul se încleştă, cu pumnul strîns, pe cînd sărutul gonea spre a deveni arzător.

„Ia-mă," fu singurul gînd care-i putu trece Annei prin minte. „Nu mă lăsa să judec, nu mă lăsa să gîndesc. Ia-mă şi atît." Voia să-i simtă mîinile, gura, voia să-şi simtă propriii muşchi trepidînd de dorință sub degetele lui. Cu acel gust al lui, puternic, sălbatic, umplînd-o, se putea desprinde de toate.

Tremura lipită de el, i se zguduia în brațe, iar sunetul pe care-l scoase sub gura lui disperată parcă ar fi fost un scîncet. Cameron se smuci înapoi ca şi cum l-ar fi înțepat şi, cu toate că mîinile nu-i erau complet sigure, i le ținu mai departe pe brațe, îndepărtînd-o.

– N-am vrut să...

Fu nevoit să se oprească, să aştepte un moment. Avea mintea vraişte şi fără nici o şansă de a i se limpezi, dacă Anna mai continua să se uite la el cu ochii aceia întunecaţi şi umezi, înceţoşaţi de patimă.

– N-aş fi crezut s-o zic vreodată, dar nu e o idee prea bună.

Îşi ridică mîinile în lungul braţelor ei, pe cînd se chinuia să-şi păstreze controlul.

– Eşti tulburată, probabil că nu gîndeşti...

Încă îi mai simţea gustul, iar aroma de pe limbă îi stîrnise în pîntec o foame insuportabilă.

– Christoase, trebuie să beau ceva.

Nemulţumită de amîndoi, Anna se şterse cu dosul mîinii pe obraz.

– Fac o cafea.

– Nu de cafea vorbeam.

– Ştiu, dar dacă vrem să rămînem raţionali, ne vom mulţumi cu cafea.

Intră în bucătărie şi îşi făcu de lucru cu procesul casnic al măcinatului şi fiertului. Avea toţi nervii din trup întinşi la limită. Toate nevoile pe care le simţise sau şi le imaginase vreodată erau excitate brutal.

– Dacă mergeam pînă la capăt, Anna, ai fi putut crede că am profitat de situaţie.

Dădu din cap, continuînd cu pregătirea cafelei.

– Sau m-aş fi întrebat dacă nu cumva am profitat eu. Oricum, era o idee proastă. Pentru mine e important să nu amestec niciodată sexul şi vinovăţia.

Apoi îl privi, calmă, în ochi.

– E vital.

Iar Cam ştiu. Şi, ştiind, simţi atît o turbare neputincioasă, cît şi o milă la fel de neajutorată.

– Christoase, Anna. Cînd?

– Cînd aveam doisprezece ani.

– Îmi pare rău.

Îl lua cu greață, în abdomen, la inimă.

– Îmi pare atît de rău, repetă el, fără rost. Nu e nevoie să vorbeşti despre asta.

– Aici nu sîntem de acord. Vorbitul a fost ceea ce m-a salvat în sfîrşit.

Şi avea s-o asculte, îşi spuse ea. Şi avea s-o cunoască.

– Mama mea şi cu mine ne duseserăm la Philadelphia, pentru o zi. Voiam să văd Clopotul Libertății, fiindcă la şcoală învățam despre Războiul de Independență. Aveam o rablă de maşină. Ne-am plimbat, am admirat peisajele. Am mîncat înghețată şi am cumpărat suveniruri.

– Anna...

Capul îi sări în sus, într-o sfidare directă:

– Ți-e frică să auzi?

– Poate.

Îşi trecu o mînă prin păr. Poate se temea să audă, se temea de ceea ce avea să se schimbe între ei. Încă o aruncătură de zar, îşi spuse el, după care o privi, aşteptînd cu răbdare. Şi înțelese nevoia de a şti.

– Continuă.

Întorcîndu-se, Anna alese două ceşti din dulap.

– Nu eram decît noi două. Dintotdeauna fuseserăm singure. A rămas însărcinată la şaisprezece ani şi n-a vrut să spună niciodată cine era tatăl. Naşterea mea îi complicase enorm viața şi probabil îi provocase multe greutăți şi umilințe. Bunicii mei erau foarte religioşi, foarte demodați.

Rîse uşor.

– Foarte italieni. N-au scos-o pe mama din viața lor, dar am simțit că se simțea incomod jucînd mai mult decît un rol periferic pentru ei. Aşa că aveam un apartament cam pe sfert cît ăsta.

Aduse cafetiera pe bufet şi turnă lichidul dens şi negru.

– Era în aprilie, într-o sîmbătă. Îşi luase liber de la lucru, ca să putem merge. Am avut o zi minunată şi am rămas mai mult decît plănuiserăm, fiindcă ne simţeam bine. La întoarcere, aţipisem, iar ea probabil că a luat-o pe-un drum greşit. Ştiu că ne-am rătăcit, dar mama nu făcea decît să glumească. Maşina s-a stricat. A început să iasă fum de sub capotă. Ea a tras pe dreapta şi am coborît. Şi-am început să rîdem. Ce mizerie, ce încurcătură.

Cameron ştia ce urma şi îl apucă sila.

– Poate-ar fi mai bine să stai jos.

– Nu, n-am nimic. A crezut că avea nevoie de apă radiatorul.

Ochii îi deveniră tulburi, în timp de privea în trecut. Îşi amintea cît de cald fusese, cîtă linişte şi cum intra şi ieşea luna din norii fumurii.

– Urma să facem autostopul pînă la casa cea mai apropiată şi să căutăm un ajutor. A venit o maşină, a oprit. Înăuntru erau doi bărbaţi, iar unul dintre ei s-a aplecat şi ne-a întrebat dacă aveam probleme.

Luă ceaşca şi sorbi. Mîinile nu-i mai tremurau. Putea spune şi retrăi totul din nou.

– Ţin minte cum mîna ei a strîns-o pe a mea atît de tare, încît m-a durut. Mai tîrziu, mi-am dat seama că se temea. Erau beţi. A spus ceva în sensul că mergeam pe jos pînă acasă la fratele ei, că n-aveam nevoie de nimic, dar cei doi au coborît din maşină. Mama m-a împins în spatele ei. Cînd primul a apucat-o, a ţipat la mine să fug. Dar n-am putut. Nu mă puteam mişca. Individul rîdea şi o pipăia, iar ea încerca să se apere. Iar cînd a tras-o de pe drum şi a trîntit-o la pămînt, am alergat la el să-l dau la o parte. Dar, bineînţeles, n-am reuşit, iar celălalt m-a smuls de pe el şi mi-a sfîşiat bluza.

O femeie fără apărare şi un copil neajutorat. Pumnii lui Cam se strînseseră pe lîngă trup, în timp ce-l străbăteau mînia şi neputinţa. Ar fi vrut să se întoarcă la noaptea aceea, pe drumul pustiu, şi să le-o plătească sălbatic, cu vîrf şi-ndesat.

– Rîdea încontinuu, urmă Anna, încet. Un moment, două, i-am văzut foarte clar faţa. Ca şi cum ar fi încremenit înaintea ochilor mei. O tot auzeam pe mama zbierînd, implorîndu-i să nu-mi facă nici un rău. O viola, auzeam cum o siluia, dar ea continua să-i roage să mă lase în pace. Şi probabil văzuse că n- aveau să mă cruţe, şi se lupta din răsputeri. L-am auzit lovind-o, răcnind la ea să-şi ţină gura. Nu părea ceva real, chiar şi cînd a început să mă violeze pe mine a continuat să mi se pară că nu se întîmpla în realitate. Doar un coşmar îngrozitor, care se prelungea la nesfîrşit. Cînd au terminat, s-au întors pe trei cărări la maşină şi au plecat. Ne-au lăsat acolo. Mama leşinase. O bătuse rău. Nu ştiam ce să fac. Mai tîrziu, am aflat că intrasem în stare de şoc, dar nu mi-am mai amintit nimic pînă n-am ajuns la spital. Mama nu şi-a mai recăpătat niciodată cunoştinţa. A zăcut în comă două zile, apoi a murit.

– Anna, nici nu ştiu ce să-ţi spun. Ce ţi s-ar putea spune.

– Nu ţi-am povestit ca să mă compătimeşti. Avea douăzeci şi şapte de ani, cu un an mai tînără decît sînt eu acum. E mult de- atunci, dar aşa ceva nu se uită. Niciodată nu trece complet. Şi-mi amintesc tot ceea ce s-a întîmplat în acea noapte şi tot ce-am făcut pe urmă – după ce m-am mutat la bunicii mei. Am făcut tot ce-am putut ca să-i lovesc, ca să mă lovesc pe mine însămi. Era modul meu de a reacţiona faţă de ceea ce mi se întîmplase. Am refuzat consultanţa, îi spuse ea cu răceală. N -aveam de gînd să discut cu cine ştie ce psihiatru slab şi uscat. În schimb, am început să mă încaier,

să caut gîlceavă, s-o găsesc. Făceam sex fără discernămînt, consumam droguri, am fugit de-acasă şi m-am ciocnit de asistenţii sociali şi de sistem.

Luă jacheta pe care şi-o scosese mai-nainte şi o împături cu grijă.

– Îi uram pe toţi şi cel mai mult pe mine însămi. Eu eram cea care dorisem să mergem la Philadelphia. Eu eram motivul pentru care ne duseserăm acolo. Dacă nu eram eu cu ea, ar fi scăpat.

– Nu-i adevărat.

Ar fi vrut s-o atingă, dar se temea. Nu fiindcă părea fragilă – nu era aşa. Părea imposibil de puternică.

– Nu, tu n-ai avut nici o vină.

– Simţeam vina. Şi, cu cît o simţeam mai mult, cu atît îi loveam mai tare pe toţi şi toate din jur.

– Uneori, e tot ce poţi face, murmură el. Să ripostezi, s-o iei razna, pînă scoţi totul din tine.

– Cîteodată nici nu ai cu ce lupta şi unde fugi. Timp de trei ani, m-am folosit de ceea ce se întîmplase în acea noapte ca să fac tot ce voiam.

Îl privi din nou, ridicîndu-şi şi coborîndu-şi ironică sprîncenele.

– N-am ales bine. Credeam că eram destul de dură, cînd am intrat la corecţională. Dar asistenta mea de caz era şi mai dură. M-a forţat, m-a îmboldit, m-a hărţuit. Şi, fiindcă refuza să se dea bătută, a răzbit. Iar pentru că bunicii mei au refuzat să mă abandoneze, am scos-o la capăt.

Cu grijă, puse jacheta pe braţul canapelei.

– Ar fi putut să iasă şi altfel. Aş fi putut rămîne doar încă o epavă în statisticile sistemului. Dar n-a fost aşa.

Cameron se gîndi cît de uimitor era că transformase o oroare într-o asemenea forţă. Era uluitor că alesese o slujbă care nu putea să nu-i amintească zilnic de ceea ce-i distrusese viaţa.

– Şi te-ai hotărît să te achiţi. Să începi aceeaşi meserie care te recuperase pe tine.

– Ştiam că puteam fi de folos. Şi, da, aveam o datorie, la fel cum şi tu ai una. Am supravieţuit, continuă ea, privindu-l iarăşi drept în ochi, dar simpla supravieţuire nu-i de-ajuns. N-a fost de-ajuns pentru mine, nici pentru tine. Şi nu va fi de ajuns nici pentru Seth.

– Toate la timpul lor, murmură el. Vreau să ştiu dacă i-au prins pe ticăloşii ăia.

– Nu.

Învăţase demult să accepte acest lucru şi să trăiască ştiindu-l.

– Au trecut săptămîni de zile pînă am redevenit destul de coerentă ca să fac o declaraţie. Nu i-au găsit niciodată. Sistemul nu funcţionează întotdeauna, dar am învăţat şi cred că îşi dă toată silinţa.

– Eu n-am crezut-o niciodată, iar asta nu mă face să mă răzgîndesc.

Dădu să întindă mîinile, ezită, apoi şi le vîrî în buzunare.

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Că am spus lucruri care te-au făcut să-ţi reaminteşti totul.

– Îmi amintesc tot timpul. Faci faţă şi pui faptele deoparte pentru perioade îndelungate de timp. Îţi revin în minte din cînd în cînd, fiindcă niciodată nu se şterg cu adevărat.

– Au consultat un psihiatru?

– În cele din urmă, da. Am...

Se întrerupse, oftînd.

– În regulă, nu vreau să spun că psihiatria ar face minuni, Cam. Îţi spun că poate fi utilă, poate vindeca. Am avut nevoie de ea şi, cînd am fost în sfîrşit gata să mă folosesc de acest ajutor, a fost mai bine.

– Hai să facem aşa, o atinse el în sfîrşit, punîndu-şi doar mîna deasupra mîinii ei, pe bufet. O lăsăm ca pe o

posibilitate deschisă. Să vedem cum merg lucrurile... în general.

– Să vedem cum merg lucrurile, oftă Anna, prea obosită ca să-l mai contrazică; o durea capul şi-şi simţea trupul gol pe dinăuntru şi casant. Sînt de acord, dar tot voi recomanda consultanţa psihiatrică în raport.

– Nu uita pantofii, adăugă el sec, fiind imens de uşurat cînd Anna rîse.

– Nu va fi nevoie să-i menţionez, fiindcă ştiu că-l duci la magazinul de încălţăminte cel mai tîrziu în weekend.

– Am putea declara un compromis. Se pare că în ultima vreme devin tot mai priceput la aşa ceva.

– Înseamnă că înainte ai fost incredibil de încăpăţînat.

– Cred că părinţii mei foloseau cuvîntul „căpos"

– E încurajator să fii înţeles.

Coborî ochii spre mîna care o acoperea pe a ei.

– Dacă-mi ceri să rămîi, n-aş putea să te refuz.

– Vreau să rămîn. Te vreau pe tine. Dar nu ţi-o pot cere în seara asta. E un moment prost pentru toată lumea.

Anna înţelegea ceea ce simţeau unii bărbaţi faţă de o femeie care fusese agresată sexual. Stomacul i se încleştă în noduri tari. Dar era mai bine să ştie.

– Fiindcă am fost violată?

N-avea s-o lase aşa. Refuza să permită ca un lucru întîmplat demult să afecteze ceea ce avea să se petreacă între ei.

– Fiindcă n-ai putut spune nu în seara asta şi mîine s-ar putea să-ţi pară rău că n-ai făcut-o.

Surprinsă, ridică din nou privirea spre el.

– Niciodată nu eşti aşa cum m-aş aştepta să fii.

Nici cum s-ar fi aşteptat el însuşi să fie nu era, mai ales în ultima vreme.

– Problema asta... orice-ar fi, nu e tocmai ceea ce

prevăzusem. Ce zici de-o întîlnire sîmbătă seară?

– Sîmbătă am eu o întîlnire.

Buzele i se arcuiră încet. Nodurile din stomac se destinseseră. Nici măcar nu fusese conştientă de ele.

– Dar o voi contramanda.

– La şapte.

Aplecîndu-se peste bufet, Cam o sărută, zăbovi, o mai sărută o dată.

– Voi dori să termin ce-am început.

– Şi eu.

– Bine... oftă el din greu, pornind spre uşă cît era sigur că mai putea. Aşa, drumul spre casă va fi mai uşor.

Se opri, întorcîndu-se s-o privească.

– Spuneai că ai supravieţuit, Anna, dar nu-i adevărat. Ai triumfat. Totul, la tine, e o mărturie a curajului şi a forţei.

Cînd ea îl privi lung, vizibil şocată, Cam zîmbi puţin.

– N-ai făcut-o nici cu ajutorul unei asistente sociale, nici cu al psihiatrului. Ei doar te-au ajutat să găseşti o cale de a o folosi. Cred că de la mama ta o ai. Trebuie să fi fost o femeie grozavă.

– A fost, murmură Anna, din nou în pragul lacrimilor.

– Şi tu eşti la fel.

Şi Cam închise încet uşa în urma lui.

Se hotărî să conducă încet pînă acasă. Avea multe la care să se gîndească.

Capitolul 11

Dimineţile frumoase de sîmbătă, primăvara, nu erau făcute spre a se petrece în casă sau pe străzi aglomerate. Pentru Ethan, destinaţia lor era aceea de a fi petrecute pe apă. Ideea de a merge la cumpărături – cumpărături propriu-zise – era aproape înspăimîntătoare.

– Nu înţeleg de ce trebuie să facem cu toţii treaba asta.

Întucît ajunsese primul la Jeep, Cam stătea pe locul din faţă. Întoarse capul să-l învrednicească pe Ethan cu o privire:

– Fiindcă toţi sîntem băgaţi în ea împreună. Vechiul hambar al lui Claremont e de închiriat, nu? Avem nevoie de un atelier, dacă vrem să construim bărci. Trebuie să încheiem un tîrg.

– Demenţă, fu singurul comentariu al lui Phillip, cînd coti pe Market Street, în St. Chris.

– Nu ne putem apuca de afaceri dacă n-avem un loc pentru afaceri, i-o întoarse Cam; acest unic fapt i se părea de o logică indiscutabilă. Deci, trebuie să-i aruncăm o privire, să ajungem la o învoială cu Claremont şi să începem.

– Autorizaţii, taxe, materiale. Comenzi, pentru numele lui Dumnezeu, începu Phillip. Unelte, reclame, posturi telefonice, faxuri, contabilitate.

– Atunci, n-ai decît să te ocupi de ele, ridică din

umeri nepăsător Cam. Imediat ce semnăm locația și-i cumpărăm puștiului pantofii, poți face tot ce urmează.

– *Eu* pot face? se plînse Phillip, în același timp în care Seth bombănea că n-avea nevoie de nici o găinărie de pantofi.

– Ethan a obținut prima comandă, eu am aflat despre clădire. Hîrțoagele îți revin ție. Iar tu îți iei găinăria aia de pantofi, îi spuse el lui Seth.

– Nu știu cum se face că tu ești șeful tuturor.

Cam nu reuși decît să rîdă scurt, fără chef.

– Nici eu.

Clădirea lui Claremont nu era tocmai un hambar, dar era la fel de mare. La jumătatea secolului al optsprezecelea, fusese un antrepozit de tutun. După războiul de independență, corăbiile britanice nu mai veniseră la St. Chris cu larga lor diversitate de mărfuri. Afacerile prospere cîndva dăduseră faliment.

Revigorarea de la sfîrșitul secolului al nouăsprezecelea se datorase în mod direct golfului. Odată cu apariția noilor metode de a conserva și a ambala stridiile, piața națională se deschisese, iar St. Chris reîncepuse să prospere. Iar vechea magazie de tutun fusese convertită în linie de ambalaj.

Apoi, bancurile de stridii se consumaseră, iar clădirea devenise un depozit. În ultimii cincizeci de ani, stătuse cînd goală, cînd plină.

De afară, arăta nepretențios. Cărămizi decolorate de soare și intemperii, găuri cît pumnul în mortar. Un acoperiș vechi și lăsat, care avea o nevoie disperată de țigle noi. Ferestrele cu care se putea lăuda erau mici și meschine. Majoritatea se spărseseră, toate erau murdare.

– Mhm, sigur, arată promițător.

Dezgustat deja, Phillip opri mașina în parcajul denivelat de lîngă clădire.

– Avem nevoie de spațiu, îi aminti Cam. Nu de

frumuseți.

– Cu atît mai bine, fiindcă asta nici pe departe nu se poate numi o frumusețe.

Ceva mai interesat acum, Ethan coborî. Merse către cea mai apropiată fereastră, o şterse de murdărie cu basmaua din buzunarul de la spate şi privi înăuntru.

– E un spațiu bun. Are o poartă mare în spate, o rampă. Îi trebuie puțintică muncă.

– Puțintică? se uită şi Phillip, peste umărul lui Ethan. Podelele-s putrede. Precis este infestată de paraziți. Probabil carii şi rozătoare.

– Probabil ar fi o idee bună să i-o menționăm lui Claremont, hotărî Ethan. Ca să mai lase din chirie.

Auzind clinchet de sticlă spartă, îl văzu pe Cam care-şi băgase cotul printr-un geam deja crăpat.

– Cred că intrăm.

– Prin efracție, clătină Phillip din cap. Începe bine.

Cameron ridică foraibărul jalnic al ferestrei şi o deschise.

– Era spartă dinainte. Stați o clipă.

Se săltă înăuntru şi dispăru.

– Mişto, decise Seth şi, pînă să scoată cineva o vorbă, intră şi el.

– Bun exemplu îi mai dăm, îşi trecu Phillip o mînă peste față, dorindu-şi cu ardoare să nu se fi lăsat de fumat.

– Ei, ia-o aşa. Ai fi putut forța broaştele. Dar n-ai făcut-o.

– Exact. Ascultă, Ethan, trebuie să ne gîndim bine. Nu e nici un motiv pentru care să nu poți – să nu putem – construi barca acasă la tine. Dacă începem să închiriem clădiri, să completăm formulare de plată, nu mai scăpăm.

– Şi ce poate ieşi mai rău de-aici? Cheltuim puțin timp şi bani. Cred că avem destul din amîndouă.

Auzi rîsetele lui Cam şi Seth reverberînd înăuntru.

– Şi poate-o să ne şi distrăm, dacă tot am început.

Porni spre uşa din faţă, ştiind că Phillip, chiar dacă bodogănea, avea să-l urmeze.

– Am văzaut un şobolan, anunţă Seth încîntat, cînd Cam deschise uşa. Era uriaş.

– Şobolani, studie sumbru Phillip spaţiul întunecos din faţa lui, înainte de a intra. Fermecător.

– Va trebui să ne luăm două pisici, hotărî Ethan. Sînt mai rele decît cotoii.

Ridică privirea, studiind tavanul înalt. Grinzile neacoperite erau stricate vizibil de apă. Exista şi un pod, dar scara spre el era ruptă. Putregaiul şi, foarte probabil, şobolanii, roseseră podelele zgîriate.

Era nevoie de multă muncă, la reparaţii şi curăţenie, dar spaţiul se arăta generos. Începu să-şi îngăduie să viseze.

Mirosul lemnului sub fierăstrău, izul uleiului de gater, pocnetele ciocanului, luciul alamei, scîrţîitul greementului. Putea deja să vadă cum intra soarele pieziş pe ferestrele noi şi curate, peste scheletul unui slup.

– Vom ridica nişte pereţi, cred, pentru un birou, spunea Cam; Seth alerga încoace şi-ncolo, explorînd şi exclamînd. Va trebui să proiectăm planuri, sau ceva.

– E o magherniţă, insistă Phillip.

– Deci, va ieşi mai ieftin. Băgăm două mii în reparaţii...

– Mai bine băgăm buldozerul în ea şi-o luăm de la început.

– Phil, încearcă să-ţi controlezi optimismul ăsta zburdalnic, se întoarse Cam spre Ethan. Tu ce părere ai?

– O să facă treaba.

– Ce treabă o să facă? îşi aruncă Phillip mîinile în sus. Să ni se dărîme-n cap?

În acel moment, un păianjen – pe care Phillip îl

estimă cam la mărimea unui chihuahua – i se tîrî peste vîrful pantofului.

– Dați-mi o puşcă, mormăi el.

Cam se mulțumi să rîdă, bătîndu-l pe spate.

– Hai să vorbim cu Claremont.

Stuart Claremont era un om scund, cu ochi duri şi gură nemulțumită. Micile crîmpeie din St. Christopher's aflate în proprietatea lui erau de cele mai multe ori lăsate în paragină. Dacă chiriaşii se plîngeau destul de zgomotos, uneori, şi fără tragere de inimă, se deranja să peticească instalațiile sau cîte un acoperiş.

Dar credea în păstratul banilor albi pentru zile negre. În opinia lui Claremont, niciodată ziua nu era destul de neagră ca să se despartă măcar de un cent.

Şi totuşi, casa lui de pe Oyster Shell Lane era o mare arătare. După cum ştia toată lumea din St. Chris, Nancy, soția lui, era un drac de femeie. Şi un drac de gospodină.

Mocheta cît tot planşeul era groasă şi moale, iar pereții tapetați agreabil. Perdelele elegante se asortau nemilos cu tapițeria la fel de pretențioasă. Revistele se înşirau milităreşte pe o măsuță din lemn de cireş lustruit, din aceeaşi garnitură cu gheridoanele din lemn de cireş lustruit şi cu mesele tot din lemn de cireş lustruit.

Nimic nu era nelalocul său în casa Claremont. Fiecare cameră arăta ca o poză de revistă. Ca o poză, medită Cam, şi deloc ca în viață.

– Deci, vă interesează hambarul.

Cu un zîmbet pînă la urechi care-i ascundea dinții, Claremont îi introduse pe toți patru în cabinetul lui. Era decorat în stil englezesc. Lambriurile închise erau scoase în evidență cu tablouri vînătoreşti. Fotoliile aveau perne moi, tapițate cu piele în culoarea vinului de porto, biroul avea mînere de alamă, iar în şemineul de cărămidă se

instalaseră gaze.

– Oarecum, răspunse Phillip.

Pe drum, se înțeleseseră ca el să conducă negocierile.

– Tocmai am început să căutăm un spațiu.

– E un loc excelent, se așeză Claremont la birou, indicîndu-le fotoliile. Are o istorie ilustră.

– Nu mă îndoiresc, dar în cazul de față nu istoria ne interesează. Pare să fie cam putred.

– Un pic, alungă Claremont ideea, dintr-un gest al mîinii sale cu degete boante. Locuiți pe-aici, așa că, la ce să v-așteptați? Vă gîndiți să puneți de-o afacere, ceva, băieți?

– O avem în vedere. Sîntem în faza discuțiilor.

– M-hmm.

Claremont nu era de aceeași părere, altfel nu i-ar fi avut pe toți trei așezați în fața biroului. În timp ce se gîndea ce chirie le putea stoarce pentru clădirea pe care o considera o enervantă piatră de moară de gît, îl privi pe Seth.

– Ei, atunci, vom începe și noi discuțiile. Poate băiatul vrea să iasă pe-afară.

– Ba nu vrea, răspunse Cam, fără urmă de zîmbet. Cu toții discutăm.

– Dacă așa vreți...

Vasăzică, așa, își spuse Claremont. Abia aștepta s-o anunțe pe Nancy. Doar se uitase bine la puști, de aproape, și pînă și-un orb slab de minte putea să-l recunoască pe Ray Quinn în ochii ăia. Sfîntul Ray, reflectă el, acru. Se părea că mărețul căzuse în ispită, da să trăiți. Și avea să-i placă nespus să le povestească și altora ce și cum.

– Caut o locație pe cinci ani, îi spuse el lui Phillip, judecînd corect cine se ocupa de partea cu afacerile.

– Noi, în momentul de față, căutăm una pe un an, cu

posibilitatea de prelungire pînă la şapte. Desigur, ne-am aştepta să se efectueze anumite reparaţii, înainte de a ocupa spaţiul.

– Reparaţii, se rezemă Claremont în fotoliu. Ha! Clădirea-i solidă ca o stîncă.

– Şi am mai cere o inspecţie şi deparazitare. Întreţinerea regulată va fi, desigur, răspunderea noastră.

– Nu-i nici o-mputită de gînganie acolo.

– Atunci, cu atît mai bine, zîmbi Phillip. Nu va trebui decît să vă pregătiţi pentru inspecţie. Ce chirie cereţi?

Întrucît era nemulţumit, şi fiindcă toată viaţa îl dispreţuise pe Ray Quinn, Claremont umflă cifra:

– Două mii pe lună.

– Două...

Cameron nu apucă să-şi exprime profetica opinie, căci Phillip se ridică:

– Dacă-i pe-aşa, nu are rost să vă mai consumăm timpul. Vă mulţumim că ne-aţi primit.

– Staţi, staţi, bolborosi Claremont, înfruntîndu-şi micul junghi al panicii de a scăpa atît de repede printre degete o tranzacţie. N-am spus că nu e negociabil. La urma urmei, l-am cunoscut pe tatăl vostru...

Îi adresă zîmbetul printre buzele subţiate direct lui Seth:

– L-am cunoscut mai mult de douăzeci şi cinci de ani. N-aş avea cugetu-mpăcat, dacă nu le-aş acorda... băieţilor lui un mic avantaj.

– Perfect.

Phillip se aşeză la loc, stăpînindu-se să nu-şi frece palmele. În plăcerea artei de a se tocmi, uitase toate obiecţiile iniţiale la adresa planului.

– Hai să negociem.

– Ce naiba am făcut?

Peste treizeci de minute, Phillip stătea aşezat în Jeep,

dîndu-se metodic cu capul de volan.

– O treabă a dracului de bună, îl bătu pe umăr Ethan, care de astă dată ajunsese înaintea lui Cam, ocupînd locul învingătorului, în față. A tăiat la jumate prețul de deschidere, l-am convins să achite majoritatea reparațiilor dacă le facem noi înşine şi l-am aruncat în ceață destul ca să înghită aia, cum îi zice... clauza de control al chiriei, dacă luăm varianta de şapte ani.

– Coşmelia e o cocină. Vom avea de plătit douăşpe mii de dolari pe an – fără a pune la socoteală instalațiile şi întreținerea – pentru o hazna.

– Mda, dar acum e haznaua noastră.

Mulțumit, Cam îşi întinse picioarele – sau cel puțin încercă.

– Trage-ți puțin fotoliul, Ethan, nici nu mă pot mişca aicea.

– N-n. Poate mă lăsați acolo, din drum. Pot începe să notez necesitățile şi-o să mă aducă acasă cineva cu vreo maşină.

– Mergem la cumpărături, îi aminti Cam.

– N-am nevoie de nici o găinărie de pantofi, începu iarăşi Seth, dar mai mult dintr-un reflex decît cu supărare.

– Ba ai să-ți iei o găinărie de pantofi, şi dacă tot începem, o să-ți tragi şi-o găinărie de tunsoare, şi pe urmă mergem cu toții la găinăria de hală comercială.

– Mai bine-mi dau în cap cu-o cărămidă decît să mă duc la hală sîmbăta, se chirci Ethan în scaun, trăgîndu-şi cozorocul şepcii pe ochi. Nici nu suporta să se gîndească.

– Cînd începeți munca în capcana aia mortală, îi spuse Phillip, ai toate şansele să-ți cadă în cap o tonă întreagă.

– Dacă eu trebuie să mă tund, se tunde toată lumea.

Cam aruncă o scurtă privire spre chipul rebel al lui Seth.

– Crezi că asta-i democrație? Ei căca-m-aș. Bagă-ți mințile-n cap, puștiu'. Ai abia zece ani.

– Nu ți-ar strica, îi întîlni Phillip ochii, în oglinda retrovizoare, pe cînd ieșeau din St. Chris, la nord. Ai părul mai lung ca al lui.

– Gura, Phil. Ethan, la nabia, ridică-ți odată fotoliul.

– Nu pot să sufăr hala.

Sfidător, Ethan își întinse picioarele, coborînd și mai mult spătarul.

– E plină de lume. Pete mai are și-acum frizeria aia pe Market Street.

– Mhm, și toți care ies de-acolo arată ca Beaver Cleaver.

Enervat, Cam dădu un șut îndesat în spătarul scaunului lui Ethan.

– Nu te-atinge cu picioarele de tapițeria mea, îl preveni Phillip. Sau mergi pe jos pînă la nenorocita aia de hală.

– Spune-i să-mi facă puțin loc.

– Dacă trebuie să-mi iau pantofi, eu mi-i aleg. Tu n-ai nici un cuvînt de spus.

– Dacă eu plătesc pantofii, ai să porți ce zic eu și-o să-ți placă.

– Am să-mi cumpăr singur împuțiții ăia de pantofi. Am douăzeci de dolari.

Cam pufni:

– Îți mai spun o dată să-ți bagi mințile-n cap, amice. În vremurile-astea, cu douăzeci de dolari nici o pereche civilizată de ciorapi nu poți să-ți cumperi.

– Ba poți, dacă nu ții neapărat s-aibă nu știu ce etichetă fandosită de la casa de mode pe ei, se amestecă Ethan. Nu sîntem la Paris.

– Tu nu ți-ai cumpărat o pereche de pantofi omenești

de zece ani, ripostă Cam. Şi dacă nu-ţi ridici afurisitul ăsta de scaun, am să te...

– Terminaţi! explodă Phillip. Terminaţi în clipa asta, sau jur că trag pe dreapta şi vă dau cap în cap. O, Doamne, luă el o mînă de pe volan, frecîndu-şi faţa. Parc-aş fi mama. Nu mă luaţi în seamă. Lăsaţi-mă-n pace. N-aveţi decît să vă omorîţi. Am să v-arunc cadavrele în parkingul de la hală şi plec în Mexic. Am să- nvăţ să-mpletesc rogojini şi-o să le vînd pe plajă la Cozumel. Va fi linişte şi pace. O să-mi schimb numele în Raoul şi nimeni nu va şti că am fost vreodată rudă cu-o gaşcă de bătuţi în cap.

Seth se scărpină pe burtă, întorcîndu-se spre Cam:

– Mereu vorbeşte aşa?

– Mda, de cele mai multe ori. Uneori vrea să-l cheme Pierre şi să locuiască într-o mansardă la Paris, dar tot aia e.

– Ce aiureală, fu singurul comentariu al lui Seth. Scoase din buzunar o lamă de gumă, o despachetă şi o vîrî în gură. Cumpărarea pantofilor noi se transforma într-o adevărată aventură.

S-ar fi rezumat la pantofi, dacă nu observa Cam că turul pantalonilor lui Seth era ros aproape complet. Nu că i s-ar fi părut mare lucru, se asigură el. Dar probabil era cel mai bine, dacă tot erau acolo, să aleagă şi două perechi de blugi.

Nu se îndoia că, dacă Seth n-ar fi făcut atîtea mofturi la probatul pantalonilor, nici el nu s-ar fi simţit obligat să continue cu cămăşi, chiloţi, un hanorac. Şi, cum-necum, se pomeniră şi cu trei şepci de baseball, o bluză de corp *Orioles* şi un disc *Frisbee* fosforescent.

Cînd încercă să descopere unde făcuseră prima eroare, totul deveni un vălmăşag de raioane cu confecţii, glasuri nemulţumite şi case de facturat ţăcănind.

Cîinii îi salutară cu un entuziasm sălbatic şi disperat, din clipa cînd intrară pe alee. Ar fi fost înduioşător, cu excepţia faptului că amîndoi trăsneau a peşte mort.

Printre înjurături, brînciuri şi ameninţări, oamenii se salvară în casă, închizînd afară cîinii răniţi în amorul propriu. Telefonul suna.

– Răspundeţi careva, se rugă Cam. Seth, du boarfele astea sus, şi pe urmă fă-le cîinilor o baie.

– La amîndoi?

Ideea îl fascina, dar găsi mai potrivit să se plîngă.

– Şi de ce mă rog trebuie să le-o fac eu?

– Fiindc-aşa am zis eu.

Of, cît mai detesta să recurgă la un argument atît de jalnic şi de adult.

– Furtunul e în spate. Doamne, vreau o bere.

Dar, întrucît îi lipsea energia pînă şi doar pentru aşa ceva, se trînti în cel mai apropiat fotoliu, privind în gol, cu ochii sticloşi. Dacă mai trebuia o singură dată în viaţa lui să vadă hala aia, îşi promise el, avea să se împuşte în cap, ca să termine cu toate.

– Anna era, îl anunţă Phillip, în timp ce revenea în living.

– Anna? Azi e sîmbătă...

Nu-şi putu stăpîni geamătul.

– Am nevoie de-o transfuzie.

– A zis să-ţi spun că se ocupă ea de cină.

– Bine, perfect. Trebuie să-mi vin în fire. Astă seară, puştiul i-al tău şi-al lui Ethan.

– Ba-i doar al lui Ethan, îl corectă Phillip. Şi eu am o întîlnire.

Dar se lăsă şi el într-un fotoliu şi închise ochii.

– Nu-i nici ora cinci, şi tot ce vreau e să mă tîrăsc în pat şi în uitare. Cum pot face unii aşa ceva?

– Acum are destule haine ca să-i ajungă un an. Dacă nu trebuie s- o facem decît o dată pe an, cît de grav

poate fi?

Phillip deschise un ochi.

– Are haine de primăvară şi de vară. Ce-o să se întîmple cînd vine toamna? Pullovere, canadiene, ghete. Şi obligatoriu toate pe care i le-am luat azi au să-i rămînă mici.

– Nu putem permite una ca asta. Trebuie să existe vreo pilulă, ceva, să i-o dăm. Şi poate că are deja canadiană.

– A venit aproape numai cu hainele de pe el. Nici de data asta tata nu s-a ales c-un pachet complet.

– Okay, o să ne gîndim mai tîrziu. Mult mai tîrziu.

Cam îşi apăsă degetele pe ochi.

– Ai văzut cum se uita Claremont la el, nu? Licărul ăla răutăcios din bobiţele lui de ochi.

– Am văzut. O să vorbească, şi va spune ce vrea el. Nu putem face nimic.

– Crezi că puştiul ştie ceva, într-un sens sau altul?

– Habar n-am ce ştie Seth. Nu reuşesc să mă înţeleg cu el. Dar luni am să mă interesez de nişte detectivi. Să-i dea de urmă maică-sii.

– Cauţi necazul cu lumînarea.

– L-am şi găsit. Singura cale de a-l rezolva e să adunăm informaţii. Dacă reiese că Seth are sînge de Quinn, atunci vom proceda în consecinţă.

– Tata n-ar fi umilit-o pe mama aşa. Pentru ei, căsnicia nu era doar o formalitate. Era *esenţialul*. Şi au fost strîns uniţi.

– Dacă avea o scăpare, i-ar fi spus.

Phillip credea cu tărie acest lucru.

– Şi ar fi scos-o la capăt. Partea asta din viaţa lor nu ne privea, şi nu ne-ar privi nici acum, dacă nu era Seth.

– N-a putut avea nici o scăpare, murmură Cam, hotărît s-o creadă. Am să-ţi spun cel mai important lucru pe

care l-am învățat de la ei. Dacă te cununi, dacă faci jurămîntul ăla, nu mai ai încotro. Cred că de-asta noi trei încă mai sîntem pe aceeaşi baricadă.

– Poate. Dar nu putem trece cu vederea bîrfele, suspiciunile. Iar dacă firma de asigurări refuză să achite polița tatei, o să intrăm toți patru la strîmtoare. Mai ales că tocmai am semnat locația de gestiune pentru coşmelia aia.

– Va fi okay. Începe să vină apa şi la moara noastră.

– Zău? întrebă Phillip, cînd Cam se ridică. Şi de ce zici asta?

– Fiindcă mă pregătesc să petrec seara cu una dintre cele mai sexy femei de pe planetă. Şi intenționez să am cît mai mult noroc.

Mai aruncă o privire în urmă, în timp ce pornea pe scară:

– Să nu m-aşteptați, frate.

Cînd intră în dormitor, Cam auzi agitația din spatele casei. Se duse la fereastră şi privi în jos, spre Seth şi cîini. Simon stătea stoic, în timp ce Seth îl săpunea. Foolish alerga înnebunit în cerc, lătrînd cu emoție şi spaimă spre furtunul aruncat nepăsător pe iarbă, din care țîşnea apă.

Evident, băiatul era încălțat cu pantofii cei noi, acum uzi-leoarcă şi plini de noroi. Rîdea ca scos din minți.

Nu ştiuse că putea rîde aşa, îşi dădu seama Cam, privindu-l. Nu ştiuse că putea arăta aşa, copilăros, aiurit şi de o fericire fără margini.

Simon se ridică şi trase un scuturat violent şi prelung, stropind cu apă şi clăbuc. Retrăgîndu-se, Seth alunecă pe iarba udă şi căzu pe spate. Continuă să hohotească de rîs, în timp ce amîndoi cîinii se repeziră asupra lui. Se luară la trîntă prin apă, noroi şi săpun,

pînă ajunseră toți trei uzi și murdari.

La etaj, Cam îi privea, cu un zîmbet lat de-un kilometru pe buze.

Imaginea îi răsări în minte cînd porni pe culoar spre apartamentul Annei. Voia să-i poată vorbi despre asta în timpul cinei. Voia să i-o împărtășească și ei – și considera că avea s-o îmbuneze, cu siguranță, la fel de mult ca o masă liniștită într-un restaurant cu lumînări aprinse.

Nici trandafirii pe care-i luase din drum nu stricau cu nimic. Îi mirosi. Dacă știa să judece cît de cît mintea și inima femeiască, putea băga mîna-n foc că Anna Spinelli avea o slăbiciune pentru trandafirii galbeni.

Înainte de a apuca să bată la ușă, cea de vizavi se deschise.

– Bună seara, dumneata trebuie să fii noul prieten.

– Bună, doamnă Halderman. Ne-am cunoscut acum cîteva zile.

– Ba nu ne-am cunoscut. Pe Sora ai cunoscut-o.

– Aha, zîmbi el prudent; bătrîna arăta exact ca femeia care ieșise data trecută pe ușă... ce mai faceți?

– I-ai adus flori. O să-i placă. Și mie-mi aduceau curtezanii flori, iar Henry al meu, Dumnezeu să-l odihnească, îmi aducea liliac în fiecare lună mai. Data viitoare să te gîndești la liliac, tinere, dacă Anna te lasă s-o mai vizitezi pînă atunci. Pe cei mai mulți îi expediază, da' pe dumneata poate c-o să te păstreze.

– Mhm, reuși el să zîmbească, deși inima i se oprise în loc după cuvîntul „păstreze". Poate.

Pradă unui impuls, scoase un trandafir din buchet și i-l oferi, cu o mică înfloritură elegantă.

– O! se ivi o roșeață copilărească pe obrajii ridați. O, Doamne!

Ochii bătrînei luciră de încîntare, în timp ce mirosea trandafirul.

– Ce frumos! Ce drăguț! Ei, să fi avut eu cu patruzeci de ani mai puțin, m-aș lua la luptă cu Anna pentru dumneata, îi făcu ea cochet cu ochiul. Și aș învinge.

– Nu mă îndoiesc, îi făcu și Cam cu ochiul, zîmbind. A, și salutați-o din partea mea pe... Sora.

– Distracție plăcută. Să dansați, mai adăugă ea, în timp ce închidea ușa.

– Bună idee.

Și, chicotind în sinea lui, Cam ciocăni.

Cînd îi deschise, arătînd destul de sexy ca s-o înghită din trei îmbucături scurte, Cam hotărî că dansul trebuia să înceapă imediat. O smulse de pe picioare, învîrtind-o în ritmul sacadat și primordial al unei melodii clasice cu Bruce Springsteen și E Street Band. Apoi o lăsă la loc, pe cînd Anna rîdea, clătinîndu- se.

– Ei, bună, chicoti ea, delectîndu-se cu amețeala iute. Lasă-mă. Mi-am pierdut echilibrul.

– Așa te vreau. Fără echilibru.

Își coborî gura spre a ei, într-un sărut ca plumbul topit care-i lichefie toate oasele din trup. Cu capul învîrtindu-i-se, Anna se agăță de umerii lui.

– A rămas ușa deschisă, bîigui ea, azvîrlind cu o mînă ca s-o trîntească.

– Bine gîndit.

O ridică încet, pas cu pas, continuînd să-i muște mărunt gura.

– Vecina ta a zis să te invit la dans.

– Aha...

Anna se mira că nu scotea aburi prin toți porii.

– Deci asta era?

– N-a fost decît o mostră, îi prinse el buza de jos între dinți, trăgînd-o, apoi îi dădu drumul.

– Facem un tango, Anna?

– Cred că pe ăsta ar fi mai bine să-l sărim.

Totuși, își apăsă o mînă pe inimă pentru a și-o ține

locului, cînd i se desprinse din braţe.

– Mi-ai adus flori, îşi îngropă ea faţa în buchet, luîndu-i-l din mîini. Ai ghicit că mor după bobocii de trandafiri, nu?

– Mhm.

– Nu te-ai înşelat, rîse Anna, pe deasupra florilor. Le pun în apă. Poţi să torni nişte vin pentru amîndoi. L-am pus să respire, pe bufet. Paharele sînt acolo.

– Okay. Am...

Întoarse capul, pentru a vedea o oală lustruită aburind pe aragaz, iar pe bufet un platou cu aperitive asortate.

– Ce-s toate alea?

– Cina, se lăsă Anna pe vine lîngă dulapul din bucătărie, căutînd o vază. Phillip nu ţi-a transmis mesajul meu?

– Cînd i-ai spus că te ocupi tu, am crezut că te refereai la un loc unde voiai să mergem şi urma să rezervi masă.

Culese de pe platou o ciupercă umplută, o gustă şi oftă într-un extaz senzorial pur.

– N-am crezut că urma să-mi găteşti.

– Îmi place să gătesc, spuse ea cu dezinvoltură, în timp ce turna apă într-o vază roz pal. Şi voiam să fiu singură cu tine.

Cameron înghiţi grăbit.

– Nu te pot contrazice. Ce mîncăm?

– Linguini, cu celebrul sos roşu al familiei Spinelli.

Se întoarse să ia paharul de Merlot pe care i-l turnase. Avea faţa doar puţin înroşită de căldura din bucătărie. Rochia pe care şi-o alesese era de culoarea piersicii coapte, mulată pe curburile trupului ca mîinile unui îndrăgostit. Părul, revărsat peste umeri, se ondula rebel, iar buzele îi erau rujate în aproape aceeaşi nuanţă cu a vinului pe care-l sorbea.

Dacă intenţionau să aibă o conversaţie mai lungă de

trei secunde, hotărî Cam, era mai bine să rămînă de cealaltă parte a tejghelei.

– Miroase incredibil.

– Iar gustul e şi mai şi.

Inima Annei pulsa prin tot trupul în acelaşi timp. Modul cum se uitase la ea, cum o măsurase cu acea singură privire lungă şi intensă, îi deşteptase dorinţa, o durere scăzută şi sîcîitoare a jinduirii, palpitînd încontinuu. Pradă unui impuls, întinse mîna şi stinse flacăra de sub oală. Rămînînd cu ochii spre ai lui Cam, ocoli tejgheaua.

– Şi eu, la fel, spuse ea.

Lăsă paharul jos, îl luă pe al lui şi îl puse pe tejghea. Îşi scuturâ părul pe spate şi-şi ridică faţa spre a lui, zîmbind încet:

– Gustă-mă.

Capitolul 12

Sîngele îi vîjîia deja prin vene, într-un ritm îndesat, primordial, cînd Cam făcu primul pas înainte. O privi în ochi, dornic să vadă fiecare licăr şi tresărire de emoţie.

– Voi dori mai mult decît să gust. Nu te îndoi.

Uneori, îşi spuse Anna, trebuia să-ţi urmezi instinctele, tînjirile. În acel moment, ale ei, toate, se concentrau asupra lui.

– Dacă mă îndoiam, n-ai fi fost aici în seara asta.

Arcuindu-şi încet buzele, ridică mîna şi-şi înfăşură pe deget o şuviţă din părul lui. Îi putea face faţă. Era sigură.

Cameron îi puse mîinile pe şolduri. Nu era o manechină slabă-şnur, cu trup băieţesc, ci o femeie. Şi o dorea. Surîse şi el. Îi putea face faţă. Era sigur.

– Îţi plac jocurile de noroc, Anna?

– Cînd şi cînd.

– Hai să dăm cu zarul.

O trase spre el dintr-o smucitură puternică, făcînd să i se întretaie respiraţia, eliberîndu-se cu o clipă înainte ca gura ei să se lipească de a lui. Sărutarea fu iute şi disperată, rapid- hulpavă, cu limbile înlănţuindu-se, dinţii muşcînd. Micul tors feroce care-i răsuna din gîtlej i se urcă direct la cap, ca un whiskey tare.

Anna îi smulse cămaşa din pantaloni, după care mîinile i se repeziră dedesubt. Carne şi muşchi, avea nevoie să le simtă: Cu un murmur de plăcere, începu să frămînte, să zgîrie şi să mîngîie, pînă cînd acea carne

păru să-i ardă sub degete şi muşchii se întăriră ca fierul.

Dorea muşchii aceia, acea putere în luptă cu a ei.

Cameron bîjbîi la spatele rochiei, căutînd un fermoar, iar Anna rîse sufocată, cu gura pe gîtul lui.

– N-are fermoar.

Îi apucă bărbia în dinţi, fără a pierde vremea.

– Trebuie să... mi-o scoţi.

– Iisuse!

Trase materialul strîns şi elastic de pe umăr, înlocuindu-l cu dinţii, pe cînd rîvnirea la gustul cărnii, al cărnii ei, îl copleşea.

Se roteau ca doi dansatori, deşi paşii lor depăşeau acordurile visătoare ale preludiului de Chopin care-l înlocuise pe Boss. El îşi aruncă pantofii din picioare. Ea se repezi să-i descheie nasturii cămăşii. Capul lui se învîrtea, cînd se ciocniră de uşa dormitorului. Anna rîse din nou, dar sunetul lunecă spre un geamăt în vreme ce Cam îi smucea rochia pe talie, în vreme ce ochii aceia de oţel fumuriu săgetau în jos, în vreme ce-şi cobora capul şi începea să devoreze pielea de deasupra marginii sutienului de dantelă neagră.

Limba i se strecură dedesubt, sîcîind şi gustînd pînă cînd genunchii Annei se înmuiară, iar capul i se umplu de fulgere şi culori. Ştiuse că putea avea acel efect asupra ei, că avea s-o ducă la hotarul precar dintre raţiune şi nebunie. Dorise s-o facă, mai mult, dorise să-l ducă acolo cu ea.

Dorinţa era enormă, necruţător de ascuţită, nepăsător de primitivă. Iar pe moment, pentru amîndoi, altceva nu conta.

Murmurînd pe negîndite, îi scoase cămaşa şi-şi înfipse unghiile în culmea tare a umerilor lui. Avea pieptul lat şi ferm, cu pielea fierbinte, netedă, sub mîinile ei ce-o cutreierau. Găsi cicatrici, sub umăr, de-a lungul coastelor. Trupul unui bărbat a cărui meserie era riscul, un

om care juca pentru a cîştiga.

Cu o mişcare rapidă şi expertă a degetelor, Cam îi descheie copca din faţă, lăsîndu-i sînii să-i umple mîinile lacome. Era magnifică. Piele aurie şi arcuiri bogate. Îi găsea trupul aproape imposibil de perfect. Şi totuşi, era real în sens erotic, gingaş şi dur, neted şi înmiresmat. Voia să se îngroape în ea, dar cînd Anna îl trase de nasturele pantalonilor, clătină din cap.

– M-m. În pat te vreau.

Îi ridică mîinile pînă în jurul gîtului, îşi pogorî gura pînă ce sărutul fu sălbatic şi năucitor.

– Te vreau sub mine, peste mine, înfăşurată în jurul meu.

Anna îşi azvîrli un pantof, ţinîndu-şi echilibrul într-un picior, pe cînd se clătinau spre pat.

– Te vreau în mine.

Îl aruncă şi pe celălalt, în timp ce cădeau pe saltea.

Se rostogoli deasupra lui prima, încălecîndu-l. Lumina zilei aproape se stinsese. Doar o geană palidă a soarelui la apus mai răzbătea prin ferestre. Umbrele se adînceau. Buzele ei erau flămînde, nepotolite, alergîndu-i pe faţă, pe gît. Deşi mai dorise şi înainte bărbaţi, acum o străbătea o rapacitate feroce şi elementară, pe care niciodată n-o mai simţise. Avea să-l ia, atîta îşi mai putea spune, să ia ceea ce dorea, pentru a-şi ostoi acea dorinţă aproape insuportabilă.

Cînd se arcui pe spate, iar partea de sus a trupului i se profilă în lumina firavă, respiraţia lui Cam se închegă în plămîni. O dorea cu o intensitate pe care nu-şi amintea s-o mai fi simţit pentru nimeni şi nimic. Dorinţa de a lua, de a avea, de a o poseda, îi năvălea violent prin sîngele deja dezlănţuit.

Se cabră, apucînd-o de păr cu o mînă şi smucindu-i capul pe spate pentru a expune acea lungă coloană a gîtului în calea gurii lui. Putea avea totul de la ea. Urma

să aibă totul.

Era mai aspru decît dorise, cînd o împinse cu spatele pe pat. Respirația i se îngreuna deja, în timp ce-şi încleştă mîinile printr-ale ei. Ochii Annei erau umbriți şi lucitori – genul de ochi, îşi spuse el, în care un bărbat putea să se înece. Părul, o masă încîlcită de mătase neagră pe cuvertura de culoarea bronzului. Parfumul ei era mai mult decît o invitație provocatoare. Era o poruncă încinsă ca jarul.

Ia-mă, părea să spună. Dacă îndrăzneşti.

– Te-aş putea mînca de vie, murmură Cam şi încă o dată îi strivi gura sub a lui.

O țintui pe spate, ştiind că, dacă se smulgea, totul avea să se termine prea curînd. Repede, Doamne, da, voia să meargă repede, dar nu şi să se sfîrşească. Simțea că şi-ar fi putut trăi toată viața în patul acela, cu trupul tremurător al Annei sub al lui.

Mîinile ei se flexară într-ale sale, trupul i se arcui cînd Cam îi absorbi în gură vîrful sînului. Îi simți bătăile inimii poticnindu-se, în vreme ce-şi folosea dinții, gura, buzele, pentru a gusta, spre a le face plăcere amîndurora.

Cînd se umplu cu ea pe săturate, după ce se hrăni pe cinste, îi eliberă mîinile pentru a atinge şi a fi atins.

Se rostogoliră pe pat, dibuind, trăgînd de hainele rămase între ei. Respirația li se accelerase, trudită, punctată de gîfîieli întretăiate şi gemete joase care exprimau fiori turbulenți şi voluptăți tenebroase. Senzațiile lunecau suprapunîndu-se, pentru a clădi strat peste strat către delir. Anna se cutremura sub mîinile lui, aproape plîngînd, pe măsură ce fiecare nouă şfichiuire a plăcerii o biciuia, ascuțită, separată de celelalte.

Se lupta să-i provoace aceeaşi durere ghimpată şi tăioasă.

Mîna lui o cuprinse, găsind-o fierbinte, umedă, pregătită. Trupul ei se arcui, unghiile se înfipseră în spatele

lui Cam, cînd trupul păru să-i explodeze.

Şi îşi ieşiră din minți.

N-avea să-şi mai amintească decît o luptă vagă de a avea cît mai mult. Şi mai mult. Şi tot mai mult. Sex animalic sălbatic, jinduire de a se împerechea. Mîini iscoditoare lunecau peste piele umedă, gură flămîndă căuta gură flămîndă. Anna juisă din nou, strigătul ei de eliberare fiind şi un suspin, parte de triumf, parte de neputință.

Nu mai era lumină, dar încă putea s-o vadă. Luciul acelor ochi negri, forma generoasă a gurii superbe. Sîngele îi vuia prin cap, prin inimă, prin şale. Nu-şi mai putu spune decît *acum* şi se avîntă cu putere în adîncul ei.

Vedera i se tulbură, mintea i-o luă de-a rostogolul. Preț de-un tremurător moment rămaseră suspendați, uniți, împreunați. Nici măcar nu fu conştient că mîinile i le căutau pe ale ei, că degetele li se încleştau în pumni.

Apoi începură să se mişte, într-o cursă plină de viteză şi urgență. Prinse a se auzi sunetul sănătos şi îndesat al pieii umede plesnind piele umedă. Privirile li se întîlniră şi se susținură. Cam îi văzu ochii orbind, opaci, cînd ajunse pe creastă, îi auzi geamătul smuls de pe buze cu o clipă înainte de a i le acoperi cu ale lui ca să înghită sunetul.

Şoldurile sale pompau ca pistoanele, purtîndu-l înainte, aducîndu-l tot mai aproape de propriul lui prag colțuros. Se avînta ca un baros, ținîndu-se de margine cu vîrfurile degetelor. Privind-o, privind în timp ce nevoia de eliberare îi zgîria feroce pîntecul. Apoi trupul ei se încordă, ca un arc întins de şoc şi voluptate.

Înghiți în timp ce se lăsa să cadă.

Nici gînd să se poată mişca. Era sigur că, dacă în acel moment cineva i-ar fi lipit un pistol de tîmplă, n-ar fi

făcut altceva decît să zacă pasiv, aşteptînd glonţul. Cel puţin, ar fi murit mulţumit.

Nu se putea gîndila un loc mai plăcut decît acela, întins peste trupul arcuit al Annei, cu faţa îngropată în părul ei. Iar dacă rămînea astfel timp destul, poate avea să-şi regăsească suflarea.

Muzica se schimbase din nou. Cînd mintea i se limpezi îndeajuns pentru a o percepe, recunoscu abilele combinaţii de versuri şi melodie ale lui Paul Simon. Aproape aţipi, în timp ce era invitat să-l numească pe cîntăreţ Al.

– Dacă adormi pe mine, nu ştiu ce-ţi fac.

Îşi adună atîta energie cît să surîdă.

– N-am să adorm. Mă gîndeam să facem dragoste din nou.

– Aha, îi mîngîie ea spatele cu mîinile, pînă pe şolduri. Chiar aşa?

– Mhm. Lasă-mă doar cîteva minute.

– Te-aş lăsa bucuros. Dac-aş putea să respir.

– A...

Se propti alene în coate, privind-o:

– Scuze.

Anna zîmbi doar.

– Ce scuze? Eşti un încrezut. Dar la fel sînt şi eu, aşa că e okay.

– Excelent sex.

– Excelent, încuviinţă ea. Acum merg să termin cina. Avem nevoie de combustibil, dacă mai încercăm o dată figura.

Încîntat şi nedumerit, Cam clătină din cap:

– Eşti o femeie fascinantă, Anna. Fără jocuri, fără prefăcătorii. Cînd arăţi aşa ca tine, ai putea face bărbaţii să sară prin cercuri de foc.

Îl împinse puţin, ca să se poată elibera.

– Ce te face să crezi că n-am făcut-o? Eşti exact

acclo unde te- am vrut, nu?

Zîmbind, se ridică şi merse goală spre debara.

– Grozav trup mai ai, Spinelli.

Anna privi peste umăr, în timp ce se înfăşura într-un halat roşu scurt.

– E valabil şi pentru tine, Quinn.

Porni către bucătărie, fredonînd în timp ce aprindea din nou focul sub sos şi umplea o oală cu apă pentru paste. Doamne, ce încîntător era, să se simtă atît de relaxată, de mlădioasă, de eliberată. Oricît de necugetat ar fi fost din partea ei să şi-l ia ca amant pe Cameron Quinn, rezultatele meritau orice risc.

O făcuse să fie conştientă de fiecare centimetru pătrat al trupului ei şi de fiecare dintr-al lui. O făcea să se simtă dureros de vie. Şi, lucrul cel mai bun, medită ea în timp ce scotea pîinea pe care voia s-o prăjească uşor, părea s-o înţeleagă.

Una era să fie dorită, satisfăcută de un bărbat. Dar îi încălzea inima să fie plăcută de bărbatul care o dorea.

Se întoarse şi-şi luă vinul chiar cînd Cam ieşi din dormitor. Îşi trăsese pe el pantalonii, dar nu se deranjase să-i încheie. Anna sorbi încet din pahar, studiindu-l peste buza acestuia. Umeri laţi, piept tare, mijloc ce se îngusta spre şoldurile strîmte şi picioarele lungi. O, da, avea un trup teribil.

Şi, pentru moment, era numai al ei.

Ridică un ardei de pe tavă, ducîndu-i-l la buze.

– E iute, comentă Cam, cînd gura i se umplu de fierbinţeală.

– M-hmm. Îmi place... iute.

Luă paharul lui de vin şi i-l dădu.

– Ţi-e foame?

– La o adică...

– Nu mai e mult.

Şi, întrucît îi recunoştea expresia din ochi, ocoli

tejgheaua ca să amestece sosul.

– Apa aproape a dat în clocot.

– Ştii ce se spune despre oala păzită, începu el, pornind pe după tejghea, s-o ajungă; ceea ce-i alungă din minte planul pe jumătate conturat de a o trînti pe duşumeaua bucătăriei fu desenul prins pe uşa frigiderului.

– Ei, ăsta seamănă cu Foolish.

– Este Foolish. Seth l-a desenat.

– Nu mă-nnebuni! îşi agăţă el un deget de buzunar, studiindu-l mai atent. Serios? E-al dracului de reuşit, nu? Nu ştiam că are talent la desen.

– Ai fi ştiut, dacă-i acordai mai mult timp.

– Stau cu el în fiecare zi, mormăi Cam. Tace ca mortu-n păpuşoi.

Nu ştia de unde-i venise vaga nemulţumire, dar nu-i păsa.

– Cum i l-ai luat?

– L-am cerut, răspunse ea simplu, turnînd linguini în apa ce fierbea.

Cam se foi pe picioare.

– Ascultă, fac tot ce pot cu puştiul ăsta.

– N-am spus altceva. Cred doar că ai da rezultate mai bune – cu ceva mai multă practică şi puţin mai mult efort.

Îşi împinse părul pe spate. Nu voise să ajungă aici. Relaţia ei cu Cam ar fi trebuit să aibă două compartimente separate, fără să-şi amestece conţinutul.

– Faci treabă bună. Nu glumesc. Dar mai ai mult, Cam, pînă să-i cîştigi încrederea, afecţiunea. Să i le dăruieşti pe ale tale. El este o obligaţie de care te achiţi, ceea ce e admirabil. Însă mai e şi un copil. Are nevoie de iubire. Ai sentimente faţă de el, le-am văzut.

Îi zîmbi.

– Numai că încă nu ştii ce să faci eu ele.

Cam privi încruntat schița.

– Deci acum trebuie să vorbesc cu el despre desene cu cîini?

Anna oftă şi se răsuci să-i cuprindă fața între palme.

– Vorbeşte doar cu el, şi atît. Eşti un om cumsecade, cu inimă bună. Restul va veni de la sine.

Din nou nemulțumit, o apucă de încheieturile mîinilor. N-ar fi putut spune de ce blîndețea înțelegătoare din vocea ei, compasiunea amuzată a ochilor îl neliniştea.

– Nu sînt un om cumsecade, întări el strînsoarea atîta cît s-o facă să-şi îngusteze ochii. Sînt egoist, nerăbdător. Umblu după distracții fiindcă aşa vreau. Achitarea datoriilor nu are nici o legătură cu bunătatea inimii. Sînt un ticălos şi aşa-mi place.

Anna se rezumă să arcuiască o sprînceană:

– Întotdeauna e înțelept să te cunoşti pe tine însuți.

Simțind un mic fior de panică în gîtlej, Cam preferă să nu-l ia în seamă.

– Probabil că, pînă să terminăm, îți dau una.

– Poate-ți dau eu una mai întîi, înclină Anna capul. Eşti gata să rişti?

Nu ştiu dacă să rîdă sau să înjure şi sfîrşi prin a o lua în brațe, pentru un sărut pîrjolitor.

– Hai să mîncăm în pat.

– Ăsta era planul.

Pastele se răciseră cînd ajunseră la ele, dar asta nu-i împiedică să mănînce cu o foame de lup.

Stăteau turceşte pe patul ei, cu genunchii atingîndu-li-se, şi mîncau în văpaia celor şase lumînări aprinse de ea. Cam înfuleca linguini, cu ochii închişi într-o plăcere senzorială pură.

– Fir-ar să fie, da' bun mai e.

Anna răsuci cu pricepere macaroanele pe furculiță şi muşcă.

– Să-mi guşti numai lasagna.

– Contez pe asta.

Relaxat, rupse alene în două o bucată din pîinea crocantă pe care Anna o pusese într-un coşuleţ de răchită şi-i dădu ei jumătate.

Dormitorul, observase Cam, era diferit de restul apartamentului. Aici nu mai adoptase linia practică, aerodinamică. Patul în sine era un bazin larg, acoperit cu cearşafuri roz mătăsoase şi o plapumă de satin lucios, în aceeaşi culoare bogată a bronzului. Tăblia din fier forjat de arcuia romantic, curbată şi frivolă, acum căptuşită cu o duzină de perne pufoase, multicolore.

Remarcase scrinul ca fiind o antichitate, o piesă veche şi masivă de mahon, recondiţionată pînă la un luciu trandafiriu. Era acoperit cu sticluţe şi flacoane drăgălaşe şi o perie cu placă de argint. Oglinda de deasupra era ovală şi prelungă.

Mai era o măsuţă de toaletă din mahon, cu taburetul învăluit în franjuri şi mînere de alamă lucitoare. Din cine ştie ce motiv, întotdeauna găsise acel gen de mobilă anume incredibil de sexy.

O jardinieră de alamă era plină cu flori înalte şi miţoase, pe pereţi se vedeau opere de artă, iar ferestrele erau încadrate în draperii de aceeaşi culoare a bronzului cu cuvertura şi plapuma.

Aceea, îşi spuse el într-o doară, era camera Annei. Restul apartamentului continua să fie al domnişoarei Spinelli. Femeia practică şi cea senzuală. Ambele îi veneau de minune.

Se întinse peste marginea patului, să ia sticla cu vin de jos. Îi umplu paharul.

– Încerci să mă-mbeţi?

Îi adresă un zîmbet strălucitor. Anna avea părul încîlcit şi halatul destul de larg pentru a-i elibera curbura unui umăr. Ochii ei mari şi negri păreau să rîdă de amîndoi.

– Nu e nevoie – dar ar putea fi oricum interesant.

Surîzînd, Anna ridică din umeri şi bău.

– Ce-ar fi să-mi spui ce zi ai avut?

– Azi? se cutremură el, chipurile îngrozit. Un coşmar.

– Nu zău, răsuci ea din nou paste pe furculiță şi-i dădu în gură. Detalii.

– Cumpărături. Pantofi. Hidos.

Cînd Anna rîse, Cam îşi simți fața luminată de un zîmbet. Dumnezeule, avea un rîs superb.

– I-am pus şi pe Ethan şi pe Phillip să vină cu mine. Nici nu mă gîndeam să înfrunt singur aşa ceva. A trebuit practic să-i punem cătuşe puştiului ca să-l tragem după noi. Ai fi crezut că-l duceam la probe pentru cămaşa de forță, nu pentru bluze noi.

– Prea mulți bărbați nu apreciază bucuriile, tensiunile şi nuanțele cumpărăturilor.

– Data viitoare, mergi tu. Oricum, pusesem ochii pe-o clădire de pe cheiul apei. Am verificat-o înainte de a ne duce la hală. O să facă treabă bună.

– La ce?

– La afaceri. Construcțiile navale.

Anna puse furculița jos.

– Ai gînduri serioase.

– Cît se poate de serioase. Locul o să meargă. Are nevoie de ceva reparații, dar chiria e civilizată – mai ales de vreme ce l-am silit pe proprietar să plătească el majoritatea renovărilor de bază.

– Vreți să construiți vase.

– O să mă mai scoată din casă, mă împiedică s-o iau razna pe străzi.

Cînd Anna nu-i răspunse la zîmbet; ridică din umeri.

– Mda, cred că aş putea lucra cu rost. Un timp, cel puțin. Pe prima o facem pentru clientul pe care Ethan îl are deja, şi pe urmă vedem ce iese.

– Înțeleg că ați semnat o locație de gestiune.

– Aşa e. De ce să umblăm cu ocolişuri?

– Unii ar putea spune că din prudenţă, din înţelepciune, din atenţia la detalii.

– Prudenţa şi înţelepciunea le las în seama lui Ethan, detaliile îi revin lui Phillip. Dacă nu merge, n-am pierdut decît nişte dolari şi puţin timp.

Curios, cît de bine i se potrivea temperamentul acela ţepos, meditä Anna. Mergea atît de bine cu aspectul întunecat, gen lua- i-ar dracu' pe toţi.

– Şi dacă merge? adăugă ea. La asta v-aţi gîndit?

– Ce vrei să spui?

– Dacă merge, înseamnă că ţi-ai luat încă un angajament. Începe să devină un obicei.

Acum rîse, la vederea expresiei surprinse şi iritate de pe chipul lui.

– Va fi distractiv să te întreb ce părere ai peste vreo şase luni, se aplecă ea, sărutîndu-l uşor. Ce zici de-un desert?

Grijile sîcîitoare pe care i le readusese în minte cuvîntul „angajament" pălirä, în timp ce buzele ei le atingeau pe ale lui.

– Ce ai?

– Cannoli, îi spuse ea, în timp ce punea farfuriile pe jos.

– Sună apetisant.

– Sau...

Privindu-l, îşi descheie halatul şi-l lăsă să-i cadă de pe umeri.

– Eu.

– Sună şi mai apetisant, replică el şi o lăsă să-l tragă către ea.

Trecuse de ora trei, cînd Seth auzi maşina sosind pe alee. Dormise, dar avusese vise. Urîte, în care revenise într-una din acele camere puturoase cu pereţii pătaţi şi

mai subțiri decît hîrtia lui de desen, lăsînd să treacă orice sunet.

Zgomotele sexului – gemete, mormăieli, scîrțîit de saltele – rîsul răutăcios al mamei sale cînd era excitată. Visele alea îl umpleau de sudori reci. Uneori, intra în locul unde el încerca să-şi găsească alinarea şi odihna, pe canapeaua mucegăită. Dacă era bine dispusă, rîdea şi-l îmbrățişa sufocant, trezindu-l din somnul pe apucate, în mirosurile şi sunetele lumii unde îl tîrîse.

Dacă era prost dispusă, înjura, îl plesnea şi adesea sfîrşea aşezată pe pod a, plîngînd nebuneşte.

Oricum, nu ieşea decît încă o noapte nesuferită.

Dar mai rău, de-o mie de ori mai rău, era cînd cîte unul dintre bărbații pe care-i luase în pat se strecura afară, venea pe furiş prin camera aglomerată şi îl atingea.

Nu se întîmplase des, iar cînd se trezea țipînd şi zbătîndu-se fugeau. Dar frica trăia în sufletul lui ca un demon înroşit în foc. Învățase să se culce pe jos, în spatele sofalei, ori de cîte ori aducea ea cîte un bărbat.

De astă dată, însă, Seth nu se trezise dintr-un coşmar pentru a se regăsi în altul. Îşi croi drum din visul năduşit şi se pomeni într-un aşternut curat, cu un cățel sforăind încovrigat alături.

Plînse puțin, fiindcă era singur şi nu vedea pe nimeni. Apoi se ghemui mai aproape de Foolish, mîngîiat de blana moale şi bătăile constante ale inimii. Sunetul maşinii sosind îl împiedică să adoarmă din nou.

Primul lui gînd fu: *sticleții!* Veniseră să-l ia, să-l ducă de-acolo. Apoi îşi spuse, chiar în timp inima îi sărea să-i bată în gît, că se purta ca un țînc. Totuşi, se furişă jos din pat, păşind fără zgomot pînă la fereastră ca să se uite afară.

Îşi alesese o ascunzătoare, în caz de nevoie.

Era *Chevrolet*-ul *Corvette*. Seth îşi spuse că ar fi

recunoscut sunetul motorului, dacă nu era pe jumătate adormit. Îl văzu pe Cam coborînd, îi auzi fluieratul scăzut, vesel.

Fusese să se dea la vreo femeie, înțelese Seth, strîmbîndu-se. Oamenii mari erau aşa de previzibili. Cînd îşi aminti că fusese vorba să ia cina cu asistenta socială, făcu ochii mari, rămînînd cu gura căscată.

Ia-te uită, îşi spuse el. Cam îi făcea bucata domnişoarei Spinelli. Era atît de... sucit. Atît de sucit, încît îşi dădu seama că nu ştia ce părere să aibă. Un lucru era sigur, înțelese el în timp ce Cam venea spre uşă continuînd să fluiere – se simțea lins-prelins.

Cînd auzi uşa din față închizîndu-se, se strecură spre cea a camerei lui. Voia să arunce scurt o privire, dar la auzul picioarelor care urcau scara se trînti la loc în pat. Pentru orice eventualitate.

Cățeluşul scheună, începu să se agite, iar Seth închise ochii, în timp ce uşa se deschise.

Paşii se apropiară încet de pat, făcîndu-i inima să bubuie în piept. Ce-avea să facă? se întrebă el, îngrețoşat de panică. Dumnezeule, ce putea face? Coada lui Foolish începu să lovească în saltea, pe cînd Seth se chircea, aşteptînd tot ceea ce putea fi mai rău.

– Cred că ți se pare un tîrg al naibii de bun, să leneveşti juma' de zi, să-ți umpli burta şi să ai un pat moale şi bun noaptea, murmură Cam.

Avea glasul cam îngălat de nesomn, dar lui Seth i se părea că era efectul drogurilor sau al alcoolului. Se chinui să respire în continuare încet şi regulat, în timp ce inima îi bătea ca un ciocan în coaste şi în țeastă.

– Mda, bine ai mai nimerit-o, nu? Şi n-a trebuit să mişti un deget ca s-o meriți. Ce mutră de tăntălău ai, băi javră mică.

Seth aproape clipi din ochi, dîndu-şi seama că vorbea cu Foolish, nu cu el.

– O să fie problema lui, nu, cînd creşti şi vei ocupa mai mult din pat decît el.

Prudent, Seth întredeschise ochii atîta cît să vadă printre gene. Observă mîna lui Cam coborînd, pentru a-l mîngîia scurt, nepăsător, pe Foolish. Apoi ceaşafurile încurcate prin pătură se ridicară, potrivite peste umerii lui. Şi aceeaşi mînă îl mîngîie, la fel de scurt şi nepăsător, pe cap.

Cînd uşa se închise din nou, Seth aşteptă treizeci de secunde încheiate înainte de a îndrăzni să deschidă ochii. Privi drept în faţa lui Foolish. Căţeluşul părea să-i zîmbească de parcă le-ar fi reuşit cine ştie ce ştrengărie. Zîmbind şi el, Seth îi cuprinse cu un braţ trupul durduliu.

– Cred că-i un tîrg destul de bun, mm, băiete? şopti el.

Foolish îl linse pe faţă a încuviinţare, apoi căscă enorm şi se cuibări să adoarmă la loc.

De astă dată, cînd Seth aţipi, nu-l mai bîntui nici un vis cu sudori reci.

Capitolul 13

– În ultima vreme, eşti îngrozitor de fericit.

Cam acceptă profeticul comentariu al lui Phillip ridicînd din umeri şi continuă să fluiere în timp ce lucra. Progresau onorabil cu şantierul naval, cum îl numea în glumă Cam. Era o muncă grea, plină de praf şi sudoare.

Şi, de fiecare dată cînd o compara cu spălatul rufelor, Cam îi mulţumea lui Dumnezeu.

Deşi ferestrele care nu fuseseră sparte stăteau larg deschise, în aer continua să plutească un miros chimic slab. La insistenţele lui Phillip, aduseseră o serie de bombe insecticide şi umpluseră tot spaţiul cu ceaţă otrăvită. La limpezirea acesteia, tributul plătit morţii fusese greu. Le trebuise aproape o jumătate de zi numai ca să mături cadavrele.

Ferestrele de înlocuit urmau să sosească în aceeaşi zi. Claremont se plînsese amarnic de cheltuieli – în pofida preţului avantajos obţinut cu ajutorul fratelui său, administrator al companiei de cherestea din Cambridge. Se înmuiase doar puţin la gîndul că fraţii Quinn aveau să scoată ei înşişi ferestrele vechi şi să le instaleze pe cele noi, scutindu-l de a angaja muncitori.

Dacă faptul că renovările clădirii urmau să mărească valoarea potenţială la revînzare îl mulţumea, îşi păstra această mică satisfacţie pentru sine.

Desprinseseră sau rupseseră scîndurile putrede şi le căraseră afară, într-o grămadă de resturi mereu cres-

cîndă. Balustrada metalică a scării spre pod era ruginită complet, aşa că o smulseseră şi pe ea. Claremont le putea da permisiunea, aşa că aveau să clădească şi cîteva ziduri interioare, pentru o viitoare baie.

Întrucît Cam considera munca de acest gen un hobby plăcut şi aproape în fiecare seară se întorcea într-o casă curată şi avea o femeie frumoasă dornică să danseze tango cu el ori de cîte ori le-o permiteau timpul şi împrejurările, presupunea că avea tot dreptul să fie fericit.

Ce naiba, pînă şi puştiul începuse să-şi facă temele – de cele mai multe ori. Predase detestabilul eseu şi ajunsese la jumătatea perioadei de probă după incident.

Cameron înţelegea că, în ultimele două săptămîni, destinul său luase o nouă întorsătură fericită.

În ceea ce-l privea pe Phillip, fuseseră cele mai rele două săptămîni din viaţa lui. Abia dacă stătuse cît de cît în apartament, îşi pierduse perechea favorită de mocasini *Magli* în dinţii de lapte ai lui Foolish, nu mai văzuse pe dinăuntru nici măcar un singur restaurant de patru stele şi nici nu simţise mirosul unei femei.

Doar dacă n-o punea la socoteală pe doamna Wilson de la supermarket, şi al dracului să fi fost dacă avea de gînd.

În schimb, mînuia, învîrtea şi jongla cu detalii la care nimeni altul nici nu se gîndise, îşi băşica palmele manevrînd ciocanul şi-şi petrecea serile întrebîndu-se ce se întîmplase cu viaţa lui aşa cum o cunoscuse înainte.

Faptul de a şti că fratele său avea contacte sexuale cu regularitate îl irita cumplit.

Cînd scîndura pe care o ridică îl blagoslovi cu o ţeapă groasă în degetul mare, înjură gros.

– De ce naiba n-am angajat tîmplari?

– Fiindcă, în calitate de trezorier al fondurilor noastre magice, ne-ai atras atenţia că aşa e mai ieftin. Iar

Claremont ne-a scutit de chiria pe prima lună, dacă facem totul singuri.

Cam luă el scîndura, o puse la locul ei şi începu să bată cu ciocanul următorul cui.

– Ai spus că e o afacere avantajoasă.

Scrîşnind din dinţi, Phillip îşi smulse aşchia, începînd să-şi sugă degetul îndurerat.

– Eram nebun la ora aia.

Făcînd un pas înapoi, îşi propti mîinile în şolduri, deasupra centurii cu scule, şi privi zona. Era murdară. Pămînt, rumeguş, grămezi de reziduuri, stive de cherestea, folii de plastic. Nu era viaţa lui, îşi spuse el din nou, pe cînd ciocanul lui Cam bubuia în acelaşi ritm cu melodia rock a lui Bob Seger ce răsuna de la radio.

– Trebuie să fi fost nebun. Asta-i o hazna.

– Mhm.

– Începerea afacerii ăsteia idioate o să ne devoreze tot capitalul.

– Nu mă îndoiesc.

– În şase luni dăm faliment.

– Se poate.

Phillip se încruntă, luînd carafa cu ceai de la gheaţă.

– Te doare-n cot.

– Dacă pică, pică, îşi înfipse Cam ciocanul înapoi la centură şi scoase ruleta. Nu pierdem nimic. Dar dacă reuşeşte, dacă stă un timp pe linia de pluire, vom avea ceea ce ne trebuie.

– Şi anume?

Cam luă următoarea scîndură, o privi în lung, apoi o puse pe capră.

– O firmă – pe care Ethan o va putea conduce, după ce se aşează praful. Îşi angajează doi oameni cu jumătate de normă – pescari în afara sezonului – şi construieşte trei-patru nave pe an, ca s- o ţină pe picioare.

Se opri atîta cît să însemneze scîndura, apoi începu

să taie cu fierăstrăul. Praful zbura în toate părțile şi răsuna un zgomot asurzitor. Cam lăsă deoparte fierăstrăul electric şi potrivi scîndura la locul ei.

– Am să-i dau şi eu cîte o mînă de ajutor din cînd în cînd, iar tu te vei ocupa de partea cu banii. Dar ar trebui să ne lase puțin spațiu de mişcare. Eu am să pot participa la cîteva curse pe an, tu te poți întoarce la bombardarea consumatorilor cu reclame țipătoare.

Scoase ciocanul.

– Şi toată lumea e fericită.

Phillip înclină capul, scărpinîndu-se pe bărbie.

– Te-ai gîndit bine.

– Aşa e.

– Şi cînd crezi c-o să se întîmple revenirea asta la normalitate?

Cam îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul mîinii.

– Cu cît punem mai repede atelierul ăsta în funcțiune, cu atît terminăm mai curînd barca.

– Iar asta explică de ce ai pus curul la treabă, şi pe-al meu. Şi pe urmă?

– Am destule relații ca să obțin o a doua comandă, chiar şi o a treia.

Se gîndea la Tod Bardette – ticălosul – care chiar în acel moment îşi aduna echipajul pentru Cupa De-o Tonă. Mda, îl putea convinge pe Bardette să-şi facă o ambarcațiune la Quinn. Şi mai erau şi alții, o mulțime, dispuşi să plătească, şi încă bine.

– Cred că principala mea contribuție la întreprinderea asta va consta în relații. Şase luni, adăugă el. Putem începe în şase luni.

– Eu mă întorc la lucru lunea viitoare, îi declară Phillip, pregătit să se ia la harță. N-am încotro. Îmi forțez programul ca să nu stau la Baltimore decît de luni pînă joi. Mai mult nu pot face.

Cam stătu pe gînduri.

– Okay. N-am nimic împotrivă. Dar în weekend-uri, pui osul la treabă.

Şase luni, cugetă Phillip. Plus, minus. Apoi, expiră şuierător.

– E un factor pe care nu l-ai înscris în plan. Seth.

– Ce-i cu el? Va fi aici. Are un cămin. Voi folosi casa ca bază.

– Şi cînd pleci să dobori recordurile şi inimile femeilor, la Monte Carlo?

Încruntat, Cam bătu cu ciocanul în cui mai tare decît era necesar.

– Nici el nu vrea să stea tot timpul agăţat de mine. Cînd eu nu-s pe-aici, veţi fi voi. O să aibă cine să-l îngrijească.

– Şi dacă se întoarce maică-sa? N-au putut-o găsi. Nimic. M-aş simţi mai liniştit dacă aş şti unde e şi de ce se ţine.

– Nu se gîndeşte la ea. A ieşit din combinaţie.

Altfel nu se poate, insistă el în sinea lui, amintindu-şi chipul palid de groază al lui Seth.

– N-o să se bage peste noi.

– Aş vrea să ştiu unde e, repetă Phillip. Şi ce naiba o fi fost între ea şi tata.

Cameron şi-o scoase din minte. Modul său de a rezolva problemele rămase în aer consta în a le aduna pe toate la un loc şi a le da uitării. Problema imediată, aşa cum o vedea el, consta în a reface clădirea şi a comanda echipamente, scule, materiale. Dacă afacerea era calea de a realiza un scop, atunci trebuia să înceapă.

Fiecare zi în care lucra la clădire era un pas spre evadare. Fiecare dolar pe care-l plătea pe materiale şi echipamente era o investiţie de viitor. Viitorul lui.

Se ţinea de cuvînt, îşi spunea el. În felul său.

Cu soarele arzîndu-i spatele şi o basma albastră decolorată în jurul capului, smulgea ţiglele sparte de pe acoperiş. Ethan şi Phillip lucrau în spatele lui, punînd în locul lor ţigle noi. Seth părea să se distreze de minune aruncînd vechile ţigle de pe acoperiş, formînd jos o movilă mulţumitoare.

În ce-l privea pe băiat, era un loc plăcut. Sus, pe acoperiş, cu soarele deasupra şi cîte un pescăruş zburînd pe-alături. De-acolo se vedea aproape totul în jur. Oraşul, cu străzile sale drepte şi curţile pătrate. Copacii bătrîni crescînd din iarbă. Şi florile erau okay. De sus, se vedeau doar ca nişte pete şi puncte de culoare. Cineva tundea iarba, iar sunetul ajungea pînă la el ca un bîzîit îndepărtat.

Vedea portul, cu vasele legate la cheiu sau plutind pe valuri. Doi copii navigau cu un mic skiff cu vele albastre şi, ros de invidie, îşi mută privirea spre docuri.

Oamenii făceau cumpărături, se plimbau sau prînzeau la mesele cu umbrele. Turiştii se uitau la spectacolul pescuitorilor de crabi. Îi plăcea să se strîmbe la turişti; cînd o făcea, nu-i mai invidia chiar atît de mult pe băieţii din bărcuţă.

Îşi dorea să fi avut binoclul primit de la Ray, ca să vadă şi mai departe. Îşi dorea să poată sta acolo sus, odată, cu caietul de desen.

De aici, totul arăta atît de... curat. Cerul şi apa, aşa de albastre, iarba şi frunzele, negrăit de verzi. Dacă trăgea cu putere aer pe nări, simţea mirosul apei – şi, poate, al crenvurştilor pe grătar.

Aroma îi făcu stomacul să ghiorăie de foame. Îşi schimbă puţin poziţia, privindu-l pe Cam cu coada ochiului. Dom'le, cît îşi mai dorea să aibă şi el asemenea muşchi. Cu nişte muşchi ca aceia, puteai face orice, fără ca nimeni să te oprească. Dacă un om avea astfel de muşchi, niciodată în viaţa lui nu mai trebuia să se teamă

de nimeni şi de nimic.

Apăsîndu-şi propriii bicepşi cu degetul, nu fu nici pe departe satisfăcut. Îşi spuse că, dacă folosea uneltele, poate aveau să i se mai întărească.

– Ai spus că pot să scot şi eu unele, îi reaminti el lui Cam.

– Mai tîrziu.

– Şi înainte ai spus că mai tîrziu.

– Şi o mai zic o dată.

Era o muncă grea şi obositoare, în căldură, iar Cam dorea s-o termine mai repede, la fel de mult pe cît voia să respire. Avea deja tricoul leoarcă de sudoare şi şi-l scoase. Spatele îi lucea de umezeală, iar gîtlejul îi era uscat ca în deşert. Desprinse încă un pătrat şi îl privi pe Seth cum îl arunca.

– Le arunci în acelaşi loc?

– Aşa mi-ai spus.

Se uită la băiat. Părul lui Seth ieşea de sub o şapcă a echipei *Orioles*, pe care Cam i-o cumpărase în săptămîna trecută, cînd se duseseră la meci. Acum, stînd să se gîndească, bănuia că de- atunci nu-l mai văzuse fără ea.

Meciul de baseball fusese ales la libera inspiraţie, îşi spuse el acum, ca un capriciu. Dar îi dăduse un ghiont puternic spre a vedea calea. Ochii lui Seth se căscaseră cît toate zilele, la vederea stadionului Camden Yards. Stătuse în tribună, strîngînd în mînă un hot dog uitat, în timp ce urmărea fiecare mişcare de pe teren.

Şi îl făcuse pe Cam să rîdă, exprimîndu-şi ferm şi serios opinia:

– La televizor arată ca un căcat, pe lîngă ce-i aici.

Îl văzu aruncînd încă o ţiglă şi se întrebă dacă ar fi fost cazul să-l înveţe serviciul la baseball. Faptul că îi venise ideea îl irită într-o clipă.

– Nu te uiţi unde le arunci.

– Ştiu unde se duc. Dacă nu-ţi place cum fac, n-ai decît să le arunci tu. Ai spus că pot să scot şi eu cîteva.

Nu merita, îşi spuse Cam. Nu merita efortul să discute.

– Bine, deci vrei să smulgi ţiglele de pe împuţitul ăsta de acoperiş. Uite-aici, vezi cum fac eu? Foloseşti gheara ciocanului şi...

– Mă uit la tine de o oră. Nu-i nevoie de cine ştie ce creieri ca să smulgi nişte ţigle.

– Perfect, scrîşni Cam printre dinţi. Fă-le tu.

Îi împinse ciocanul în mîna nerăbdătoare.

– Eu mă duc jos. Vreau să beau ceva.

Cam coborî cu mişcări agile scara, încercînd să se asigure că toţi băieţii de zece ani erau nişte idioţi mucoşi. Şi cu cît smulgea puştiul mai multe ţigle, cu atîta rămînea mai puţin de lucru pentru el. Dacă supravieţuia pînă seara, îl aştepta încă o întîlnire de sîmbătă cu Anna. Voia să profite la maximum.

Asta da, femeie, îşi spuse el în timp ce lua carafa cu apă de la gheaţă, turnîndu-şi pe gît. Aproape femeia ideală. Deşi cînd se gîndea astfel la ea simţea uneori o senzaţie incomodă în abdomen, era greu să-i găsească defecte.

Frumoasă, deşteaptă, sexy. Rîsul acela splendid căruia îi dădea drumul atît de des. Ochii mari, calzi, înţelegători. Spiritul de aventură sălbatic, ascuns în practicele taioare de slujbaşă civilă.

Şi ştia să gătească.

Chicoti în sinea lui, scoţînd altă basma ca să se şteargă pe faţă.

Ei bine, dacă ar fi fost genul care să se aşeze la casa lui, ar fi înhăţat-o imediat. Să-i pună un inel pe deget, să spună „da"- urile şi s-o ia acasă – şi în pat – cu titlu permanent.

Mese calde, sex fierbinte.

Conversații. Rîsete. Zîmbete lente la deşteptare, dimineața. Priviri de complicitate care spuneau mai mult decît zeci de cuvinte.

Cînd se pomeni privind în gol, cu carafa agățată între degete şi un zîmbet prostesc pe față, se scutură zdravăn. Şi expiră prelung.

Ajunse la concluzia că-l bătuse soarele-n cap. Permanența nu era stilul lui. Niciodată nu fusese. Iar căsătoria – cuvîntul îl făcea să se cutremure – era pentru alții.

Slavă Domnului că Anna nu căuta la el mai mult decît avea de oferit. O relație plăcută şi uşoară, fără obligații, le convenea amîndurora.

Ca să se asigure că nu i se încingeau din nou mințile, îşi turnă în cap apă rece ca gheața. Şase luni, îşi făgădui el, ieşind din nou. Şase luni, şi avea să se înapoieze la lumea lui. Concursuri, viteză, petreceri sclipitoare şi femei care nu doreau decît aventuri rapide.

Cînd gîndul se dispăru imediat, cînd imaginea îl lăsă gol pe dinăuntru, înjură. Asta voia, ce mama dracului. Asta ştia. Acolo îi era locul. Nu era croit să-şi petreacă viața construind bărci cu care să navigheze alții, crescînd un copil şi făcîndu-şi griji cu ciorapii desperecheați.

Sigur, poate avea să-l învețe pe puşti cum să servească o minge sau să prindă din zbor, dar asta nu era mare lucru. I s-o fi întipărit Anna Spinelli strîns în creier, dar nici asta nu avea de ce să fie cine ştie ce scofală.

Avea nevoie de spațiu, avea nevoie de libertate.

Avea nevoie de curse.

Cînd ieşi, gîndurile îi fierbeau în cap. Fu cît pe ce să cadă cu scara telescopică de aluminiu. Înjurătura lui îndesată şi țipătul înăbuşit de deasupra răsunară la unison.

Cînd ridică privirea, inima i se opri pur şi simplu în piept.

Seth se ținea de rama ruptă a unei ferestre, la şapte metri înălțime, cu picioarele în gol. În răstimp de trei secunde, Cam văzu modelul de pe talpa ghetelor noi, şireturile atîrnînd, ciorapii căzuți pe glezne. Înainte de a apuca să tragă aer în piept, peste streaşină apărură Ethan şi Phillip, întinzîndu-se să ajungă la Seth.

– Ține-te bine! strigă Ethan. Mă auzi?

– Nu pot.

Panica subția glasul lui Seth, făcîndu-l să pară al unui copil foarte, foarte mic.

– Alunec!

– De-aici n-ajungem la el.

Glasul lui Phillip era calm ca moartea, dar ochii, privind în jos spre Cam, îi străluceau de frică.

– Ridică scara. Repede.

Se hotărî în cîteva clipe, deşi i se păru o viață întreagă. Cam calculă timpul necesar pentru a pune scara la loc şi a urca sau a coborî pînă la nivelul lui Seth. Dura prea mult, abia apucă el să-şi spună, şi trecu direct sub băiat.

– Dă-ți drumul, Seth. Lasă-te să cazi. Te prind eu.

– Nu. Nu pot!

Degetele rănite îi sîngerau şi aproape scăpă cerceveaua, în timp ce scutura aprig din cap. Panica i se furişa pe coloana vertebrală ca un şir de şoareci flămînzi.

– N-ai să mă prinzi.

– Ba poți. Te prind. Închide ochii şi dă-ți drumul. Sînt aici.

Îşi propti bine picioarele, îndepărtate, neluîndu-şi în seamă tremurul inimii.

– Aici sînt.

– Mi-e frică.

– Şi mie. Dă-ți drumul. Hai! strigă el atît de tare încît degetele lui Seth se destinseră instinctiv.

Păru să cadă la nesfîrşit, o veşnicie. Chipul lui Cam şiroia de sudoare. În plămînii lui Seth, aerul refuza să intre. Deşi îl usturau ochii din cauza soarelui şi a sării, Cam nu şi-i desprindea nici un moment dinspre băiat. Avea braţele pregătite, încordate, gata să-l prindă, cînd Seth se rostogoli în ele.

Cam auzi respiraţia explozivă, a sa, a lui Seth, nu ştia a cui era, în timp ce se prăvăleau amîndoi la pămînt. Îşi folosi trupul pentru a amortiza căderea băiatului, lovind solul tare cu spatele gol. Într-o clipă, însă, fu în genunchi. Îl răsuci pe Seth în loc, strîngîndu-l la piept.

– Christoase! O, Doamne!

– A păţit ceva? strigă Ethan de sus.

– Nu. Nu ştiu. Eşti bine?

– Cred. Mda.

Tremura rău, cu dinţii clănţănindu-i, iar cînd Cam slăbi strînsoarea îndeajuns pentru a-l privi în faţă, îi văzu pielea palidă ca moartea şi ochii imenşi, sticloşi. Se aşeză pe pămînt, trăgîndu-l pe Seth pe genunchi.

– E doar zguduit, le strigă el fraţilor lui.

– Frumoasă priză.

Phillip se aşeză pe acoperiş, frecîndu-şi cu mîinile faţa scăldată într-o sudoare rece, calculînd că bătăile inimii aveau să-i revină la normal într-un an, doi.

– Iisuse, Ethan, ce-oi fi avut în cap, să trimit băiatul jos după apă?

– N-a fost vina ta.

Sperînd să se calmeze amîndoi, Ethan îl strînse de umăr.

– N-a fost vina nimănui. N-a păţit nimic. N-avem nimic.

Privi din nou în jos, cu gîndul de a-i spune lui Cam să ia scara. Dar ceea ce văzu fu fratele său ţinînd băiatul în braţe, cu obrazul lipit de creştetul acestuia.

Scara putea să mai aştepte.

– Respiră şi-atît, ordonă Cam. Nu te grăbi. Ţi s-a tăiat răsuflarea, atîta tot.

– Sînt okay.

Însă rămase cu ochii închişi, înspăimîntat că acum avea să vomite, umilindu-se complet. Îi ardeau degetele, dar se temea să se uite. Cînd în sfîrşit îşi dădu seama că era ţinut în braţe, strîns, nu panica greţoasă, nu dezgustul cutremurător îl străbătu.

Ci recunoştinţa, şi o uşurare dulce, aproape disperată.

Cam închise şi el ochii. Fu o greşeală. Îl văzu din nou pe Seth căzînd, căzînd, căzînd, dar de astă dată nu mai era destul de rapid, nici destul de puternic. Nu mai era deloc acolo.

Frica fu alungată de furie. Îl răsuci pe Seth pînă ajunse faţă în faţă cu el, zgîlţîindu-l:

– Ce naiba ai făcut? Ce idee ţi-a venit? Idiotule, puteau să-ţi rupi gîtul.

– Eu doar...

Glasul i se întretăie, copleşindu-l.

– Eu doar... nu ştiu. Aveam şiretul dezlegat. Oi fi călcat greşit. Eu doar...

Dar restul cuvintelor i se înăbuşiră la pieptul tare şi transpirat al lui Cam, cînd fu strîns iarăşi. Îi simţi bătăile rapide ale inimii, o auzi bubuindu-i sub ureche. Şi închise din nou ochii. Încet, nesigur, braţele i se strecurară împrejur, într-o îmbrăţişare.

– Nu-i nimic, murmură Cam, impunîndu-şi să se calmeze. N-ai fost tu de vină. M-ai speriat îngrozior.

Îi tremurau mîinile, îşi dădu el seama. Se făcea de rîs. Cu mişcări calculate, îl îndepărtă pe Seth, zîmbind.

– Şi, cum a fost drumul?

Seth izbuti un surîs vlăguit:

– Cred că destul de mişto.

– Ai sfidat moartea.

Întrucît amîndoi se simțeau stînjeniți, se îndepărtară încet, precaut.

– Bine că eşti pipernicit. Dacă aveai ceva carne pe tine, puteai să mă laşi rece.

– Căcat, răspunse Seth, nevenindu-i în minte alt răspuns.

– Şi ți-ai cam ferfeniţit mîinile, îi privi Cam încruntat vîrfurile însîngerate ale degetelor. Cred c-ar fi cazul să chemăm jos restul echipajului şi să te doftoricim.

– N-am nimic.

Îl ardea ca focul.

– N-are nici un rost să sîngerezi pînă mori.

De vreme ce mîinile încă nu-i erau tocmai sigure, Cam ridică rapid scara la locul ei.

– Intră şi adu trusa de prim ajutor, îl instrui el. Se pare că Phil a avut inspirație cînd ne-a pus să cumpărăm drăcia. Cu atît mai bine dacă-i facem acum inaugurarea.

După ce-l privi pe Seth intrînd, cînd nu mai putu să-l vadă, Cam îşi rezemă fruntea de marginea scării. Stomacul continua să-i tresară, iar o durere de cap pe care n-o simțise pînă în acea clipă îi vui prin tîmple ca un tren de marfă.

– Eşti okay? îi puse Ethan o mînă pe umăr, în momentul cînd ajunse jos.

– Nu mai am scuipat în gură. Toată saliva mi-a secat. În viața vieții mele nu m-am mai speriat aşa.

– E valabil pentru toți trei, aruncă Phillip o privire în jur; genunchii îi erau moi încă, aşa că se aşează pe o treaptă a scării. Cît de grav e cu mîinile? Are nevoie de medic?

– I s-au cam julit degetele. Nu prea rău.

La auzul unei maşini care intra pe pietrişul parkingului, întoarse capul să vadă cine era. Şi simți un gol în stomacul deja scuturat de palpitații.

– A, perfect. O asistentă socială sexy, la ora trei.

– Ce caută aici? îşi trase Ethan şapca pe frunte. Nu suporta să-l vadă femeile cînd era transpirat.

– Nu ştiu. Aveam o întîlnire diseară, dar nu înainte de şapte. O să aibă de spus cine ştie ce blestemăţie femeiască în legătură cu faptul că am urcat copilul acolo, sus.

– Atunci, nu-i vom spune, murmură Phillip, în timp ce îi adresa Annei un fermecător zîmbet de bun venit. Ia te uită, ziua devine mai luminoasă. Nimic nu e mai minunat decît să vezi o femeie frumoasă, după o dimineaţă de muncă grea.

– Domnilor, se mulţumi Anna să surîdă, cînd Phillip îi ridică mîna la buze.

Se amuza teribil. Trei bărbaţi, trei fraţi, trei reacţii. Primirea politicoasă a lui Phillip, salutul din cap, vag stingherit, al lui Ethan, şi expresia încruntată de iritare a lui Cam.

Şi nu încăpea nici o îndoială că fiecare dintre ei arăta scandalos de masculin şi atrăgător, transpirat şi cu centura de scule.

– Sper că nu vă deranjez. Voiam să văd clădirea şi am adus daruri. Am în maşină un coş de picnic – cu mîncare pentru bărbaţi, adăugă ea. Pentru oricine ar dori o pauză de masă.

– Frumos din partea ta. Apreciem, îşi foi Ethan picioarele în loc. Merg să-l aduc din maşină.

– Mulţumesc.

Anna privi clădirea, îşi lăsă pe nas ochelarii de soare cu lentile rotunde şi rame late şi o mai studie odată. Nu-şi putea spune decît că se bucura că venise îmbrăcată sport în acea vizită neanunţată, cu blugi largi şi tricou. Nu avea nici o şansă să iasă de-acolo curată.

– Deci, asta e.

– Începutul imperiului nostru, se apucă Phillip să

explice, convins că o putea purta într-un tur pe-afară, lăsîndu-i lui Cam timp suficient pentru a-l spăla pe Seth – şi a-i închide gura – cînd băiatul ieşi.

Culoarea îi revenise în obraji – murdari de sudoare, praf şi sîngele de pe degete, cu care se mînjise. Tricoul alb, cu inscripția *Just Do It,* se prezenta la fel. Aducea trusa de prim ajutor, ținînd-o ca pe un stindard.

Ochii Annei se măriră, alarmați. O luă la fugă spre el, luîndu-l uşor de umeri, înainte ca Phillip sau Cam să fi găsit o explicație rezonabilă.

– O, scumpule, te-ai lovit. Ce s-a întîmplat?

– Nimic, începu Cam. Dar...

– Am căzut de pe acoperiş, ciripi Seth. Cît timp fusese înăuntru, se calmase şi, din leşinat de spaimă, devenise mîndru cît încape.

– Ai căzut de pe...

Şocată pînă la amorțeală, începu instinctiv să-i palpeze oasele, căutînd fracturi. Seth deveni țeapăn, apoi se zbătu, dar Anna continuă cu înverşunare pînă se convinse că nu avea nimic rupt.

– Dumnezeule! Şi de ce te mai învîrți pe-aici?

Întoarse capul spre Cam doar atîta cît să-i arunce o privire furioasă:

– Ați chemat salvarea?

– N-are nevoie naibii de nici o salvare. Aşa sînteți voi, femeile, imediat vă vine rău.

– Ne vine rău...

Ținîndu-l protector pe Seth cu o mînă de umăr, se răsuci spre ei:

– Ne vine rău! Stați aici ca o turmă de maimuțoi. Copilul poate să aibă leziuni interne. Îi curge sînge.

– Doar din degete, le întinse Seth, admirîndu-şi-le; băi frate, luni avea să fie cel mai tare subiect de discuție din toată şcoala! Am alunecat de pe scară cînd am coborît, dar m-am agățat de fereastra de-acolo, arătă el

îndatoritor, pe cînd Annei i se învîrtea capul de ameţeală, la vederea înălţimii. Iar Cam mi-a spus să-mi dau drumul c-o să mă prindă, aşa că mi-am dat drumul şi m-a prins.

– Al dracu', ăsta juma' din timp nu scoate o vorbă, bombăni Çam către Phillip. Iar în cealaltă jumate, nu-i mai tace gura. N-are nimic, continuă el, mai tare. I s-a tăiat doar respiraţia.

Anna nu se osteni să răspundă, privindu-l doar lung, cu fulgere în ochi, înainte de a se întoarce să-i zîmbească lui Seth:

– Ce-ar fi să-ţi examinez eu mîinile, iubitule? Le spălăm şi vedem dacă ai nevoie de copci.

Ridică bărbia, dar ochelarii de soare nu-i ascundeau complet ochii scăpărători.

– Pe urmă, aş dori să discut cu tine, Cameron.

– Nici nu mă mir, bodogăni el, în timp ce Anna îl ducea pe Seth spre maşină.

Băiatul constată că nu-l deranja să fie cocoloşit puţin. Era o experienţă nouă, ca o femeie să se agite atîta pentru cîţiva stropi de sînge. Avea mîinile blînde şi vocea liniştitoare. Iar durerea şi usturimea din degete erau un preţ neînsemnat pentru o aventură atît de interesantă.

– Am căzut foarte de sus, îi spuse el.

– Da, ştiu.

Ideea nu făcea decît să-i întărească şi mai mult ghemul de furie din stomac.

– Probabil ai fost îngrozit.

– M-am speriat doar pentru un minut, îşi muşcă el interiorul obrazului, ca să nu plîngă, în timp ce Anna îi bandaja cu grijă rănile. Unii puşti ar fi zbierat ca fetele şi făceau pe ei de frică.

Nu era sigur dacă ţipase sau nu – partea asta rămînea în ceaţă – dar îşi controlase blugii şi nu avea nici

o problemă.

– Iar Cam s-a şucărit rău. Parcă anume aş fi răsturnat scara de sub mine.

Capul Annei sări în sus:

– A strigat la tine?

Seth dădu să dezvolte ideea, dar în ochii ei se citea ceva care-l împiedica s-o mintă în faţă.

– Puţin. Mai mult s-a prostit. Ai fi zis că rămăsesem fără un braţ, după cum o tot ţinea, mîngîindu-mă şi alte chestii.

Ridică din umeri, dar îşi aminti văpaia caldă din piept, cînd fusese ţinut în braţe, strîns, ocrotitor.

– Sînt unii, ştii? Nu suportă să vadă nici un pic de sînge.

Zîmbetul Annei se îmblînzi, în timp ce ridica mîna să-i netezească părul pe spate.

– Mda, ştiu. Ei bine, eşti într-o formă destul de bună pentru un tip căruia îi plac plonjoanele de pe acoperiş. Să nu mai faci, okay?

– O dată mi-a fost de-ajuns.

– Mă bucur să aud. Am în coş pui fript – dacă nu l-au mîncat ei pe tot.

– Mhm. Băi frate, aş putea mînca o duzină de porţii.

Dădu s-o ia la fugă, apoi simţi o mustrare de conştiinţă. Era o altă senzaţie rară şi îl făcu să se întoarcă, privind-o în ochi.

– Cam a spus c-o să mă prindă, şi m-a prins. A fost mişto.

După care o luă la fugă spre clădire, strigînd la Ethan să-i oprească şi lui naibii puţin pui.

Anna se mulţumi să ofteze. Rămase aşezată pe marginea scaunului din dreapta, în timp ce făcea ordine în trusa de prim ajutor. Cînd umbra se lăsă asupra ei, îşi continuă lucrul. Îi simţea mirosul, sudoare, bărbat, aroma slabă a săpunului de la duşul de dimineaţă. Acum i-l

cunoştea atît de bine – şi felul cum se combina cu mirosul ei – încît l-ar fi putut găsi într-o cameră plină de bărbaţi, legată la ochi şi cu cătuşe.

Şi cu toate că fusese într-adevăr curioasă să vadă clădirea, de fapt nu era decît o scuză la îndemînă pentru a trece prin Princess Anne ca să-l întîlnească pe el.

– Cred că n-are nici un rost să-ţi spun că băieţii de vîrsta lui Seth nu trebuie să urce şi să coboare scări telescopice, nesupravegheaţi.

– Şi eu cred că n-are rost.

– Sau că băieţii de vîrsta lui sînt neglijenţi, adesea neîndemînatici şi repeziţi.

– Nu e neîndemînatic, răspunse Cam, cu oarecare aprindere. Este agil ca o maimuţă. Desigur, adăugă el sarcastic, noi ceilalţi sîntem nişte maimuţoi, aşa că se leagă.

Anna închise trusa de prim ajutor, se ridică şi i-o dădu.

– Aşa se pare, confirmă ea. Totuşi, se mai întîmplă şi accidente, oricît de atent ai fi, oricît de tare ai încerca să le previi. De-asta se numesc accidente.

Îi privi chipul. Încă mai dădea semne de enervare, observă Anna – pe ea, pe toată situaţia. Şi, da, acea furie subtilă, care părea să nu se şteargă niciodată complet, era acum foarte, foarte aproape de suprafaţă.

– Deci, întrebă ea încet, cîţi ani din viaţă te-a costat acest mic eveniment?

Cam respiră prelung.

– Vreo douăzeci. Dar puştiul s-a descurcat.

Întoarse puţin capul, pentru a privi înapoi spre clădire. În acel moment, Anna îi văzu dîrele de sînge pe spate. Urme, îşi dădu ea seama, după primul mic salt al inimii, lăsate de mîinile lui Seth. Băiatul fusese îmbrăţişat, îşi spuse. Şi îmbrăţişase.

Întorcîndu-se, Cam îi văzu zîmbetul.

– Ce-i?

– Nimic. Ei, dacă tot sînt aici, şi toţi îmi înfulecaţi mîncarea, cred că am dreptul la un tur.

– Cît de mult din povestea asta va trebui să treci în rapoartele tale?

– Nu sînt în timpul programului, replică ea, mai tăios decît intenţionase. M-am gîndit să le fac o vizită unor prieteni.

– Nu în sensul ăsta am spus, Anna.

– Serios?

Ocoli portiera maşinii şi o trînti în urma ei. La naiba, venise să-l vadă pe el, să fie cu el, nu să efectueze o vizită la domiciliu neanunţată.

– Ceea ce voi scrie în următorul raport, pînă la proba contrarie, e opinia mea că Seth se leagă tot mai strîns de tutorii lui, şi ei de el. Mă voi asigura să-ţi parvină şi ţie un exemplar. Vizita cu ghid rămîne pe altă dată. Îmi poţi aduce coşul înapoi cînd îţi va fi comod.

I se părea o ieşire glorioasă, în materie de ieşiri din scenă, cu textul aruncat în timp ce ocolea maşina. Se enervase, dar îşi păstra controlul. Dar, cînd ajunse la portiera din stînga, Cam o înhăţă în braţe, stricîndu-i tot efectul.

Anna se răsuci, hotărîtă să-i dea una, dar pumnul îi alunecă pe pieptul lui umed, stricînd şi impactul.

– Jos labele.

– Unde te duci? Stai o clipă.

– N-am de ce să stau şi nu vreau nici să mă reţii tu, îl împinse ea cu ambele mîini. Dumnezeule, murdar mai eşti!

– Dacă stai locului şi asculţi...

– Ce să ascult? Crezi că nu m-am prins? Crezi că n-am înţeles ce- aţi văzut, ce v-aţi spus, cînd am sosit? „Auleo, iar vine asistenta aia socială. Strîngeţi rîndurile, băieţi."

Se smuci înapoi.

Ar fi putut să nege, ar fi putut adopta atitudinea nu-ştiu-despre-ce-vorbeşti, ca un adevărat specialist. Dar ochii ei aveau asupra lui acelaşi efect pe care-l avuseseră cu Seth. Nu-i lăsau limba să articuleze o minciună credibilă.

– Okay, ai dreptate. A fost un reflex.

– Bine măcar că ai bunul simţ să fii sincer.

Profunzimea indignării o înfuria pe cît de mult o surprindea.

– Nu ştiu de ce eşti aşa de opărită.

– Nu ştii? îşi aruncă ea pe spate părul. Atunci am să-ţi spun eu. M-am uitat la tine şi am văzut un om care, întîmplător, îmi este şi amant. Tu te-ai uitat la mine şi ai văzut un simbol al unui sistem care nu-ţi inspiră nici încredere, nici respect. Şi acum, că ne-am lămurit, dă-te la o parte.

– Iartă-mă.

Îşi smulse legătura de la cap, simţind că-i plesnea de durere.

– Din nou ai dreptate, şi-mi pare rău.

– Şi mie, dădu ea să deschidă portiera maşinii.

– Îmi acorzi şi mie măcar un nenorocit de minut?

În loc să întindă din nou mîinile spre ea, şi le trecu prin păr. Nu tonul lui nervos o opri, ci oboseala din gest.

– Bine, lăsă Anna clanţa portierei. Ai un minut.

Nu credea că mai era pe planetă o femeie căreia să-i fi explicat mai multe decît celei care îl privea acum uşor încruntată.

– În momentul ăla, cu toţii eram cam zguduiţi. Nici n-ai fi putut pica mai prost. Ce naiba, încă-mi mai tremurau mîinile.

Detesta s-o recunoască – detesta. Ca să-şi regăsească întrucîtva controlul, se întoarse, începînd să se plimbe încoaca şi-ncolo.

– Odată, am avut un accident. Cam acum trei ani. La Grand Prix. Am lovit parapetul, calculasem greşit distanța, şi am intrat într-o vrie groaznică. Maşina se făcea bucăți în jurul meu. Cea mai mare groază ți-o provoacă focul invizibil. Vaporii care se aprind. O clipă, m-am văzut pe mine însumi arzînd de viu. Doar o clipă, dar a părut realitate.

Strînse ghemotoc basmaua în pumn, apoi o întinse.

– Îți spun eu, Anna, îți jur, cînd am stat sub copilul ăla, văzîndu-i şireturile cum atîrnau, a fost mai rău. De-o mie de ori mai rău.

Cum ar mai fi putut să țină supărarea? Şi de ce nu înțelegea că avea de dăruit un izvor enorm de iubire, numai dacă îi dădea zăgaz liber? Spusese că era posibil s-o rănească, dar nu ştiuse că avea să se întîmple atît de curînd, şi din acea direcție.

Nu privise în direcția potrivită. Nu ştiuse că se îndrăgostea de el.

– Nu pot să fac asta, spuse ea, parte pentru ea însăşi, cuprinzîndu-şi brațele în mîini ca să şi le încălzească. Înfrigurarea o pătrundea, cu toate că stătea în plin soare. Cîți paşi făcuse spre dragoste, se întrebă, şi cîți mai putea face înapoi ca să se salveze?

– Nu ştiu ce mi-a trecut prin cap. Legătura cu tine pe plan personal nu face decît să complice interesul nostru comun pentru copil.

– Nu te feri de mine, Anna.

Acum îl chinuia un alt nivel al fricii, unul pe care nu-l mai cunoscuse.

– De acord, am făcut şi noi cîțiva paşi greşiți. Vom restabili echilibrul. Ne potrivim.

– Ne potrivim la pat, preciză ea, clipind din ochi, cînd îi văzu în privire o străfulgerare ce putea fi de durere.

– Numai?

– Nu, răspunse încet Anna, în timp ce Cam se

apropia de ea. Nu numai. Dar...

– Am ceva pentru tine înlăuntrul meu, Anna.

Uită că avea mîinile murdare şi i le puse pe umeri.

– Încă nu s-a consumat. În relaţia asta cu tine, mi se întîmplă prima oară să nu vreau să mă reped pînă la finish.

Totuşi, aveau să ajungă acolo, îşi dădu ea seama. Trebuia să fie pregătită pentru momentul cînd el trecea peste acea linie, înaintea ei.

– Nu amesteca ceea ce sînt cu cine sînt, îi spuse ea încet. Trebuie să fii cinstit cu mine, altfel restul nu mai înseamnă nimic.

– Am fost mai deschis cu tine decît cu oricare altă femeie în viaţa mea. Şi ştiu cine eşti.

– Bine, îi puse ea o mînă pe obraz, cînd Cam se aplecă s-o sărute. Să vedem ce se întîmplă în continuare.

Capitolul 14

Era o după-amiază frumoasă de primăvară. Aer îmbălsămat, un vînt plăcut şi doar atîţia nori cît să filtreze soarele, împiedicîndu-l să ardă carnea pînă la oase. Cînd Ethan îşi conduse barca de pescuit în port, cheiul era plin de turişti sosiţi să-i vadă pe pescari la muncă şi agitaţia febrilă a degetelor culegătorilor de crabi.

Îşi împlinise cota mai devreme, ceea ce-i convenea de minune. Rezervoarele de apă aflate sub tenda cu dungi decolorate forfoteau de crabi nervoşi care pînă la căderea nopţii aveau să-şi găsească drumul spre ceaun. Ethan urma să-şi predea prada şi să lase barca în grija maşinistului. Motorul cam dădea rateuri. Plănuia să se ducă pînă la clădire ca să vadă cum mergeau instalaţiile.

Îl mîncau palmele s-o termine, iar Ethan Quinn nu era omul care să aibă uşor mîncărimi – cel puţin, nu-şi permitea s-o creadă. Dar întreprinderea de construcţii navale era un mic vis personal pe care-l nutrea de o bună bucată de vreme. Bănuia că ajunsese pe cale să dea în pîrg.

Simon scoase un lătrat ascuţit şi încîntat, cînd barca se lovi de ponton. Încă în timp ce Ethan pregătea parîmele, se întinseră după ele două mîini. Mîini pe care le recunoscu înainte de a ridica privirea spre faţă. Mîini lungi, frumoase, care nu purtau nici inele, nici lac de unghii.

– Am prins-o, Ethan.

Ridică ochii, zîmbindu-i lui Grace.

– Mulțumesc. Ce cauți în port, ziua n-amiaza mare?

– Iau crabi. Betsy s-a simțit rău azi dimineață, așa că aveau o pereche de mîini lipsă. Oricum mama voia s-o ia pe Aubrey pentru două ore.

– Ar trebui să-ți mai acorzi și ție puțin timp, Grace.

– Așa:.. legă ea frînghiile cu pricepere, apoi se ridică, trecîndu-și o mînă prin părul scurt. E una din zilele-alea. Ați terminat ghiveciul cu șuncă pe care l-am făcut alaltăieri?

– Ne-am bătut pentru el pînă la ultima îmbucătură. A fost delicios. Îți mulțumim.

Acum, cînd i se terminaseră nimicurile și stătea pe chei lîngă ea, nu găsea nimic de făcut cu mîinile. Pentru a compensa, îl scărpină pe Simon între urechi.

– Azi am prins o recoltă frumușică.

– Văd și eu.

Dar zîmbetul nu i se citea și în ochi, și-și rodea buza. Semn sigur, își spuse Ethan, că lui Grace îi stătea mintea la necazuri.

– E vreo problemă?

– Sînt dezolată că-ți răpesc timpul cînd ești ocupat, Ethan, scrută ea cheiurile din ochi. Ai putea veni cu mine cîteva minute?

– Sigur. Mi-ar prinde bine ceva rece. Jim, te descurci tu singur aici?

– Nici un bai, dom' căpitan.

Cu cîinele la trap între ei, Ethan își vîrî mîinile în buzunare. Dădu din cap cînd îl salută un glas familiar, abia luînd în seamă degetele repezi ale culegătorilor de crabi, care se dădeau în spectacol lucrînd. Remarcă mirosurile fiindcă îi plăceau atît de mult – apa, peștele, sarea din aer. Și izurile subtile de săpun și șampon ale lui Grace.

– Ethan, nu vreau să-ți provoc vreo suferință, ție sau

familiei tale.

– Nici n-ai putea, Grace.

– S-ar putea să ştii deja. Numai că mă sîcîie atît de mult. Mă supără aşa de tare.

Vocea îi scăzu, vibrînd de o enervare despre care Ethan ştia că apărea foarte rar. Văzu că avea fața hotărîtă, cu gura încordată, şi se hotărî să dea uitării băutura rece, conducînd-o mai departe de docuri.

– Mai bine spune-mi, uşurează-ți sufletul.

– Şi să ți-l încarc pe al tău, oftă ea.

Detesta nevoia de a o face. Ethan îi era oricînd alături, dacă trecea prin momente grele sau avea nevoie de un umăr pe care să plîngă. Cîndva, îşi dorise să-i ofere mai mult decît umărul, dar învățase să ia viața aşa cum era.

– E mai bine să ştii, spuse Grace, mai mult pentru tine. Nu poți face față lucrurilor, dacă nu ştii. A venit un detectiv de la compania de asigurări, care vorbeşte cu oamenii, punînd întrebări despre tatăl tău şi despre Seth.

Ethan îi puse o mînă pe braț, scurt. Se îndepărtaseră îndeajuns de docuri, de magazine şi de vacarmul traficului. Crezuse că terminaseră cu povestea aceea.

– Ce fel de întrebări?

– Despre starea de spirit a tatălui vostru, în ultimele săptămîni dinaintea accidentului. Despre felul cum l-a adus pe Seth acasă. Azi dimineață a trecut şi pe la mine, la prima oră. M-am gîndit că era mai bine să-i vorbesc, decît să refuz.

Îl privi pe Ethan, uşurată cînd acesta dădu din cap.

– I-am spus că Ray Quinn a fost unul dintre cei mai minunați oameni pe care i-am cunoscut vreodată – şi i-am arătat ce părere am despre umblatul prin lume, la vînătoare de bîrfe răuvoitoare.

Întrucît Ethan zîmbi la aceste cuvinte, i se arcuiră şi ei buzele.

– Ce să zic, m-a înfuriat aşa de tare. Susține că-şi

face doar meseria şi e dulce ca smîntîna de pe lapte. Dar m-a deranjat, mai ales cînd m-a întrebat dacă ştiu ceva despre mama lui Seth sau de unde a venit el. I-am spus că nu şi că nici nu contează. Seth a ajuns acolo unde îi era locul şi cu asta, basta. Sper că am făcut ce trebuia.

– Ai procedat perfect.

Ochii ei deveniseră de culoarea mării pe furtună, în timp ce emoţiile i se răzvrăteau în suflet.

– Ethan, ştiu că va durea dacă unii oameni vorbesc, dacă unii spun lucruri pe care nu au dreptul să le spună. Nu înseamnă nimic, continuă ea, luîndu-i mîna într-ale ei. Mai ales pentru cei care-ţi cunosc familia.

– O vom scoate la capăt, îi strînse el rapid mîinile, fără a şti dacă să le mai ţină sau să le dea drumul. Mă bucur că mi-ai spus.

Îi dădu drumul. Dar continuă să-i privească faţa şi o privi atît de mult încît Grace începu să roşească.

– Nu dormi destul, spuse Ethan. Ai ochii obosiţi.

– A...

Jenată, nemulţumită, se frecă pe sub ei cu vîrfurile degetelor. De ce nu părea capabil să observe la ea decît ceea ce era rău?

– Aubrey a fost puţin cam agitată azi-noapte. Trebuie s-o iau înapoi, spuse ea grăbită, mîngîindu-l scurt pe răbdătorul Simon. Mîine trec pe la voi să fac curat.

Şi plecă grăbită, spunîndu-şi fără speranţă că un bărbat care o observa numai cînd arăta obosită sau tulburată n-avea să-i dea niciodată atenţie ca femeie.

Dar Ethan o privi îndepărtîndu-se şi-şi spuse că era prea al dracului de drăguţă ca să se spetească aşa muncind ca un catîr.

Inspectorul se numea Mackensie şi făcea rondul oraşului. Pînă acum, însemnările sale conţineau descrieri

ale unui om care fusese un sfînt cu aureola mare şi luminoasă ca soarele. Un samaritean de om altruist care nu numai că-şi iubea aproapele, dar îi şi prelua vesel poverile, care împreună cu credincioasa lui soţie alături salvase părţi mari din omenire şi păstrase lumea în siguranţă pentru democraţie.

Alte notaţii îl defineau pe Raymond Quinn ca pe un despot înfumurat, băgăreţ şi căruia nu-i ajungeai cu prăjina la nas de-atîta sfinţenie, care colecţiona băieţii răi la fel cum alţii adunau timbre şi-i folosea ca forţă de muncă silnică, ca balsam pentru amorul propriu şi, probabil, favoruri sexuale perverse.

Deşi Mackensie trebuia să admită că ultimele afirmaţii erau mai interesante, aceste opinii proveniseră doar de la cîţiva interlocutori răzleţi.

Fiind un om al detaliilor şi al prudenţei, îşi dădea seama că, probabil, adevărul se găsea undeva la jumătatea distanţei dintre sfînt şi păcătos.

Mackensie nu urmărea nici să-l canonizeze, nici să-l condamne pe numitul Raymond Quinn, posesorul poliţei de asigurare cu numărul 005-678-LQ2. Nu făcea decît să adune fapte, iar acele fapte aveau să determine dacă poliţa urma să fie achitată sau contestată.

Oricum, el unul avea să fie plătit pentru timpul şi eforturile lui.

Se oprise şi luase un sandviş într-un mic local slinos numit *Bay Side Eats*. Avea o slăbiciune pentru grăsimi, cafeaua proastă şi chelneriţele cu nume ca Lulubelle.

Motiv pentru care, la cincizeci şi opt de ani, avea cu zece kilograme peste normal – cu douăsprezece, dacă nu potrivea cîntarul cu cîteva gradaţii sub zero înainte de a se urca pe el – o indigestie cronică şi două divorţuri la activ.

Mai avea chelie, bătături şi o măsea de minte care-l durea ca o căţea în călduri. Mackensie ştia că nu era o

partidă pe plan fizic, dar îşi cunoştea meseria, lucra de treizeci şi doi de ani la *True Life Insurance* şi avea un dosar curat ca o inimă de călugăriță.

Intră cu maşina sa *Ford Taunus* în spațiul plin de pietriş şi gropi de lîngă clădire. Ultimul om chestionat, un mic vierme numit Claremont, îi dăduse adresa. Urma să-l găsească acolo pe Cameron Quinn, îi spusese Claremont, zîmbind cu buzele subțiate.

Mackensie îl antipatizase din primele cinci minute petrecute în compania lui. Lucra cu oamenii de suficient timp pentru a recunoaşte lăcomia, invidia şi simpla răutate, chiar şi cînd erau ascunse sub straturi întregi de farmec. Claremont nu avea nici un strat pe care inspectorul să-l fi observat. Era numai venin pur.

Rîgîi o amintire a murăturilor pe care le savurase la masă, clătină din cap şi-şi scoase doza orară de Zantac. În parcare erau o camionetă cu macara, un sedan îmbătrînit şi un *Corvette* clasic spilcuit.

Lui Mackensie îi plăcea cum arăta *'Vette*-ul, deşi nu s-ar fi aşezat la volanul unei asemenea capcane mortale nici din amor, nici pentru bani. Nu, domnilor. Însă îl admiră totuşi, în timp ce se sălta afară din maşină.

Putea admira şi înfățişarea omului, meditä el, cînd doi bărbați apărură din clădire. Nu a celui mai vîrstnic, cu cămaşă în carouri roşii şi ac de cravată. Un hîrțogar, decise el – şi se pricepea să recunoască genurile.

Cel mai tînăr era prea slab, prea înfometat, cu ochi prea ageri ca să-şi piardă mult timp plimbînd hîrtiile. Dacă nu lucra cu mîinile, îşi spuse Mackensie, ar fi putut-o face. Şi arăta ca un om care ştia ce voia – şi găsea căi de a-şi împlini dorințele.

Dacă acesta era Cameron Quinn, Mackensie trase concluzia că Ray Quinn avusese o droaie de probleme pe cap cît trăise.

Cam îl zări pe Mackensie cînd îl conduse afară pe

inspectorul de la instalații. Era destul de mulțumit de progrese. Bănuia că le mai trebuia o săptămînă pentru a termina baia, dar el şi Ethan s- ar fi putut descurca încă mult timp şi fără servicii sanitare.

Voia să înceapă munca şi, de vreme ce şi firele electrice fuseseră instalate şi trecuseră inspecția, nu avea de ce să mai aştepte.

Îl etichetă pe Mackensie ca pe un soi de funcționar. Scobindu-şi creierii, încercă să-şi amintească dacă mai avea fixată vreo întîlnire, dar parcă nu. O fi vîndut ceva, presupuse el, cînd Mackensie şi inspectorul trecură unul pe lîngă altul.

– Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Quinn, începu Mackensie, cu glasul afabil şi ochii atenți.

– Ar trebui.

– Eu sînt Mackensie. De la *True Life Insurance*.

– Avem asigurare.

Sau era aproape sigur că aveau.

– Fratele meu Phillip se ocupă de problemele astea.

Apoi îi căzu fisa, iar din poziția relaxată Cam trecu în gardă.

– *True Life?*

– Întocmai. Sînt detectiv din partea companiei. Trebuie să lămurim nişte chestiuni înainte de a vi se putea satisface revendicarea asupra poliței tatălui dumneavoastră.

– Este mort, răspunse sec Cam. Nu asta contează, domnule Mackensie?

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

– Cred că firmei îi pare rău că trebuie să dea bani. În ce mă priveşte pe mine, tatăl meu a achitat cotizațiile cu bună credință. Toată şmecheria e că, pentru a cîştiga, trebuie să mori. Şi a murit.

La soare era cald, iar pastrama pe pîine de secară, cu muştar iute, nu-i căzuse deloc bine. Mackensie

suflă greu.

– Există unele îndoieli cu privire la accident.

– Maşina intră în stîlp. Stîlpul învinge. Aveţi încredere-n mine, am condus multe maşini.

Mackensie dădu din cap. În alte împrejurări, ar fi putut aprecia tonul categoric al lui Cam.

– Sînteţi desigur informat că polița conține o clauză cu privire la sinucidere.

– Tatăl meu nu s-a sinucis, Mackensie. Şi de vreme ce nu erai cu el în maşină atunci, îţi va fi greu să dovedeşti contrariul.

– Tatăl dumneavoastră se afla sub imperiul unor mari tensiuni, al unor frămîntări emoţionale.

Cam pufni:

– Tatăl meu a crescut trei derbedei şi a predat la o hoardă de studenţi mucoşi. Toată viaţa a trecut prin mari tensiuni şi frămîntări emoţionale.

– Şi adoptase şi un al patrulea.

– Exact, îşi înfipse Cam degetele mari în buzunare, poziţia sa devenind provocatoare. Asta nu are nici o legătură cu compania voastră.

– Ba are, în măsura în care priveşte împrejurările accidentului. Se pune problema unui posibil şantaj şi, cu siguranţă, reputaţia îi este ameninţată. Am o copie a scrisorii găsite în maşină, la faţa locului.

Cînd Mackensie deschise servieta, Cam făcu un pas înainte:

– Am văzut scrisoarea. Nu înseamnă decît că undeva există o femeie cu instinctul matern al unei mîţe vagaboande turbate. Dacă insinuaţi că Ray Quinn a intrat cu maşina în stîlp fiindcă se temea de o curvă de două parale, praf vă fac compania de asigurări.

Furia pe care credea că o lăsase în urmă se revoltă, cu gheare şi colţi ascuţiţi.

– Puţin îmi pasă de banii voştri nenorociţi. Putem

cîştiga şi singuri. Dacă *True Life* vrea să anuleze tranzacţia, ăsta-i domeniul fratelui meu – şi al avocaţilor. Dar nici voi şi nimeni altcineva n-o să se-atingă de reputaţia tatălui meu, altfel o să aibă de-a face cu mine.

Omul era cu douăzeci şi cinci de ani în cap mai tînăr, calculă Mackensie, dur ca piatra şi furios ca un lup flămînd. Conchise că era mai bine pentru toată lumea dacă schimba tactica.

– Domnule Quinn, nu am nici interesul şi nici dorinţa de a întina reputaţia tatălui dumneavoastră. *True Life* e o companie serioasă, de aproape o viaţă lucrez pentru ea, încercă el un zîmbet triumfător. Nu e decît o problemă de rutină.

– Nu-mi placé rutina dumitale.

– Vă înţeleg. Zona neclară, în cazul de faţă, e cea a accidentului propriu-zis. Fişele medicale confirmă că tatăl dumneavoastră era într-o formă fizică bună. Nu există nici o urmă de infarct, de apoplexie, nici un motiv fizic pentru a fi pierdut controlul volanului. Un accident cu un singur autovehicul, pe o porţiune de drum pustie, într-o zi însorită. Constatările experţilor la reconstituirea accidentului au fost neconcludente.

– Asta e problema voastră.

Cam îl văzu pe Seth venind pe drum, dinspre şcoală. „Şi uite şi problema mea," îşi spuse el.

– Nu vă pot ajuta cu nimic. Dar vă pot spune că tatăl meu lua toate problemele în piept. Niciodată nu alegea calea cea mai simplă. Acum, am treabă.

Şi cu asta, Cam se întoarse în loc, pornind spre Seth.

Mackensie îşi şterse ochii care-i lăcrimau din cauza soarelui. O fi crezut Quinn că nu adăugase nimic la raport, dar se înşela. Cel puţin, Mackensie putea fi sigur că fraţii Quinn aveau să lupte cu înverşunare pentru cauza lor, pînă la capăt. Dacă nu pentru bani, atunci

pentru memoria tatălui lor.

– Cine-i ăsta? întrebă Seth, privindu-l pe Mackensie cum se înapoia la maşină.

– Un pungaş de la asigurări, dădu Cam din cap în lungul străzii, unde doi băieţi se învîrteau la jumătate de cvartal distanţă. Da' ăia cine-s?

Seth aruncă o privire nepăsătoare în urmă şi ridică din umeri.

– Nu ştiu. Nişte tipi de la şcoală. Mai nimeni.

– Te hărţuiesc?

– N-n. Ne urcăm pe acoperiş?

– Acoperişul e gata, murmură Cam, privind cu oarecare amuzament cum cei doi băieţi se apropiau, încercînd de pomană să pară dezinteresaţi. Măi, băieţi! îi strigă el.

– Ce faci? şuieră Seth, terorizat.

– Fii calm. Ia veniţi încoa'! le ordonă el celor doi, care încremeniseră ca două statui.

– De ce naiba-i chemi? Nu-s decît nişte jigodii de la şcoală.

– Mi-ar prinde bine o mînă de jigodie la lucru, replică moale Cam.

Îi mai trecuse prin minte şi că lui Seth i-ar fi prins bine nişte tovarăşi de vîrsta lui. Aşteptă, în timp ce băiatul se foia pe loc, iar cei doi se sfătuiau în şoaptă, grăbiţi. Pînă la urmă, cel mai înalt îşi îndreptă umerii şi veni păşind ţanţoş cu adidaşii săi *Nike* rupţi.

– Nu făceam nimica, spuse băiatul, cu tonul sfidător cam compromis de un dinte lipsă care-l făcea să sîsîie.

– Am văzut şi eu. Şi vreţi să faceţi ceva?

Ochii băiatului lunecară spre celălalt, apoi către Seth şi din nou, prudenţi, spre chipul lui Cam.

– Poate.

– Te cheamă cumva?

– Sigur. Eu-s Danny. Ăsta-i frate-meu mai mic, Will.

Am făcut unşpe anio, săptămîna trecută. El are abia nouă.

– Peste zece luni o să am zece, declară Will, înghiontindu-şi fratele în coastă cu cotul.

– E încă la elementară, adăugă Danny cu un zîmbet răutăcios, căruia Seth i se alătură din toată inima. Şcoala de pici.

– Nu-s nici un pici.

Cum pumnul lui Will se ridica deja, încleştat, Cam i-l apucă, apoi îl strînse uşor de braţ.

– Mie mi se pare destul de puternic.

– Sînt foarte puternic, îl asigură Will, zîmbind apoi cu un farmec angelic.

– Mai vedem noi. Ia, vezi toate gunoaiele alea îngrămădite pe-aici? Ţigle vechi, carton gudronat, resturi? cuprinse Cam zona cu privirea. Şi mai vedeţi tomberonul de-acolo? Dacă toate ajung înăuntru, aveţi cinci dolari.

– De fiecare? ciripi Danny, cu ochii ca alunele lucindu-i pe chipul pistruiat.

– Nu mă face să rîd, puştiule. Dar mai primiţi doi dolari în plus dacă o faceţi fără să trebuiască să vin eu ca să vă împac din cine ştie ce certuri.

Smuci degetul mare spre Seth:

– El e şeful.

În clipa cînd Cam îi lăsă singuri, Danny se întoarse spre Seth. Se măsurară în tăcere, cu ochii îngustaţi.

– Te-am văzut cînd l-ai pocnit pe Robert.

Seth îşi potrivi echilibrul pe ambele picioare. Ar fi fost doi contra unul, calculă el, dar era gata să se bată.

– Şi ce dacă?

– A fost mişto, fu singurul răspuns al lui Danny, care începu să culeagă ţiglele rupte.

Will îi zîmbi încîntat lui Seth:

– Robert e un pîrţ mare şi gras, iar Danny a zis că după ce l-ai croit, i-a curs sînge de nu se mai termina.

Seth se pomeni zîmbind şi el.

– Ca un porc înjunghiat.

– Guiţ, guiţ, făcu încîntat Will. Cu banii, putem cumpăra înghețată de la Crawford.

– Mda... poate.

Seth începu să adune gunoiul, cu Will ținîndu-se vesel după el.

Anna nu avea deloc o zi bună. Începuse de dimineață, rupîndu-şi ultima pereche de ciorapi încă înainte de a fi ieşit pe uşă. I se terminaseră covrigii, iaurtul şi, recunoştea ea, aproape toate celelalte, fiindcă pierduse prea mult timp cu Cam sau gîndindu-se la Cam, neglijîndu-şi programul normal de cumpărături.

Cînd se opri să pună la cutie o scrisoare pentru bunicii ei, îşi rupse o unghie de cutia poştală. Telefonul suna deja cînd intră în birou, la opt şi jumătate, iar femeia isterică de la celălalt capăt al firului pretindea să ştie de ce încă nu-şi primise cartela medicală.

O calmă, asigurînd-o că avea să rezolve personal problema. Apoi, numai fiindcă tot era la aparat, centrala îi făcu legătura cu un bătrîn smiorcăit care insista că vecinii lui erau corupători de minori, numai fiindcă le dădeau voie copiilor să se uite la televizor în fiecare seară din săptămînă.

– Televiziunea, îi declară el, e unealta comuniştilor de stînga. Numai sex şi crime, sex şi crime, şi mesaje subliminale. Am citit totul despre astea.

– Voi cerceta problema, domnule Bigby, îi promise ea, deschizînd sertarul de sus, unde-şi ținea aspirina.

– Ar fi şi cazul. Am încercat şi la poliție, da' ăia nu fac nimic. Copiii ăştia sînt condamnați. Vor avea nevoie de deprogramare.

– Vă mulțumesc că ne-ați atras atenția.

– E datoria mea de american.

– Că te şi cred, bombăni Anna, după ce închise.

Ştiind că urma să apară în tribunalul familial la ora două după- amiază, îşi bută computerul, cu intenţia de a accesa fişierul pentru a-şi revedea rapoartele şi însemnările. Cînd pe display apăru mesajul că programul ei comisese un act ilegal, nu se deranjă să urle. Se mulţumi să se rezeme în scaun, cu ochii închişi, acceptînd ideea că avea o zi cu ghinion.

Şi nu era decît începutul.

Ştia că depoziţia ei din instanţă era cheia. Cazul Higgins apăruse pe biroul ei cu aproape un an în urmă. Cei trei copii, în vîrstă de opt, şase şi patru ani, fuseseră agresaţi fizic şi afectiv. Mama lor, în vîrstă de abia douăzeci şi cinci de ani, era un exemplu clasic de soţie bătută. Îşi părăsise soţul de nenumărate ori de-a lungul anilor, dar întotdeauna se întorsese la el.

Cu şase luni în urmă, Anna muncise din greu s-o instaleze împreună cu copiii ei într-un cămin. Femeia nu stătuse nici treizeci şi şase de ore şi se răzgîndise. Deşi o durea inima pentru ea, esenţială era bunăstarea copiilor.

Feţele lor supte, vînătăile, frica – şi, mai rău, abandonul surd din ochi – o chinuiau. Erau daţi în grija unui cuplu destul de generos şi de puternic pentru a-i ţine pe toţi trei. Şi, văzîndu-i pe acei părinţi adoptivi cum îi încadrau pe cei trei băieţi maltrataţi, jurase că avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-i menţine acolo.

– Consultanţa psihiatrică a fost recomandată în luna ianuarie a anului trecut, cînd acest caz a ajuns în atenţia mea, declară Anna, de la bara martorilor. Atît la nivel familial, cît şi individual. Recomandarea nu a fost pusă în aplicare. Nici atunci, nici în luna mai a aceluiaşi an, cînd doamna Higgins a fost spitalizată cu mandibula dislocată şi alte leziuni, şi nici în septembrie, cînd Michael Higgins, băiatul cel mare, a suferit o fractură de mînă. În

noiembrie, acelaşi an, doamna Higgins şi cei doi fii mai mari au fost trataţi la urgenţă pentru vătămări diverse. Am fost anunţată şi i-am ajutat pe doamna Higgins şi pe copii să-şi găsească adăpost, într-un cămin pentru femei. Nu a rămas acolo nici două zile încheiate.

– Sînteţi asistenta acestui caz de peste un an, veni în faţa ei avocatul, ştiind din experienţă că nu era necesar să-i ghideze depoziţia.

– Da, de mai mult de-un an.

Şi simţea cu acuitate eşecul.

– Care e situaţia actuală?

– În data de 6 februarie, anul curent, o echipă a poliţiei care a răspuns la apelul unui vecin l-a găsit pe domnul Higgins sub influenţa alcoolului. Doamna Higgins era isterizată şi a necesitat tratament medical pentru vînătăi şi plăgi deschise faciale. Curtis, copilul cel mai mic, avea un braţ rupt. Domnul Higgins a fost reţinut de poliţie. Cu acel prilej, în caz de asistentă a cazului, am fost pusă în cunoştinţă de cauză.

– I-aţi văzut pe doamna Higgins şi pe copii în ziua aceea? o întrebă avocatul.

– Da. Am mers cu maşina la spital. Am vorbit cu doamna Higgins. Susţinea că micul Curtis căzuse pe scări. Avînd în vedere natura rănilor şi istoricul cazului, n-am crezut-o. Medicul de gardă de la urgenţă mi-a împărtăşit opinia. Copiii au fost daţi în grija unei perechi, unde au rămas de la acea dată încoace.

Continuă să răspundă la întrebări despre situaţia cazului şi despre copii. Odată, îi smulse un zîmbet băiatului mijlociu, cînd vorbi despre echipa de T-ball în care reuşise să se înscrie.

Apoi, Anna se pregăti pentru iritările şi eforturile istovitoare ale contraexaminării.

– Sînteţi informată că domnul Higgins a intrat de bunăvoie într- un program de dezalcoolizare?

Anna îl învrednici cu o privire pe avocatul din oficiu al soților Higgins, apoi se uită direct în ochii tatălui.

– Știu că, în ultimul an, domnul Higgins a afirmat că începuse un program de dezalcoolizare, de nu mai puțin de trei ori.

Îi văzu chipul întunecîndu-se de ură și furie. *Las' să mă urască*, își spuse ea. A dracului să fie dacă mai punea mîna pe copiii aceia.

– Pot declara că nu a dus nici un program pînă la capăt.

– Alcoolismul e o boală, domnișoară Spinelli. Domnul Higgins încearcă acum să-și trateze boala. Sînteți de acord că doamna Higgins a fost o victimă a bolii soțului ei?

– Sînt de acord că a suferit, atît fizic cît și emoțional, din cauza lui.

– Și puteți crede că ar suferi și mai mult dacă și-ar pierde copiii, și ei pe ea? Puteți crede că ar fi cazul ca tribunalul să-i despartă pe aceşti trei băieţaşi de mama lor?

Alegerea îi revenea ei, reflectă Anna. Omul care o bătea și-i teroriza copiii, sau sănătatea și siguranța acelor copii.

– Cred că va suferi și mai mult, pînă cînd ia hotărîrea de a-și schimba viața. Iar opinia mea profesională este că doamna Higgins nu e capabilă să-și poarte singură de grijă nici măcar sieși, necum și copiilor ei, în această perioadă.

– Atît domnul cît și doamna Higgins au în prezent locuri de muncă stabile, continuă avocatul. Doamna Higgins a declarat, sub prestare de jurămînt, că ea și soțul ei s-au împăcat și continuă să acționeze pentru rezolvarea dificultăților conjugale. Despărțirea familiei, după cum a afirmat ea, nu va face decît să cauzeze suferințe afective pentru toți cei implicați.

– Ştiu că aşa crede.

Privirea ei fermă către doamna Higgins era compătimitoare, dar continuă cu convingere:

– Cred că sînt în joc bunăstarea şi siguranţa a trei copii. Sînt la curent cu observaţiile medicale, cu examenele psihiatrice, cu rapoartele poliţiei. În ultimele cincisprezece luni, aceşti copii au fost trataţi la camera de urgenţă, toţi trei în total, de unsprezece ori.

Privi din nou spre avocat, întrebîndu-se cum putea sta în faţa unui tribunal, luptînd pentru distrugerea sigură a acelor băieţi.

– Ştiu că braţul unui copil de patru ani a fost rupt ca un băţ. Recomand insistent ca aceşti copii să rămînă în adopţiune autorizată şi supravegheată, pentru a li se garanta siguranţa fizică şi emoţională.

– Nu s-a depus nici o reclamaţie împotriva domnului Higgins.

– Aşa e, nu s-a depus nici o reclamaţie, întoarse Anna capul spre mamă, privindu-i faţa obosită. Ceea ce nu e decît încă o crimă, mai murmură ea.

Cînd termină, Anna trecu prin dreptul soţilor Higgins fără a-i învrednici cu nici o privire. Micul Curtis, însă, întinse mîna spre ea, peste bară.

– N-ai o acadea? şopti, făcînd-o să zîmbească.

Îşi făcuse obiceiul de a-i aduce dulciuri. Băiatul avea o slăbiciune pentru Tootsie Roll Pops cu cireşe.

– Poate că am. Ia să vedem.

Tocmai îşi deschidea poşeta, cînd în spatele ei se produse explozia:

– Jos labele de pe copilu' meu, căţea!

În momentul cînd dădu să se întoarcă, Higgins o lovi în plin, trîntind-o la pămînt, cu tot cu Curtis, într-o grămadă de ţipete şi vaiete. Capul îi răsuna ca un clopot de biserică şi avea ochii orbiţi de stele verzi. Auzi răcnete, înjurături, în timp ce reuşea să se ridice în patru labe.

Obrazul o durea îngrozitor, de la ciocnirea cu o banchetă de lemn. O usturau palmele, care alunecaseră pe duşumeaua de dale. Şi, fir-ar să fie, ciorapii cei noi pe care-i cumpărase în locul celor cu firul fugit i se rupseseră la genunchi.

– Nu te mişca, ordonă Marilou. Stătea pe vine în biroul Annei, oblojindu-i posomorîtă juliturile.

– N-am nimic.

Într-adevăr, rănile erau minore.

– A meritat. Acea mică demonstraţie în faţa instanţei va garanta că n-are să se mai apropie de copii, o bună bucată de vreme.

– Mă îngrijorezi, Anna, îşi ridică Marilou spre ea ochii întunecoşi şi lucitori. Mai c-aş crede că ţi-a plăcut să fii lovită de malacul ăla de două sute de livre.

– Mi-au plăcut rezultatele. Au, Marilou! expiră Anna zgomotos, cînd şefa ei se ridică să-i examineze vînătaia de pe obraz. Mi-a plăcut să depun plîngere pentru agresiune şi, mai ales, mi-a plăcut să-i văd pe cei trei copii plecînd acasă cu familia adoptivă.

– O zi reuşită? făcu Marilou un pas înapoi. Şi mă mai îngrijorează şi să-ţi permiţi să te apropii prea mult.

– De la distanţă nu poţi ajuta pe nimeni. Atît de mult din ceea ce facem constă numai în hîrtii, Marilou. Formulare şi proceduri. Dar din cînd în cînd ajungi să faci ceva – fie şi doar să o- ncasezi de la un malac de două sute de livre. Şi merită.

– Dacă te implici prea strîns, te vei alege cu mai mult decît două vînătăi şi un genunchi zdrelit.

– Dacă nu te implici destul, e cazul să-ţi cauţi altă meserie.

Marilou suflă prelung. Îi era dificil s-o contrazică, mai ales cînd şi ea gîndea la fel.

– Du-te acasă, Anna.

– Mai am o oră din program.

– Du-te-acasă. Consideră că e un spor de periculozitate.

– Dacă mă iei aşa... Mi-ar prinde bine ora asta. N-am nimic de mîncare în casă. Dacă mai auzi ceva despre...

Se întrerupse, ridicînd privirea, cînd auzi bătaia în tocul uşii. Făcu ochii mari:

– Cameron.

– Domnişoară Spinelli, mă întrebam dacă ai un minut pentru...

Zîmbetul de salut i se transformă într-o strîmbătură. Lumina din ochi deveni fierbinte şi tăioasă ca o spadă de flăcări.

– Ce naiba ai păţit?

Intră glonţ, umplînd toată camera, aproape răsturnînd-o pe Marilou pentru a ajunge la Anna.

– Cine naiba te-a lovit?

– Nimeni, exact, am...

În loc de a o lăsa să termine, se răsuci spre Marilou. Oscilînd între fascinaţie şi amuzament, femeia făcu un pas înapoi, ridicînd mîinile, cu palmele în sus:

– Nu eu, campionule. Eu doar îmi cert subalternii. Nu m-ating de ei nici c-un deget.

– A fost puţină agitaţie la tribunal, atîta tot, se ridică Anna, încercînd să fie vioaie şi profesională, în pofida picioarelor desculţe. Marilou,el e Cameron Quinn. Cameron, Marilou Johnston, şefa mea.

– Încîntată de cunoştinţă, chiar şi într-o asemenea împrejurare, îi întinse Marilou mîna. I-am fost studentă tatălui dumitale, acum vreun milion de ani. L-am adorat pur şi simplu.

– Mda, mulţumesc. Cine-a dat în tine? o întrebă el din nou pe Anna.

– Cineva care chiar acum se află în partea neplăcută a unei uşi cu gratii.

Grăbită, Anna îşi îndesă picioarele goale în escarpinii cu toc plat.

– Marilou; îți primesc oferta cu ora liberă.

Acum nu se mai gîndea decît să-l ducă pe Cam de acolo, departe de ochii curioşi şi mult prea perspicace ai lui Marilou.

– Cameron, dacă e nevoie să vorbim despre Seth, mă poți duce cu maşina acasă, mai spuse ea, luîndu-şi jacheta gri-turturică şi aranjîndu-şi-o. Nu e departe. Îți fac cinste cu-o cafea.

– Perfect. Sigur.

Cînd îi prinse bărbia în mînă, în sufletul Annei se porni un război între încîntare şi îngrijorare.

– Vorbim.

– Pe mîine, Marilou.

– A, da, zîmbi cu uşurință Marilou, în timp ce Anna îşi lua grăbită servieta. Şi-o să vorbim şi noi.

Capitolul 15

Anna îşi ţinu gura pînă ieşiră din clădire, rămînînd singuri, la adăpost în parcare.

– Cam, pentru numele lui Dumnezeu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

– Aici lucrez eu, se opri ea lîngă maşină, întorcîndu-se cu faţa spre el. Aici lucrez, ţii minte? Nu poţi da buzna în biroul meu ca un amant indignat.

Îi luă din nou bărbia în mînă, aplecîndu-se spre faţa ei:

– *Sînt* un amant indignat şi vreau să ştiu numele ticălosului care a pus mîna pe tine.

N-avea de gînd să se lase fascinată de violenţa care scăpăra în jurul lui. Ar fi fost, îşi reaminti ea în timp ce stomacul îi făcea o mică tumbă delicioasă, complet neprofesional.

– De persoana respectivă se ocupă autorităţile competente. Şi nu ai permisiunea de a fi amant, nici indignat nici altfel, în timpul programului.

– Zău? Încearcă numai să mă opreşti, o provocă el şi, mînat de enervare, îi strivi gura sub a lui.

Anna se zbătu un moment. Oricine putea să privească pe fereastră şi să-i vadă. Sărutul era prea fierbinte, prea îmbătător pentru o îmbrăţişare la lumina zilei, în parcarea instituţiei.

Şi mai era prea fierbinte şi prea îmbătător ca să-i reziste. Se lăsă în voia sărutului, într-a lui Cam, într-a ei

înseşi, cuprinzîndu-l cu braţele.

– Ai de gînd să termini? îl întrebă ea, cu gura lipită de a lui.

– Nu.

– Okay, atunci hai să continuăm înăuntru.

– Bună idee.

Fără să se desprindă de ea, Cam întinse mîna la spate să deschidă portiera maşinii.

– Dacă nu-mi dai drumul, nu pot intra.

– Bine gîndit.

O eliberă şi, spre surprinderea ei, îi mîngîie gingaş şi tandru cu buzele vînătaia de pe obraz.

– Te doare?

Inima continua să i se zbată în piept.

– Poate, puţin.

Intră în maşină, unde îşi luă centura de siguranţă, cu mişcări calculate şi dezinvolte.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Cam, în timp ce se aşeza alături.

– Unui tată a trei copii, violent, care-şi bătea nevasta, nu i-a plăcut depoziţia mea de azi în instanţă. M-a îmbrîncit. Stăteam întoarsă cu spatele, altfel mi-ar fi dat un şut între picioare, dar tot mi-am pierdut echilibrul. Şi am căzut în nas – ceea ce ar fi putut să fie jenant, dacă acum nu ajungea în celulă, iar copiii la familia adoptivă.

– Şi soţia?

– N-o pot ajuta, îşi lăsă Anna capul îndurerat să cadă pe spate. Trebuie să alegi cu cine te lupţi.

La asta, Cam nu spuse nimic. Şi el gîndise la fel. De aceea se hotărîse să-i lase trei copii pe cap lui Ethan, venind s-o vadă. Se hotărîse să-i spună despre ancheta celor de la asigurări, despre speculaţiile cu privire la relaţia dintre Seth şi tatăl lui, despre căutarea mamei lui Seth pe care o declanşase Phillip.

Se hotătrîse să-i spună totul, să-i ceară un sfat.

Acum, constata că se întreba dacă era cea mai înțeleaptă cale – pentru ea, pentru el, pentru Seth.

– Şi o încasezi des, în meseria ta?

– Hmm? Nu, rîse ea puțin, în timp ce maşina oprea în fața casei. Din cînd în cînd, se mai enervează cineva şi aruncă în tine cu ce-i cade la mînă, dar de cele mai multe ori sînt doar insulte.

– Plăcută ocupație!

– Are momentele ei.

Îl luă de mînă, pornind pe lîngă el.

– Ştiai că televiziunea e unealta stîngii comuniste?

– N-am auzit.

– De-aia sînt aici, ca să-ți spun.

Îşi descuie cutia poştală, de unde luă scrisori, facturi şi o revistă de modă.

– *Sesame Street* e doar un paravan.

– Eu dintotdeauna l-am suspectat pe păsăroiul ăla mare şi galben.

– Nnț, ăla-i doar un moft. Broscoiul e creierul.

Duse un deget la buze, cînd se apropiară de uşa ei. Se furişară înăuntru ca doi copii chiulind de la şcoală.

– Nu vreau să mă ia iarăşi surorile la puricat.

– Dacă te iau eu te superi?

– Depinde ce înțelegi tu prin puricat.

– Vom începe de-aici, o cuprinse Cam pe după talie, atingîndu-i buzele cu ale lui.

– Cred că aş putea să suport, îl ajută ea să adîncească sărutarea. Ce-i cu tine aici, Cam?

– Mă frămîntă multe.

Buzele lui îi mîngîiară din nou vînătaia, coborînd apoi spre bărbie.

– Tu, mai ales. Voiam să te văd, să fim împreună, să-ți vorbesc. Să facem dragoste.

Gura Annei se arcui sub a lui.

– Toate, în acelaşi timp.

– De ce nu? Îmi venise ideea să te invit la cină... dar acum mă gîndesc că poate ar fi mai bine să comandăm o pizza.

– Perfect, oftă ea. Ce-ar fi să torni puțin vin, cît timp mă schimb eu?

– Mai e ceva, îşi croi el drum spre urechea ei. Ceva ce voiam să fac. Mă întrebam cum ar fi s-o scot pe domnişoara Spinelli dintr-unul din taioarele ei de conştiincioasă slujbaşă publică.

– Serios?

– De prima oară cînd te-am văzut.

Anna zîmbi ştrengăreşte.

– Ai acum ocazia.

– Speram s-o spui.

Reveni cu gura la a ei, mai flămînd, mai posesiv. De astă dată, oftatul Annei se pierdu într-un gîfîit tremurător, în timp ce Cam îi smulgea jacheta de pe umeri, imobilizîndu-i brațele.

– Te doresc îngrozitor. Zi şi noapte.

Vocea ei devenise mai guturală, îngreunată de dorință.

– Cred că e mai uşor aşa, de vreme ce şi eu te doresc.

– Şi nu te sperie?

– Nimic la tine şi la mine nu mă sperie.

– Şi dacă ți-aş spune că vreau să mă laşi să-ți fac tot ce-mi vine? Totul?

Inima ei sări în gît, dar rămase cu ochii într-ai lui.

– Aş întreba cine te opreşte.

Cu o poftă întunecată şi periculoasă în ochi, îşi coborî privirea, după care urcă din nou spre fața ei.

– Mă întreb ce-o fi purtînd domnişoara Spinelli pe sub bluzele astea cuviincioase.

– Cred că un om ca tine nu se va lăsa împiedicat de cîțiva nasturi ca să afle.

– Ai dreptate.

Îşi mută mîinile, de pe jachetă pe bumbacul apretat şi călcat al bluzei. Şi trase. Îi privi ochii dilatîndu-se de şoc. Şi de excitaţie.

– Dacă vrei să mă opresc, de acord. Nu fac nimic fără voia ta.

Îi rupsese bluza. Şi o fascinase. Aşteptă, privind-o, să-i spună să înceteze sau să continue. Ceea ce o înfiora şi mai mult. Înţelegea că nu fusese complet sinceră cînd îi spusese că nimic la el nu o speria. Se temea de efectul pe care l-ar fi putut avea asupra inimii ei.

Aici însă, în dragostea fizică, ştia că-i putea fi egală.

– Vreau totul. Totul.

Sîngele lui Cam făcu un salt prin vene. Totuşi, continuă s-o atingă uşor, aţîţător, plimbîndu-şi dosul mîinii peste materialul alb şi lucios al sutienului croit midi.

– Domnişoară Spinelli, tărăgănă el cuvintele, în timp ce degetele i se strecurau sub satinul lucios, pentru a-i freca sfîrcul dur. Cît de mult suporţi?

Micile lui tracţiuni îi făceau fierbinţeala să se învolbureze în spirală prin corp. Aerul se îngroşase deja.

– Cred că vom afla curînd.

Încet, cu ochii spre faţa ei, o lipi de perete.

– Să începem de-aici. Ţine-te bine, murmură el şi-şi repezi mîna sub fustă, smulgîndu-i dantela pe care o purta pe dedesubt. Respiraţia îi explodă din piept, şi aproape izbucni în rîs. Apoi, Cam îşi înfipse degetele în ea, lansînd acel şoc aspru şi dur de plăcere prin tot trupul ei nepregătit. Orgasmul o zgudui, golindu-i mintea, oprindu-i respiraţia. Cînd genunchii i se înmuiară, Cam nu făcu decît s-o ţină rezemată în continuare.

– Mai na...

Dorea cu disperare s-o vadă primind mai mult, să-i privească faţa capturată de şocul emoţiei, să observe acei ochi superbi orbind înnebuniţi.

Anna i se agăță de umeri, pentru a-şi ține echilibrul. Aşa cum îşi ținea capul lăsat pe spate, Cam îi văzu pulsul bătînd dezlănțuit la gît şi se simți îndemnat să guste acel loc. Gemu sub el, se mişcă lipită de el, cu respirația întretăindu-i-se cînd îi smulse de pe trup jacheta şi ce mai rămăsese din bluză.

Era neajutorată, abia se mai ținea pe picioare. Asaltul asupra simțurilor ei îi lăsa membrele cutremurîndu-se şi inima bubuind în piept. Îi rosti numele, încercă, dar acesta se cpri într-un icnet cînd Cam o răsuci în loc. Palmele ei umezite se lipiră de perete.

Îi rupse nasturele fustei. Anna îl simți cedînd, înfiorîndu-se cînd materialul îi alunecă peste şolduri, căzînd la picioare. Mîinile lui îi ajunseseră pe sîni, frămîntînd, lunecînd de pe mătase pe piele şi înapoi. Apoi îi sfîşie şi sutienul, făcînd-o să se desfete cu sunetul sfîşierii materialului delicat.

Dinții i se înfipseră în umărul ei. Iar mîinile – o, mîinile lui erau pretutindeni, purtînd-o spre nebunie şi mai departe. Palme aspre pe pielea netedă, degete iscusite apăsînd, lunecînd.

Răsuflarea întretăiată care-i scrîşnea printre buze începu să încetinească. Plăcerea era densă, neagră ca miezul nopții. Simți că luneca într-o lume de dincolo, erotică, unde nu mai exista decît senzație.

Lunecoasă, amețitoare şi plină de păcat.

Peretele era neted şi răcoros; mîinile lui, nu. Era un contrast insuportabil de excitant.

Cînd o răsuci din nou, ochii ei fură orbiți de lumina soarelui. Cameron încă mai era complet îmbrăcat, iar ea, goală. Găsea situația de un erotism delicios şi nu putu spune nimic cînd el îi ridică încet brațele deasupra capului, încătuşîndu-i încheieturile cu o mînă.

Privind-o, îi răsfiră aspru părul cu cealaltă, risipindu-i agrafele.

– Mai vreau...

Abia putea vorbi.

– Spune-mi că mai vrei şi tu.

– Da, şi eu mai vreau.

Îşi apăsă trupul peste al ei, bumbac moale şi doc aspru peste piele umedă. Iar sărutarea pe care i-o smulse o lăsă cu mintea învîrtindu-i-se.

Îi dorea toate acele gusturi, mierea închisă a gurii, mătasea jilavă a sînilor. Apoi, gustul de lapte al pîntecului, satinul lucios al coapselor.

Şi căldura, torentul ca de cuptor, cînd îşi croi drum cu limba între ele.

Totul. Tot, numai atît mai putea gîndi. Tot, şi mai mult.

Mîinile ei îl apucară de păr, apăsîndu-i faţa mai aproape, în timp ce urca spre pisc. Ţipătul ei, un răcnet nedesăvîrşit, îi frînse ultima verigă pe care o mai stăpînea. Trebuia să se întîmple neîntîrziat.

Se eliberă, apoi se lipi de ea.

– Am nevoie să te umplu, gîfîi el din greu. Vreau să te uiţi cînd o fac.

Şi se avîntă în ea acolo unde stăteau, cu gemetele îngemănate rostogolindu-se prin aer.

După aceea, o duse în pat şi se culcă alături. Anna se ghemui lîngă el ca un copil, într-o poziţie pe care Cam o găsi surprinzător de dulce. O privi dormind, treizeci de minute, apoi o oră. Nu se putea abţine să n-o atingă – o mînă prin păr, vîrfurile degetelor peste vînătaia de pe obraz, o mîngîiere de-a lungul umărului arcuit.

Spusese că avea înlăuntrul lui ceva pentru ea? Începea să se întrebe cam ce putea fi acel ceva. Niciodată nu se mai simţise îndemnat să rămînă cu o femeie, după consumarea actului sexual. Niciodată nu mai simţise nevoia s-o privească în timp ce dormea, sau s-o atingă numai de dragul atingerii, nu şi al excitaţiei.

Se întrebă la ce nivel ciudat şi alunecos ajunseseră.

Apoi Anna se mişcă, oftă şi ochii i se deschiseră fluturînd din gene, pentru a se opri asupra lui. Cînd surîse, inima lui Cam se dădu peste cap în piept.

– Salut. Am adormit?

– Mie aşa mi s-a părut.

Căută o remarcă spirituală, ceva uşuratic şi frivol, dar nu găsi decît numele ei:

– Anna.

Şi-şi coborî gura spre a ei. Tandru, blînd, drăgăstos.

Somnul i se limpezise din ochi, cînd Cam se retrase. Anna inspiră o dată, încet, apoi expiră.

– Ce-a fost asta?

– Al dracului să fiu dacă ştiu.

Amîndoi se retraseră, prudenţi.

– Cred că ar fi cazul să comandăm pizza aia.

În sufletul ei se luptau uşurarea şi dezamăgirea. Făcu un mare efort să susţină starea de uşurare.

– Bună idee. Numărul e lîngă telefonul din bucătărie. Dacă nu te deranjează să suni, eu aş face repede un duş şi pe urmă iau ceva pe mine.

– În regulă.

Cu o intimitate dezinvoltă, îi mîngîie şoldul.

– Cu ce vrei să-l acoperi?

– Cu ce găsesc.

Aşteptă pînă cînd Cam rîse şi fu mulţumită cînd el se dădu jos primul din pat. Mai avea nevoie de un minut.

– Torn vinul.

– Excelent.

În clipa cînd rămase singură, se întoarse cu faţa în pernă, slobozind un ţipăt de frustrare înfundat. Paşi înapoi? se întrebă, furioasă pe ea însăşi. De unde-i venise ideea cretină că putea face cîţiva paşi înapoi? Era îndrăgostită de el pînă peste cap.

„Este vina mea," îşi reaminti, „ este problema mea."

Ridicîndu-se în capul oaselor, îşi apăsă o mînă peste inima trădătoare. „Şi micul meu secret."

Se simţi mai bine cînd fu îmbrăcată şi cu un mic scut de machiaj pe faţă. Sub duş, îşi ţinuse o muştruluială zdravănă. Poate că era îndrăgostită de el. Nu era neapărat un lucru rău. Oamenii se îndrăgosteau şi le trecea tot timpul, iar cei înţelepţi, cei stabili, culegeau roadele.

Putea fi şi ea înţeleaptă şi stabilă.

Cu siguranţă, nu căuta o fericire pînă la adînci bătrîneţi, un cavaler alb, un Făt-Frumos. Anna lăsase de mult în urmă poveştile cu zîne şi toată inocenţa i se cimentase sub formă de realitate pe marginea unui drum părăsit, la vîrsta de doisprezece ani.

Învăţase să fie fericită fiindcă timp de prea mulţi ani, în urma violului, i se păruse că nu putea face altceva decît să le aducă nefericirea ei înseşi şi tuturor celor apropiaţi.

Supravieţuise prin tot ce putea fi mai rău. Nu încăpea nici o îndoială că putea supravieţui şi unei mici dureri de inimă.

În orice caz, nu mai fusese niciodată îndrăgostită – ocolise iubirea, zburase pe deasupra, se tîrîse pe dedesubt, dar niciodată nu intrase cu capul înainte. Putea fi o aventură minunată, cu siguranţă o experienţă din care avea de învăţat.

Şi orice femeie care-şi găsea un iubit asemenea lui Cameron Quinn avea de numărat o mulţime de binecuvîntări.

Prin urmare, zîmbi cînd veni în *living room* şi-l găsi pe Cam sorbind vin, cu privirea spre coperta ultimei sale reviste de modă. Pusese muzică. Eric Clapton o implora pe Laylah.

Cînd veni în spatele lui şi-i dădu un sărut pe ceafă, nu se aşteptă la o atît de puternică tresărire.

Era vinovăția pur şi simplu, ceea ce-l înfurie. Aproape că vărsă vinul şi fu nevoit să facă un efort pentru a-şi păstra fața calmă.

Mutra îmbufnată de pe coperta revistei din mîna lui era o anumită manechină franțuzoaică lungă-n tulpină, pe nume Martine.

– N-am vrut să te sperii, arcui ea o sprînceană cînd văzu revista la care se uita. Te captivau noile pasteluri din vara asta, deci?

– Îmi omoram şi eu timpul. Pizza ar trebui să sosească într-un minut.

Dădu să pună revista jos, cu dorința sinceră de a o îngropa sub pernele canapelei, dar Anna i-o luă din mînă:

– N-o puteam suferi.

Cam îşi simți gîtul incomod de uscat.

– Hm?

– Ei, nu neapărat pe Martine Magnifica. Modelele ca ea. Svelte, blonde şi perfecte. Eu am fost dintotdeauna prea rotundă şi prea brunetă. Ăsta, adăugă ea, trăgîndu-se de părul ud şi cîrlionțat, mă scotea din minți, în adolescență. Am încercat toate metodele imaginabile ca să mi-l îndrept.

– Îmi place părul tău.

Îşi dorea să fi întors afurisita de revistă cu fața în jos.

– Tu eşti de două ori mai frumoasă ca ea. Nu încape comparație.

Zîmbetul Annei se ivi repede, cald.

– Eşti dulce.

– Nu glumesc.

O spusese aproape disperat – dar găsi mai cuminte să nu adauge că le văzuse pe amîndouă goale, aşa că vorbea în cunoştință de cauză.

– Foarte dulce. Totuşi, voiam aşa de mult să fiu sveltă, blondă şi fără şolduri.

– Eşti reală.

Nu se putu stăpîni. Luă revista şi o aruncă.

– Ea nu e.

– Se poate spune şi aşa, înclină ea capul, amuzîndu-se. Mi se pare că voi, ăştia care alergaţi prin jurul lumii, umblaţi de obicei după supermodele – arată atît de bine, agăţate la braţul unui bărbat.

– Abia o cunosc.

– Pe cine?

Iisuse, o feştelise!

– Pe oricine. Uite pizza, constată el, cu mare uşurare. Vinul tău e pe bufet. Mă duc să aduc mîncarea.

– Perfect.

Fără a avea habar ce anume îl irita dintr-o dată aşa de tare, Anna merse la bucătărie să-şi ia paharul.

Cam văzu că revista căzuse cu faţa în sus, părînd că Martine îl ţintea drept pe el cu ochii aceia albaştri ucigaşi. Îi readuse în minte un obraz lovit şi o femelă care scuipa. Aruncă o privire prudentă spre Anna. Nu ţinea să repete experienţa.

În timp ce Cam îl plătea pe băiatul de la pizzerie, Anna ieşi cu vinul pe micul balcon.

– E o seară plăcută. Hai să mîncăm aici.

Îşi instalase două scaune şi o măsuţă pliantă. Geranii roz şi impatiene albe creşteau vesele în ghivece de ceramică.

– Dacă reuşesc vreodată să economisesc destul pentru o casă, vreau să aibă verandă. Mare, ca a voastră.

Reveni să ia farfuriile şi şervetele.

– Şi grădină. Zilele-astea, am să învăţ cîte ceva despre flori.

– O casă, grădină, verandă, se aşeză el, simţindu-se mai comod afară, la aer. Mi te-am imaginat ca pe o fată de la oraş.

– Întotdeauna am fost orăşeancă. Nu-s sigură că o suburbie mi-ar conveni. Garduri şi, dincolo de ele, vecini.

Seamănă prea mult cu viața într-un apartament, aş crede, fără intimitate şi discreție.

Îşi trase pe farfurie o felie grea de pizza.

– Dar mi-ar plăcea să-i acord o şansă şi casei cu curte – undeva la țară. Într-un tîrziu. Problema e că nu par să mă pot ține de un buget.

– Tu? Iuă şi el de mîncare. Domnişoara Spinelli pare atît de practică.

– Încearcă. Bunicii mei au fost foarte cumpătați, n-aveau încotro. Am fost învățată de mică să precupețesc fiecare bănuț.

Muşcă şi inspiră laudativ, înainte de a vorbi, cu gura plină de brînză şi sos.

– De cele mai multe ori, îi văd cum mi se duc printre degete.

– Ce slăbiciune ai?

– În primul rînd? Hainele, oftă ea.

Cam privi peste umăr, pe uşă, spre hainele ei căzute grămadă pe jos.

– Cred că-ți datorez o bluză... şi o fustă, ca să nu mai pomenim lenjeria.

Anna rîse cu poftă:

– Aşa se pare.

Se întinse, simțindu-se comod în strecii bleu şi tricoul alb prea larg.

– A fost o zi hidoasă. Mă bucur că ai venit şi mi-ai schimbat-o.

– Ce-ar fi să vii acasă cu mine?

– Cum?

Asta de unde naiba-i mai venise? se întrebă el. Nici măcar nu-i trecuse prin minte gîndul, cînd cuvintele îi şi ieşiseră pe gură. Dar trebuie să fi pîndit pe undeva.

– Pe timpul weekend-ului, adăugă el. Să petreci weekend-ul ăsta la noi.

Anna ridică iarăşi pizza la gură, muşcînd cu grijă.

– Nu cred că ar fi înțelept. În casa ta locuieşte un băiat impresionabil.

– Ştie şi el ce se întîmplă... începu Cam, apoi îi observă în ochi privirea gravă. Okay, eu am să mă culc pe canapeaua de jos. Poți încuia uşa dormitorului.

Buzele Annei tresăriră.

– Unde ții cheia?

– În weekend-ul ăsta, o țin la mine în buzunar. Dar problema e, continuă Cam, cînd ea rîse, că poți avea la dispoziție dormitorul. La nivel profesional, vei cîştiga un interval de timp petrecut cu puştiul. Se adaptează tot mai bine, Anna. Şi vreau să te iau cu barca.

– Vin sîmbătă şi putem pleca pe mare.

– Vino vineri seară, o luă el de mînă, ridicîndu-i degetele la buze. Şi stai pînă duminică.

– O să mă mai gîndesc, murmură Anna, în timp ce-şi retrăgea mîna; gesturile romantice aveau să-i aducă pieirea. Şi cred că dacă vrei să inviți pe cineva în casă, ar trebui să te consulți şi cu frații tăi. S-ar putea să nu le placă să aibă o femeie pe cap, tot weekend-ul.

– Mor după femei. Mai ales după cele pricepute la gătit.

– A, deci acum trebuie să şi gătesc.

– Poate doar o crăticioară de linguini. Sau un platou de lasagna.

Anna zîmbi, luînd încă o felie de piza.

– Am să mă gîndesc, repetă ea. Şi-acum, vorbeşte-mi despre Seth.

– Azi şi-a făcut doi amici.

– Serios? Excelent.

Ochii i se luminaseră cu atîta plăcere şi interes, încît Cam nu se putu stăpîni:

– Mda, i-am urcat pe toți trei pe acoperiş şi ori de cîte ori cădeau exersam prinsul.

Anna rămase cu gura căscată, după care o închise

la loc, încruntîndu-se:

– Ce-am mai rîs, Quinn.

– Ai luat-o! Un puşti din clasa lui Seth şi fratele lui mai mic. I-am cumpărat pe cinci dolari, ca mînă de lucru. Pe urmă, s-au autoinvitat la noi de cină, aşa că i-am lăsat pe capul lui Ethan.

– L-ai lăsat pe Ethan singur cu trei băieţi? îşi dădu Anna ochii peste cap.

– Se descurcă el. Şi eu m-am descurcat două ore, azi după-amiază.

Şi, din cîte-şi amintea, nu fusese prea rău.

– Nu are decît să le dea de mîncare şi să fie atent să nu se omoare între ei. Mama lor vine să-i ia la şapte jumate. Sandy McLean – mă rog, acum o cheamă Sandy Miller. Am fost colegi de şcoală.

Clătină din cap, uimit şi nedumerit.

– Doi copii şi un microbuz. Niciodată n-aş fi văzut-o aşa pe Sandy.

– Se schimbă oamenii, murmură ea, surprinsă cît de mult o invidia pe Sandy Miller cu microbuzul ei. Sau, nu sînt exact aşa cum ni i-am imaginat noi la început.

– Probabil. Copiii ei sînt două pistoale cu capsa pusă.

Întrucît o spusese cu atîta haz nepăsător, Anna surîse din nou.

– Ei, acum înţeleg de ce-ai apărut în biroul meu. Ai vrut să scapi de balamuc.

– Mda, dar mai mult voiam să-ţi rup hainele de pe tine.

Mai luă şi el o felie.

– Le-am făcut pe amîndouă.

Şi, îşi mai spuse, în timp ce sorbea din vin şi privea apusul soarelui cu Anna lîngă el, se simţea al naibii de bine.

Capitolul 16

Desenul nu era punctul forte al lui Ethan. Pentru celelalte bărci pe care le construise, lucrase după schițe foarte aproximative şi măsurători detaliate. La prima ambarcațiune comandată de acel client, construise o platformă suspendată, constatînd că de pe ea lucra mai uşor şi mai precis.

Skifful pe care-l clădise şi-l vînduse fusese un model elementar, cu cîteva mici contribuții proprii. Putuse vedea destul de uşor în minte proiectul finalizat şi nu-i fusese greu să-şi imagineze interiorul şi vederile laterale.

Dar înțelegea că începuturile unei afaceri necesitau tot felul de formulare pe care Phillip îi spusese să le semneze şi era nevoie de ceva mai oficial, mai profesional. Trebuia să-şi formeze rapid reputația de pricepere şi calitate, dacă voiau să rămînă pe linia de plutire.

Aşa că petrecuse ore fără număr, seara, la birou, chinuindu-se cu planuri şi proiecte ale primei lor comenzi.

Cînd desfăşură schițele pe masa din bucătărie, fu pe cît de încîntat, pe-atît de mîndru de munca lui.

– Iată, spuse el, ținînd jos colțurile, ce am în minte.

Cam privi peste umărul lui, sorbi din berea pe care tocmai o destupase şi mîrîi:

– Cred că asta ar vrea să fie o barcă.

Jignit dar nu prea surprins de comentariu, Ethan se întruntă:

– Să te văd eu pe tine, băi Rembrandt.

Ridicînd din umeri, Cam se aşeză. La un studiu mai atent şi mai neutru, recunoscu că ar fi fost la fel de incapabil. Dar asta nu făcea desenul slupului să semene mai mult cu o barcă.

– Cred că nu prea contează, atîta vreme cît nu-i arătăm clientului opera ta de artă.

Împinse schiţa în lături şi trecu la planuri. Aici, precizia şi răbdarea lui Ethan se făceau simţite.

– Okay, aşa mai vii de-acasă. Deci, preferi o construcţie hidrodinamică.

– E scumpă, începu Ethan, dar are avantajele ei. Cînd terminăm, omul va avea o barcă puternică şi rapidă.

– Am navigat cu cîteva, murmură Cam. Trebuie să te pricepi.

– Ne vom pricepe.

– Mhm.

– Chestia e...

Mîndru nevoie-mare, Ethan trase la loc schiţa bărcii terminate.

– E nevoie de abilitate şi precizie ca să faci o barcă hidrodinamică. Oricine se pricepe la bărci o recunoaşte. Tipul ăsta e marinar de duminică, habar n-are de altceva decît de babord şi tribord – doar că are bani. Dar se învîrte cu oameni care cunosc bărcile.

– Aşa că ne folosim de el ca să ne facem reputaţia, încheie Cam. Bine gîndit.

Studie cifrele, desenele, proiecţiile. Avea să iasă o minune, medită el. Nu le mai rămînea decît s-o construiască.

– Am putea construi un model cu mulaj.

– Am putea.

Construcţia cu mulaj constituia o etapă veche şi respectabilă a construcţiilor navale. Scîndurile de grosime egală erau asamblate în forma dorită a bordurilor. Apoi,

modelul putea fi demontat, pentru a se putea determina cadrele mulajului. În continuare, constructorii trasau forma scîndurilor în relația reciprocă potrivită.

– Am putea începe proiecția, reflectă Cam.

– Mă gîndeam să ne apucăm astă seară şi să continuăm mîine.

Însemna să deseneze forma în mărime naturală a navei pe o platformă din atelier. Avea să fie detaliată, prezentînd secțiunile pentru mulaj – iar acele secțiuni urmau a fi verificate prin desenarea liniei de plutire pe curbele longitudinale.

– Mda, de ce să mai aşteptăm, ridică privirea Cam, cînd Seth intră să dea o raită prin frigider. Deşi ar fi mai bine dacă am avea pe cineva mai talentat la desen, continuă el nepăsător, prefăcîndu-se că nu observa interesul neaşteptat al băiatului.

– Cîtă vreme avem măsurile şi lucrarea e de clasa întîi, nu contează, îşi apără Ethan munca, netezind cu mîna reprezentarea bărcii.

– Ar fi doar mai frumos dacă i-am putea arăta clientului ceva gigea, înălță. Cam din umeri. Phillip i-ar zice marketing.

– Nu-mi pasă cum i-ar zice Phillip, începu să se adîncească între sprîncenele lui Ethan o cută îndărătnică, semn sigur că era gata-gata să se înfurie. Clientul e mulțumit de cealaltă lucrare a mea şi n-o să critice un desen. Vrea o barcă, naibii, nu un tablou de pus pe perete.

– Mă gîndeam doar...

Cam lăsă fraza în aer, pe cînd Ethan, iritat vizibil, se scula să-şi ia berea.

– De multe ori, pe şantierele navale pe care le-am cunoscut, oamenii veneau, se învîrteau pe-acolo. Le place să se uite cum sînt construite bărcile – mai ales oamenii care habar n-au de construcții, dar cred că se pricep. Aşa se pot agăța clienți.

– Şi? scoase Ethan capacul sticlei, începînd să bea. Nu mă priveşte dacă oamenii vor să ne vadă dînd la raşchetă.

Îl interesa, evident, dar nu se aştepta să se ajungă pînă acolo.

– Ar fi interesant, mă gîndeam, dacă am avea nişte schiţe reuşite, înrămate, pe pereţi. Cu ambarcaţiuni construite de noi.

– Încă n-am construit nici o barcă, ce dracu'.

– Skipjack-ul tău, îi aminti Cam. Barca de lucru. Cea pe care i- ai făcut-o deja primului nostru client. Iar eu am consumat mult timp cu un schooner cu două catarge, în Maine, acu' cîţiva ani, şi cu un mic skiff fercheş, la Bristol.

Ethan sorbi din nou, stînd pe gînduri.

– Poate ar da bine, dar eu nu votez să angajăm cine ştie ce artist ca să picteze tablouri. Avem de pus la punct o listă de echipamente, iar Phil trebuie să termine formalităţipe pentru contractul bărcii *ăsteia*.

– Era doar o idee.

Cam se întoarse. Seth continua să stea în faţa frigiderului larg deschis.

– Vrei un menu, puştiu'?

Băiatul tresări, apoi luă primul lucru care-i veni la mînă. Nu la paharul cu iaurt de afine se gîndise ca gustare, dar era prea jenat ca să-l pună la loc. Silit să se mulţumească doar cu ceea ce considera el a fi porcăria dietetică a lui Phillip, luă şi o linguriţă.

– Am treabă, mormăi el, ieşind grăbit.

– Pe zece dolari că pe-ăla i-l dă cîinelui, spuse Cam nepăsător, întrebîndu-se cît timp avea să-i ia lui Seth pentru a începe să deseneze bărci.

Pînă dimineaţă, făcuse o schiţă detaliată şi oarecum romantică a skipjack-ului lui Ethan. Nu avea nevoie de

prezența lui Phillip în bucătărie pentru a-şi aminti că era vineri. Ziua dinaintea libertății. Ethan plecase deja, ieşind în larg pentru a controla oalele de crabi şi a reînnoi momeala. Deşi Seth încercase să ticluiască un şiretlic pentru a-i prinde pe toți trei împreună, pur şi simplu nu găsise nici o soluție ca să amîne plecarea în zori a lui Ethan. Dar nici doi din trei nu era prea rău, reflectă el în timp ce trecea pe lîngă masa unde Cam medita în tăcere, cu cafeaua de dimineață.

Fură necesare cel puțin două ceşti de cafea, pentru ca oricare dintre bărbații prezenți în casa Quinn să comunice altfel decît prin mormăieli. Seth se obişnuise deja cu asta, aşa că nu spuse nimic, în timp ce-şi punea jos ghiozdanul. Îşi luase blocul de desen, cu degetul între pagini. Îl lăsă pe masă, ca şi cum n-ar fi avut nici o importanță pentru el, iar apoi, cu inima bătîndu- i, începu să scotocească prin dulapuri după fulgii de cereale.

Cam văzu schița imediat. Zîmbind cu nasul în cafea, nu spuse nimic. Se gîndea la pîinea pe care reuşise s-o ardă la prăjit, cînd Seth veni la masă cu o cutie şi un castron.

– Prăjitorul ăsta nenorocit e stricat.

– Iarăşi l-ai dat prea tare, răspunse Phillip, terminînd de bătut omleta din albuş de ouă cu arpagic.

– N-aş crede. Cîte ouă baţi acolo?

– Nu bat nici unul, turnă Phillip compoziția în tigaia de omletă pe care o adusese din propria sa bucătărie. Fă-ți singur.

Băi frate, tipul era orb, sau ce? se întrebă Seth. Turnă lapte peste fulgi şi împinse uşor blocul mai spre Cam.

– Nu mori dacă mai adaugi încă două, rupse Cam o bucată din pîinea carbonizată; aproape se învățase să-i placă aşa. Eu am făcut cafeaua.

– Poşirca, îl corectă Phillip. Să nu ne facem iluzii de grandoare.

Cam oftă din rărunchi, apoi se ridică să-şi aducă un bol. Luă cutia de cereale pusă lîngă blocul deschis al lui Seth. Aproape că-l putu auzi pe băiat scrîşnind din dinți, cînd se aşeză şi-şi turnă.

– În weekend-ul ăsta, s-ar putea să avem musafiri.

Phillip se concentra să prăjească omleta.

– Pe cine?

– Pe Anna, răspunse Cam, amestecînd laptele în farfurie. Am s-o duc pe mare şi cred că am convins-o să gătească de cină.

Ăsta nu era în stare să de gîndească decît la fete şi să-şi umple burta, conchise Seth, dezgustat. Cu totul, împinse şi mai aproape blocul de desen. Cam nici nu ridică ochii din botul cu cereale.

Cînd îl văzu pe Phillip mutînd omleta din tigaie în farfurie, aprecie că sosise momentul să acționeze. Chipul lui Seth devenise un studiu al furiei agonice.

– Ce-i asta? întrebă el absent, înclinîndu-şi capul să vadă schița care acum îi ajunsese aproape sub nas.

Seth fu cît pe ce să-şi dea ochii peste cap. Era şi timpul.

– Nimic, bombăni el, continuînd să mănînce cu satisfacție.

– Pare să fie barca lui Ethan, îşi luă Cam cafeaua, aruncînd o privire spre Phillip. Nu-i aşa?

Phillip se ridică, gustînd mulțumit prima îmbucătură din micul dejun.

– Mda. E un desen reuşit.

Îl privi pe Seth, curios:

– Tu l-ai făcut?

– M-am prostit şi eu.

Roşeața de mîndrie i se furişa în sus pe gît, lăsîndu-i stomacul pradă spasmelor.

– Eu lucrez cu unii care nu-s în stare să deseneze atît de bine, îl bătu Phillip absent pe umăr. Bravo!

– Un fleac, ridică Seth din umeri, în timp ce tot trupul îi era străbătut de fiori.

– Curios, Ethan şi cu mine tocmai vorbeam despre afişarea unor schiţe de bărci pe şantierul naval. Ştii, Phil, pentru reclamă.

Phillip se aşeză să-şi mănînce ouăle, dar ridică o sprînceană, surprins şi aprobator.

– Te-ai gîndit la asta? Mor de uimire. Bună idee!

Studie mai atent schiţa, în timp ce mînca.

– Înrămeaz-o mai grosolan, şi nu netezi marginile planşei. Să pară de lucru, nu de distracţie.

Cam scoase un sunet din gîtlej, ca şi cum ar fi rumegat situaţia.

– Cu-o schiţă nu se face primăvară, se încruntă el spre Seth. Cred că n-ai putea să mai faci cîteva, de pildă şi cu barca de lucru a lui Ethan? Sau dacă aş aduce eu nişte fotografii ale celor două la care am lucrat?

– Nu-ş'... se strădui Seth să-şi ascundă emoţia din glas; aproape reuşi, păstrîndu-şi ochii plictisiţi cînd îi întîlni pe ai lui Cam, deşi în adîncul lor jucau mici licăre de încîntare. Poate.

Lui Phillip nu-i trebui mult ca să li se alăture. Prinzînd din zbor ideea, întinse mîna spre cafea şi dădu din cap:

– Ar putea ieşi o publicitate reuşită. Clienţii care vin vor vedea diversele bărci pe care le-am făcut. Ar fi bine să avem şi un desen al celei pe care o începem.

Cam pufni.

– Ethan a făcut o schiţă jalnică. Pare un proiect de grădiniţă. Nu ştiu ce-am putea face cu ea.

Apoi îl privi pe Seth, cu ochii îngustaţi.

– Poate-i arunci şi tu o privire.

Seth simţi rîsul bolborosindu-i în gît şi şi-l înghiţi cu greu.

– Poate.

– Perfect. Ai vreo nouăzeci de secunde ca să prinzi

autobuzul, puştiu', altfel de duci pe jos la şcoală.

– Căca-m-aş, se adună Seth pe picioare, luîndu-şi ghiozdanul, şi o rupse la fugă tropăind cu tenişii.

Cînd uşa din faţă se trînti, Phillip se rezemă de spătar.

– Bine lucrat, Cam.

– Am şi eu momentele mele.

– Din cînd în cînd. De unde ştiai că puştiul are talent la desen?

– I-a dat Annei un desen de-al lui, cu cățelandrul.

– Hmm. Şi care-i treaba cu ea?

– Treabă? reveni Cam la jalnica sa pîine prăjită, încercînd să nu-l invidieze pe Phillip pentru omletă.

– Vine pentru weekend, o duci cu barca, ne pregăteşte cina. Nici o femeie n-ai mai adulmecat, de cînd a intrat ea în scenă.

Zîmbi în ceaşca de cafea.

– Pare serios. Aproape... casnic.

– Vino-ţi în fire, făcu stomacul lui Cam un mic salt incomod. Ne simţim bine împreună, atîta tot.

– Nu ştiu... Mie mi se pare genul gard-de-şipci.

– O femeie de carieră, rîse nepăsător Cam. Este deşteaptă, ambiţioasă şi n-o interesează complicaţiile.

Dorea o casă la ţară, îşi aminti Cam, lîngă apă, cu o curte unde să poată planta flori.

– Femeile caută întotdeauna complicaţii, spuse Phillip, cu convingere. Fii atent pe unde calci.

– Ştiu încotro mă duc şi cum voi ajunge acolo.

– Aşa zic toţi.

Anna îşi dădea toată silinţa să nu caute complicaţii şi nici să nu le găsească. Era unul dintre motivele pentru care se hotărîse să nu-l întîlnească pe Cameron vineri seară. Pretextă că era ocupată şi ajunse la un compromis spunîndu-i că avea să vină la el în zorii zilei de

sîmbătă, pentru o ieşire pe apă. Cînd Cam insistă, se înduplecă şi-i promise că avea să facă lasagna.

Acea parte a ei care găsea o asemenea plăcere privindu-i pe alţii cum mîncau cele preparate de ea însăşi era moştenită de la bunica sa. Anna îl considera un motiv de mîndrie.

Deşi nu se angajase să rămînă peste noapte, amîndoi îşi dădeau seama că era de la sine înţeles.

Îşi folosi seara pentru propria ei relaxare, schimbîndu-şi taiorul cu un trening larg. Îşi puse discurile sale favorite, înghesuindu-l pe Billie Holiday între Verdi şi Cream. Cu un pahar de vin roşu, se aşeză să admire apusul soarelui.

Ştia că era timpul, de mult, să judece cu mintea limpede, făcînd o analiză obiectivă. Îl cunoştea pe Cameron Quinn doar de cîteva săptămîni, şi totuşi îşi permisese să se încurce cu el mai strîns decît cu oricare alt bărbat care trecuse prin viaţa ei.

Acel nivel de implicare nu făcuse parte din planurile ei. De obicei, planifica atît de bine. Măsurile pe care le lua, atît pe plan profesional cît şi personal, erau întotdeauna gîndite cu multă băgare de seamă. Ştia că era o acţiune protectoare, asupra căreia se decisese judecînd la rece, încă de la o vîrstă fragedă. Dacă se gîndea încotro o ducea sau putea s-o poarte fiecare pas, dacă îşi stăpînea impulsurile şi se baza numai pe intelect, era mult mai greu să greşească.

Considera că făcuse prea multe greşeli în anii trecuţi. Dacă mai continua pe aceeaşi cale pe unde alergase orbeşte după ce-şi pierduse inocenţa şi mama, ar fi fost condamnată.

Trebuise să înveţe să nu se mai acuze singură pentru lucrurile pe care le făcuse în acea parte întunecată a vieţii ei, să nu se bălăcească în vinovăţie pentru suferinţele pe care le provocase celor ce-o iubeau. Vinovăţia

era o stare negativă. Anna prefera acțiunile pozitive, rezultatele, direcția.

Ceea ce alesese şi realizase fusese pentru bunicii ei, pentru mama ei şi pentru acea copilă îngrozită, chircită pe marginea unui drum întunecos.

Fusese nevoie de timp, timp îndelungat de tămăduire, înainte de a înțelege că, dacă ea îşi pierduse mama, bunicii ei îşi pierduseră singurul copil. O fiică pe care o iubeau. În pofida durerii lor, îşi deschiseseră casa în fața Annei; în ciuda acțiunilor ei distructive, inimile lor nu şovăiseră nici un moment.

În cele din urmă, a învățat să accepte singurătatea, ororile pe care le trăise. Mai mult, a învățat să accepte că tot ceea ce făcuse timp de doi ani, după acea noapte, fusese rezultatul unei răni sufleteşti. Avea noroc că existau nişte oameni care s-o iubească destul de mult pentru a o ajuta să se vindece.

Cînd şi-a găsit din nou drumul, a jurat că niciodată n-avea să mai fie atît de necugetată.

Impulsurile erau păstrate pentru aiureli. Accese de cheltuieli, drumuri lungi şi rapide spre nicăieri. Devenise atît de important pentru ea să rămînă o femeie în esență practică, animată de motivații şi rațiune, încît îngropase acea tendință nepăsătoare a inimii. Acum, îşi spunea, aceeaşi inimă o adusese încoace.

Dragostea pentru Cameron Quinn era ridicol de nesocotită. Şi ştia că avea s-o coste.

Dar emoțiile ei o priveau numai pe ea, hotărî Anna. Era un lucru pe care-l învățase pe pielea sa. Avea să le facă față şi să le supraviețuiască.

Dar era atît de ciudat, recunoscu, rezemîndu-se de uşa deschisă dinspre curte pentru a simți briza înserării. Întotdeauna crezuse că, dacă avea să cunoască vreodată dragostea, urma să fie conştientă de toate etapele ei. Sperase să-i placă – lunecarea treptată pe care şi-o

imaginase, conştiinţa reciprocă a sentimentelor tot mai profunde.

Cu Cam, însă, nu existase nici o glisare treptată, nici o cădere blîndă. Fusese o rostogolire rapidă şi brutală. La un moment dat, simţise atracţie, interes, bucurie. Şi i se părea că nici nu clipise măcar, pentru a se pomeni avîntată în dragoste cu capul înainte.

Îşi închipuise că avea să-l sperie de moarte – repezit cum era. Imaginea o făcu să rîdă puţin. Se potriveau bine, conchise ea. I- ar fi plăcut să fugă şi ea cu viteză, în direcţie opusă. Fusese pregătită pentru o aventură, dar nici pe departe pentru o poveste de dragoste.

„Deci, analizează", îşi impuse ea. Ce anume, la el, a schimbat situaţia? Înfăţişarea? Cu un mic murmur de plăcere, închise ochii. Nu încăpea nici o îndoială că îi atrăsese atenţia din primul moment. Care femeie n-ar fi întors capul după el, ca să-i vadă din nou expresiile acelea periculoase şi întunecate? Ochii neliniştiţi, de culoarea oţelului, gura fermă, la fel de atrăgătoare cînd zîmbea şi cînd îşi dezvelea colţii. Dar inima lui avusese contribuţia principală. O, nu se aşteptase la sufletul acela generos – de o generozitate nepăsătoare. Avea atît de multe de dat şi nici nu-şi dădea seama.

Se credea egoist, înrăit, chiar rece. Iar Anna îşi imagina că ar fi putut să fie şi aşa. Dar, în zonele cele mai importante, era cald şi mărinimos. Bănuia că nu era pe deplin conştient cît de mult îi oferea lui Seth, sau cum li se schimba relaţia.

Se îndoia sincer că înţelegea întru totul cît îl iubea pe băiat. Şi-şi dădea seama că acea pată oarbă a lui Cam faţă de propria lui bunătate era cea care îi fusese ei fatală.

Presupunea, dacă stătea să cugete, că procedase de-a dreptul raţional îndrăgostindu-se de el.

Să rămînă îndrăgostită ar fi fost dezastruos. Trebuia

să se ocupe de asta.

Telefonul sună, distrăgîndu-i atenția. Intră în casă cu paharul de vin şi ridică receptorul telemobil de pe măsuța de cafea.

– Alo.

– Domnişoară Spinelli. Lucrezi?

Nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

– Lucrez eu la ceva, da.

Din boxele stereo se înalță o melodie, în timp ce Anna se aşeza, rezemîndu-şi picioarele pe măsuță.

– Tu?

– Ethan şi cu mine mai avem de rezolvat unele mărunțişuri în seara asta. Pe urmă, n-am să mă mai gîndesc la muncă pînă luni.

Şi el avea un telemobil şi ieşise din casă, pentru a avea parte de puțină discreție. Era rîndul lui Seth să spele vasele după cină, iar din bucătărie se auzi încă o farfurie spărgîndu-se pe jos.

– Pe mîine se anunță vreme frumoasă.

– Aşa? Cu atît mai bine.

– Încă ai mai avea timp să vii astă-seară.

O tenta, dar cedase deja prea multor impulsuri, în ceea ce-l privea pe el.

– Voi ajunge destul de devreme, dimineață.

– Cred că n-ai bikini. Roşu.

Anna îşi înfipse limba în obraz.

– Nu, n-am... al meu e albastru.

După un moment de aşteptare, Cam spuse:

– Nu uita să-ți împachetezi.

– Dacă vin cu bagaje – dacă rămîn – țin eu cheia de la uşa dormitorului.

– Ce strictă eşti.

Cam privi o egretă planînd peste apă, pînă în cuibul din vîrful unui capac. Se întorcea acasă, îşi spuse el, se instala.

– Doar prudentă, Quinn. Şi isteaţă foc. Cum iese clădirea?

– Merge, murmură el; îi plăcea să-i audă vocea, să simtă aerul umed mişcîndu-se, să privească seara lunecînd uşor ca o sărutare peste apă şi copaci. Am să-ţi arăt cînd vii.

Voia să-i arate schiţa lui Seth. O înrămase chiar el, în aceeaşi după-amiază, şi voia să o admire împreună cu... cineva important.

– Probabil că săptămîna viitoare începem prima barcă.

– Serios? Aşa de repede?

– De ce să mai aşteptăm? E timpul să punem banii pe masă şi să vedem cum cad zarurile. În ultima vreme, simt că am noroc.

Auzi căţelul lătrînd nebuneşte din casă, urmat de tonurile mai joase ale lui Simon. Apoi, glasul lui Phillip, parte strigînd, parte rîzînd, însoţit de sunetul rar auzit al chicotelilor lui Seth.

Îl făcură să se întoarcă, privind spre casă. Uşa din spate se deschise şi o zbughiră afară două proiectile canine, rostogolindu-se unul peste altul cînd ajunseră la trepte. Iar în uşă, profilat pe lumina din bucătărie, apăru băiatul, zîmbind.

Efectul asupra inimii lui Cam fu puternic. Un moment, doar un moment nebunesc, i se păru că auzise scîrţîitul balansoarului de pe verandă şi rîsul gros al tatălui său.

– Iisuse, ce ciudăţenie, murmură el.

Legătura telefonică începu să ezite, pîrîind, în timp ce mergea.

– Ce e ciudat?

– Totul, se pomeni Cam strîngînd şi mai tare receptorul, în timp ce jinduia după ea cu o dorinţă sălbatică, aproape disperată.

– Ar trebui să fii aici. Mi-e dor de tine.

– Nu te-aud.

Îşi dădu seama că se îndepărta de casă, într-un fel de negare reflexă a senzaţiei de a fi atras înăuntru.

Se întorcea acasă. Se instala.

Clătinînd din cap, reveni pînă cînd legătura se restabili, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru progresele tehnologiei.

– Am spus... ce ai pe tine?

Anna rîse încet, privindu-şi treningul lăbărţat, practic.

– Ei, nu cine ştie ce, toarse ea, şi amîndoi începură să flirteze la telefon, cu dezinvoltură şi cu diverse senzaţii de uşurare.

Nu peste mult, Cam puse telefonul pe treptele verandei şi se întoarse pe ponton. Apa clipocea încet pe lîngă navă. Păsările nocturne fremătau, ţipătul profund, pe nouă tonuri, al unei bufniţe din pădurea aflată în spate, conducînd corul. Marea era neagră precum cerneala sub lumina firavă a unei luni ca o unghie.

Avea de lucru. Ştia că Ethan îl aştepta. Dar trebuia să mai stea un moment lîngă apă. Să şadă în linişe, pe cînd stelele licăreau şi bufniţa îşi chema la nesfîrşit, cu răbdare, perechea.

Nu tresări cînd văzu o mişcare lîngă el. Începea să se obişnuiască. Nu mai putea să numere de cîte ori stătuse pe acelaşi debarcader, sub acelaşi cer, cu tatăl lui. Îi trecu prin minte că probabil era puţin mai altfel să stea acolo cu duhul tatălui său, dar, ce mama dracu' Nimic din viaţa lui nu mai era ca odinioară.

– Am ştiut că erai aici, spuse Cam încet.

– Îmi place să nu pierd nimic din ochi.

Ray, îmbrăcat în pantaloni pescăreşti şi o bluză groasă cu mîneci scurte despre care Cam îşi amintea că fusese cîndva albastră, ţinea o undiţă în apă.

– E ceva timp de cînd n-am mai pescuit noaptea.

Cameron trase concluzia că, dacă Ray scotea o

pisică de mare zbătîndu-se în cîrlig, avea să-şi trimită aproape sigur peste limita precară a nebuniei.

– Cît de atent le urmăreşti? întrebă el, gîndindu-se la Anna şi la ceea ce făceau amîndoi pe întuneric.

Ray chicoti.

– Am respectat întotdeauna intimitatea băieţilor mei, Cam. Nu-ţi face griji. Arată, cu siguranţă, trăsnet, comentă el vesel. Încearcă să se ascundă cînd lucrează, dar orice om cu ochi ager poate observa. Iar tu ai avut întotdeauna ochi pentru doamne.

– Dar tu?

Cam se detesta că-l întrebase. Era o noapte atît de liniştită, de perfectă. Dar niciodată nu ştia cît aveau să dureze acele vizite – halucinaţii, sau ce-or fi fost. Trebuia să întrebe.

– Tu ce fel de ochi ai avut la doamne, tată?

– Destul de atent – s-a oprit asupra mamei tale, nu?

Şi oftă.

– Niciodată nu m-am atins de altă femeie, după ce am depus jurămintele cu Stella, Cam. M-am uitat, am apreciat, mi-a plăcut, dar n-am atins nici măcar o dată.

– Trebuie să-mi vorbeşti despre Seth.

– Nu pot. Nu aşa e sortit să se întîmple. Ai făcut treabă bună cu băiatul, integrîndu-l în afacerile pe care le începeţi, cu ajutorul desenelor. Trebuie să simtă că face parte din viaţa înconjurătoare. Aş dori să fi avut mai mult timp pentru el, pentru voi toţi. Dar nici aşa n-a fost menit să fie.

– Tată...

– Ştii ce-mi lipseşte, Cam? Cele mai mari prostii. Să vă văd pe voi trei certîndu-vă pentru cîte ceva. Au fost momente cînd mama voastră şi cu mine credeam că aveaţi să ne scoateţi din minţi, dar acum mi-e dor şi de asta. Şi de pescuitul în zorii zilei, cînd soarele abia începe să risipească pîcla de deasupra apei. Mi-e dor de

catedră. Mi-e dor să văd acea expresie de pe chipul studentului, cînd un lucru pe care-l spui, doar unul, îşi face efectul şi-i deschide mintea. Mi-e dor de fetele frumoase, în rochii de vară, şi mi-e dor să stau culcat în pat la trei dimineaţa, ascultînd ploaia pe acoperiş.

Apoi întoarse capul, zîmbind. Ochii ei erau strălucitori, de un albastru la fel de viu ca al cămăşii, demult.

– Ar trebui să apreciem aceste lucruri atîta timp cît le avem, dar n-o facem niciodată. Nu pînă la capăt. Sîntem prea ocupaţi cu viaţa. Din cînd în cînd, ar trebui să încerci să faci cîte un popas pentru a aprecia mărunţişurile. Dacă o faci, capătă importanţă.

– În momentul ăsta, am pe cap puţin mai mult decît ropotul ploii pe acoperiş.

– Ştiu. Ai de rezolvat o situaţie foarte încurcată, dar te descurci. Încă mai trebuie să te hotărăşti ce vrei, şi de ce anume ai nevoie, şi ce ai înlăuntrul tău. Ai acolo mai mult decît crezi.

– Vreau răspunsuri. De răspunsuri am nevoie.

– Le vei afla, spuse împăciuitor Ray. Cînd o laşi mai încet.

– Spune-mi doar un lucru. Ethan şi Phillip ştiu că eşti... aici?

– Vor şti, zîmbi Ray din nou. La momentul potrivit. Mîine ar fi de aşteptat o zi frumoasă pentru navigaţie. Bucură-te de mărunţişuri, mai spuse el, mistuindu-se.

Capitolul 17

Îi pîndea sosirea. Cam bănuia că era doar încă o premieră în viața lui. Niciodată nu-şi amintea să mai fi aşteptat şi pîndit sosirea unei femei. Încă din adolescență, ele se ținuseră după el. Îl sunau la telefon, dădeau tîrcoale casei, se învîrteau pe lîngă dulapul lui de la şcoală. Ar fi fost de aşteptat să se obişnuiască. Să devină un răsfățat.

Niciodată nu se mai confruntase cu teroarea tipic masculină de a propune prima întîlnire. Fusese invitat, la vîrsta de cincisprezece ani, de către seducătoarea Allyson Brentt. O tînără mai matură – de şaisprezece ani. Venea chiar şi să-l ia din fața uşii, cu maşina *Chevy Impala* '72 a tăticului. Nu era sigur ce părere avea de faptul că îl plimba prin oraş o fată. Pînă cînd Allyson parcase pe Blue Crab Drive şi propusese să folosească bancheta din spate.

Asta, în schimb, nu-l deranjase deloc.

Pierderea fecioriei cu ajutorul drăgălaşei şi agilei Allyson, la cincisprezece ani, fusese o experiență plină de năduşeli şi farmec. Iar Cam nu se uitase niciodată în urmă.

Îi plăceau femeile, îi plăcea totul la ele – chiar şi părțile nemulțumitoare. Erau ceea ce le făceau femelele şi presupunea că masculii ieşeau în avantaj. Ei ajungeau să privească, să atingă şi să miroasă. Iar dacă nu erau nişte cretini totali, de obicei se puteau smulge din brațele

acelea moi-moi, pornind spre următoarea pereche fără prea multă bătaie de cap.

Iar Cam nu fusese niciodată un cretin.

Pe Anna, însă, o pîndea, o aştepta. Şi se întreba ce anume avea ea de-l făcea să nu dorească eliberarea cu prea multă nerăbdare.

Poate că lipsa presiunilor, medită el, în timp ce venea agale dinspre debarcader către latura casei, pentru a asculta zgomotul maşinii. Sau putea fi simpla lipsă a oricăror pretenţii. Avea o sexualitate voioasă şi nu părea să se aştepte la toată pleiada obligaţiilor romantice. Avusese o copilărie chinuită, şi totuşi trecuse peste piedici şi făcuse din ea însăşi o fiinţă puternică şi întreagă.

O admira pentru asta.

Îl fascina modul cum putea şi cum îşi activa sau atenua ea înfăţişarea. Acea dualitate îl făcea să se întrebe mereu cu cine avea de-a face. Şi totuşi, ambele laturi ale ei se îmbinau atît de perfect, încît abia se putea distinge limita dintre ele.

Cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atît o dorea mai tare.

– Ce faci?

Aproape că-i sări inima din piept, cînd în spatele lui veni Seth. Stătuse cu privirea spre drum, aproape rugîndu-se ca Anna să apară pe alee. Acum îşi înfundă mîinile în buzunare, copleşit.

– Nimic, mă plimbam...

– Nu te plimbai, îl contrazise Seth.

– Fiindcă mă oprisem. Acum mă plimb din nou. Uite, vezi?

La spatele lui, Seth îşi dădu ochii peste cap, apoi îl ajunse din urmă.

– Şi eu ce să fac?

Cam simulă un interes teribil faţă de lalelele roşii ca sîngele care se soreau pe lîngă casă.

– Cu ce?

– Aşa, în general. Ethan a ieşit la barcă, iar Phillip stă închis în cabinet şi lucrează la computer.

– Şi? se aplecă el să smulgă o buruiană – cel puţin, buruiană credea că era; unde naiba întîrzia Anna? Unde-s puştii ăia cu care te-nvîrteai?

– A trebuit să se ducă la magazin şi să ia masa cu bunica lor, se strîmbă Seth – din principiu. Nu mai am nimic de făcut. Mă plictisesc.

– Păi, du-te şi... fă-ţi curat în cameră, sau ceva.

– Hai mai lasă-mă.

– Iisuse, da' ce-s eu, directorul tău de activităţi sociale? Ce, s-a stricat televizorul?

– Sîmbăta dimineaţa nu-s decît căcăţişuri pentru pici.

– Şi tu ce-oi fi? se enervă Cam, în momentul cînd, cu o uriaşă uşurare, auzi zgomotul unei maşini apropiindu-se. Învaţă-l nişte figuri pe cîinele ăla al tău bătut în cap.

– Nu-i bătut în cap.

Indignat, Seth se răsuci şi fluieră după căţel.

– Ia uite!

Foolish veni în goană, aducînd în bot ceva ce părea a fi o cutie de bere.

– Mhm, roade aluminiu. Genial. Ascultă, n-am chef să...

Dar se întrerupse, cînd Seth pocni din degete, iar Foolish îşi trînti fundul la pămînt.

– Şi o face şi la comandă, adăugă el nepăsător, în timp ce-l mîngîia pe cap ca răsplată. Dar l-am învăţat să răspundă la semnalele mute.

Întinse o mînă, iar Foolish, docil, ridică o labă.

– Binişor...

În glasul lui Cam se amestecau surpriza şi mîndria.

– Cît ţi-a luat ca să-l înveţi asta?

– Vreo două ore, cînd şi cînd.

Toţi trei o priviră pe Anna cum intra pe alee. Foolish

se repezi primul în întîmpinarea ei.

– Încă nu prea ascultă de „Stai" mărturisi Seth. Dar n-o lucrăm de prea mult timp.

Şi nici cu „Culcat" nu-i prea mergea. În momentul cînd Anna ieşi din maşină, Foolish începu să sară şi să latre, cu limba zbătîndu-i-se vesel să lingă tot ce apuca.

Cam îşi spuse că nu gîndea rău. Şi lui i-ar fi plăcut să sară pe ea şi să se-apuce de lins. Purta blugi decoloraţi într-un bleu pal, albicios, şi un tricou roşu ca rujul de buze, vîrît în pantaloni. Era o ţinută simplă, împrumutînd elemente ale practicului şi ale sirenei.

Şi-l făcea să-i lase gura apă.

– Cu părul desfăcut, arată altfel, comentă Seth.

– Mda.

Voia să-şi pună mîinile pe părul acela, pe ea. Şi cînd colo...

Anna se ghemuise, gîngurindu-i căţelului, care se trîntise cu adoraţie pe spate, pentru a-i fi scărpinată burta. Îşi înălţă capul şi, chiar cu ochelarii de soare, Cam îi văzu ochii dilatîndu-se a înţelegere, pentru ca apoi să se abată prevenitor spre băiatul care-l urma.

Neluînd în seamă semnalul, o ridică în picioare, smucind-o zdravăn de se poticni peste căţel pînă la pieptul lui, şi-i înăbuşi cu gura vociferările de protest.

Parcă ar fi înghiţit-o soarele, atîta îşi putu spune. Era o căldură enormă, care ajunsese la limita de explozie înainte ca Anna să poată trage aer în piept. Dorinţa, agitată şi lacomă, pompa din el, izbind-o cu o viteză alarmantă. Bocănitul frenetic al unei ciocănitori în căutarea micului dejun răsuna prin văzduhul neclintit, în ritm cu bătăile inimii ei. Nu putea decît să se ţină pînă cînd Cam devora din ea atîta cît dorea ca să-l satisfacă.

Cînd o îndepărtă din nou, buzele acelea iscusite i se arcuiseră – într-o expresie îngîmfată despre care Anna era sigură că avea s-o revolte, după ce-i revenea capul

la loc pe umeri.

– Bună dimineața, Anna.

– Bună dimineața.

Își drese vocea, făcu un pas înapoi și-și impuse să privească spre Seth. Părea mai mult plictisit decît șocat, așa că îi învrednici cu un zîmbet:

– Bună dimineața, Seth.

– Mda, salut.

– Cîinele tău crește ca din apă.

Avînd nevoie de o diversiune, coborî ochii spre Foolish, întinzînd o mînă. Cățelul se așeză și ridică laba, fermecînd-o complet.

– Vai, ce deștept sîntem noi! se lăsă Anna din nou pe vine, trăgîndu-l de urechi. Și ce mai știi să faci?

– Lucrăm la mai multe.

Foolish tocmai își epuizase întregul repertoriu, dar Seth nu voia să spună.

– Faceți o echipă bună. Am ceva de mîncare în mașină, adăugă ea, cu nepăsare. Pentru diseară. Îmi dai o mînă de ajutor?

– Mhm, bine, îi aruncă Seth o privire nemulțumită lui Cam. Altceva tot n-am de face.

– Mergem cu barca, da? întrebă ea veselă, amuzîndu-se cînd îl văzu pe Cam că rămînea cu gura căscată, iar Seth o privea cu ochi atenți, plini de interes.

– Vin și eu?

– Sigur că da, se întoarse Anna să deschidă portiera mașinii, după care îi dădu o sacoșă. Imediat ce punem astea la locul lor. Sper să învăț repede. Nu știu aproape nimic despre bărci.

Înveselit, Seth își propti pungile pe fiecare șold.

– Un fleac. Dar îți trebuie pălărie.

Și porni cu sacoșele spre casă.

– Credeam că vom fi numai noi doi, îi reproșă Cam.

Și-și făcuse o fantezie frumoasă, în care lunecau pe

o meandră liniştită a rîului şi făceau amor pe fundul bărcii, în legănatul valurilor.

– Serios? luă Anna o mică geantă cu lucrurile pentru noapte, îndesîndu-i-o în mîini. Sînt sigură că va fi mult mai distractiv în trei.

Închise portiera, îl bătu uşor pe obraz şi porni cu pas vioi spre casă, în urma lui Seth.

Reiese că erau patru, nu trei. Seth insistase să-l ia şi pe Foolish şi, cu Anna alături de el, îl învinseseră la votare pe Cam.

Era greu să rămînă supărat pe un echipaj atît de vesel. Foolish stătea pe o banchetă, purtînd o veche vestă de salvare pentru căței, care-i aparținuse unuia dintre numeroşii cîini ai lui Ray şi ai Stellei, lătrînd fericit spre valuri şi păsări.

Seth, care rontăia deja unul dintre sandvişurile din răcitor, îi explica Annei conştiincios misterele greementului.

Era aşa de-a naibii de drăgălaşă, îşi spuse Cam, cu o veche şi ponosită şapcă Orioles pe cap, privindu-l atent pe Seth cum identifica fiecare strai şi sart.

Manevra pe canale, trecînd cu viteză moderată printre jaloane şi străbătînd Little Neck River[1], cum îl numeau localnicii, pînă în Tangier Sound şi spre golf.

Valurile erau măricele, iar Cam privi înapoi să vadă cum suporta Anna tangajul. Stătea în genunchi la pupa, aplecată peste parapet, dar Cam văzu, zîmbind, că nu din cauza grețurilor. Surîdea cu gura pînă la urechi, arătînd emoționată cu degetul cînd zărea pîlcurile de copaci şi mlaştinile întinse de pe Smith Island.

---

1. – Rîuleţul Gîtuiturii (n.tr.)

Îl strigă pe Seth să ridice velele.

Fu un moment pe care Anna n-avea să-l uite niciodată. Viața la oraş n-o pregătise pentru sunetele, mişcarea, imaginea pînzelor albe ridicîndu-se, plesnind în vînt pentru ca imediat să se umfle.

Un moment, barca păru să zboare, cu vîntul suflînd în obrajii Annei şi întinzînd velele mai-mai să crape. Apa se învolbura în urma lor, iar Anna simțea gust de sare.

Ar fi vrut să vadă totul în acelaşi timp, valurile ridicîndu-se din apa verde-albăstruie, marea de pînză albă de deasupra, întinderile şi ridicăturile pămîntului. Şi, pe lîngă toate acestea, bărbatul şi băiatul care lucrau atît de precis şi priceput, aproape fără să schimbe o vorbă.

Trecură pe lîngă o baracă în care Seth identifică o cherhana de crabi. Nu era decît o şandrama dărăpănată, din scînduri cenuşii roase şi tocite, proptită pe piloți lîngă un ponton şubred. Suprafața apei era împestrițată de geamandurile portocalii care însemnau oalele pentru crabi. Anna văzu o lotcă legănîndu-se pe valuri, în timp ce pescarul, pitoresc în pantalonii decolorați, şapca giorsuită şi cizmele albe, ridica o colivie de sîrmă.

Se opri din lucru îndeajuns pentru a-şi atinge cozorocul şepcii într-un gest de salut, înainte de a arunca în bidonul cu apă doi crabi care clănțăneau din cleşti.

Viața pe apă, îşi spuse Anna, privind luntrea care înainta spre următoarea geamandură.

– Ăsta-i Donnie cel Mic, o informă Seth. Ethan zice că-i zic aşa chiar şi-acum, cînd a crescut, fiindcă taică-său e Donnie cel Mare. Cam aiurea.

Anna rîse. Avusese impresia că Donnie cel Mic bătea spre sută de kilograme.

– Cred că aşa e cînd trăieşti într-o comunitate mică. Probabil e minunat să trăieşti şi să lucrezi pe apă astfel.

Seth ridică din umeri:

– E okay. Dar eu prefer doar să navighez.

Înălțîndu-şi fața în vînt, Anna îşi spuse că avea dreptate. Doar să navigheze – rapid şi liber, cu barca săltînd şi coborînd, şi pescăruşii dînd tîrcoale pe deasupra. Cam arăta atît de firesc la timonă, îşi spuse ea, cu picioarele lungi depărtate pentru a compensa ruliul navei, cu mîinile ferme şi părul brunet fluturînd în vînt. Era de mirare că, în momentul cînd întoarse capul, inima ei tresări în piept? Cînd întinse o mînă, era de mirare că Anna se ridică şi merse prudentă pe puntea nefamiliară, să o apuce?

– Vrei să ții cîrma?

O voia cu disperare.

– Mai bine nu, răspunse ea, încercînd să fie practică. Nu ştiu ce să fac.

– Eu, da, o potrivi Cam în fața lui, punîndu-şi mîinile peste ale ei. Acolo-o Pocomoke, spuse, arătînd cu capul spre un canal îngust. Dacă vrei să încetinim, o putem lua într-acolo, ca să ocolim nişte oale de crabi.

Vîntul o plesnea jucăuş peste față. Privi un pescăruş plonjînd spre suprafața apei, zburînd razant, pentru ca apoi să se ridice cu țipătul acela ascuțit care suna ca un hohot de rîs uşor isteric. Dracu' să le ia de considerente practice.

– Nu vreau să încetinim.

Îl auzi rîzînd, deasupra urechii.

– Bravo, fetițo.

– Încotro ne îndreptăm? Unde mergem?

– Am pus cap sud-sud-vest, îi explică el. Cu vînt din pupa. Pe margine.

– Pe margine? Eu am senzația că sîntem în plin vînt. Nu ştiam că putem goni aşa de repede. E minunat.

– Bine. Ține-o un minut.

Spre uimirea ei, Cam se retrase şi-l strigă pe Seth să-l ajute la potrivitul velelor. Strîngînd timona cu degetele albite, Anna îi auzi rîzînd. Auzi trosnetul catargelor,

foşnetul pînzelor întoarse în vînt. I se păru că vasul accelera şi mai mult. Încercă să se relaxeze. La urma urmei, nu aveau în faţă decît apă.

Văzu în dreapta – la tribord, se corectă ea – o mică şalupă ieşind dintr-unul din numeroasele rîuri şi canale. Prea departe, aprecie ea, pentru accidente sau aglomerări de trafic.

Tocmai cînd se convinsese că putea ţine cîrma fără nici un incident, barca se înclină. Anna îşi înăbuşi un ţipăt şi smuci de timonă în direcţia opusă înclinaţiei, dar mîinile lui Cam le cuprinseră iarăşi pe ale ei, ţinînd fix roata.

– Ne răsturnăm!

– Nnţ. Sîntem canarisiţi bine. Mai băgăm viteză.

Inima Annei sări în gît.

– M-ai lăsat la cîrmă.

– Trebuia să potrivesc velele. Puştiul ştie cum să acţioneze pînzele. Ethan l-a învăţat multe şi prinde repede. E un marinar al naibii de bun.

– Dar m-ai lăsat la cîrmă, repetă ea.

– Te-ai descurcat de minune, îi depuse Cam un sărut absent pe creştetul capului. Aia din faţă e Tangier Island. O ocolim, apoi pornim spre nord. Sînt cîteva locuri liniştite pe Little Choptank. Vom ajunge cam pe la ora prînzului.

Nu părea să se răstoarne, îşi spuse ea, trăgînd aer în piept ca să se calmeze. Şi, de vreme ce nu pusese nava pe uscat, se relaxă destul pentru a-şi rezema spatele de el.

Depărtă picioarele, aşa cum stătea Cam, lăsîndu-şi trupul să se legene odată cu balansul bărcii. Cea mai nouă ambiţie a ei era să aibă un mic slup, un skiff, cum s-o fi chemînd, cînd în sfîrşit urma să-şi cumpere casa aia pe malul apei.

Avea să le ceară fraţilor Quinn să i-l construiască,

hotărî ea, visînd cu ochii deschişi.

– Dacă aveam o barcă, aş fi făcut asta cu toate ocaziile posibile.

– Va trebui să te învăţăm elementele de bază. Nu peste mult, te punem la trapez.

– Ce? Să mă legăn pe catarg într-un dress cu paiete?

Imaginea avea o anume atracţie.

– Nu tocmai. Te agăţi de o vergă – un trapez – şi atîrni deasupra apei.

– Pentru distracţie?

– Asta-i bună, rîse el. E pentru viteză, putere de echilibrare.

– Să mă agăţ deasupra apei, meditä ea, privind spre babord. Şi s- ar putea să-mi şi placă.

O lăsă să acţioneze trinca, sub ochiul atent al lui Seth. Annei îi plăcea senzaţia şcotei în mînă şi faptul de a şti că era – mai mult sau mai puţin – stăpînă pe pînza albă umflată în vînt. Ocoliră micul grind nisipos al Insulei Tangier şi avu plăcerea manevrelor repezi în zig-zag, a muncii de echipă necesară pentru menţinerea vitezei în timp ce schimbau cursul.

Cam se dezbrăcase pînă la pantalonii de doc tăiaţi, iar pielea îi lucea de soare, transpiraţie şi apă. Deşi o cam dureau mîinile de la munca nefamiliară, nu se plîngea. În schimb, se înfioră de-o încîntare copilăroasă cînd Cam îi spuse că era o femeie-marinar destul de pricepută.

Luară prînzul pe Hudson Creek, lîngă Little Choptank River, în apropierea unui debarcader dezafectat, unde nu le ţineau companie decît păsările şi clipocitul apei. Soarele strălucea pe cerul albastru, iar temperatura crescuse anunţînd vara pînă la care mai erau cîteva săptămîni.

În acompaniamentul muzicii de la radio, făcură o baie

să se răcorească. Foolish lipăia vesel, în timp ce Seth se scufunda sub suprafața ca oglinda, înotînd ca un delfin nebunatic.

– Se distrează ca niciodată în viața lui, murmură Anna.

Unul dintre straturile băiatului revoltat, sfidător, închis în sine, pe care îl chestionase prima oară, se ştergea treptat. Anna se întrebă dacă o ştia şi el.

– Atunci, cred că nu pot fi prea supărat pentru că ai insistat să vină şi el.

Anna zîmbi. Îşi strînsese părul în creştet, încercînd zadarnic să nu şi-l ude. Dar, după cum stropeau Seth şi cățelul, nimic nu putea rămîne uscat.

– Nici nu eşti supărat într-adevăr. Şi n-ai fi putut avea velele aşa de bine potrivite, fără el la bord.

– Destul de adevărat, dar am un cuvînt de spus şi pentru navigația aspră.

Despărți apa în fața lui şi o cuprinse pe Anna în brațe.

Se agăță de umerii lui, apărîndu-se instinctiv.

– Să nu mă bagi la fund.

– Aş face eu ceva atît de previzibil? se adumbriră de veselie ochii lui. Mai ales cînd asta e mult mai amuzant.

Şi, înclinîndu-i capul pe spate, o sărută.

Aveau buzele umede şi alunecoase, iar pulsul Annei palpită simțindu-i gura cum aluneca peste a ei, capturînd, posedînd. Apa răcoroasă părea să se încălzească, în timp ce picioarele li se înlănțuiau. Anna era imponderabilă, plutind cu un oftat în sărutare.

Apoi, ajunse sub apă.

Ieşi la suprafață bolborosind, scuturîndu-şi din ochi părul ud. Primul lucru pe care îl auzi fu rîsul lui Seth. Primul pe care-l văzu, zîmbetul lui Cam.

– A fost irezistibil, declară el, înghițind apoi la rîndu-i apă, cînd Anna îi împinse un val în față.

– Şi-acum, tu la rînd, îl preveni ea pe Seth, care fu atît de uimit la gîndul unei persoane adulte jucîndu-se cu el, încît Anna îl prinse cu uşurinţă şi îl trase sub apă.

Băiatul se zbătu, scuipă apă, mai înghiţi puţină cînd rîse.

– Ei, eu n-am făcut nimic.

– Ai rîs. În plus, din cîte înţeleg eu, voi lucraţi în echipă. Probabil tu ai fost cu ideea.

– Aiurea, se zbătu Seth, după care îi veni măreaţa idee să se scufunde şi s-o tragă de glezna, la fund.

Se dezlănţui o luptă strînsă şi, cînd obosiră, căzură cu toţii de acord să dea cu piua. Abia atunci observară un lucru: Cam nu mai era în apă, ci stătea aşezat comod pe marginea punţii, mîncînd un sandviş.

– Ce faci acolo? strigă Anna, împingîndu-şi pe spate părul ud.

– Mă uit la spectacol, zise Cam mîncînd şunca şi brînza, cu o înghiţitură de pepsi. Doi sonaţi.

– Sonaţi?

Îşi îndreptă ochii spre Seth şi, printr-o înţelegere tacită, cei doi foşti inamici se aliară.

– Eu nu văd pe-aici decît un sonat, da' tu?

– Numai unul, fu băiatul de acord, în timp ce porneau amîndoi încet spre barcă.

Orice idiot şi-ar fi putut da seama ce-şi puseseră în minte. Cam aproape reuşi să-şi ridice picioarele, ferindu-se, după care îşi zise ce mama dracu' şi-i lăsă să-l tragă în apă, cu un plescăit impresionant.

Abia peste cîteva ore, lui Seth îi trecu prin minte că atît Cam cît şi Anna puseseră mîinile pe el. Şi nu se speriase deloc.

După ce barca acostă, velele fură strînse şi puntea măturată, Anna îşi suflecă mînecile imaginare şi se apucă de lucru în bucătărie. Avea misiunea de a le servi

fraților Quinn o masă pe care să n-o uite prea curînd. O fi fost ea novice la marinărie, dar aici era expertă.

– Miroase divin, îi spuse Phillip, intrînd.

– Şi o să aibă un gust şi mai divin, răspunse Anna, clădind straturile de lasagna cu un fier artistic. O veche rețetă din familie.

– Sînt cele mai bune, confirmă Phillip. Noi avem rețeta secretă de aluat pentru napolitane, a tatălui meu. O să trebuiască să-ți bat puțin, dimineață.

– Mi-ar face plăcere, ridică ea privirea, zîmbitoare, şi i se păru că în ochi i se citea îngrijorarea. E totul în regulă?

– Sigur. Mi-au mai rămas doar nişte mici încurcături de la lucru.

Nu aveau nimic de-a face cu activitatea lui, ci cu cel mai recent raport de la detectivul particular pe care-l angajase. Mama lui Seth fusese reperată în Norfolk – adică mult prea aproape.

– Ai nevoie de ajutor?

– Totul e sub control.

Termină compoziția acoperind-o cu un strat subțire de mozzarella, înainte de a o băga la cuptor.

– Poate vrei să guşti vinul.

Absent, Phillip luă sticla pusă la respirat, pe bufet. Şi imediat i se trezi interesul.

– Nebbiolo, cel mai bun vin roşu italian.

– Aşa se pare, şi-ți pot promite că lasagna mea va fi pe măsura lui.

Phillip zîmbi, în timp ce umplea două pahare. Ochii-i erau de un căprui-auriu care, din nu se ştie ce motiv, o duceau pe Anna cu gîndul la arhangheli.

– Anna, iubito, de ce nu-i dai tu papucii lui Cam, şi să fugim împreună?

– Fiindcă v-aş lua urma la amîndoi şi v-aş omorî, declară Cam, intrînd în bucătărie. Pleacă de lîngă fe-

meia mea, frate, pînă nu te nenorocesc.

Deşi o spusese cu nepăsare, Cam nu era tocmai sigur că glumea. Şi nu era nici complet mulţumit să simtă micul junghi fierbinte de gelozie.

Nu era genul gelos.

– Ăsta nici nu ştie să deosebească un Barolo de un Chianti, o informă Phillip, în timp ce dădea pe gît încă un pahar. O să-ţi fie mai bine cu mine.

– Dumnezeule, imită Anna acceptabil tonul tărăgănat de-sub-linia- Mason-Dixon, mor de plăcere cînd se bat pentru mine bărbaţi puternici. Şi uite că mai vine unul, adăugă, cînd Ethan intră pe uşa din dos. Şi tu vrei să te duelezi pentru mine, Ethan?

Ethan clipi din ochi şi se scărpină în cap. Femeile îl zăpăceau, dar era destul de sigur că se pregătea o glumă.

– Tu ai făcut ce se coace acolo?

– Cu mînuţele mele proprii şi personale, îl asigură ea.

– Merg să-mi iau pistolul.

Cînd Anna rîse, îi zîmbi scurt şi ieşi pentru a-şi face duşul de după o zi de muncă.

– Iisuse, Ethan a fost cît pe-aci să flirteze cu o femeie, ridică uimit Phillip paharul, într-un toast. Va trebui să te ţinem pe lîngă noi, Anna.

– Dacă pune cineva masa în timp ce eu prepar salata, s-ar putea să stau destul ca să vă las să-mi gustaţi din cannoli.

Cam şi Phillip se uitară unul la altul.

– Al cui e rîndul? întrebă Cam.

– Al meu, nu. Trebuie să fie al tău.

– Ba s-o crezi tu. Eu am pus masa ieri.

Se mai studiară un moment, apoi amîndoi se întoarseră spre uşă şi, într-un glas, răcniră după Seth.

Anna nu făcu decît să clatine din cap. Fraţii mai mici,

presupunea ea, erau sortiți să fie exploatați în asemenea situații.

Știu că mîncarea era un succes, cînd Seth înfulecă și c a treia porție. Nu mai era costeliv ca un pisoi vagabond, observă ea. Și nici palid. Poate că uneori în ochi i se mai citea precauția, privind pe sub gene ca și cum ar fi pîndit lovitura pe care învățase de la o vîrstă prea timpurie s-o aștepte. Dar de cele mai multe ori, își spuse Anna, avea ochii plini de umor. Era un băiat inteligent, care descoperea cum să se amuze pe seama oamenilor.

Avea un limbaj necioplit și nu se aștepta să progreseze prea mult, atîta timp cît locuia într-o casă plină de bărbați. Deși îl observa pe Cam dîndu-i cîte un șut ușor pe sub masă, din cînd în cînd, dacă înjura prea des.

Formula le reușea. La început, avusese mari îndoieli că trei bărbați în toată firea, adînc fixați în modurile lor de viață, aveau să găsească o cale se a se adapta, de a-i face loc. Și mai ales de a-și deschide inimile în fața unui băiat care le fusese dat în grijă.

Dar se descurcau. În săptămîna următoare, cînd își scria raportul asupra cazului Quinn, avea să declare că Seth DeLauter își găsise un cămin, exact familia în care îi era locul.

Era nevoie de timp pentru trecerea custodiei din temporară în permanentă, dar Anna urma să-și exercite toată puterea de influență. Nimic nu-i încălzea inima atît de profund cît faptul de a-l vedea pe Seth cum se uita la Cam, după încă un șut pe sub masă, zîmbind exact ca un băiat de zece ani prins cu o boroboață.

Cam avea să fie un tată extraordinar, își spuse ea. Exact atît de aspru încît să devină amuzant. Era genul care să ducă un copil pe umeri, să se lupte cu el în curte. Aproape că-i putea vedea – băiețelul chipeș și brunet, fetița drăgălașă, roșie în obraji.

– Ţi-ai greşit meseria, îi spuse Phillip, în timp ce se retrăgea de la masă, gîndindu-se să-şi descheie cureaua.

Anna clipi din ochi, trezită din visare, şi aproape roşi.

– Zău?

– Ar trebui să fii proprietară de restaurant. Oricînd vrei să schimbi macazul în direcţia aia, voi fi primul la coadă ca să investesc.

Se ridică, cu intenţia de a-şi folosi aparatul de cappuccino pentru a-i completa desertul, şi răspunse la telefon de la primul apel.

La auzul vocii femeieşti senzuale, cu accent italian sexy, ridică sprîncenele:

– Aici e.

Îşi trecu limba peste dinţi, întinzîndu-i telefonul lui Cam:

– Pe tine te caută, frate.

Cam luă receptorul şi, după ce auzi o propoziţie torcîndu-i la ureche, aproape că identifică vocea.

– Bună, scumpo, salută el, căutînd în memorie un nume. *Come va?*

Întrucît îşi iubea cu adevărat fratele, Phillip făcu toate eforturile să-i distragă atenţia Annei.

– Abia am luat aparatul ăsta, acum vreo şase luni, îi spuse el, ţinîndu-i scaunul ca să se ridice – şi eventual să se îndepărteze de telefon. E o frumuseţe.

– Serios?

Puţin îi păsa ei de funcţionarea cine ştie cărui filtru de cafea fantezist. Mai ales cînd auzise cît de suav o salutase Cam pe femeia – evident, femeie! – care-l căuta. Cînd îl auzi rîzînd, i se strepeziră dinţii.

Lui Cam nu-i trecu prin minte să vorbească mai încet, nici să cenzureze conţinutul. Asociase în sfîrşit vocea cu un nume – Sophia, cea cu trup planturos şi ochi de

dormitor – şi conversa destins despre cunoştinţe comune. Sophiei îi plăceau cursele – de tot felul – iar la pat era ca un glonţ fierbinte şi lucios.

– Nu, a trebuit să dau cu pas la restul sezonului, pe anul ăsta, o informă el. Nu ştiu cînd o să mă-ntorc la Roma. Tu vei fi prima, *bella,* răspunse, cînd Sophia îl întrebă dacă, la sosirea, avea s-o sune. Sigur, îmi amintesc – mica trattoria de lîngă Fîntîna Trevi. Categoric.

Se rezemă de bufet. Vocea ei îi redeştepta amintiri. Nu neapărat despre ea, de vreme ce abia reuşea să-şi formeze în minte o imagine clară a feţei ei. Ci despre Roma propriu-zisă, cu străzile ei aglomerate şi strîmte, cu mirosurile, sunetele şi agitaţia ei.

Cu cursele.

– Ce?

Întrebarea despre maşina sa *Porsche* îl readuse în locul şi timpul prezent.

– Mda, am garat-o în Nisa, pînă...

Lăsă fraza neterminată, cu gîndurile risipite, cînd Sophia îl întrebă dacă nu se gîndea s-o vîndă. Avea un prieten, îi spuse ea, Carlo. Şi-l amintea pe Carlo, nu? Carlo se întreba dacă l-ar fi interesat să vîndă maşina, dacă tot stătea atît de mult timp în State.

– Nu m-am gîndit la asta.

Să vîndă maşina? Îl înjunghie o mică lance de panică. Ar fi fost ca o recunoaştere a faptului că n-avea să se mai întoarcă. Nu numai în Europa, ci şi la viaţa lui de dinainte.

Sophia vorbea repede, convingător, amestecînd italiana cu engleza, ceea ce-l deruta şi mai mult. Avea numărul ei de telefon, *si?* Şi o putea suna oricînd. Urma să-i spună lui Carlo că se mai gîndea. Tuturor le era dor de Cam. Roma era aşa de *noioso* fără el. Auzise că refuzase o mare cursă din Australia şi se temea ca nu cumva vreo femeie să fie ceea ce-l reţinea. Se îndră-

gostise în sfîrşit de o femeie?

– Da, nu...

I se învîrtea capul.

– E complicat, dulceaţă. Dar ţinem legătura.

Apoi, Sophia îl mai făcu să rîdă o dată, şoptindu-i o sugestie despre cum îşi puteau petrece prima noapte după întoarcerea lui la Roma.

– Fii sigură că am să ţin minte. Iubito, cum aş putea uita? Mda. *Ciao.*

Phillip bătea energic laptele, încercînd, cu aerul unui om disperat, s-o angreneze pe Anna într-o conversaţie despre soiurile boabelor de cafea. Ethan, cu instinctul lui de supravieţuire, părăsise deja bucătăria. Iar Seth nu făcea decît să stea pe scaun, fărîmiţînd o felie de pîine cu usturoi pentru Foolish, care se ascunsese sub masă.

Fără a lua în seamă toate astea, Cam ridică suspicios o sprînceană spre aparatul de cappuccino.

– Prefer cafea neagră, începu el, zîmbind cînd Anna se apropie. Am să-ţi ţin minte cannoli de...

Şi aerul i se revărsă din plămîni, sub impactul pumnului pe care i-l trînti ea în burtă. Înainte de a putea inspira din nou, trecu pe lîngă el şi ieşi, trîntind uşa cu plasă.

– Ce?

Frecîndu-şi abdomenul, Cam se holbă la Phillip:

– Iisuse, ce i-ai spus?

– Bou mai eşti, bombăni Phillip, turnînd cu îndemînare prima ceaşcă.

– Părea foarte şucărită, comentă Seth, adulmecînd prin aer. Pot gusta şi eu din chestia aia pe care-o faci?

– Sigur, îi turnă Phillip o cafea cu mult lapte, în timp ce Cam pornea spre uşă.

O ajunse pe Anna la debarcader, unde stătea fier-

bînd de furie, cu brațele încrucișate pe piept.

– De ce naiba ai făcut asta?

– A, omoară-mă dacă știu, Cam. Ca să mă distrez.

Se răsuci spre el, cu ochii învăpăiați în lumina stelelor.

– Femeile sînt nişte ființe ciudate. Se supără cînd bărbatul cu care s-ar zice că trăiesc flirtează la telefon, chiar sub nasul lor, cu te miri ce matracucă italiancă.

Se lămurise, dar Cam, spre lauda lui, nici nu tresări.

– Haide, dulceață...

Se întrerupse, nesigur dacă să fie amuzat sau speriat, cînd Anna ridică pumnul.

– Nu mă face tu pe mine dulceață. Mi te adresezi pe nume. Ce, mă crezi idioată? Dulceață, scumpete, iepuraş – astea le spui numai cînd nici măcar nu-ți aminteşti numele femeii pe care-o ai sub tine-n pat.

– Stai naibii o clipă.

– Ba stai *tu* naibii o clipă. Ai idee cît de *jignitor* a fost să stau acolo şi să te-aud fixîndu-ți o întîlnire cu boarfa ta italiancă din Roma, cînd lasagna mea nici nu ți se aşezase bine-n stomac?

Mai rău, îşi spuse ea, mult, mult mai rău era că o făcuse la cîteva secunde după ce ea îşi construise ca o proastă castele-n Spania, cu el şi copiii lor. Copiii lor. Turba de mînie.

– Nu-mi fixam nici o întîlnire, începu Cam şi se opri, fascinat, cînd din gura Annei se porni un torent de impresionante înjurături italieneşti. Pe-astea nu de la bunicii tăi le-ai învățat.

Văzînd-o că-şi dezgolea dinții, cu un şuierat, nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

– Eşti geloasă.

– Nu, nu este vorba de nici o gelozie. De politețe

este vorba.

Îşi aruncă pe spate capul, încercînd să se calmeze. Acea ieşire nu reuşea decît s-o pună într-o postură şi mai penibilă. Dar, pe toţi dracii, încă nu terminase.

– Eşti liber şi stăpîn pe soarta ta, Cameron, şi eu la fel. Fără prefăcătorii, fără promisiuni, de acord. Dar nu voi tolera să faci amor prin telefon cît timp eu sînt în aceeaşi cameră.

– N-a fost amor prin telefon, a fost o conversaţie.

– Mica trattoria de lîngă Fîntîna Trevi? îi aminti ea, mai liniştită. Cum aş putea să uit? Tu ai să fii prima? Dacă ai chef de puţin *zucchero* italian, Cam, te priveşte. Dar niciodată să n-o mai faci în faţa mea.

Trase aer în piept şi ridică o mînă, înainte ca el să poată vorbi.

– Îmi pare rău că te-am lovit.

Cam îi estimă starea de spirit. Zburlită, dar mai calmă.

– Ba nu-ţi pare rău.

– Bine, nu-mi pare. Ai meritat.

– N-a însemnat nimic, Anna.

Ba a însemnat, îşi spuse ea, obosită. Pentru ea, însemna enorm. Iar asta era propria ei greşeală, propriul ei mic dezastru.

– A fost o grosolănie.

– Bunele maniere n-au fost niciodată punctul meu forte. Nu mă interesează femeia aia. Nici măcar nu-mi amintesc cum arată.

Anna înclină din cap.

– Chiar crezi că o declaraţie ca asta îţi face cinste?

Ce naiba ar fi vrut să-i spună? se întrebă el inspirînd şuierător, enervat. Uneori, presupunea, adevărul era cel mai potrivit.

– Faţa ta, Anna, e cea pe care nu mi-o pot şterge din minte.

– Acum încerci să-mi distragi atenția, oftă ea.

– Şi reuşesc?

– Poate.

Emoțiile ei îşi reaminti, problema ei.

– Hai să convenim că pînă şi legăturile trecătoare au limite care nu pot fi depăşite.

Nu era sigur că „trecător" era termenul cel mai potrivit pentru a descrie ceea ce se întîmpla între ei. Dar în acel moment îi convenea tot ceea ce o mulțumea pe ea.

– Okay. Începînd de-acum, eşti singura matracucă italiană cu care flirtez.

Privirea ei opacă şi serioasă îl făcu să zîmbească.

– Lasagna a fost excelentă. Nici una din celelalte matracuci ale mele nu ştia să gătească.

Privirea Annei alunecă spre apă, revenind apoi către chipul lui. După care îşi înclină capul, pe gînduri. Cam era aproape sigur că-i vedea în ochi un început de umor.

– Vom ajunge amîndoi acolo, îi spuse el. Dar nu m-ar deranja dacă tu nu ajungi.

– Cred că, una peste alta, prefer să rămîn uscată.

Aruncă o privire în direcția casei, cînd prin ferestre se auzi muzică.

– Cine cîntă la vioară?

– Ăsta-i Ethan.

Era o melodie rapidă şi vie, una dintre favoritele părinților lor. I se alătură şi pianul, făcîndu-l să zîmbească.

– Iar ăsta e Phillip.

– Tu la ce cînți?

– La ghitară, puțin.

– Mi-ar plăcea să aud.

Cu un gest împăciuitor, întinse mîna. Cam i-o luă,

trăgînd-o spre el, pentru a-i duce degetele la buze.

– Tu eşti cea pe care o doresc, Anna. Tu eşti femeia la care mă gîndesc.

Deocamdată, răspunse ea în gînd, lăsîndu-l să lunece în braţele ei. Pentru moment, altceva nu avea importanţă.

Capitolul 18

Anna nu era sigură ce simțea în timp ce-l privea pe Cam încruntat de concentrare, acordînd o veche ghitară *Gibson*. Era o parte din el pe care n-o luase în calcul.

O surprindea, îi plăcea să vadă cît de lin, cît de uşor se uniseră cei trei bărbați într-un cîntec. Glasuri puternice, meditä ea, degete iuți şi iscusite. Din nou, muncă de echipă. Şi legături familiale de nedesfăcut.

Fără nici o îndoială, avuseseră multe seri ca aceea în viața lor. Şi-i putea imagina pe toți trei, cu ani de zile mai tineri, contopindu-şi melodiile, împreună în aceeaşi încăpere cu cei doi oameni care le dăruiseră muzica, şi țelul, şi familia.

Duse cu ea la etaj acea imagine, şi muzica, în momentul cînd urcă în sfîrşit la culcare. În patul lui Cam.

Amintindu-şi că era un copil în casă, încuie uşa – pentru cazul că avea să urce tiptil Cam, de pe patul său improvizat pe canapeaua de jos. Şi-şi spuse că n-avea să descuie, dacă bătea la uşă. Oricît de sexy arătase în timp ce strunea vechea ghitară, trezind-o la viață.

Majoritatea melodiilor fuseseră vechi balade irlandeze şi cîntece de pahar pe care nu le cunoştea. Le găsise triste, sfîşietoare, chiar şi cînd melodia era mai veselă decît versurile. Adăugaseră puțin rock şi strîmbaseră din nas cînd Seth propusese că cînte şi ceva din secelul douăzeci.

Fusese adorabil, îşi spuse Anna, în timp ce se dez-

brăca. Ei n-ar fi numit niciodată seara astfel şi, cel mai probabil, s-ar fi îngrozit dacă o făcea altcineva. Ea, însă, îl găsise un tablou fermecător. Patru bărbaţi – patru fraţi, nu de sînge, ci de suflet. Era uşor să vadă cît de bine se înţelegeau şi cum ajunseseră nu numai să accepte copilul, ci şi să-l includă între ei.

Cînd Seth comentase că viorile erau pentru fete şi pămpălăi, Ethan se rezumase să zîmbească, începînd un număr tare pentru a-i cuceri interesul şi imaginaţia. Iar comentariul său sec – *să văd eu un pămpălău cîntînd aşa* – fusese salutat de Seth cu un zîmbet şi o ridicare din umeri.

Cînd Seth adormise, îl lăsaseră acolo, tolănit pe covor cu capul căţelului rezemat de fundul lui. Încă o adopţiune, după părerea Annei.

Îşi luă cămaşa de noapte şi-şi pregăti peria pentru păr. În casa aceea era foarte uşor să-ţi găseşti locul. Mare, cu camere simple, mobilă folosită, instalaţii zgomotoase. Observă cîteva tuşe femeieşti care înainte nu existaseră. Un anume luciu al mobilierului, cîte o vază cu flori de primăvară. Contribuţii ale îngrijitoarei, presupuse ea, pe care locatarii probabil nu le prea observau.

Dacă ar fi fost casa ei, n-ar fi schimbat prea multe, conchise Anna, visînd din nou, în timp ce-şi dădea cu peria prin păr. Poate ar fi înviorat unele culori, ar fi adăugat cîte o pată mai vie ici şi colo, cu perne pufoase aruncate la întîmplare şi flori pestriţe. Cu siguranţă, ar fi dorit să extindă grădina. Citise unele lucruri despre plantele perene – care se simţeau cel mai bine la soare, care prosperau la umbră. Exista un loc plăcut unde copacii începeau să cucerească teren, din curte. Bănuia că nişte crini, cîteva hortensii şi brebenei, ar fi dat bine, adăugînd o undă de interes.

N-ar fi fost minunat, reflectă ea, să-şi petreacă dimineţile de sîmbătă săpînd în grădină, sădind ronduri

frumoase de flori, planificînd combinațiile de culori, texturi şi înălțimi?

Şi să le vadă crescînd, întinzîndu-se şi înflorind, an de an.

O mişcare în dreptul ferestrei îi atrase atenția, prin oglindă. Inima îi sări în gît, cînd văzu umbra mişcîndu-se dincolo de geamul întunecat. În timp ce fereastra se ridica încet, Anna se întoarse, ținînd peria ca pe o armă.

Iar peste pervaz intră Cam.

– Salut.

Îi plăcuse s-o privească pieptănîndu-se, fusese dezamăgit cînd se întrerupsese.

– Ți-am adus ceva.

Îi întinse un buchet de violete sălbatice, pe care Anna încercă să le privească bănuitoare.

– Cum ai ajuns pînă aici?

– M-am cățărat, făcu el un pas înainte, determinînd-o să facă un pas înapoi.

– Te-ai cățărat pe ce?

– Pe perete, mai mult. Cîndva, puteam escalada burlanul în sus şi-n jos, dar atunci cîntăream mai puțin.

Se apropie şi mai mult, Anna se retrase din nou.

– Deşteaptă idee! Şi dacă ai fi căzut?

Se urcase pe versanți stîncoşi verticali în Montana, Mexic şi Franța, dar zîmbi triumfător observîndu-i preocuparea.

– Ți-ar fi părut rău pentru mine?

– N-aş crede.

Întrucît ajunsese pînă la o lungime de braț, Anna întinse mîna, smulgînd florile cam strivite.

– Mulțumesc pentru violete. Noapte bună.

Interesant, conchise Cam. Vocea şi expresia îi erau înțepate, în ciuda faptului că stătea în fața lui doar cu un tricou alb şi lung pe ea. Din cine ştie ce motiv, găsea bumbacul simplu şi practic ridicol de sexy. Se părea că

urma să aibă în sfîrşit şansa de a o seduce.

– N-am putut dormi.

Apăsă pe comutator, lăsînd să ardă doar veioza de lîngă pat, cu lumina ei caldă şi aurie.

– Nici nu te-ai străduit prea mult timp, replică ea, aprinzînd din nou lampa.

– Mie mi s-au părut cîteva ore, ridică mîna Cam, pentru a-şi petrece uşor degetul pe antebraţul ei, de la încheietura mîinii pînă la cot. Avea pielea bronzată, aurie, contrastînd cu albul pur al cămăşii de noapte.

– Numai la tine m-am putut gîndi. Frumoasa Anna, continuă el încetişor, cea cu ochi italieni.

Degetele ei de la picioare părură să se încovoaie ca răspuns la acel deget ce abia o atingea, urcînd acum spre a-i contura bărbia. Inima i se zbătea în piept. Ba nu, stomacul era. Nici, era tot trupul.

– Cam, e un copil în casă.

– Care doarme dus.

Degetele lui o apăsară pe gît, simţindu-i pulsul rapid.

– Sforăie pe covorul din living.

– Trebuia să-l duci în pat.

– De ce?

– Fiindcă...

Trebuia să existe un motiv întemeiat, dar cum să gîndească limpede, cînd el o privea, cu ochii aceia de cremene atît de intenşi, de conentraţi asupra feţei sale?

– Ai premeditat totul, spuse Anna, cu voce slabă.

– Nu tocmai. M-am gîndit că trebuia să te conving să vii la o plimbare prin pădure, după ce se liniştea toată casa. Şi atunci, aş fi făcut dragoste cu tine afară.

Îi luă mîna, o întoarse cu palma în sus şi-şi apăsă buzele în mijloc.

– La lumina stelelor. Dar vine ploaia.

– Ploaia?

Privi spre fereastră, unde văzu perdelele înfoindu-se

în vîntul ce se întețea. Cînd întoarse din nou capul, Cam se apropiase şi mai mult, iar brațele lui o cuprinseră, începînd să-i mîngîie spatele cu mîinile acelea late şi îndemînatice.

– Şi te vreau în pat. În patul meu.

Înclină capul pentru a o săruta pe o latură a bărbiei, apoi dedesubt, unde pielea îi era gingaşă ca apa.

– Te doresc, Anna. Zi şi noapte.

– Mîine... începu ea.

– Şi azi. Şi mîine.

Iar cuvintele „şi întotdeauna" i se iviră la marginea minții, cînd gura lui o găsi pe a ei.

Anna scoase un sunet slab, care ar fi putut exprima deznădejde, cînd limba lui i se strecură printre buzele despărțite pentru a intensifica sărutul. Se afundă adînc, tot mai adînc, pînă cînd nu mai avu încotro decît să se lase absorbită. Floricelele căzură pe jos, dintre degetele înmuiate.

N-o mai sărutase aşa decît o singură dată, cu o atît de indescriptibilă tandrețe încît îi dezgolise complet sufletul. Dacă ar fi putut articula cuvinte, Anna şi-ar fi revărsat printre buze dragostea pentru el. Dar genunchii i se făcuseră ca de piftie, inima i se pierduse, iar puterea vorbirii o depăşea.

Abia o atingea, cu mîinile uşoare pe spate, în timp ce gura-i bea dintr-a ei – şi o distrugea.

– De data asta nu e o cursă, se auzi Cam pe el însuşi murmurînd cuvintele, fără însă a fi sigur dacă îi vorbea ei sau sieşi. Nu ştia decît că dorea o dragoste înceată, dureros, nesfîrşit de înceată, ca să savureze fiecare moment, fiecare mişcare, fiecare geamăt.

Cînd păşi înapoi, trăgîndu-şi cămaşa peste cap, Anna trase aer în piept. Avea să revină cu picioarele pe pămînt, îşi spuse ea, şi să-i ofere în schimb cîte ceva din ceea ce-i dăruia el. Întinse mîinile, ridicîndu-se pe vîrfuri

pînă cînd ochii şi buzele le ajunseră la aceeaşi înălţime.

Cam, însă, îi sărută tîmplele, fruntea, ochii care se închiseră fluturînd din gene.

– Îmi place să mă uit la tine, îi spuse; luă cu degetele tivul cămăşii de noapte şi îl ridică, pas cu pas. La tine toată. Chiar şi cînd nu eşti lîngă mine, port în minte imaginea ta.

Cînd cămaşa căzu pe jos, Cam rămase cu ochii spre faţa ei şi o ridică în braţe. Simţind-o cum tremura.

Şi ştiu, într-o străfulgerare ce-i fură răsuflarea, că niciodată nu mai dorise o femeie aşa cum o dorea pe Anna. Nu era nevoie să-şi reţină imboldul de a o prăda. Mai ales cînd ea ofta atît de încet sub atingerea lui, mai ales cînd se mişca aşa de fluid sub mîinile lui, cînd i se dăruia atît de complet înainte ca el s-o ceară.

O explora cu un soi de uimire, ca şi cum ar fi fost pentru prima dată. Prima femeie, prima dorinţă. Într-un fel, era nouă, acea jinduire de a zăbovi. De a sorbi, în loc să înghită lacom. De a luneca în loc de a alerga. Cînd mîinile ei îl cutreierară, pielea i se înfioră, încălzindu-se.

Nici unul dintre ei nu auzi primele ropote slabe ale ploii, nici geamătul gros şi pătrunzător al vîntului.

Anna se înălţă spre culme pe un val prelung, scînteietor. Pluti din nou în jos, şoptindu-i numele.

Plăcerea era lichidă, delicată ca roua zorilor, largă ca o mare întunecată. O simţea glisînd prin ea, întinzîndu-se, cuprinzînd-o, ducînd-o pe o nouă creastă înaltă şi arcuită, unde nu exista decît el.

Îşi apăsă gura pe gîtul lui, pe umăr, l-ar fi absorbit prin piele dacă ar fi ştiut cum. Nimeni n-o mai răpise vreodată atît de complet. Iar cînd îi cuprinse faţa, îi trase gura spre a sa şi turnă în sărut tot ceea ce era ea, ştiu că era al ei. Complet al ei.

Cînd o umplu, nu făcu decît să adauge încă o verigă.

Anna se deschise, îl luă şi i se dărui. Începură să se mişte încet, cu respiraţiile înlănţuite şi privirile împreunate. Se unduiau mătăsos, cu ritmurile potrivite spre a extrage fiecare dram de plăcere.

Creştea, ameţitoare şi orbitoare, astfel că buzele Annei se arcuiră în acelaşi timp în care ochii îi înotau tulburi.

– Sărută-mă, îi ceru, ea, pe o ultimă respiraţie tremurîndă.

Şi gurile li se întîlniră, se încleştară, pe cînd îi cotropea acel ultim val uriaş.

Cam nu vorbi, nu îndrăzni, cînd mîinile ei îi lunecară moi de pe spate, pe pat. Avea senzaţia că se rostogolise de pe o faleză, căzînd drept pe inimă. Acum, inima îi era umflată, expusă. Şi era a ei.

Dacă aceea era dragoste, îl speria îngrozitor.

Dar nu se putea mişca, nu-i putea da drumul. Era atît de plăcută, atît de potrivită, sub el. Trupul lui rămăsese vlăguit, sătul, iar mintea aproape goală. Numai inima îi mai trepida şi pompa.

Avea să se preocupe de asta mai tîrziu.

Fără o vorbă, fără nici cel mai mic sunet, se trase într-o parte şi o strînse la piept, posesiv, lăsînd ploaia să-l adoarmă încet.

Anna se trezi cu soarele în ochi şi fu uimită să se pomenească ţinută în braţele lui Cam. O strîngeau cu putere, iar ale ei îl cuprindeau la rîndul lor. Picioarele li se înlănţuiseră, al ei stînd agăţat peste şoldul lui ca o ancoră.

Dacă ar fi avut mintea limpede, îi putea trece prin gînd că, deşi amîndoi o crezuseră o aventură trecătoare, chiar sofisticată, în somn descoperiseră adevărul.

– Cam.

Îl chemase în şoaptă, simţindu-se prost, vinovată, iar

cînd nu primi nici un răspuns, se răsuci în brațele lui şi vorbi mai tare:

– Cameron, trezeşte-te.

Cam mormăi, se cuibări mai aproape şi-i murmură ceva în păr.

Oftînd, Anna decise că nu avea încotro şi-şi ridică piciorul prins între ale lui, pînă ajunse să-l apese puternic cu genunchiul între coapse. Apoi, îl îmboldi scurt.

Acest lucru îi deschise ochii.

– Hoo! Ce...?

– Deşteptarea.

– Sînt treaz.

Ochii săi abia întredeschişi se uitau aproape saşiu.

– Eşti bună să-ți iei...

Cînd presiunea slăbi, dădu drumul aerului pe care-l ținuse în piept.

– Mulțumesc.

– Trebuie să pleci, reveni Anna la vorbitul în şoaptă. Nu trebuia să stai aici toată noaptea.

– De ce nu? şopti şi Cam. E patul meu.

– Ştii ce vreau să spun, şuieră ea. Unul sau altul din frații tăi s-ar putea trezi din clipă-n clipă.

Cam făcu efortul de a-şi sălta capul cu cîțiva centimetri, privind spre ceasul de pe noptiera opusă.

– E trecut de şapte. Ethan s-a şi sculat şi, probabil, a golit prima oală de crabi. Şi de ce vorbim în şoaptă?

– Fiindcă n-ar trebui să fii aici.

– Aici locuiesc, se aşternu pe chipul lui un zîmbet somnoros. La naiba, frumoasă mai eşti, ciufulită şi jenată. Cred că va trebui să te mai am o dată.

– Termină, aproape chicoti Anna, pînă cînd mîna lui se furişă să-i cuprindă sînul. Nu acum.

– Acum sîntem aici, goi şi toate cele. Iar tu eşti moale şi caldă, îşi plimbă el vîrful nasului peste gîtul ei,

– Să nu-ncepi!

– Prea tîrziu. Am început prima lungime de bazin.

Şi într-adevăr, cînd Cam îşi schimbă poziţia, Anna înţelese că pistolul de start trăsese deja. O pătrunse dintr-o mişcare uşoară, atît de lin, de firesc, de fermecător, încît nu putu decît să ofteze.

– Fără gemete, îi chicoti el în ureche. O să-i trezeşti pe fraţii mei.

Anna pufni în rîs şi, prinsă între amuzament şi excitaţie, se împinse şi se rostogoli pînă îl încălecă. Arăta somnoros, şi primejdios, şi excitant. Cu sufletul la gură, îşi rezemă mîinile de o parte şi de alta a capului său. Se aplecă şi-i supse buza de jos.

– Okay, deşteptule, să vedem cine geme primul.

Şi, arcuindu-se pe spate, începu să-l călărească.

La sfîrşit, apreciară că terminaseră la egalitate.

Îl puse să iasă pe fereastră, lucru ridicol, după părerea lui. Dar o făcea să se simtă ceva mai puţin decadentă. În casă domnea liniştea, cînd Anna coborî la parter, după un duş, simţindu-se comod în pantalonii marinăreşti de bumbac oliv şi o bluză de campanie. Seth continua să doarmă pe covor. Foolish stătea de strajă la uşă.

La vederea Annei, căţelul sări în picioare, schelălăind jalnic în timp ce o urma în bucătărie. Anna bănui că îl chinuia fie stomacul gol, fie vezica prea plină. Cînd îi deschise uşa din spate, Foolish o zbughi glonţ şi dovedi că era cazul din urmă, urinînd copios pe o azalee care tocmai se chinuia să înflorească.

Păsările cîntau cu glasuri sonore şi vesele. Pe iarbă scînteia roua – iar iarba avea nevoie de o tunsoare. Încă mai plutea puţină ceaţă pe apă, însă se risipea repede, ca fumul suflat de vînt, iar prin pînzele ei se vedeau micile scăpărări de diamant ale soarelui pe valurile liniştite.

Văzduhul era împrospătat de ploaia din timpul nopții, iar frunzele păreau mai verzi, mai bogate decît în ajun.

Anna îşi fărui o mică fantezie care cuprindea o cafea aburindă şi o plimbare pînă la ponton. Tocmai făcuse primul pas spre pregătirea cafelei, cînd pe uşa holului intră Cam.

Nu se bărbierise, observă ea, constatînd că țepii bărbii se potriveau cu imaginea unei leneveli duminicale la țară. Cam arcui o sprînceană.

Anna scoase două căni din dulap, după care ridică şi ea sprînceana:

– Bună dimineața, Cameron.

– Bună dimineața, Anna.

Hotărît să ducă jocul pînă la capăt, se apropie şi-i dărui un sărut cast.

– Cum ai dormit?

– Foarte bine, dar tu?

– Buştean.

Îi răsuci pe deget o şuviță de păr.

– N-a fost prea mare liniştea pentru tine?

– Liniştea?

– Fata de la oraş, tăcerea de la țară.

– A. Nu, mi-a plăcut. De fapt, cred că în viața mea n-am dormit mai bine.

Îşi zîmbeau, cînd intră împleticit Seth, frecîndu-se la ochi.

– Aveți ceva de mîncare?

Cam rămase cu privirea spre Anna.

– Phillip a dat din gură că face napolitane. Du-te şi trezeşte-l.

– Napolitane? Mişto.

Şi o tuli, lipăind pe podele cu picioarele desculțe.

– Phillip n-o să se bucure, comentă Anna.

– El a lansat zvonul cu napolitanele.

– Le-aş putea face şi eu.

– Tu ai făcut cina. Aici lucrăm cu rîndul. Ca să evităm haosul. Şi vărsarea de sînge.

Deasupra lor se auzi o bufnitură puternică şi furioasă, făcîndu-l pe Cam să zîmbească.

– Ce-ar fi să turnăm cafeaua şi să facem o plimbare în afara liniei de foc?

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru.

Pradă unui impuls, Cam luă o undiţă.

– Ia ţine-o pe-asta.

O vînătoare prin frigider îl îmbogăţi cu puţin *Brie* de-al lui Phillip.

– Credeam că mîncăm napolitane.

– Aşa va fi. Asta-i momeala.

Băgă brînza în buzunar şi-şi luă cafeaua.

– Foloseşti *Brie* ca momeală?

– Foloseşti ce ţi-e la îndemînă. Dacă muşcă peştele, o să muşte ce găseşte.

Îi dădu o cană cu cafea.

– Hai să vedem ce prindem.

– Nu ştiu să pescuiesc, spuse Anna, în timp ce ieşeau.

– Nu-i nici o scofală. Îneci o rîmă – sau, în cazul de faţă, puţină brînză de lux – şi vezi ce se întîmplă.

– Atunci de ce merg oamenii cu toate echipamentele alea complicate şi scumpe şi pălării comice?

– Simplă recuzită. Aici nu este vorba de pescuit cu muşte de plastic. Aruncăm doar undiţa. Dacă nu putem trage două pisici pînă pune Phillip napolitanele pe masă, înseamnă că mi-am pierdut într-adevăr flerul.

– Pisici?

Năucită un moment, Anna se îngrozi de-a binelea:

– Doar nu foloseşti pisici ca momeală.

Cam clipi din ochi, văzu că era absolut serioasă şi începu să rîdă în hohote.

– Ba cum să nu. Le prinzi de coadă, le jupoi pe burtă

şi le- arunci în apă.

I se făcu milă de ea numai fiindcă pălise ca moartea. Dar asta nu-l opri din rîs.

– Pisici *de mare,* iubito. Vom aduce la micul dejun cîteva pisici de mare.

– Ce-am mai rîs, îşi trase Anna nasul, pornind din nou. Pisicile de mare sînt hidoase rău. Le-am văzut în poze.

– Vrei să spui că n-ai mîncat niciodată pisică de mare?

– De ce Dumnezeu să fi mîncat?

Cam descumpănită, se aşeză pe marginea debarcaderului, cu picioarele în gol, strîngînd cana în ambele mîini.

– Le frigi cît sînt proaspete, atîta cît trebuie, şi nu găseşti nimic mai gustos. Mai arunci nişte cătei de usturoi, doi porumbi dulci, şi ţi-ai tras un ospăţ pe cinste.

Anna îl privi în timp ce se aşeza lîngă ea, începînd să prindă brînză *Brie* în cîrlig. Avea bărbia ţepoasă, părul nepieptănat, picioarele goale.

– Pisici de mare fripte şi cătei de usturoi? Grăit-a nepăsătorul Cameron Quinn, omul care goneşte peste apele, şoselele şi inimile Europei. Nu cred că gogoneaua ta de la Roma te-ar recunoaşte.

Cameron se strîmbă, aruncînd undiţa în apă.

– Sper că n-o luăm iar de la început, da?

– Nu, rîse Anna, întinzîndu-se să-l sărute pe obraz. Aproape că nici eu însămi nu te mai recunosc. Dar îmi cam place.

Îi dădu undiţa:

– În dimineaţa asta, nu arăţi chiar ca slujbaşa publică sobră şi conştiincioasă, domnişoară Spinelli.

– Duminica îmi iau liber. Dacă prind un peşte, ce fac?

– Îl tragi.

– Cum?

– Ne ocupăm noi de asta cînd s-o-ntîmpla.

Se aplecă să scoasă oala de crabi legată de stîlpul cel mai apropiat. Cei doi crustacei supărați dinăuntru îl făcură să zîmbească.

– Cel puțin, diseară n-o să murim de foame.

Cleştii ce clănțăneau o făcură pe Anna să ridice puțin picioarele deasupra apei. Dar era mulțumită să stea acolo, sorbind cafea şi privind văpaia aurorei. Cînd mama rață şi cei şase boboci pufoşi ai ei trecură înot prin apropiere, avu o reacție pe care Cam o considera tipică pentru o fată de la oraş.

– Ia uite! Uite, bobocei. Nu-i aşa că-s drăgălaşi?

– Avem un cuib acolo, pe meandră, lîngă marginea pădurii, aproape în fiecare an.

Şi, pentru că ochii îi deveniseră atît de visători, nu se putu abține:

– Iarna, e excelent pentru vînătoare.

– Ce să vînați? murmură Anna, fermecată şi deja imaginîndu-şi cum ar fi fost să țină în mînă una dintre rățuştele acelea pufoase; apoi, ochii îi săriră din cap, îngroziți. Împuşcați bobocii?

– Ei, pînă atunci se fac mai mari.

Niciodată în viața lui nu împuşcase o rață, nici altceva.

– Poți să stai chiar aici şi să dobori vreo două înainte de micul dejun.

– Ar trebui să-ți fie ruşine.

– Se vede că eşti de la oraş.

– Eu aş zice că sînt umană. Dacă erau rațele mele, nimeni nu le- ar împuşca.

Zîmbetul lui grăbit o făcu să-şi îngusteze ochii:

– Încercai doar să mă enervezi.

– Şi a mers. Arăți aşa de drăgălaşă cînd eşti indignată.

O sărută pe obraz, ca s-o împace.

– Mama era prea bună la inimă ca să permită vînătoarea. Pescuitul n-a deranjat-o niciodată. Spunea că e un meci mai egal. Şi nu putea suferi armele de foc.

– Cum era?

– Era... stabilă, decise el. Greu o puteai urni. După ce-o făceai, se enerva de mama focului, dar n-o porneai prea uşor. Îi plăcea munca ei, iubea copiii. Avea multe sensibilităţi. Plîngea la filme sau la lectura cărţilor şi nu putea nici măcar să se uite cînd curăţeam peştele. Cînd, însă, se iveau probleme, devenea ca o stîncă.

O luase de mînă fără să-şi dea seama, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei.

– Cînd am ajuns aici, eram bătut destul de rău. M-a oblojit. Mă tot gîndeam s-o iau din loc imediat ce mă puteam ţine din nou pe picioare. Îmi spuneam mereu că oamenii ăştia erau doi fraieri. Puteam să-i jefuiesc de toate şi s-o întind oricînd voiam. Urma să fug în Mexic.

– Dar n-ai fugit, spuse încet Anna.

– M-am îndrăgostit de ea. Era în ziua cînd m-am întors de la prima ieşire pe apă cu tata. Se deschisese lumea în faţa mea. Mi- era cam frică, dar asta era. El a intrat să corecteze nişte lucrări scrise, cred. Eu mă smiorcăiam că trebuise să port tîmpita aia de vestă de salvare şi alte palavre. Ea m-a luat de mînă şi m-a tras direct în apă. A spus că mai bine învăţam să înot. Şi m-a învăţat. M-am îndrăgostit de ea cam la zece paşi de pontonul ăsta. Nici mort nu m-ai mai fi putut tîrî de-aici.

Mişcată, Anna ridică la obraz mîinile lor împreunate.

– Mi-aş dori să fi avut ocazia de a o cunoaşte. De a-i cunoaşte pe amîndoi.

Cam se foi, dîndu-şi seama dintr-o dată că-i spusese o poveste pe care nu i-o mai destăinuise nimănui. Şi-şi aminti cum stătuse acolo cu două seri în urmă, de vorbă

cu tatăl lui.

– Crezi... că oamenii se mai întorc?

– De unde?

– Ştii, fantome, spirite. Ca-n *Twilight Zone*.

– Nu pot spune că nu cred, răspunse ea, după un moment. Cînd a murit mama mea, au urmat momente cînd îi simțeam parfumul. Aşa, din bun senin, din văzduh, mirosul acela atît de... tipic pentru ea. Poate era real, poate doar în imaginația mea, dar mă ajuta. Asta contează, cred.

– Mda, dar...

– O! aproape scăpă Anna undița, cînd simți smucitura. S-a prins ceva! Ia-o!

– N-n. Tu ai prins-o.

Cam trase concluzia că diversiunea era în avantajul lui. Încă un minut, două, şi putea să se facă de rîs complet, spunîndu-i totul. Întinse mîna să țină undița nemişcată.

– Trage puțin, pe urmă las-o liberă. Aşa. Nu, nu smuci, ia-o încet şi sigur.

– Pare măricică...

Inima îi bubuia în urechi.

– Măricică de-a binelea.

– Aşa par întotdeauna. Acum, că ai prins-o, continuă s-o tragi.

Se ridică să ia plasa agățată tot timpul pe marginea debarcaderului.

– Scoate-o, în sus şi afară.

Anna se lăsă pe spate, cu ochii pe jumătate închişi. Se căscară larg, cînd peştele ieşi din apă zbătîndu-se ca un fulger în lumina soarelui.

– O, Doamne!

– Să nu scapi undița, pentru numele lui Dumnezeu.

Prăpădindu-se de rîs, Cam o apucă de umăr înainte de a cădea în apă. Aplecîndu-se înainte. puse în plasă pisica de mare care se agita.

– Frumuşică.

– Ce să fac? Acum ce fac?

Cu mişcări experte, Cam desprinse peştele din cîrlig şi, spre orcarea ei, îi dădu plasa.

– Ţine-te de ea.

– Nu mă lăsa cu drăcovenia asta pe cap.

Aruncă o privire, cu ochii mijiţi, văzu mustăţi şi ochi de peşte – şi şi-i închise pe-ai ei.

– Cam, vino-napoi şi ia de-aici hidoşenia.

Punînd pe ponton găleata largă la gură pe care tocmai o umpluse cu apă, Cam luă plasa şi răsturnă peştele înăuntru.

– Orăşeanco!

Anna slobozi un lung oftat de uşurare.

– Oi fi...

Aruncă o privire în găleată.

– Pfui. Arunc-o înapoi. E oribilă.

– Nici mort. Are uşor patru livre.

Cînd Anna refuză să mai ia undiţa în mînă, Cam sacrifică resturile brînzei *Brie* a fratelui său, apucîndu-se să prindă el însuşi restul cinei din seara aceea.

Primirea pe care o făcu Seth prăzii din acea dimineaţă îi schimbă atitudinea. Faptul de a-l impresiona pe un copil cu prinderea unui peşte indiscutabil de urît şi, foarte posibil, mîncăcios, era un triumf de soi nou.

Cînd porni cu Cam spre port, hotărîse ca unul dintre următoarele ei proiecte să fie cititul despre arta pescuitului.

– Cred că, folosind momeala potrivită, aş putea prinde ceva mult mai atrăgător decît o pisică de mare.

– Vrei ca în weekend-ul următor să dezgropi nişte tîrîtori nocturni?

Anna îşi coborî pe nas ochelarii de soare:

– Ăştia-s ceea ce par a fi?

– Te cred.

Îşi ridică ochelarii la loc.

– N-aş crede. Cred că prefer să folosesc penele alea frumoase şi altele.

Îl privi din nou.

– Deci, ştii reţeta secretă de napolitane a tatălui tău?

– Nnţ. N-a avut încredere să mi-o lase. Înţelesese destul de repede că eram catastrofal la bucătărie.

– Ce fel de mită ar avea cel mai sigur efect asupra lui Phillip?

– Lui nu i-ai putea-o smulge nici cu o cravată *Hermes*. Se transmie doar din Quinn în Quinn.

Mai vedeau ei, decise Anna, bătîndu-se cu degetele pe genunchi. Continua să bată, cînd intrară în parkingul de lîngă vechea clădire de cărămidă. Nu era sigură la ce reacţie se aştepta Cam din partea ei. Din ce vedea, se produseseră destul de puţine schimbări. Fusese strîns gunoiul, ferestrele sparte erau înlocuite, dar clădirea continua să arate veche şi pustie.

– Aţi curăţit.

Părea o replică sigură, iar Cam fu mulţumit, cînd coborîră pe portierele opuse ale maşinii.

– Pontonul va avea nevoie şi el de puţină muncă, adăugă el. Phillip ar trebui să se poată descurca.

Scoase cheile, lucitoare ca broasca nouă de la uşa din faţă.

– Cred că ne-ar trebui o firmă, sau ceva, spuse, mai mult pentru sine, în timp ce descuia. Cînd deschise uşa, Anna simţi mirosul de talaş, mucegai şi cafea stătută. Dar surîsul politicos pe care şi-l fixase pe buze se lărgi, cînd păşi înăuntru.

Cam aprinse luminile, făcînd-o să clipească din ochi. Lămpile străluceau cu putere, agăţate de grinzi şi fără abajururi. Podelele recent reparate fuseseră măturate

meticulos – sau aproape. Un perete netencuit ieşea din zidul alăturat, formînd o despărţitură. Scara era înlocuită, cu balustrada unsă, de lemn simplu. Podul continua să arate periculos, dar Anna începea să întrezărească posibilităţile.

Văzu scripeţi şi vinciuri, enorme utilaje electrice cu dinţi ameninţători, un cufăr metalic cu multe sertare, despre care presupunea că avea înăuntru scule uluitoare. Broaştele noi de oţel luceau pe uşile mari ce dădeau pe rampă.

– E minunat, Cam. Repede aţi mai lucrat.

– Meseria mea e viteza, spuse el cu nepăsare, dar mulţumit totuşi să vadă că era impresionată sincer.

– A trebuit să munciţi ca nişte sclavi, ca să faceţi atît de mult.

Deşi voia să vadă totul, cea care o atrase fu imensa platformă din centrul clădirii. Avea desenate pe ea, cu cretă şi cărbune, diverse curbe, linii şi unghiuri.

– Nu înţeleg ce-i aici, începu ea să-i dea ocol, fascinată. Asta ar trebui să fie o barcă?

– Este o barcă. Barca. I se face releveul. Desenezi coca, în mărime naturală. Secţiunea mulajului, secţiunile traversului. Pe urmă, le verifici schiţînd nişte curbe longitudinale – ca asta. Unele dintre liniile de plutire.

În timp ce vorbea, îngenunchease pe platformă, arătîndu-i cu mîinile. Şi continua s-o lase în ceaţă.

Dar nu conta dacă înţelegea sau nu tehnica pe care i-o descria. Îl înţelegea pe el. Cam, poate, încă nu-şi dădea seama, dar se îndrăgostise de acel loc şi de munca pe care avea s-o facă acolo.

– Trebuie să adăugăm liniile, provei şi diagonalele. S-ar putea să mai avem nevoie de acelaşi model, iar asta e singura cale de a-l reproduce realmente exact. E un proiect al naibii de bun. Va trebui să mai adaug detaliile de structură, tot în mărime naturală. Cu cît sînt mai

multe, cu atît mai bine.

Ridică privirea, pentru a o vedea zîmbindu-i, în timp ce-şi legăna ochelarii de o toartă.

– Iartă-mă. Habar n-ai ce naiba tot îndrug.

– Găsesc că este minunat. Nu glumesc. Aici nu construiţi numai bărci.

Destul de jenat, Cam se ridică în picioare.

– Planul e pentru bărci, spuse el, sărind agil de pe platformă. Hai să te uiţi la astea.

O luă de mînă, conducînd-o spre peretele opus. Acolo se aflau două schiţe înrămate, una a iubitului skipjack al lui Ethan, cealaltă a ambarcaţiunii care urma să fie construită.

– Seth le-a făcut.

Mîndria din glasul lui exista şi atît. Nici măcar n-o observase.

– E singurul dintre noi care se pricepe la desen. Phil merge cît de cît, dar copilul ăsta e nemaipomenit. Urmează să facă barca de lucru a lui Ethan, apoi slupul. Va trebui să mai obţin nişte fotografii ale vaselor la care am lucrat eu, ca să le copieze. O să le agăţăm pe toate aici – şi vom adăuga desene ale celorlalte pe care le construim. Cam ca o galerie. Un portofoliu.

În ochii Annei se iviseră lacrimi, cînd se întoarse să-l cuprindă cu braţele. Strînsoarea ei feroce îl surprinse, dar îi răspunse la fel.

– Mai mult decît bărci, murmură Anna, retrăgîndu-se să-i încadreze faţa în mîini. E minunat, repetă ea, în timp ce-i trăgea gura spre a ei.

Sărutul îl cotropi, îl înecă, îl buimăci. Totul la ea, la ei, i se învîrtea în inimă. Întrebări, zeci şi zeci, îi zumzăiau prin cap ca albinele. Iar răspunsul, singurul răspuns la toate acestea, se găsea aproape la îndemîna lui.

Îi rosti numele, doar o dată, apoi o îndepărtă de el, nesigur. Trebuia s-o privească, s-o vadă cu adevărat,

dar nu mai părea să aibă nici un strop de echilibru.

– Anna, spuse el din nou. Stai un moment.

Înainte de a putea găsi răspunsul clar, înainte de a apuca să revină cu picioarele pe pământ, uşa se deschise cu un scîrţîit, lăsînd să intre lumina soarelui.

– Scuzaţi-mă, prieteni, spuse amabil Mackensie. Am văzut maşina în faţă.

Capitolul 19

Prima reacție a lui Cam fu una de nemulțumire pură. Acolo se întîmpla ceva, ceva monumental, şi nu voia să fie întrerupt.

– N-am deschis firma, Mackensie.

Continuă s-o țină ferm de braț pe Anna şi se întoarse cu spatele spre omul pe care nu-l considera mai mult decît un birocrat pisălog.

– Nici nu credeam.

Cu glasul la fel de blajin şi prietenos, Mackensie se apropie. În mesena lui, rareori era primit cu căldură.

– Uşa era descuiată. Ei, o să fie grozav aici.

În adîncul inimii, era un Harry Homemaker, iar vederea tuturor acelor instrumente electrice nou-nouțe îl aţîța.

– V-ați tras nişte echipamente de prima calitate.

– Dacă vrei o barcă, vino mîine şi stăm de vorbă.

– Am rău de mare, mărturisi Mackensie, cu o scurtă grimasă. Nici măcar pe debarcader nu pot sta, fără să m-apuce greața.

– Ce păcat! Şi-acum, valea.

– Dar, cu siguranță, admir aspectul bărcilor. Nu pot spune că m- am gîndit prea mult la ceea ce intră în construcția lor. Ia uite, acolo e un fierăstrău cu bandă. Trebuie că v-a cam costat.

De astă dată, Cam se întoarse, cu ochii plini de o furie periculoasă ca un pistol cu cocoşul tras.

– Mă priveşte cum îmi cheltuiesc banii.

Surprinsă de schimbul de replici, Anna îi puse c mînă pe braţ. Nu se mira că era grosolan – îl mai văzuse şi înainte aşa – dar răsteala şi şuieratul de mînie pentru ceea ce nu părea a fi mai mult decît un fleac neplăcut o nedumerea.

„Dacă aşa intenţionează să-şi trateze posibilii clienţi," îşi spuse ea, „ar putea să tragă oblonul încă de pe acum."

Înainte de a apuca să se gîndească la cuvintele potrivite ca să-l calmeze, Cam îi dădu mîna la o parte.

– Acum ce naiba mai vrei?

– Doar două întrebări am, dădu Mackensie din cap, politicos, spre Anna. Doamnă. Larry Mackensie, detectiv la *True Life Insurance.*

Nelămurită, Anna îi luă automat mîna pe care o întinsese.

– Domnule Mackensie. Sînt Anna Spinelli.

Mackensie îşi răsfoi rapid dosarul din minte. Îi trebui doar un moment pentru a o recunoaşte ca asistenta de caz a lui Seth DeLauter. Întrucît intrase în scenă după moartea persoanei asigurate, nu fusese necesar s-o contacteze, dar figura în fişierele lui. Iar mica scenă sentimentală peste care intrase îi spunea că avea relaţii destul de strînse cu cel puţin unul dintre fraţii Quinn. Nu era sigur dacă sau la ce i-ar fi folosit această mică informaţie, însă avea s-o reţină.

– Încîntat de cunoştinţă.

– Dacă aveţi de discutat afaceri, începu Anna, eu aştept afară.

– N-am nimic de discutat cu el, nici acum, nici mai tîrziu. Du-te să-ţi scrii raportul, Mackensie. Am terminat.

– Aproape. M-am gîndit că aţi dori să ştiţi că mă înapoiez la sediu. Interviurile mele au dat o mulţime de rezultate amestecate, domnule Quinn. Totuşi, cam puţine care s-ar putea numi fapte concludente.

Privi din nou spre fierăstrăul cu bandă, dorindu-şi fugar să-şi fi putut permite unul la fel.

– De pildă, scrisoarea găsită în maşina tatălui dumneavoastră – asta defineşte o stare de spirit. Accident cu o singură maşină, la volan un om în perfectă formă fizică, nici o urmă de alcool sau droguri.

Ridică din umeri.

– Apoi, mai e faptul că asiguratul şi-a mărit polița şi a adăugat un beneficiar, la scurt timp înainte de accident. Compania analizează cu atenție detaliile de acest gen.

– N-ai decît, coborî Cam glasul, ca un cîine mîrîind amenințător. Dar nu aici. Nu la mine.

– Vă anunț doar cum stau lucrurile. Puneți bazele unei noi afaceri, continuă Mackensie, pe ton de conversație. O plănuiați de mult?

Cam se repezi ca fulgerul, apucîndu-l de revere pentru a-l ridica pe vîrfurilor pantofilor lucioşi, cu şireturi:

– Canalie!

– Cam, încetează!

Ordinul sunase ascuțit şi scurt, iar Anna îl accentuă păşind înainte pentru a-i împinge pe amîndoi cu cîte o mînă în piept. I se păru că intrase între un lup şi un taur, dar nu se descurajă.

– Domnule Mackensie, cred că ar fi mai bine să plecați.

– Tocmai voiam.

Glasul îi era destul de sigur, în ciuda sudorii reci care i se adunase la baza gîtului, prelingîndu-i-se pe şira spinării.

– Nu sînt decît detalii, domnule Quinn. Compania mă plăteşte ca să acumulez detaliile.

Dar nu-l plătea, îşi reaminti el, în timp ce ieşea să tragă o gură de aer, pentru a fi bătut măr de un beneficiar furios.

– Nenorocitul, ticălos blestemat!

Cam voia cu disperare să lovească orice, dar în jurul lui era prea mult spațiu gol.

– Chiar crede că tatăl meu s-a repezit într-un stîlp de telegraf pentru ca eu să mă pot apuca de construit bărci? Trebuia să-l pocnesc. Fir-ar să fie. Mai întîi, spun că a făcut-o fiindcă nu suporta scandalul, acum pentru că voia să primim noi o grămadă de bani. Dracu' să-i ia cu banii lor cu tot. Nu l-au cunoscut. Nu ne cunosc pe nici unul din noi.

Anna îl lăsă să vocifereze, îl lăsă să se învîrtă prin clădire căutînd un obiect pe care să-l distrugă. Îi înghețase inima în piept. Se bănuia o sinucidere, își spuse ea, cu mintea amorțită. Avea loc o anchetă.

Iar Cam știuse, fără îndoială, o știuse tot timpul.

– Ăsta era un detectiv de la firma care deține polița de asigurare pe viață a tatălui vostru?

– Era un cretin împuțit, se răsuci Cam, dînd drumul unui nou șuvoi de înjurături; apoi îi văzu fața – crispată și mult prea rece. Nu-i nimic. Doar o hărțuială. Hai să plecăm de-aici.

– Se suspectează că tatăl vostru s-a sinucis.

– Nu s-a sinucis.

Anna ridică o mînă. Trebuia să-și îngroape durerea, pentru moment, continuînd practic.

– Ai mai vorbit cu Mackensie. Și presupun că ai luat legătura – sau, în orice caz, avocatul vostru – cu compania de asigurări, de cîtva timp.

– Se ocupă Phillip.

– Știai, dar nu mi-ai spus.

– N-are nici o legătură cu tine.

Nu, își dădu ea seama, nu era posibil să-și țină îngropată toată acea suferință.

– Înțeleg.

Era ceva personal, își reaminti. Avea s-o rezolve mai tîrziu.

– Şi în ce fel îl afectează pe Seth?

Îl cuprinse din nou furia, înfigîndu-i ghearele în gît.

– Nu ştie nimic.

– Dacă o crezi într-adevăr, te amăgeşti. În oraşele mici, în comunităţile restrînse, bîrfele circulă repede. Iar copiii aud foarte multe.

Redevenise asistenta socială, îşi spuse Cam, cu nemulţumire crescîndă. Ar fi putut la fel de bine să aibă la ea servieta şi unul dintre taioarele ei vetuste.

– Bîrfe şi atît. Nu au importanţă.

– Dimpotrivă, bîrfele pot fi foarte nocive. Ar fi mai înţelept să fii deschis cu el, să fii cinstit. Deşi, din partea ta, pare cam dificil.

– Nu mi-o răstălmăci, Anna. Nu-i decît o asigurare nenorocită. Un fleac.

– E vorba de tatăl tău, preciză ea. De reputaţia lui. Cred că nimic nu înseamnă mai mult pentru tine.

Trase adînc aer în piept.

– Dar, cum spuneai, nu are nici o legătură cu mine, la nivel personal. Şi cu asta, cred că am terminat.

– Stai puţin, trecu el în faţa ei, tăindu-i calea spre ieşire. Avea sentimentul cumplit că, dacă pleca, intenţiona să meargă mult mai departe decît pînă la maşină.

– De ce? Ca să-mi explici? E o problemă de familie? Eu nu fac parte din familie. Ai perfectă dreptate.

O uimea că avea vocea atît de calmă, de detaşată, de rezonabilă, cînd fierbea pe dinăuntru.

– Şi presupun că ai găsit de cuviinţă să-i ascunzi chestiunea asistentei de caz a lui Seth. Era mult mai înţelept să-i arăţi numai aspectele pozitive şi să le încui pe toate cele negative.

– Tatăl meu nu s-a sinucis. Nu e nevoie să-l apăr în faţa ta, nici într-a altcuiva.

– Aşa e, n-ai nevoie. Şi nici nu ţi-aş cere-o vreodată.

Îl ocoli şi porni spre uşă. Cam o prinse înainte de a

ajunge, dar Anna, care se aşteptase, se întoarse calmă spre el.

– N-are rost să ne contrazicem, Cam, cînd în esenţă sîntem de aceeaşi părere.

– N-are rost să te neliniştești tu, replică el. O să ne descurcăm cu compania de asigurări. O să rezolvăm şi zvonul că Seth ar fi copilul lui din flori, pentru Dumnezeu.

– Ce?

Uimită, îşi apăsă o mînă pe frunte.

– Umblă vorba că Seth ar fi fiul nelegitim al tatălui vostru?

– Nu-s decît gogoşi şi minţi meschine, insistă Cam.

– Dumnezeule, te-ai gîndit, măcar o clipă, ce efect ar putea avea asupra lui Seth să audă asemenea zvonuri? Te-ai gîndit, un moment doar, că era un lucru pe care trebuia să-l ştiu ca să evaluez, ca să-l ajut cît mai adecvat pe Seth?

Degetele lui Cam se înfipseră în buzunare.

– Mda, m-am gîndit – şi nu ţi-am spus. Fiindcă o rezolvăm singuri. E vorba de tatăl meu.

– Mai e vorba şi de un minor aflat în grija voastră.

– E în grija mea, răspunse Cam, plat. Iar altceva nu contează. Fac ceea ce am considerat că e mai bine pentru toată lumea. Nu ţi-am spus despre povestea cu asigurarea, nici despre bîrfe, fiindcă şi unele şi altele nu-s decît minciuni.

– Poate că sînt, dar nespunîndu-mi ai mințit şi tu.

– N-aveam de gînd să-ncep să le servesc tuturor palavrele astea cum că Seth ar fi bastardul tatălui meu.

Anna dădu încet din cap:

– Ei bine, află de la bastarda altui bărbat, că asta nu-l face pe Seth cu nimic mai prejos decît e.

– Nu aşa am înţeles, începu Cam, întinzînd mîna; Anna, însă, se feri. Nu face asta! explodă el, în timp ce o apuca de braţ. Nu fugi de mine. Pentru numele lui Dum-

nezeu, Anna, în ultimele două luni toată viața mi s-a întors pe dos şi nu ştiu cît mai durează pînă s-o pot întoarce la loc. Am pe cap grija copilului, afacerile, pe tine. Mackensie dă tîrcoale, oamenii bîrfesc despre moralitatea tatălui meu, la coadă la magazin. Cățeaua aia de mamă a lui Seth e în Norfolk...

– Stai!

De astă dată, Anna nu se mai retrase, ci se smuci de-a binelea.

– Te-a contactat mama lui Seth?

– Nu. Nu.

Iisuse, parcă-i luase creierul foc.

– Am angajat un detectiv ca să-i dea de urmă. Phillip s-a gîndit că ar fi mai bine să ştim unde e, de ce se ține.

– Înțeleg.

Inima i se frînsese în două, o jumătate a femeii, cealaltă a profesionistei. Ambele părți sîngerau.

– Şi e în Norfolk, dar nici pe-asta nu te-ai deranjat să mi-o spui.

– Nu, nu ți-am spus-o.

Îl înghesuise în colț, îşi dădu seama Cam. Şi nu mai avea ieşire.

– Ştim doar că era acolo, acum cîteva zile.

– Era firesc ca Serviciile Sociale să afle informația asta.

Cu ochii ațintiți într-ai ei, dădu încet din cap.

– Cred că da. A fost greşeala mea.

Anna înțelese că între ei apăruse o linie, foarte groasă, trasată cu culoare extrem de închisă.

– E clar că nu ai o părere prea grozavă despre mine – şi nici despre tine, la o adică. Dă-mi voie să-ți explic ceva. Indiferent de ceea ce simt în acest moment pentru tine la nivel personal, opinia mea profesională e că tu şi frații tăi sînteți tutorii potriviți pentru Seth.

– Okay, atunci...

– Va trebui să iau în calcul informația pe care tocmai am aflat- o, continuă ea. Va trebui să fie documentată.

– Şi nu va reuşi decît să încurce situația copilului.

Detesta faptul că, la acest gînd, i se strîngea stomacul. Detesta ideea că putea să vadă din nou acea expresie de spaimă pe chipul albit al lui Seth.

– Nu voi lăsa nici o bîrfă bolnavă să-i încurce situația.

– Ei, în privința asta putem cădea de acord.

Îşi realizase dorința, la un nivel, constată Anna. Fusese prezentă, pentru a vedea cît de mult ajunsese Seth să însemne pentru el. Doar atît, îşi spuse ea, simțindu-se golită pe dinăuntru.

– Părerea mea profesională e că Seth are o bună îngrijire, atît pe plan fizic cît şi emoțional.

Acum vocea îi devenise mai vie, profesionistă.

– E fericit şi începe să se simtă în siguranță. Pe lîngă asta, te iubeşte, îl iubeşti şi tu, deşi s-ar putea ca nici unul dintre voi încă să nu-şi dea seama pe deplin. Continui să cred că o consultanță psihiatrică var fi utilă tuturor şi am s-o scriu şi pe asta în raport, cu recomandarea, atunci cînd tribunalul va decreta custodia permanentă. Cum ți-am spus de la început, grija mea – principala mea grijă – e bunăstarea copilului.

Îi susținea din toată inima, înțelese Cam. Şi avea s-o facă, orice-i spusese el. Sau orice nu-i spusese. Vinovăția îi dădu o lovitură dureroasă, cu dosul palmei.

– Niciodată n-am fost cîtuşi de puțin nesinceră cu tine, îi mai spuse, înainte de a apuca să-i răspundă.

– Ce naiba, Anna...

– N-am terminat, îl întrerupse ea, rece. Nu mă îndoiesc că te vei îngriji ca Seth să fie bine instalat şi că această nouă afacere e asigurată, înainte ca – aşa cum ai spus – să-ți întorci viața la loc. Ceea ce presupun că înseamnă să-ți reiei cariera de curse în Europa. Va tre-

bui să găseşti o cale de a jongla cu toate necesităţile, dar asta nu e treaba mea. Însă s-ar putea să vină o vreme cînd custodia va fi contestată, dacă mama lui Seth ajunge într-adevăr aici. Iar atunci, dosarul cazului va fi reevaluat. Dacă rămîne fericit şi îngrijit, sub autoritatea voastră, voi face tot posibilul pentru a mă asigura că rămîne cu voi. Sînt de partea lui, ceea ce se pare că mă pune şi de partea voastră. Asta e tot.

Ruşinea se aşternu peste vinovăţie, cu o spuză de uşurare între ele.

– Anna, ştiu cît de mult ai făcut. Îţi sînt recunoscător.

Cînd Cam ridică o mînă spre ea, Anna clătină din cap:

– În momentul de faţă, nu am sentimente prea prieteneşti pentru tine. Nu vreau să mă atingi.

– Bine. N-am să te ating. Să găsim un loc unde să stăm jos şi să discutăm pînă la capăt.

– Cred că tocmai am făcut-o.

– Hai că eşti încăpăţînată.

– Nu, sînt realistă. Te-ai culcat cu mine, dar n-ai avut încredere în mine. Faptul că eu am fost sinceră, iar tu nu, e problema mea. Faptul că m-am culcat cu un bărbat care a văzut în mine doar o distracţie, pe de o parte, şi un obstacol, pe de alta, a fost greşeala mea.

– Nu aşa a fost.

Începea să se enerveze din nou, activat de o panică lunecoasă.

– Nu aşa este.

– Aşa văd eu. Acum, am nevoie de puţin timp ca să înţeleg ce părere am. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai duce înapoi la maşina mea.

Şi se întoarse, ieşind.

Prefera focul în locul gheţii, dar nu putea răzbate prin scutul glacial cu care îşi înfăşurase ea enervarea. Îl spe-

ria senzația pe care n-o aprecia deloc. Anna fu perfect politicoasă, prietenoasă chiar, cu Seth şi Phillip, cînd reveni acasă pentru a-şi lua lucrurile.

Era perfect politicoasă şi cu Cam – atît de politicoasă, încît bănuia că avea să simtă fiorul acela înghețat zile în şir.

Îşi spuse că nu conta. Avea să-i treacă. Era doar jignită fiindcă nu-şi dezgolise sufletul, nu-i împărtăşise toate detaliile intime ale vieții lui. O apucătură femeiască.

În fond, femeile inventaseră atitudinea rece numai pentru a-i face pe bărbați să se simtă ca nişte rîme.

Avea s-o lase cîteva zile, hotărî el. Să fiarbă în suc propriu. Să-şi vină în fire. Apoi, urma să-i aducă flori.

– E ofticată pe tine, comentă Seth, în timp ce Cam stătea lîngă uşa din față, privind afară.

– Tu de unde ştii?

– E şucărită, repetă Seth, făcîndu-şi de lucru cu blocul de desen, aşezat pe verandă cu picioarele încrucişate. Nu te-a lăsat s-o săruți de rămas bun, iar tu nu mai scoți o vorbă.

– Mai tacă-ți gura.

– Ce i-ai făcut?

– N-am făcut nimic, deschise Cam uşa cu piciorul, ieşind furios. E femeie, şi gata.

– Ai făcut tu ceva, îl privi şiret Seth. Nu-i o japiță.

– O să-i treacă, se lăsă Cam în balansoar. N-avea de ce să-şi facă griji. Niciodată nu-şi făcea griji cu femeile.

Îi pierise pofta de mîncare. Cum să mănînce peşte fript, fără a- şi aminti dimineața aceea, cînd el şi Anna stătuseră pe debarcader?

Nu mai putea dormi. Cum să doarmă în patul lui, fără a-şi aminti dragostea pe care o făcuseră în acelaşi aşternut?

Nu se mai putea concentra la lucru. Cum să detalieze diagonale fără a-şi aminti expresia ei radioasă cînd îi arătase platforma de releveu?

Pe la jumătatea dimineţii, renunţă şi se duse la Princess Anne. Dar nu luă flori. Acum *el* era morcovit.

Trecu prin zona recepţiei, drept spre biroul ei. Apoi, cînd îl găsi gol, se înfurie şi mai tare. Absolut tipic, fu singurul lui gînd. Iarăşi îl părăsise norocul.

– Domnule Quinn.

Marilou stătea în uşă, cu mîinile împreunate.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– O caut pe Anna – pe domnişoara Spinelli.

– Regret, dar nu e disponibilă.

– Aştept.

– Va dura mult. Nu vine pînă săptămîna viitoare.

– Săptămîna viitoare?

Ochii lui îngustaţi îi amintiră lui Marilou de oţelul ascuţit pînă la limita uciderii.

– Cum adică, nu vine?

– Domnişoara Spinelli şi-a luat o săptămînă de concediu.

Iar Marilou bănuia că motivul tocmai o sfredelea cu ochii lui cenuşii şi furioşi. La fel se gîndise şi dimineaţă, cînd Anna îşi predase raportul şi făcuse cererea de concediu.

– Sînt familiarizată cu cazul, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră.

– Nu, e o problemă personală. Unde s-a dus?

– Nu vă pot da această informaţie, domnule Quinn, dar sînteţi liber să-i lăsaţi un mesaj, fie în scris, fie pe poşta vocală. Desigur, dacă mă caută, voi fi încîntată să-i spun că aţi dori să vorbiţi cu ea.

– Mda, mulţumesc.

Nu ştiu cum să iasă mai repede. Probabil era acasă, decise Cam, revenind grăbit spre maşină. Bosumflată.

Perfect, avea s-o lase să țipe la el, să se descarce. Apoi, urma s-o înghiontească spre pat, ca să lase în urmă acel episod ridicol.

Nu luă în seamă nervii care-i dansau în stomac, cînd porni prin hol către apartamentul ei. Ciocăni rapid şi-şi îndesă mîinile în buzunare. Ciocăni mai tare, apoi bătu cu pumnul în uşă.

– La dracu', Anna. Deschide. Este o prostie. Ți-am văzut maşina în față.

Uşa din spatele lui scîrțîi. Una dintre surori privi afară. Zornăielile unei emisiuni-concurs matinale inundară culoarul.

– Nu-i acasă, Domnule Curtezan.

– Are maşina în față.

– A luat un taxi.

Cam îşi înghiți o sudalmă, îşi aplică pe buze un surîs fermecător şi traversă coridorul.

– Încotro?

– La gară – sau poate la aeroport, îi zîmbi radioasă bătrîna. A spus că pleacă pentru cîteva zile. Mi-a promis să telefoneze ca să se asigure că sora şi cu mine n-avem nici o problemă. Ce fată drăguță, se gîndeşte la noi cînd e în vacanță.

– În vacanță la...

– A spus?

Femeia îşi muşcă buzele, cu ochii pierduți în gînduri.

– Cred că n-a precizat. Era îngrozitor de grăbită, dar a trecut totuşi pe la noi ca să nu ne îngrijorăm. O fată aşa de atentă.

– Mda.

Fata drăguță şi atentă îl lăsase cu ochii-n soare.

N-avusese nici un motiv să zboare cu avionul pînă la Pittsburgh; biletul îi lăsase o gaură cît toate zilele în buget. Dar dorise să ajungă acolo. Avusese nevoie să

ajungă. În clipa cînd intrase în casa înghesuită a bunicilor ei, i se luase jumătate din povara de pe inimă.

– Anna Louisa!

Theresa Spinelli era o femeie scundă şi slabă, cu părul cărunt ca oţelul şi ondulat fără milă, o faţă înscrisă în zeci de riduri simpatice şi un zîmbeţ larg cît Marea Mediterană. Anna trebui să se aplece adînc pentru a o îmbrăţişa şi săruta.

– Al, Al, bambina noastră a venit acasă.

– Minunat e acasă, Nana.

Alberto Spinelli veni grăbit la uşă. Era mai înalt cu treizeci de centimetri decît soţia lui de un metru cincizeci şi avea un piept lat şi un cauciuc de rezervă care apăsă plăcut abdomenul Annei cînd se îmbrăţişară. Părul îi era alb şi rar, iar ochii negri, veseli, după ochelarii cu lentile groase.

O duse aproape pe sus pînă în living, unde puteau începe să se agite cu ea de-a binelea.

Vorbeau rapid, într-un amestec de italiană şi engleză. Mîncarea era prima la ordinea zilei. Theresa considera mereu că fetiţa ei era lihnită de foame. După ce o îndopară cu nisetru, pîine proaspătă şi un cub enorm de *tiramisu*, Theresa fu aproape convinsă că puicuţa ei n-avea să moară de inanuţie.

– Şi-acuma, se rezemă Al de spătar, aprinzîndu-şi cu pufăieli una dintre havanele lui groase. Să ne spui de ce-ai venit.

– Am nevoie de un motiv ca să vin acasă?

Făcînd eforturi să se relaxeze complet, Anna se întinse într-unul din cele două fotolii vechi, cu spătar voltat. Ştia că fusese recondiţionat de nenumărate ori. În momentul de faţă, era tapiţat cu un model în dungi gri, dar perna continua să cedeze ca untul sub fundul ei.

– Ai telefonat acum trei zile. N-ai spus că urma să vii acasă.

– A fost un impuls. Eram aglomerată la lucru, pînă peste urechi. Sînt obosită şi voiam o pauză. Voiam să vin acasă şi să mănînc un timp din bunătăţile gătite de Nana.

Era destul de adevărat, chiar dacă nu complet. Nu credea că ar fi fost înţelept să le spună îndatoritorilor ei bunici că intrase într-o relaţie amoroasă, cu ochii larg deschişi, şi ieşise cu inima zdrobită.

– Munceşti prea mult, comentă Theresa. Al, nu ţi-am spus eu că fata asta se chinuieşte prea mult?

– Îi place munca grea. Îi place să-şi folosească mintea. Are un creier ascuţit. Da' şi eu am o minte, brici, şi aş spune că n-a venit doar ca să-ţi mănînce ţie manicotti-le.

– Avem manicotti la cină? se înveseli Anna, ştiind că n-avea să le distragă atenţia pentru multă vreme. O ajutaseră să treacă prin tot ceea ce putea fi mai rău, îi stătuseră alături cînd ea îşi dăduse toată silinţa să-i lovească, pe ei şi pe ea însăşi. Şi o cunoşteau prea bine.

– Am început să fac sosul în clipa cînd ai sunat să spui că vii. Al, nu pisa fata.

– N-o pisez. Întreb.

Theresa îşi dădu ochii peste cap.

– Dacă ai o minte aşa de brici în capul ăla mare al tău, ai şti că din cauza unui băiat a venit fuga acasă. E italian? vru ea să ştie, fixînd-o pe Anna cu acei ochi strălucitori, de pasăre.

Şi fu nevoită să rîdă. Doamne, bine era acasă!

– Habar n-am, dar îi place sosul meu roşu.

– Atunci are gusturi alese. De ce nu-l aduci aici, ca să-i aruncăm o privire?

– Fiindcă avem unele probleme şi trebuie să le rezolv.

– Să le rezolvi? îşi agită Theresa o mînă. Cum vrei să le rezolvi, cînd tu eşti aici şi el nu? Arată bine?

– Trăsnet.

– Lucrează? se interesă Al.

– Pune bazele unei firme proprii – cu frații lui.

– Dumnezeule, ăsta ştie ce-i aia familie, dădu din cap Theresa, mulțumită. Data viitoare să-l aduci, ca să-l vedem cu ochii noştri.

– Bine, răspunse ea, fiindu-i mai uşor să încuviințeze decît să explice. Merg să-mi despachetez lucrurile.

– I-a frînt inima, murmură Theresa, cînd Anna ieşi din cameră.

Al se întinse şi o bătu pe spatele mîinii:

– Are o inimă zdravănă.

Anna o luă pe îndelete, agățîndu-şi hainele în debara, împăturindu-le în sertarele vechiului scrin pe care-l folosise în copilărie. Camera era aproape neschimbată. Tapetul se mai decolorase. Îşi amintea că bunicul ei îl lipise el însuşi, pentru a înveseli odaia, cînd se mutase la ei.

Şi detesta trandafiraşii de pe perete, fiindcă arătau atît de proaspeți şi vii, cînd totul înlăuntrul ei era mort.

Dar trandafirii erau la locul lor, puțin îmbătrîniți dar mereu prezenți. La fel ca şi bunicii ei. Se aşeză pe pat, auzind trosnetul familiar al arcurilor.

Familiarul, mîngietorul, certitudinea.

Asta dorea, recunoscu ea. Un cămin, copii, un program regulat – plus surprizele pe care le aduce întotdeauna viața de familie. Pentru unii, presupunea Anna, ar fi părut banal. Cîndva, şi ea ar fi fost de aceeaşi părere.

Acum, însă, avea mai multă minte. O casă, o căsnicie, o familie. Nu aveau nimic comun. Cele trei elemente formau o unitate unică şi neprețuită.

O dorea, avea nevoie de aşa ceva, pentru ea însăşi.

Poate că, de fapt, se ținuse de jocuri. Poate nu

fusese nici ea complet cinstită. Nici cu Cam şi nici cu sine. Nu încercase să-l atragă în capcana visurilor ei, dar pe dedesubt nu cumva începuse să spere că avea să i le împărtăşească? Menţinuse o aparenţă de relaţii sexuale pasagere, fără obligaţii, însă inima îi fusese destul de necugetată pentru a rîvni la mai mult.

Poate merita să-i fi fost frîntă.

Pe naiba, îşi spuse ea, sărind în picioare. Făcuse destul, acceptase limitele relaţiei. Şi totuşi, Cam nu avusese încredere în ea. Asta nu putea s-o tolereze.

A dracului să fie dacă avea să-şi asume vina, hotărî Anna şi, mergînd cu pas întins la oglinda pătată de deasupra scrinului, începu să-şi retuşeze machiajul.

Într-o bună zi, urma să aibă ceea ce-şi dorea. Un bărbat puternic, care o iubea, o respecta *şi* avea încredere în ea. Urma să aibă un bărbat care s-o considere o parteneră, nu o duşmancă. Urma să aibă acea casă la ţară, lîngă apă, şi copii, şi un afurisit de cîine prost, dacă voia. Urma să le aibă pe toate.

Numai că nu cu Cameron Quinn.

Cel mult, avea să-i mulţumească pentru că-i deschisese ochii, nu numai faţă de defectele aşa-zisei lor relaţii, ci şi către propriile ei nevoi şi dorinţe.

Capitolul 20

O săptămînă putea fi un răstimp foarte lung, descoperi Cam. Mai ales cînd ți se opreau în gît prea multe pe care nu le puteai scuipa.

Îl ajuta faptul că reuşise să se ia la harță cu Phillip şi cu Ethan. Dar nu era totuna cu o răfuială între el şi Anna.

Îl mai ajuta şi începerea muncii la coca ambarcațiunii, care-i solicita mult timp şi concentrare. Nu-şi putea permite să se gîndească la ea, cînd fixa scîndurile.

Se gîndea oricum.

Avusese cîteva momente rele cînd şi-o imaginase alergînd pe cine ştie ce plajă din Caraibe – în acel mic bikini – şi stînd ca un tip supermusculos şi hiperbronzat s-o ungă pe spate cu loțiune de spare şi să-i cumpere mai tai-uri.

Apoi, şi-a spus că plecase undeva să-şi lingă rănile imaginare şi probabil era în vreo cameră de hotel, cu draperiile trase, smiorcăindu-se în batistă.

Dar nici imaginea asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

Cînd ajunse acasă, după o sîmbătă întreagă petrecută pe şantierul naval, era gata pentru o bere. Poate două. El şi Ethan se îndreptară direct spre frigider şi tocmai destupaseră sticlele, cînd intră Phillip.

– Seth nu-i cu voi?

– E la Danny, răspunse Cam, spălîndu-şi praful de

rumeguş din gît cu bere. Îl aduce Sandy, mai tîrziu.

– Bine, îşi luă şi Phillip o bere. Staţi jos.

– Ce e?

– Azi dimineaţă am primit o scrisoare de la compania de asigurări, îşi trase el un scaun. Ideea e că ne poartă cu vorba. Au folosit o droaie de termeni legali, au citat clauze, dar esenţialul ar fi că se îndoiesc de cauza morţii şi continuă să investigheze.

– Futu-le muma-n cur. Ticăloşii ăştia zgîrciţi nu vor să dea banii.

Nemulţumit, Cam dădu cu piciorul într-un scaun – dorindu-şi din toată inima să fi fost Mackensie.

– Am vorbit cu avocatul nostru, continuă Phil, strîmbîndu-se. S-ar putea să-nceapă să se mai gîndească la avantajele prieteniei noastre, dacă-l mai sun în week-end-uri. Zice că avem cîteva variante. Putem să stăm cuminţi, lăsînd compania de asigurări să-şi continue ancheta, sau îi putem da în judecată pentru neplata poliţei.

– N-au decît să-şi ţină banii ăia de căcat, oricum n-aveam nevoie de ei.

– Nu, spuse încet Ethan, peste ecoul izbucnirii lui Cam; continuă să mediteze, clătinînd din cap, cu privirea în bere. Nu e drept. Tata a plătit cotizaţiile, an de an. A adăugat la polita pentru Seth. Nu e cinstit să nu plătească. Iar dacă n-o fac, o să se ajungă la concluzia că s-a sinucis. Şi nici asta nu e drept. Pînă acum, numai ei au împins, adăugă el, ridicîndu-şi ochii întunecaţi. Este timpul să împingem şi noi.

– Dacă ajungem la tribunal, îl avertiză Phillip, poate ieşi urît.

– Şi ce, întoarcem spatele unei lupte fiindcă poate să iasă urît?

Pentru prima oară, pe chipul lui Ethan se zări un licăr de amuzament.

– Ei bine, eu îmi bag picioarele.

– Cam?

Cam sorbi iarăți din bere.

– Aştept o bătaie zdravănă de-o bună bucată de vreme. Cred că a sosit ocazia.

– Atunci, ne-am înțeles. Săptămîna viitoare facem actele şi le sărim la beregată.

Activat şi pregătit, Phillip ridică sticla:

– Pentru o luptă straşnică.

– Pentru victorie, îl corectă Cam.

– De acord. O să ne coste ceva bani, continuă Phillip. Taxe notariale, taxe legale. Cea mai mare parte a capitalului pe care l-am adunat e investit în afaceri.

Răsuflă zgomotos.

– Cred că ne trebuie un fond nou.

Cu mai puțin regret decît se aşteptase, Cam se gîndi la iubitul lui *Porsche* care-l aştepta cu răbdare în Nisa. O simplă maşină, îşi spuse el. Doar o amărîtă de maşină.

– Pot pune mîna repede pe nişte bani. Va dura vreo două zile.

– Eu îmi pot vinde casa, ridică Ethan din umeri. M-au întrebat unii despre ea şi nu face decît să stea degeaba.

– Nu...

Gîndul îl înjunghia pe Cam în pîntece.

– Nu-ți vinzi casa. Închiriaz-o. O vom scoate la capăt.

– Eu am nişte acțiuni, oftă Phillip, luîndu-şi adio de la o parte din portofoliul său crescînd. Îi spun brokerului meu să le scoată la vînzare. Săptămîna viitoare, deschidem un cont reunit – Fondul de Apărare Legală Quinn.

Toți trei reuşiră să surîdă fără chef.

– Ar fi cazul să ştie şi puştiul, spuse după un moment Ethan. Dacă ajungem la proces, se cade să ştie ce se întîmplă.

Cam ridică privirea la timp pentru a vedea ochii ambilor frați ai săi concentrîndu-se asupra lui.

– Ei, haideți. De ce neapărat eu?

– Tu eşti cel mai mare, îi zîmbi Phillip. În plus, o să-ţi ia mintea de la Anna.

– Nu plîng după ea – nici după altă femeie.

– Toată săptămîna ai fost nervos şi melancolic, mormăi Ethan. Mă scoţi din minţi.

– Ţi-a cerut cineva părerea? Am avut o mică neînţelegere, atîta tot. Îi las timp să se calmeze.

– Mie mi se pare că se calmase ca gheaţa ultima oară cînd am văzut-o, îşi examină Phillip berea. Şi e o săptămînă de-atunci.

– Mă priveşte cum procedez cu femeile.

– Sigur că da. Dar anunţă-mă cînd ai terminat cu ea, bine? E o...

Phillip se întrerupse, cînd Cam numai că nu sări peste masă şi-l înhăţă de beregată. Sticlele de bere zburară care-ncotro, spărgîndu-se pe jos.

Resemnat, Ethan îşi trecu o mînă prin păr, împrăştiind picături din berea care-l stropise. Cam şi Phillip se tăvăleau pe jos, cărîndu-şi la pumni cu nemiluita. Îşi luă o bere proaspătă, înainte de a umple o carafă cu apă rece.

Ghetele sale de lucru trosniră peste cioburi, pe care le împinse din drum în speranţa de a nu trebui să ducă pe nimeni la spital. Fără pic de răutate faţă de nici unul dintre ei, le turnă fraţilor săi găleata în cap.

Asta le atrase atenţia.

Phillip avea buza spartă, pe Cam îl dureau coastele şi amîndoi sîngerau după rostogolirea peste cioburi. Uzi, gîfîind, se priviră prudenţi. Delicat, Phillip îşi atinse cu un deget buza plină de sînge.

– Scuză-mă. Un banc prost. Nu ştiam că e aşa de serios între voi.

– N-am spus niciodată că e serios.

Phillip rîse, apoi se strîmbă, cînd buza îl înţepă şi mai rău.

– Mie-mi spui, frate. Cred că niciodată nu m-am aşteptat ca tu să fii primul dintre noi care se îndrăgosteşte de-o femeie.

Stomacul maltratat de pumnii lui Phillip tresări nestăpînit.

– Cine-a zis că-s îndrăgostit de ea?

– Nu m-ai pocnit în mutră de-amorul artei.

Îşi privi pantalonii cadrilaţi:

– Căcat. Ştii ce greu e să se scoată petele de sînge din bumbac?

Ridicîndu-se, îi întinse lui Cam o mînă.

– E o femeie extraordinară, spuse el, ajutîndu-l să se ridice. Sper să găseşti o soluţie.

– N-am nevoie să găsesc nici o soluţie, insistă Cam, cu disperare. Eşti departe de adevăr.

– Dacă zici tu... Merg să mă spăl.

Şi ieşi, şchiopătînd doar puţin.

– Să ştii că eu n-am de gînd să şterg pe jos, declară Ethan, numai fiindcă ţie ţi-au luat-o razna glandele.

– El a început, bombăni Cam, nepăsîndu-i cît de ridicol suna.

– Ba eu cred că tu ai început, cu ceea ce-oi fi făcut ca s-o superi pe Anna.

Ethan deschise uşa debaralei cu mături, luă un teu şi i-l aruncă lui Cam:

– Acum, cred că e momentul să ştergi.

Ieşi şi el, pe uşa din spate.

– Deştepţi vă mai credeţi, răsturnă Cam cu piciorul un scaun, furios, pornind să ia o găleată. Ar fi cazul să ştiu ce se întîmplă în viaţa mea. O nebunie, asta se întîmplă. Trebuia să fiu în Australia, să mă pregătesc pentru cursa vieţii mele, uite- acolo trebuia să fiu, na!

Împinse cîrpa prin apă, bere, sticle şi sînge, continuînd să bodogănească de unul singur:

– În Australia trebuia să fiu, dacă-mi mai rămînea un

strop de minte. Afurisita asta de femeie pe toate le complică. Mai bine să-i pun cruce şi gata.

Mai trase un şut unui scaun, fiindcă tare-i mai plăcea, apoi scutură cioburile de sticlă de pe cîrpă în găleată.

– Cine s-a caftit? vru să ştie Seth.

Cam se întoarse, îngustîndu-şi ochii spre băiatul care stătea în uşă.

– I-am dat eu lui Phillip un şut în cur.

– De ce?

– C-aşa am vrut.

Dînd din cap, Seth ocoli băltoaca şi scoase un Pepsi din frigider.

– Dacă i-ai dat în cur, cum de-ţi curge sînge?

– Poate mi-o fi plăcînd mie să-mi curgă sînge.

Termină de şters, în timp ce băiatul stătea privindu-l.

– Ce treabă ai? îl întrebă el, răstit.

– Nici o treabă.

Cam împinse găleata în lături, cu piciorul. Măcar Phillip putea s-o golească undeva. Se duse la chiuvetă şi, enervat, începu să-şi smulgă cioburile din braţ. Apoi luă whiskey-ul, ridică un scaun şi se aşeză,cu sticla şi un pahar.

Văzu ochii lui Seth lunecînd peste sticlă, pînă mai încolo. deliberat, Cam turnă în pahar două degete de Johnnie Walker.

– Nu oricine bea se îmbată, spuse el. Şi nu oricine se îmbată – cum s-ar putea să mă hotărăsc eu să fac – ia copiii la bătaie.

– Oricum nu ştiu de ce beau oamenii poşirca aia.

Cam îşi turnă whiskey-ul pe gît.

– Fiindcă sîntem slabi, şi proşti, şi un moment ne face să ne simţim bine.

– Pleci în Australia?

Îşi mai turnă un pahar.

– Nu se-arată.

– Nu-mi pasă dacă pleci. Nu mă interesează unde naiba te duci.

Furia subită din glasul băiatului îi surprinse pe amîndoi. Roşind, Seth se răsuci şi fugi pe uşă.

Ei la naiba, făcu Cam în sinea lui, împingînd whisky-ul în lături. Se ridică de la masă şi ajunse la uşă tocmai cînd Seth se repezea prin curte, spre pădure.

– Stai aşa!

Cum acest strigăt nu-l încetini pe băiat, Cam adăugă o undă de furie:

– Fir-ai al dracu', am zis să stai!

De astă dată, Seth frînă, derapînd. Cînd se întoarse, amîndoi se priviră peste întinderea de iarbă, cu nervii şi iritarea vibrîndu-le în unde aproape vizibile.

– Mişcă-ţi fundu-napoi aici. Imediat.

Băiatul veni, cu pumnii strînşi şi bărbia ieşită înainte. Ştiau amîndoi că nu avea unde să fugă.

– N-am nevoie de tine.

– Ba pe draci' n-ai. Ar trebui să te bat la fund de prost ce eşti. Toată lumea zice că ai un creier de geniu, da' dacă vrei să ştii părerea mea, eşti prost făcut grămadă. Şi-acum, stai jos, aici, adăugă el, arătînd cu degetul spre trepte. Şi dacă nu faci ce-ţi spun eu şi cînd îţi spun, s-ar putea ca la urma urmei tot să te iau la şuturi.

– Nu mă sperii, replică Seth, dar se aşeză totuşi.

– Ba te sperii de te caci pe tine, şi asta mă enervează cel mai mult, se aşeză şi Cam, privind cătelul care se tîra spre ei, pe burtă. „Şi sperii şi cătei," îşi spuse el, dezgustat. Nu plec nicăieri, începu.

– Am zis că nu-mi pasă.

– Bine, dar eu tot îţi spun. Crezusem că aveam să plec, după ce se rezolva totul. Mi-am spus că aşa urmam să fac. Cred că aveam nevoie. Nici un moment nu mă gîndisem să revin aici pentru mai mult timp.

– Atunci de ce nu te duci?

Cam îi dădu una în cap, fără convingere, cu podul palmei.

– De ce nu-ți ții gura, să asculți de am de spus?

Lovitura nedureroasă şi ordinul iritat erau mai liniştitoare pentru Seth decît o mie de promisiuni.

– E vorba de faptul că am alergat destul. Îmi plăcea ce făceam, atît timp cît o făceam, dar cred că am cam terminat cu asta. Se pare că aici mi-am găsit o casă, o firmă, poate şi o femeie, murmură el, cu gîndul la Anna.

– Deci rămîi ca să munceşti şi ca să te dai la o gagică.

– Sînt motive destul de serioase pentru a sta la un loc. Pe urmă, mai eşti şi tu.

Se rezemă de trepte, cu coatele pe verandă.

– Nu pot spune că m-am înnebunit după tine, imediat ce-am venit. Aveai o atitudine căcăcioasă, eşti urît ca noaptea, da' se pare că se va alege un tip mişto din tine.

Imens de înveselit, Seth pufni:

– Tu eşti şi mai urît.

– Sînt mai mare, am tot dreptul. Deci, cred că mai stau pe-aici ca să văd dacă te înfrumuseţezi cu timpul.

– De fapt, nu prea vreau să pleci, şopti printre dinți Seth, după un lung răstimp. Era maximum ce putea face pentru a-şi deschide inima.

– Ştiu, oftă Cam. Iar acum, că ne-am înțeles, mai avem ceva de discutat. Nu mare lucru, doar nişte nimicuri legale. În cea mai mare parte, au să le rezolve Phil şi avocatul, dar s-ar putea să iasă unele vorbe. Nu trebuie să le dai atenție, dacă le auzi.

– Ce fel de vorbe.

– Unii – nişte idioți – cred că tata a intrat anume în stîlpul ăla. Că s-ar fi sinucis.

– Mda, iar acum mai e şi căcănarul de la asigurări care tot pune întrebări.

Cam expiră şuierător. Ştia că probabil ar fi trebuit să-i spună băiatului să nu-i facă pe adulţi căcănari, dar erau probleme mai importante la mijloc.

– Ştiai?

– Sigur, se vorbeşte. A discutat cu mama lui Danny şi Will. Danny a zis că maică-sa l-a făcut cu ou şi cu oţet. Nu-i plăcea să umble nimeni descosînd oamenii despre Ray. Boul ăla de Chuck de la *Dairy Queen* i-a spus măgarului de detectiv că Ray se cordea cu studentele, şi pe urmă a făcut o criză de conştiinţă şi s-a sinucis.

– Criză de conştiinţă.

Iisuse, de unde venea copilul cu ideile astea?

– Chuck Kimball? Ăsta toată viaţa a fost un cretin. Se zice c-a fost prins copiind la un examen de literatură şi l-au dat afară din colegiu. Şi mi se pare că şi Phillip l-a snopit odată în bătaie. Nu mai ţin minte de ce.

– Are o faţă de cur.

Cam rîse:

– Da, şi eu cred. Tata – Ray – nu s-a atins niciodată de o studentă, Seth.

– A fost cinstit cu mine.

Ceea ce era mai important decît orice.

– Maică-mea...

– Continuă, îl îndemnă Cam.

– Mi-a zis că era tatăl meu. Da' altă dată a zis că era altul şi odată cînd o trăsese nasol la bord a zis că babacul meu era unu' pe nume Keith Richards.

Cam nu se putu stăpîni; rîsul îi veni de la sine.

– Doamne Dumnezeule, acum se ia şi de Stones?

– De cine?

– Mă ocup mai tîrziu de cultura ta muzicală.

– Nu ştiu dacă Ray a fost tatăl meu, ridică Seth privirea. E o mincinoasă, aşa că nu cred nimic din ce-mi zice, da' Ray m-a luat la el. Ştiu că i-a dat bani, o

mulțime. Nu ştiu dacă mi-ar fi spus, în caz că era. A zis că erau unele lucruri despre care aveam de vorbit, dar mai întîi trebuia să lămurească nişte chestii. Ştiu că tu nu vrei să fie el.

Nu conta, îşi dădu seama Cam. Nu mai avea nici o importanță.

– Tu ai vrea să fi fost?

– Era ca lumea, spuse băiatul, atît de simplu încît Cam îl cuprinse cu un braț pe după umeri. Iar Seth se rezemă de el.

– Mda, aşa era.

Totul se schimbase. Totul era altfel. Şi dorea cu disperare să-i spună. Cam ştia că viața lui se răsucise din nou pe axă. Şi, cumva, ajunsese exact acolo unde avea nevoie să fie.

Nu-i lipsea decît Anna.

Riscă şi merse pînă la apartamentul ei. Era sîmbătă seară. Luni trebuia să revină la lucru. Era o femeie practică şi ar fi vrut să aibă la dispoziție duminica pentru a se pregăti, a-şi sorta rufele, a răspunde la scrisori. Etcetera.

Dacă nu era acasă, pe cinstea lui că avea să stea în prag pînă ajungea acolo.

Dar, cînd Anna îi deschise uşa şi apăru în prag, arătînd atît de proaspătă şi fermecătoare, fu total emoționat.

Pe de altă parte, ea se pregătise toată săptămîna pentru acea întîlnire. Ştia exact cum să procedeze.

– Cam, ce surpriză! M-ai prins la fix.

– Te-am prins? repetă el, prosteşte.

– Da, dar am cîteva minute. Vrei să intri?

– Mda, aş... unde naiba ai fost?

Anna înălță din sprîncene:

– Poftim?

– Ai întins-o aşa, din bun senin.

– N-aş zice. Am cerut concediu de la serviciu, mi-am anunțat vecinii, am aranjat să mi se ude florile cît eram plecată. N-am fost tocmai răpită de extratereştri, pur şi simplu mi-am luat cîteva zile libere pentru probleme personale. Vrei o cafea?

– Nu.

Okay, îşi spuse el, voia să joace calm. Îi putea face față.

– Vreau să-ți vorbesc.

– Foarte bine, fiindcă şi eu vreau să-ți vorbesc. Ce face Seth?

– Bine. Serios. Avem multe de clarificat. Chiar azi...

– Ce-ai pățit la braț?

Nervos, Cam îşi privi zgîrieturile şi tăieturile proaspete.

– Nimic. Un fleac. Ascultă, Anna...

– De ce nu stai jos? Vreau foarte mult să-mi prezint scuzele, dacă la sfîrşitul săptămînii trecute te-am luat prea dur.

– Scuze?

Ei, aşa mai venea de-acasă. Dispus să ierte, se aşează pe canapea.

– Ce-ar fi să uităm totul? Am multe să-ți spun.

– Țin neapărat s-o lămurim, se aşează ea în fața lui, cu un surîs binevoitor. Cred că amîndoi ne aflam în situații dificile. În mare parte, era din vina mea. Legătura cu tine a fost un risc calculat. Dar mă atrăgeai şi n-am cîntărit posibilele probleme cu atîta grijă cît ar fi trebuit. E clar că era inevitabil să se întîmple ceva ca neînțelegerea de duminica trecută. Şi cum pe amîndoi ne preocupă interesele lui Seth, şi va continua să fie aşa, n-aş suporta să fim adversari.

– Bine, atunci nu vom fi.

Întinse mîna spre a ei, dar Anna îi evită gestul, mulțumindu-se să-l bată pe dosul palmei.

– Acum, că ne-am înțeles, chiar trebuie să mă scuzi. Regret că te dau afară, Caṃ, dar am o întîlnire.

– O ce?

– O întîlnire.

Se uită la ceasul de mînă.

– Foarte curînd, întîmplător, şi trebuie să mă schimb.

Foarte încet, Cam se ridică în picioare.

– Ai o întîlnire? Astă seară? Asta ce naiba vrea să însemne?

– Ceea ce înseamnă în general, clipi ea de două ori, chipurile nedumerită, apoi îşi lăsă ochii să se umple cu scuze. A, iartă- mă. Credeam că ne înțeleseserăm amîndoi că am terminat... în fine, aspectul mai personal al relației noastre. Cred că a fost clar că nu mergea bine pentru nici unul.

Cam avu senzația că cineva îl fentase pe sub gardă, trîntindu-i un pumn de fier în plexul solar.

– Ascultă, dacă mai ai draci...

– Arăt eu să am draci? replică ea, rece.

– Nu.

O privi lung, clătinînd din cap, în timp ce stomacul îi cădea la picioare.

– Nu, nu arăți. Îmi dai papucii.

– Nu fi melodramatic. Pur şi simplu încheiem o relație în care amîndoi am intrat de bună voie şi fără promisiuni sau pretenții. A fost plăcută, cît a durat, foarte plăcută. Mi-ar părea extrem de rău să stricăm totul. Acum, în ceea ce priveşte relația noastră profesională, ți-am spus că voi face tot ce pot pentru a vă susține custodia permanentă asupra lui Seth. Totuşi, sper să fii mai deschis cu informațiile, de-acum încolo. De asemenea, voi fi încîntată să mă cunsult cu tine sau să-ți fac recomandări referitor la toate aspectele custodiei. Tu şi frații tăi ați făcut cu el un lucru minunat.

Cam aşteptă, convins că mai urma.

– Asta-i tot?

– Altceva nu-mi trece prin minte – şi sînt cam grăbită.

– Eşti grăbită.

Tocmai îl înjunghiase drept în inimă, iar ea era grăbită.

– Cu atît mai rău, fiindcă eu n-am terminat.

– Regret dacă te-am atins în amorul propriu.

– Mhm, m-ai atins în amorul propriu. În momentul de faţă, sînt atins în cam multe locuri. Cum naiba eşti în stare să mă dai la o parte, după tot ce-a fost între noi?

– A fost un sex excelent. Nu neg. Pur şi simplu nu vom mai continua.

– Sex? o înşfăcă el de braţe, zgîlţîind-o, pentru a avea mica satisfacţie de a vedea un fulger de furie sfredelindu-i gheaţa din ochi. Numai atîta a fost pentru tine?

– Atîta a fost pentru amîndoi.

Nu mergea deloc aşa cum plănuise ea. Se aşteptase să-l apuce furia şi să iasă val-vîrtej. Sau să fie uşurat că se retrăsese ea prima şi să plece fluierînd. Dar nu prevăzuse o asemenea confruntare.

– Dă-mi drumul.

– Ba pe dracu'. Am înnebunit aşteptînd să te întorci. Mi-ai întors viaţa cu susu-n jos, şi al naibii să fiu dac-ai să pleci aşa, simplu, numai fiindcă zici că ai terminat-o cu mine.

– Am terminat-o unul cu celălalt. Nu te mai doresc şi nu e decît ghinionul tău că eu am spus-o prima. Şi-acum, ia mîinile de pe mine.

O eliberă, ca şi cum pielea ei i-ar fi ars palmele. Îi simţise în voce o întretăiere, cam suspectă.

– Ce te face să crezi că aş fi spus-o şi eu?

– Nu dorim aceleaşi lucruri. Nu ajungeam nicăieri şi n-am de gînd să mă mai îndrept într-acolo, indiferent ce simt pentru tine.

– Şi ce simţi pentru mine?

– Că m-am săturat! strigă ea. M-am săturat de tine, de mine, de noi. Sînt scîrbită şi obosită să-mi tot spun că jocurile şi distracţiile pot fi de-ajuns. Ei bine, nu sînt. Nici pe departe, şi vreau să ieşi afară.

Cam simţi panica şi nervii care-l apucaseră transformîndu-se în încîntare.

– Eşti cam îndrăgostită de mine, nu?

Niciodată nu mai văzuse o femeie dînd în clocot atît de repede. Şi, văzînd-o, se întrebă de ce îi trebuise atîta timp ca să-şi dea seama că o adora. Anna se răsuci, înhăţă o lampă şi o azvîrli.

Fu nevoit să laude precizia ei şi agilitatea lui, cînd baza lămpii îi vîjîi pe lîngă cap, pentru a se sparge de perete.

– Ticălos arogant, încrezut şi fără inimă!

Acum apucă o vază, una nouă, pe care o cumpărase în drum spre casă, ca să se mai înveselească. Şi o aruncă.

– Iisuse, Anna.

Îl cuprinse admiraţia, pur şi simplu, cînd fu nevoit să prindă vaza înainte de a i se sfărîma în faţă.

– Se vede că eşti nebună după mine.

– Te disprețuiesc!

Căută înnebunită altceva de aruncat şi smulse o fructieră de pe bufetul din bucătărie. Fructele porniră primele. Mere.

– Mi-e silă!

Pere.

– Te urăsc!

Banane.

– Nu pot să cred că te-am lăsat să mă atingi.

Şi vasul. Dar de astă dată Cam fu mai dibaci, mai întîi fentă, apoi se repezi în direcţia opusă.

Fructiera îl nimeri deasupra urechii, făcîndu-l să vadă stele verzi.

– Okay, gata cu joaca.

Şi se aruncă asupra ei, prinzînd-o de mijloc. Trupul său deja agresat încasă o nouă serie de pumni şi şuturi, dar o duse pe canapea şi o trînti pe aceasta.

– Vino-ţi în fire pînă nu mă omori.

– Vreau să te omor, scrîşni ea printre dinţi.

– Crede-mă, am înţeles foarte clar.

– N-ai înţeles nimic.

Se opinti sub el, catapultîndu-i tot corpul într-o învălmăşeală de dorinţă şi de rîs. Simţindu-le pe amîndouă, Anna îşi repezi capul şi-l muşcă, tare.

– Au. Ei fir-ar să fie. Pîn-aici.

O ridică şi şi-o aruncă peste umăr.

– Încă n-ai despachetat? Şi cică are o întîlnire. Are pe dracu'. Îmi zice c-am terminat-o. Ce gogoşi!

O duse în dormitor, îi văzu geanta pe pat şi o luă.

– Ce faci? Lasă-mă. Lasă geanta jos.

– Nu vă las pe nici una, pînă nu ajunem în Vegas.

– Vegas? Las Vegas? începu ea să-i care la pumni în spate. Nu merg nicăieri cu tine, necum la Vegas.

– Ba exact acolo ne ducem. E locul unde te poţi căsători cel mai repede şi sînt grăbit.

– Şi cum naiba crezi c-ai să mă urci în avion cînd eu urlu de-mi ies ochii? Intri la puşcărie în cinci minute fix.

La capătul răbdării, căci îi provoca dureri considerabile, o trînti pe picioare la uşa din faţă, ţinînd-o de braţe.

– Ne căsătorim şi cu asta, gata.

– Nu poţi să...

Trupul ei se relaxă, în timp ce capul i se învîrtea.

– Ne căsătorim?

Cuvîntul îi străpunse în sfîrşit enervarea.

– Doar nu vrei să ne căsătorim.

– Crede-mă, am stat şi m-am mai gîndit, după ce m-ai pocnit cu fructiera aia. Şi-acum, vii de bună voie,

sau trebuie să te adorm?

– Te rog să-mi dai drumul.

– Anna, îşi coborî el fruntea spre a ei. Nu-mi cere să fac asta, fiindcă nu cred că pot trăi fără tine. Asumă-ţi un risc, dă cu zarul. Hai cu mine.

– Eşti furios şi rănit, spuse ea, zguduită. Şi-ţi închipui că o goană la Vegas, pentru o cununie la minut în ambalaj de plastic, o să dreagă totul.

În încadră faţa în mîini, mai blînd. În ochii Annei înotau lacrimi, iar Cam ştiu că avea să cadă în genunchi, dacă le lăsa să se reverse.

– Nu-mi poţi spune că nu mă iubeşti. N-am să te cred.

– O, ba te iubesc, Cam, dar voi supravieţui. Am nevoie de unele lucruri. A trebuit să fiu cinstită cu mine însămi şi s-o recunosc. Mi-ai frînt inima.

– Ştiu, îşi apăsă el buzele pe fruntea ei. Ştiu ce-am făcut. Am avut vederi înguste, am fost egoist, am fost un prost. Şi, fir-ar să fie, mi-era frică. De mine, de tine, de tot ce se întîmpla în jurul meu. Le-am încurcat pe toate, iar acum tu nu vrei să-mi mai acorzi o şansă.

– Nu e vorba de şanse. E vorba de a fi destul de practici pentru a recunoaşte că vrem lucruri diferite.

– Azi am înţeles în sfîrşit ce vreau eu. Spune-mi ce vrei tu.

– Vreau un cămin.

Îl avea.

– Vreau o căsnicie.

Păi n-o ceruse chiar adineaori?

– Vreau copii.

– Cîţi?

Lacrimile i se uscară şi-i dădu un brînci:

– Nu glumesc.

– Nici eu. Mă gîndeam la doi, poate trei.

Gura îi tresări, la vederea şocului care-i şterse orice

expresie de pe față.

– Poftim, acum *tu* te sperii, fiindcă începi să-ți dai seama că am intenții serioase.

– Tu... tu ai să te-ntorci la Roma, sau mai ştiu eu unde, de cum vei putea.

– *Putem* merge la Roma, sau mai ştiu eu unde, în luna de miere. Pe puşti nu-i luăm. Aici trag linie. S-ar putea să-mi placă să mai particip la cîte-o cursă, din cînd în cînd. Dar, în esență, m-am apucat de construcții navale. Desigur, s-ar putea să se-aleagă praful. Şi atunci, te vei trezi legată de un soț care nu suportă gospodăria.

Îi venea să-şi apese degetele pe tîmple, dar Cam continua s-o țină de brațe.

– Nu pot gîndi.

– Bine. Ascultă doar. Cînd ai plecat, ai lăsat un gol în mine, Anna. N-am vrut să recunosc, dar aşa era. Un gol cît toate zilele.

Îşi rezemă un moment fruntea de a ei.

– Ştii ce-am făcut azi? Am lucrat la construcția unui vas. Şi m- am simțit bine. Am venit acasă, în singura casă pe care am avut-o vreodată, şi m-am simțit firesc. Am avut o şedință de familie şi am hotărît să dăm în judecată compania de asigurări şi să facem ceea ce se cuvine pentru tatăl nostru. A propos, am vorbit şi cu el.

Anna nu se putu stăpîni să nu holbeze ochii, deşi i se învîrtea capul.

– Ce? Cu cine?

– Cu tatăl meu. Am avut unele conversații – trei în total – de cînd a murit. Arată bine.

Respirația i se opri în gît.

– Cam.

– Mhm, mhm, zîmbi el scurt. Am nevoie de un psihiatru. Putem vorbi despre asta mai tîrziu – n-am vrut să mă abat de la subiect. Îți spuneam ce-am făcut azi, da?

Foarte încet, Anna dădu din cap:

– Da.

– Okay, şi după întrunire, Phil a făcut pe deşteptul, aşa că i-am dat un pumn şi ne-am bătut puţin. Şi tot bine a fost. Pe urmă, am vorbit cu Seth despre lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spun mai dinainte şi l-am ascultat aşa cum încă dinainte ar fi trebuit să-l ascult, şi după aia am stat un timp tăcuţi. Şi a fost bine, Anna, şi normal.

Buzele ei se arcuiră:

– Mă bucur.

– Şi mai e ceva. Am ştiut, cît stăteam aşa, că acolo vreau să fiu, acolo am nevoie să fiu. Numai un singur lucru lipsea, şi anume, tu. Aşa că am venit să te caut şi să te iau înapoi.

Îşi lăsă uşor buzele pe tîmpla ei.

– Să te duc acasă, Anna.

– Cred că trebuie să stau jos.

– Ba nu, vreau să ai genunchii moi cînd îţi spun că te iubesc. Eşti gata?

– O, Doamne!

– Am avut mare grijă să nu-i spun nici unei femei că o iubesc – cu excepţia mamei mele. Ei nu i-am spus-o atît de des pe cît ar fi trebuit. Acordă-mi o şansă, Anna, şi ţi-o voi spune de cîte ori suporţi s-o auzi.

Anna îşi trase respiraţia, tremurător.

– Nu mă mărit în Vegas.

– Îmi strici tot cheful.

Îi privi colţurile gurii înălţîndu-se, înainte de a i-o acoperi cu a lui. Iar gustul ei îi alină toate durerile din trup şi din suflet.

– Doamne, cît mi-ai lipsit! Să nu mai pleci.

– Ţi-ai băgat minţile-n cap, îl cuprinse ea strîns cu braţele; şi era bine, îşi spuse, ameţită; era firesc. O, Cam, vreau s-o aud, în clipa asta.

– Te iubesc. E-al naibii de perfect să simt că te iubesc. Nu-mi vine să cred că am pierdut atîta vreme.

– Nici trei luni, îi aminti ea.

– Prea mult. Dar vom recupera.

– Vreau să mă duci acasă, murmură Anna. După.

Cam se retrase, înclinîndu-şi capul:

– După ce?

Şi o ridică în braţe, făcînd-o să rîdă.

Porni prin tot dezastrul, împingînd cu piciorul din drum o banană cu înfăţişare foarte tristă.

– Ştii, nu înţeleg cum de credeam că o căsnicie poate fi plictisitoare.

– A noastră nu va fi, îi sărută ea capul lovit; îi mai curgea puţin sînge. Îţi promit.

Sfîrşit